TRILOGIA GENEZEI 3
Cunună în ceruri
Kacy Barnett-Gramckow
Traducere de Camelia Luncan
Casa Cărţii, Oradea 2013
Această carte a fost publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii, de Moody Publishers, 820 N. Lasalle Blvd., Chicago, IL, 60610, cu titlul *A Crown in the Stars*, copyright © 2005, de Kacy Barnett-Gramckow. Tradusă cu permisiune.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Cunună în ceruri de Kacy Barnett-Gramckow
Copyright © 2013 Casa Cărţii
OP 2, CP 30.
410670, Oradea
Tel. /Fax: 0259 – 469 057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Barnett-Gramckow, Kacy
Cunună în ceruri / Kacy Barnett-Gramckow; trad.: Camelia Luncan.
— Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 77-O I. Luncan, Camelia (trad.)
821.111 (73) – 97 = 135.1
Traducerea: Camelia Luncan
Editarea şi tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce
Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cu dragoste, clanului Gramckow şi, în special, lui Marietta, Kathi, Al şi Bob.

Şi în amintirea „tăticului" drag Hans, care ne-a fost tuturor un izvor de inspiraţie.

Mulţumiri

Înainte de toate, cititorilor mei dragi care au luat legătura cu mine: vă sunt recunoscătoare că v-aţi luat timp din programul dumneavoastră încărcat să îmi trimiteţi mesaje! M-am bucurat să aud păreri de la dumneavoastră şi sper că aţi primit răspunsurile şi mulţumirile mele.

Lui Amy Peterson, Andy McGuire, Amy Schmidt, Lori Wenzinger, Tricia George, Martie Hill, Mălina Păscut şi Vicki Lange din echipa editorială de la Moody Publishing: vă sunt recunoscătoare tuturor şi mă bucur de ajutorul vostru. De asemenea, lui Mary Busha, asistentei mele curajoase, discuţiile noastre şi prezenţa ta constantă au fost o binecuvântare. Şi lui LB Norton – credeai că scapi? Mulţumesc că m-ai suportat şi că m-ai îndemnat să fiu foarte migăloasă cu detaliile.

De asemenea, mulţumiri speciale lui Doug Sharp, Vivian Sharp, Richard Geer şi echipei Revolution Against Evolution – a fost o plăcere să vă cunosc şi sper ca drumurile noastre să se mai intersecteze şi pe viitor!

O menţiune cu întârziere către The Institute for Creation Research pentru excelentele materiale de studiu şi pagina lor de internet. Cel mai folositor mi-a fost *The Genesis Flood* de John C. Whitcomb şi Henry M. Morris.

Kacy Barnett-Gramckow

Am omis, de asemenea, să menţionez seriile de videoclipuri de la Moody Institute of Science, *The Wonders of God's Creation*, o etapă fascinantă a cercetării mele înainte de a începe să scriu măcar un rând al acestei trilogii. Observaţiile referitoare la proprietatea apei de „cel mai bun solvent" au fost nimerite, desigur.

Mătuşii Nancy Sutton, firea ta curajoasă şi istorisirile tale de familie mă inspiră întotdeauna – te îmbrăţişez cu dragoste!

Calde salutări lui: Jeane Jackson, Jan Whistler, Peggy Shontz, Tammy Harris, Shirley Overholser, Rosanne Fahrenbruch, Vicki Strothman, Pat Janssen-Hall, Jennifer Hills, Natalie Barglowski, Celeste Gilligan – m-am bucurat de încurajările voastre, de rafalele de râsete şi de părtăşia voastră.

Connie Gourley şi echipa Hazel Dell 4405, vă duc dorul tuturor.

Transmit toată dragostea mea părinţilor şi familiei mele, iubitului meu Jerry şi fiilor noştri, Larson şi Robert, care mă readuc cu picioarele pe pământ ori de câte ori sunt cu capul în nori.

Mai presus de toate, Doamne, voia Ta este desăvârşită în toate lucrurile!

Mulţumesc pentru stăruinţă…

Prolog

1 câmpia întinsă, bogată, dintre cele două râuri, Cetatea cea Mare se întindea ca o mulţime de gropi de noroaie lângă care răsăreau frumos copaci, înconjuraţi de ziduri de apărare şi ascunşi de înaltul Turn al Soarelui – un munte de cărămizi în trepte care ameninţa să străpungă cerul.

Deşi încă neterminat, turnul cârmuia vieţile oamenilor din Cetatea cea Mare. Festivalurile, căsătoriile, munca, naşterile, visele, temerile – toate acestea erau consfinţite de preoţii turnului. Noaptea, citeau stelele pentru localnici pentru a afla cele mai prielnice zile pentru Shemesh, Soarele.

Preoţii cârmuiau cetatea după prezicerile lor. Iar oamenii se bucurau de slujba acestora, precum se bucurau şi de prezenţa turnului în mijlocul lor; îi unea şi îi întărea

în faţa a tot ce exista în afara vieţilor lor mărunte. Construindu-l, se puteau făli că iau în piept cerurile. Puteau râde laolaltă într-un singur glas, sfidând voinţa Creatorului de temut, nevăzut, nenumit, nerecunoscut, a cărui prezenţă le stârnea sufletele răzvrătite.

Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, şi nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit.

Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea”.

Isaia 46: 9 – 10

Capitolul 1

A

„Dhoshannah, copilă, pământul nu a fost dintotdeauna aşa cum îl vezi acum. Înainte de Marele Prăpăd, cerurile luceau trandafiriu ca un răsărit nesfârşit de soare. Munţii erau scunzi şi rotunjiţi, iar copacii erau uriaşi – frumoşi şi roditori. Iar florile – erau atât de încântătoare, încât le mâneam uneori! Însă mai minunate decât acestea, micuţa mea, erau animalele care vieţuiau atunci pe lume. Nu se temeau că oamenii le-ar fi prădători, nici ele nu îşi căutau prada printre oameni; trăiau printre noicăutându-ne de multe ori tovărăşia. Şi totuşi, înainte, pământul era atât de înţesat de silnicie şi moarte, încât Cel Preaînalt S-a întristat. Pentru a-şi salva creaţia iubită, a îngăduit ca pământul să fie înghiţit de ape. Însă, mai întâi, l-a avertizat pe străbunul nostru, Noe, să-şi construiască arca…”

Aproape visând cu ochii deschişi pământul din poveste, Shoshannah o urmă pe mama Annah prin ţarcul imens, prăfuit şi întunecat pe care-l denumea „arcă”. Pipăind uşor o cutie cu trestie care prinsese deja pânză de

păianjen, Shoshannah murmură:

— Tu chiar ai locuit aici mai mult de un an, înconjurată de animale.

— Pare de necrezut, nu?

11

Kacy Barnett-Gramckow

Mama Annah se opri la poalele taluzului din mijloc al arcei şi oftă. Trăsăturile ei încântătoare deveniră mai triste când îşi scuturăpărul negru, lins, legat cu talismane din aur.

— Uneori mă îngrijorează că nepoţii mei nu îşi pot închipui Marele Prăpăd. Dar eu l-am trăit aievea.

Îndurerată de întristarea mamei Annah, Shoshannah se aplecă în faţă.

— Te cred, mamă Annah. Chiar te cred. Cât îmi doresc să fi văzut lumea în vremea aceea! Pare atât de frumoasă. Lumea de acum îmi pare *stearpă* pe lângă aceea.

Surprinsă, mama Annah o privi îndelung.

— Da… aşa mi s-a părut şi mie atunci când am păşit prima dată pe acest munte. Am plâns, micuţa mea, a fost groaznic! Dar fiind printre oameni dragi, ca tine, a fost mai uşor.

O îmbrăţişa pe Shoshannah, mângâindu-i drăgăstos buclele rebele, şatene.

— Şi trebuie să încetez să-ţi tot spun „micuţă”. În curând vei fi mai înaltă decât mine; vei creşte cât mama ta.

Mulţumită, Shoshannah întrebă:

— Chiar atât de mult semăn cu mama?

— Da, doar că ochii tăi sunt de un cenuşiu puţin mai închis şi ai gropiţe ca tatăl tău. Dar acum hai să-ţi arăt catul de sus; apoi ne vom întoarce la ceilalţi, să nu-şi facă griji.

Nu bine se apropiară de partea de sus a taluzului,

când o matahală, învelită în blană, sări asupra lor, dintre umbre, răcnind:

— Hooaaa!

Shoshannah ţipă, apucând rezemătoarea smolită în timp ce Annah sări îndărăt, călcând-o pe Shoshannah pe degetele de la picioare. Înainte să apuce să o ia din loc însă, creatura cea îndărătnică se înălţă, lăsându-şi blana să cadă. Tânărul prinse a râde de ele, cu ochii lui verzi-căprui ieşind în evidenţă pe faţa voioasă şi bătută de soare.

12

Cunună în ceruri

— Kal! strigă Shoshannah, pocnindu-l furioasă. Puteam cădea de pe taluz!

— Iartă-mă, spuse spăsit Kaleb.

Dar căinţa i se stinse pe loc şi fu înlocuită de chicotelile lui vesele, obişnuite.

— Am găsit vechitura asta de blană şi nu m-am putut stăpâni să nu vă sâcâi un pic. Eram sigur că mă veţi auzi foindu-mă pe aici, pe sus. Mamă Annah, am văzut locul în care ţi-ai ţinut probabil păsările – sunt imense cuiburile acelea! Cât îţi lua să le hrăneşti? Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu aici pe vremea aceea – mi se pare că am pierdut o *grămadă*]

Ţinând ocrotitor braţul întins pentru mama Annah, îi îndrumă paşii în sus pe taluz, cu răbdare.

— Nu că îmi doresc să văd pământul nimicit din nou, o asigură el cu sinceritate, dar îmi doresc ca Cel Preaînalt să-mi ofere şi mie o aventură ca asta.

Shoshannah îi urmă frustrată, dorindu-şi să nu fie parte a aventurilor lui Kal. O dureau degetele picioarelor, plus că îi răpise timpul ei preţios petrecut doar cu mama Annah. Şi *încă* mai trăncănea şi o făcea pe mama Annah să râdă.

Când, în sfârşit, ieşiră din uriaşa arcă şi coborâră pe

taluzul lat, negru şi încălzit de soare, Kaleb o ajută pe mama Annah să ajungă jos, iar apoi se întoarse zâmbind spre Shoshannah.

Deranjată, spuse încet:

— Ai un coş pe nas. Uimit, îşi atinse uşor nasul.

— Da? Na, şi tu ai unul pe bărbie.

— Oo!

Shoshannah îşi duse mâna la bărbie, îi aruncă o privire dispreţuitoare şi o luă înainte.

Kaleb o urmă, întrebând-o cu un ton curios:

— Dar chiar contează?

Kal, îl ameninţă ea în gând, *lasă că vezi tu într-o zi*.

Se apropie de mama Annah, care îi spuse:

— Iartă-mă că te-am călcat pe picior mai devreme, copila mea, dar m-am speriat. Kaleb al tău e un mare ştrengar – dar e un tânăr minunat.

Kaleb al meu? Shoshannah se holbă la mama Annah, uluită, apoi îi aruncă o privire în spate lui Kaleb. El ridică din sprâncene când o văzu, vădit încântat de părerea mamei Annah.

Tot fără grai, Shoshannah continuă s-o urmeze pe mama Annah în jos pe povârnişul stâncos, spre tabăra de corturi unde îşi pregăteau masa de seară familiile lor.

— Te vei mărita cu Kal, spuse Mithqah, rotundă în obraji şi plină de înţelepciune tinerească, pe când o ajuta pe Shoshannah să spele vasele afară, lângă cortul femeilor.

— Te adoră, iar părinţii lui îl iubesc ca pe întâiul lor născut. Uite ce mai munceşte el cu tatăl tău!

Clătind ultimul vas în albia din lemn, Shoshannah se uită la tatăl ei şi la Kaleb, care acopereau şi priponeau caii pentru noapte. Tatăl ei, Zekaryah – cu barbă castanie, îngrijită şi plin de demnitate – încuviinţa din cap la vorbele

lui Kaleb. Din când în când, îl întrerupea cu vreun cuvânt sau gest de îndrumare, pe care Kaleb îl asculta îndată. Păreau întocmai ca un tată cu fiul său.

Cu ani în urmă, tatăl lui Kaleb, Regem – un om moale din fire care fusese făcut de râs de cel de-al treilea fiu mai rebel şi îndrăzneţ – îi ceruse lui Zekaryah, aspru de felul său, să-l înveţe pe Kaleb să călărească şi să mânuiască armele. În schimb, Kaleb lucră pentru el de bunăvoie. Imita până şi hainele colţuroase din piele ale lui Zekaryah, iar părul castaniu, negricios şi-l purta într-o coadă împletită, aidoma călăreţilor.

Dar Kaleb nu avea felul calm şi tăcut al tatălui lui. Shoshannah se prefăcu supărată.

14

Cunună în ceruri

— Măcar cât îl ajută pe tata e serios. Dar în rest, cred că îi face o nespusă plăcere să mă chinuie.

— Sărăcuţa de tine, spuse Mithqah, clipind des din genele ei scurte şi negricioase. Hai, recunoaşte: îl iubeşti.

Nedorind să recunoască nimic – chiar de era adevărat – Shoshannah aruncă apă pe tunica albastră din lână a prietenei ei. Mithqah făcu la fel, lovind cu mâna în apa din albie, stropindu-i tunica din piele şi tuzlucii lui Shoshannah înainte să apuce să o ia la fugă. Apucând albia, Shoshannah fugi după ea, ţipând şi râzând amândouă când Shoshannah aruncă toată apa peste capul brunet al lui Mithqah.

— Shoshannah!

Simţindu-se vinovată, Shoshannah se întoarse spre mama ei, Keren, care de bună seamă auzise gălăgia şi ieşise din cortul femeilor. Înaltă, fără seamăn, cu bucle castanii şi un ten bronzat, iar ochii de un cenuşiu şters, frumos, Keren o mustră:

— Dacă i-ai stricat tunica lui Mithqah, îi vei face alta.

Mithqah îşi şterse rapid cu mâna faţa înfierbântată.

— Mulţumesc, mamă Keren, dar eu am sâcâit-o prima.

— Iar *tu* vei primi mai multă apă ca să termini vasele. Ritspah – mama extraordinară şi acum ruşinată a lui Mithqah – le aduse laolaltă şi le duse mâinile la buzele ei.

— Sper că nu v-aţi rupt nimic!

— Nu, mamă Ritspah, o asigură Shoshannah, apucând albia pe măsură ce se apropie de Mithqah.

Dacă totuşi nu vor scăpa de pedeapsă, aveau să sufere împreună, ca întotdeauna.

— Mergem să mai aducem apă.

— Ar fi bine, le avertiză Ritspah. Keren încuviinţă, neînduplecată.

Shoshannah o privi pe furiş pe mama ei, cu îndoială. Keren îşi acoperi gura cu mâna; Shoshannah aproape că râse împreună cu ea. Dar încântarea i se preschimbă în sfiiciune, coborând dealul

15

Kacy Barnett-Gramckqw împreună cu Mithqah spre râu. Kal le privea. Schiţă şi un zâmbet pe care Shoshannah îl preţui şovăind.

După ce îi vorbi lui Zekaryah în şoaptă – cerându-i de bună seamă aprobarea – Kaleb se apropie de fete.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă el.

— Nu.

Shoshannah se îndepărtă, împotrivindu-i-se lui Mithqah, care încercă s-o oprească. Kaleb o urmă.

— Ascultă-mă, Shoshannah. îmi pare rău că te-am supărat în după-masa asta. Primeşte scuzele mele – tatăl tău se uită la noi.

Se opri şi îl privi. Tatăl ei îi urmărea îndeaproape, într-adevăr – ca întotdeauna. Dorea să îl ierte pe Kal.

— Te iert, îi spuse.

Aproape. Va pune ea la cale o răzbunare mai târziu.

— Dar, după cum spui, se uită tata; dacă vorbim prea mult, o capeţi de la el.

Pe când Kaleb se uită în spate către Zekaryah, Shoshannah o zori pe Mithqah spre râu, zâmbind. Kal nu ar îndrăzni să vină după ele.

— Ia spune, Ritspah, spuse Keren intrând împreună cu ea în cortul femeilor. Bătaia lor cu apă a fost amuzantă; trebuia să intrăm şi noi în joc.

— Aş fi câştigat, o înştiinţa Ritspah.

— Poate că nu, o sâcâi Annah, aşezându-se pe un covoraş de lână, cu talismanele de aur din păr bălăngănindu-i-se de gât.

— Uneori chiar şi o femeie bătrână ca mine poate învinge o copilă ca tine, Ritspah.

Râseră împreună, apoi se potoliră când Ritspah spuse:

— Nu-mi vine să cred cât au crescut fetele noastre. E îngrijorător, în câţiva ani, va trebui să le găsim soţi. îi vei propune lui Shoshannah să se gândească la Kaleb?

16

Cunună în ceruri

— Poate că da. Dar nu vreau încă să se mărite – iar Zekaryah vorbeşte de parcă n-ar lăsa-o în veci să se mărite.

— E prea grijuliu.

Ritspah se lungi să tragă cu ochiul la copilita lui Keren, Rinnah, care dormea cu degetul în gură pe o rogojină, lângă ele.

— Cred că ar trebui să le trimitem pe fete să îşi viziteze veri-şoarele în tribul lui Metiyl. Am refuzat de două ori invitaţia lor, dar le-ar face bine să aibă puţină libertate înainte de a se căsători şi a se aşeza la casele lor.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă cu ezitare Keren.

Dar mă tot gândesc la ce s-ar putea întâmpla…

Annah o privi aspru pe Keren.

— Nu i-ai povestit lui Shoshannah despre cele petrecute în trecut, aşa-i?

— Doar că am locuit în Cetatea cea Mare şi că asta nu mi-a plăcut defel.

— Copila mea, mai bine să audă de la tine care e adevărul înainte s-o găsească unul dintre vrăjmaşii tăi.

— Şi ce să-i spun? „Fiica mea, să ştii că nişte oameni te duşmănesc pentru că am încercat să-l omor pe Marele Rege, dar Cel Dintâi Părinte, Sem, l-a lovit înaintea mea”. Iartă-mă, mamă Annah, dar mi-e groază s-o fac.

— Vrei să-i spun eu? se oferi Annah cu voce stinsă.

Cel Dintâi Părinte, Sem, era soţul preaiubit al lui Annah. Iar felul în care murise Marele Rege Nimrod încă o întrista, chiar şi după douăzeci de ani.

— Nu, mamă Annah, îţi mulţumesc. îi voi spune eu. *Într-o bună zi*.

Pe când se gândea Keren la toate acestea, micuţa Rinnah se suci şi se zvârcoli, faţa negricioasă încreţindu-i-se de la scâncetul cu care se trezi. Uşurată că scapă de conversaţia aceea neplăcută, Keren se aşează să-şi alăpteze mezina şi s-o aline.

17

Kacy Barnett-Gramckow

— Atunci, oftă Ritspah, apucând un fus sculptat în lemn şi un boţ pufos de lână scărmănată, sper ca ceilalţi copii ai noştri să se poarte mai bine decât surorile lor mai mari.

— Sunt sigură că da.

Keren îi mângâie neatentă cârlionţii negri şi scurţi, strânşi în mănunchiuri, gândindu-se la celelalte fiice preaiubite ale ei, Qetuwrah şi Adah, şi la fiii ei, Ahyit şi Sithriy, care îi vizitau pe străbuni împreună cu fratele lor

Eliyshama şi familia lui.

Va trebui să le povestesc totul… Gândul era de neîndurat. Nu era drept ca ei să-i aibă de înfruntat pe vrăjmaşii ei. Timpul *este un vrăjmaş destul de mare pentru ei*.

Mai bine nu se mai gândea la asta. Trebuia să-şi înfrângă amărăciunea pe care o avea faţă de duşmani. Şi, din nefericire, şi faţă de Cel Preaînalt.

18

Capitolul 2

A

\scunzându-şi mânia, stăpânul Ra-Anan, conducătorul preoţilor, pleşuv şi proaspăt ras, îngenunche în locul de onoare într-o curte oficială, umbrită de copaci. Pricina supărării sale, stăpâna Sharah – sora lui şi aşa-zisa conducătoare a Cetăţii celei Mari – ieşea din iatacul ei.

Sandalele ei moi plescăiau uşor, iar veşmintele din m şi buclele deschise la culoare dănţuiră când intră în curte şi păşi pe estrada căptuşită cu lână. Aşezându-se cuviincios pe locul ei, Sharah îi dădu voie unei slujnice emoţionate să îi împrospăteze sulemenelile de pe faţă, apoi o îndepărtă cu un gest, dând din cap către străjeri să deschidă porţile. Peste înfăţişarea ei se lăsă deodată o căldură şi o eleganţă, ca şi cum şi-ar fi pus o mantie, şi Sharah îşi luă în primire rolul de Mamă-Ocrotitoare, graţioasă şi blândă, a cetăţii.

În timp ce Sharah asculta jalbele din partea localnicilor care i se ploconeau, Ra-Anan o cerceta critic, scârbit. În câţiva ani, ospeţele, nestăpânirea de sine şi băutul noaptea aveau să-i distrugă frumuseţea blondă, impresionantă, toată boită. Iar atunci nu i-ar mai rămâne nimic în afară de o demnitate plăsmuită care

19

Kacy Barnett-Gramckow se stinge de îndată ce supuşii ei întorc spatele dincolo de porţile curţii ei.

Mă îndoiesc că oamenii tăi te vor mai numi mult timp Regina Cerurilor, o avertiză Ra-Anan pe Sharah în gând. Până şi fiul tău te va urî dacă nu cumva te urăşte deja. *Unde e băiatul ăsta*? *Adoniyram, am deja prea multe de făcut în după-masa asta şi fără să te aştept pe tine*!

Sunetele ţipătoare ale cornurilor de berbeci avură ecou afară, făcându-l pe Ra-Anan să-şi întoarcă privirea spre poartă. Adoniyram nu apăru. Dar în curtea lui Sharah intră în schimb Cuş, tatăl mult jelitului şi de acum legendarului Mare Rege Nimrod. Impresionant cu podoabele sale obişnuite din aur şi mantia sa din piele de leopard, Cuş îi făcu o plecăciune lui Sharah. Ea încuviinţă, cu o mândrie rece, pe căldura toridă de vară. Încheind saluturile şi neglijându-i pe localnicii care se închinau în jurul lui, Cuş se aşează lângă Ra-Anan, un tovarăş supărător în planurile lor politice.

Cu ochii săi negri, de culoarea obsidianului licărind pe faţa-i negricioasă, Cuş murmură:

— Unde este băiatul nostru, Fiul Soarelui, Adoniyram? Ra-Anan lăsă să se vadă un zâmbet.

— Probabil acum îşi pune la cale marea intrare.

— Ar trebui să fie biciuit.

— La fel şi mama lui, adăugă Ra-Anan în şoaptă, atunci când vom fi în siguranţă.

— Aştept acea zi. Uzurpatori ce sunteţi! Nu mi-o iert că m-am lăsat înduplecat de tine că trebuie lăsaţi în viaţă, cu atât mai puţin să aibă şi putere.

— Nu erau decât lucruri mărunte care să ia ochii oamenilor; doar ştii, jupâne!

— Ha! Apropo, doresc să vorbesc cu tine mai târziu.

Acum ce mai e? se întrebă Ra-Anan, zâmbind liniştit, dar frământându-se în sinea lui.

20

Cunună în ceruri

— Desigur.

Schimbul lor scurt de cuvinte se încheie; Sharah îi făcuse semn unui ţăran care venise cu o cerere nedorită să se apropie de ei, rostind suav:

— Avem nevoie de un sfat de la preoţii lui Shemesh, pentru binele tău.

Cuş îi dădu mână liberă lui Ra-Anan, care cercetă trăsăturile feţei uscate, ieşite în evidenţă ale jălbaşului bărbos.

— Cum te numeşti? întrebă Ra-Anan.

— Dayag, răspunse scurt omul, cu privire aspră. Ra-Anan trecu cu vederea proasta lui creştere – era un nimeni, la urma urmei.

— Să te prezinţi în seara aceasta la scările turnului. Vom mai vorbi atunci.

— Cum spui, stăpâne.

Omul făcu o plecăciune înaintea lui Ra-Anan, cu o duşmănie netăinuită.

Ra-Anan se încruntă, urmărindu-l cu privirea cum se îndrepta spre poartă. Dacă avea să facă necazuri, nu va scăpa nepedepsit.

Dincolo de zidurile ce împrejmuiau curtea, izbucniră acum strigăte răguşite, fluierături şi râsete. *Adoniyram*.

Ra-Anan se zgâi prin poarta deschisă. Jălbaşul duşmănos căzu în genunchi şi se închină, cu gesturi umile, dar oprind dinadins intrarea lui Adoniyram. Doi străjeri cu săbii se îndreptară spre el, dar apoi se opriră, probabil la porunca tânărului stăpân al Cetăţii celei Mari.

Deci primeşte cererea acelui Dayag! ghici furios Ra-Anan.

Toată lumea din curte se opri şi urmări ce se întâmplă, încercând zadarnic să-l audă pe jălbaş şi răspunsul lui Adoniyram. Însă Ra-Anan ştia deja, fără să mai audă vreun cuvânt; cererea nesuferitului ţăran fu

îndeplinită. Bărbatul, Dayag, se închină din nou, iar apoi se ridică iute în picioare şi se trase înapoi cu expresia triumfului pe faţa sa uscăţivă şi aspră.

21

Kacy Barnett-Gramckow

La fel de triumfător, Adoniyram se opri chiar în faţa porţii. Deşi era îmbrăcat simplu, cu o tunică din în neînălbită, o curea din piele şi cu cizme mai mult descheiate, Adoniyram nu era deloc o figură ştearsă. Înălţimea lui, pielea arămie, buclele dese şi negricioase, ochii arzători, sfidători şi buzele pline, mari atrăgeau atenţia oricui se afla în curte, fie el prieten sau duşman.

Zâmbind, se îndreptă spre mama lui, căreia îi oferi o plecăciune frumoasă. Apoi păşi pe platformă, îi sărută obrazul şi se aşeză uşor la picioarele ei. Sharah îi aruncă o privire înţepată, îngâmfată. Ra-Anan privi îngreţoşat.

Cuş şopti lângă Ra-Anan:

— Din *această* pricină vreau să vorbesc cu tine. Începe să ne fure puterea, oferind favoruri. Trebuie să-l potolim.

— Vom vorbi.

— Adoniyram.

Ra-Anan îl opri chiar în afara porţii.

Tânărul stăpân se opri, bine crescut, dar nerăbdător să se întoarcă la calul şi la vânătoarea lui.

— Unchiule. Cu ce îţi pot fi de folos?

— Cu ce îţi pot fi *eu* de folos, Adoniyram? Te-am dezamăgit, nu te-am pregătit bine.

Adoniyram se trase înapoi, mijind ochii.

— Cum m-ai dezamăgit, unchiule?

Ra-Anan zâmbi, preţuind prevederea instinctivă neaşteptată a tânărului; mama sa nu fusese niciodată prevăzătoare. Şi, pesemne, nici tatăl lui.

— Nu te-am lăsat să lucrezi oficial în numele

poporului tău. Trebuie să o încurajăm pe mama ta să îţi dea o poziţie în curţile ei mai degrabă decât să şezi la picioarele ei fără rost. Ar fi bine dacă localnicii v-ar vedea lucrând împreună.

Cunună în ceruri

— Şi eu m-am gândit la asta, încuviinţă, cu bunăvoinţă, Adoniyram. Dar poate fi convinsă să împartă gloria cu alţii?

— Trebuie, pentru binele tău.

Ra-Anan urmări reacţia nepotului său; părea dornic.

— Adoniyram, ar fi o insultă faţă de ceruri dacă darurile tale s-ar risipi când ar putea fi folosite pentru a-ţi întări împărăţia.

— Nu e împărăţia mea, unchiule.

— Datorită ţie mai există ea acum, spuse grijuliu Ra-Anan. Naşterea ta a adus nădejde şi unitate localnicilor după moartea Marelui Rege, atunci când toate s-ar fi putut preface în praf şi pulbere. Mama ta s-a bizuit pe tine, aşa că de ce să-ţi refuze acum sprijinul? Trebuie să vorbim cu ea.

— Fără să o mâniem? zâmbi Adoniyram. Dacă tu sau preoţii tăi puteţi face un astfel de miracol, jupâne Ra-Anan, dă-mi şi mie de ştire; abia aştept să-i fiu martor.

Zâmbind şi el, Ra-Anan întrebă:

— Ce favor ţi-a cerut omul acela, Dayag, la poartă?

— Preoţii tăi au luat de la el pământurile de la râu care se învecinează cu câmpurile din jurul turnului – zicea ceva de construirea unui alt canal. I-am promis alte pământuri de-a lungul râului.

— Şi ai asemenea pământuri ca să-i dai?

Cu o mină caldă şi senină, Adoniyram spuse:

— Nu, unchiule. Însă tu şi preoţii tăi aveţi; poate facem un târg şi cădem la învoială cumva. Suntem toţi oameni cu capul pe umeri şi nu vrem o răzmeriţă între

localnici, nu-i aşa?

— Nu va fi nicio răzmeriţă, spuse hotărât şi nemulţumit Ra-Anan. Dar văd că te duci la vânătoare. Mai bine să discutăm toate acestea diseară sau mâine la masă; sunt sigur că toate se vor aranja cum trebuie.

— Mulţumesc, unchiule. îţi voi da de veste curând. Ra-Anan îl urmări pe tânărul mândru ieşind călare împreună cu mulţimea de slujitori, la fel de mândri.

22

23

Kacy Barnett-Gramckow

Adoniyram, cugetă el liniştit, *cu câteva cuvinte aş putea nenoroci atât viaţa ta, cât şi viaţa mamei tale. Dar oare îmi doresc să vă nenorocesc*? *Localnicii vă venerează*; *cred că prefer să vă dirijez. Întrebarea este în* ce fel?

— Te-am văzut vorbind cu Adoniyram, îl mustră Cuş pe Ra-Anan în drum spre Cetatea cea Mare, neglijându-i pe localnici. Ce i-ai spus?

Hotărât să-l potolească, Ra-Anan spuse:

— Ne-am înţeles să ne întâlnim mai târziu, să mâncăm împreună şi să stăm de vorbă despre poziţia lui în împărăţie – în prezenţa ta, jupâne, de bună seamă.

— Cu trecerea anilor, va dori mai multă putere, îi spuse încet Cuş. Va fi o bătălie, pentru că poporul îl iubeşte. Ce mult îmi doresc să fi trăit fiul meu.

Cuş avusese şase fii, dar singurul care însemna ceva pentru el era cel care fusese omorât, Marele Rege, Marele Vânător, Nimrod. În şoaptă, Cuş spuse:

— Trebuia s-o fi omorât pe sora ta – Keren aceea – atunci când am avut prilejul.

— Putea fi o idee bună, încuviinţă Ra-Anan, amintindu-şi de Keren – de idealismul ei, de loialitatea ei faţă de străbuni şi gândirea ei ieşită din comun – un lucru uimitor pentru o femeie atât de blândă. Dacă Marele Rege

ar mai trăi, nu am avea de înfruntat acum asemenea probleme.

— Cu dragă inimă aş omorî-o şi acum.

— Nu ea a ţinut sabia ce i-a luat viaţa, îl zgândări uşor Ra-Anan.

— Dar ea l-a îndemnat!

— La porunca acelor străbuni. Jupâne, ce ai face dacă i-ai avea pe *ei* la degetul mic? Chiar sunt curios.

— Mincinoşii aceia prostănaci! spuse dispreţuitor Cuş.

2A

Cunună în ceruri

Dar nu răspunse la întrebare, ceea ce îl mulţumi pe Ra-Anan.

Te mai temi de ei în sinea ta, se gândi el, mulţumit. *Bătrânii aceia şi Preaînaltul lor*. *Ei sunt slăbiciunea ta*. *Nu a mea*.

— Uită-te la ei, stăpâne, murmură Rab-Mawg.

Mai-marele magilor, un tânăr ras în cap şi deşirat, îngenunche lângă Adoniyram pe un pridvor al turnului sub cerul presărat cu stele, în noapte.

Prefăcându-se nepăsător, Adoniyram privi de-a lungul pridvorului întunecat, împrejmuit de copaci, către Cuş şi Ra-Anan. Erau strânşi laolaltă ca doi vulturi mohorâţi, ticluind cum l-ar putea ţine cât mai aproape ca să-i poată urmări orice mişcare – şi să-i zădărnicească toate planurile. *Du-te acolo*. *Stai aici*. *Spune asta*, *dar să nu spui cealaltă*. *Închină-te în faţa mamei tale*. *Ai răbdare*…

În ciuda tuturor făgăduinţelor şi a amăgirilor lor cum că îi vor pune puterea în mâini, în Cetatea cea Mare, Adoniyram nu simţea decât că bătea pasul pe loc. Trăia şi respira, nimic mai mult. Rab-Mawg, care era lângă el, simţea la fel, fără îndoială. Ra-Anan sfida de obicei poveţele sau îngrijorările lui Rab-Mawg şi îi poruncea să

îşi petreacă tot timpul cu primirea jertfelor şi cu organizarea ceremoniilor din templu. Iar Cuş îl ocolea cât putea pe Rab-Mawg, considerându-l de bună seamă doar un flăcău enervant care nu făcea altceva decât să se joace cu lămpile, perdelele, fumul, tămâia şi oglinzile din aramă lustruită.

Dar Adoniyram îl considera pe tânărul mag a fi un posibil – deşi mai nestatornic – aliat pe viitor. Dar deocamdată, alese să aibă răbdare şi să pretindă că nu-i pasă. Urmărindu-şi aşa-zişii duşmani, spuse cu blândeţe:

— Hai să-i preţuim, Rab-Mawg. Ei ţin împărăţia asta neştirbită, într-o bună zi, când ei nu o vor mai putea conduce, s-ar putea să mă înveţe pe mine cum să o conduc.

Pe mine. Nu pe noi, Rab-Mawg. Ai băgat de seamă cum am formulat. Eu îmi voi conduce împărăţia.

Dar când? Şi cum i-ar putea înlătura pe cei doi prădători de la putere? Ca să nu mai pomenească de mama sa, ale cărei pandalii şi răsfăţuri erau tot mai dificil de stăpânit. În tăcere, Adoniyram privi în sus, către constelaţiile ce se arătau la sfârşitul verii: Şarpele, Stăpâna şi Copilul. Luna lui Shemesh, cu toate ceremoniile, jertfele, arşiţa şi încurcăturile, trecuse deja, lăsându-l plictisit.

— Atunci când vei ajunge în locul lor, vei dori să ai semnele tale în stele, spuse Rab-Mawg hotărât, cercetând cerurile. Dar pe acelea ar trebui să le păstrezi, dând din cap spre Stăpâna şi Copilul. Acelea ţi-au fost hărăzite ţie; oamenii tăi te consideră Cel Făgăduit.

Sunt eu Cel Făgăduit ca să aduc din nou pământul la desăvârşirea lui de odinioară? Adoniyram se îndoi. Oamenii din cetate credeau că el e ocrotitorul lor. Cei doi vulturi mânuitori de pe cealaltă parte a terasei nu credeau.

Oare ce îi ascundeau?

— Mă rog cerului să reuşesc să mă ridic la aşteptările lor.

— Vei reuşi, stăpâne, răspunse Rab-Mawg cu încredere, contemplând din nou stelele.

Adoniyram se încruntă în noapte. Trebuia să-i înlăture cumva pe Ra-Anan şi pe Cuş de pe înaltele lor poziţii. Oare ce i-ar putea descumpăni? Cum i-ar putea face să acţioneze atât de nesăbuit încât lumea să se răzvrătească împotriva lor şi să vină la el, Adoniyram?

Nu putea decât să aştepte.

26

Capitolul 3

A

I nemişcată, o dăscăli Shoshannah pe surioara ei de cinci ani, pieptănându-i buclele negre şi dănţuitoare ce-i ajungeau până la talie. Vei fi foarte frumoasă când voi isprăvi.

— Sunt frumoasă deja, spuse Rinnah. Tata Aşchenaz m-a numit pasăre drăguţă.

— Tata Aşchenaz le spune tuturor fetiţelor că sunt drăguţe. Dar celor gălăgioase le spune *pasăre*, o necăji Shoshannah. Iar tu eşti pasărea cea mai drăguţă şi mai gălăgioasă din toată…

Glasul i se pierdu când silueta înaltă şi întunecată a tatălui lor apăru în pragul uşii locuinţei lor. Zekaryah precis auzise de ultima ei ispravă şi nu părea amuzat, după cum sperase. Dar nu putea fi nici *prea* furios pe ea – la urma urmei, gluma fusese pe seama lui Kaleb.

Când Zekaryah îi aruncă o privire aspră, stomacul i se strânse nod. Întorcându-se spre Keren, care îşi pregătea nişte piele pentru cizme, spuse:

— Hai să vezi ce a făcut fata ta.

— Fata mea? Keren se uită îndată la Shoshannah cu

îngrijorare. Ce ai mai făcut?

Se grăbi să iasă fără să aştepte răspuns.

27

Kacy Barnett-Gramckow

— Ce ai făcut? îi ceru aprins în şoaptă Rinnah.

— Hai să vezi.

Hotărâtă să îşi încaseze pedeapsa cât mai repede, Shoshannah îşi potrivi tunica de piele şi tuzlucii, îşi îndesă picioarele într-o pereche de cizme scurte şi o conduse afară pe ştrengara de Rinnah. Grăbindu-se prin sat spre grajdurile făcute din buşteni şi piatră, aproape că îşi dori ca Rinnah să nu fi fost aşa mare. Dacă aveai cu tine un copil mic, puteai avea parte de o ocrotire extraordinară în faţa unei pedepse severe. Dar aşa, trebui să se mulţumească să o ţină de mână pe Rinnah.

Dar, chiar înainte să ajungă la grajduri, Shoshannah auzi râsul mamei sale acoperind protestele mânioase ale lui Kal. Iar tata se înmuia de obicei când mama râdea. Înveselită, Shoshannah o luă pe Rinnah în ţarcul împrejmuit cu gard unde Kal îngrijea de noul lui cal, Khiysh.

Văzând calul, Rinnah scoase un ţipăt şi dansă de bucurie.

— Ce *urât* l-ai făcut!

Khiysh, care era de o culoare maronie, era vopsit acum în culori deschise – „obraji” ţipători, cu puncte mari roşiatice-ocru, ochi mânjiţi cu negru vizibil şi cu nişte dâre de roşu, iar de-a lungul gâtului bine îngrijit al calului se vedeau formele palmelor lui Shoshannah cu roşu şi negru.

Când Shoshannah îşi ascunse un zâmbet, Kal îi făcu semn frustrat să se apropie:

— Shoshannah! Ce ai pus pe el? Am văzut roşul acesta şi am crezut că îşi dă duhul!

Acum se uitau la ei şi alţi localnici, râzând împreună

cu Keren, care încerca din răsputeri să se potolească. Părinţii lui Mithqah, mama Ritspah şi Uzziel al ei cel zdravăn, chicoteau lângă Keren. Bătrâna tribului, mama Laheh beth, jubila şi ea, în vreme ce soţul ei, părintele Aşchenaz cel bărbos, voinic, ursuz, râse şi el, dând din picioarele încălţate cu cizme din piele.

28

Cunună în ceruri

— Pasărea Shoshannah! strigă cu vioiciune. Ţi-am recunoscut isprava. Numai tu puteai face aşa ceva!

Shoshannah bătu în retragere, întrebându-se dacă nu cumva întrecuse măsura. Mithqah se trase sfioasă într-o parte cu genele ei negre tremurând de nelinişte.

— Probabil a meritat-o, Shoshannah, dar cred că acum l-ai supărat. Şi pe fraţii lui…

Descumpănită, Shoshannah se uită la fraţii mai mari ai lui Kaleb, Ozniy şi Tiyrac, amândoi serioşi, aproape la fel de înalţi precum Kal şi bine făcuţi. Braţele lor vânjoase stăteau încrucişate ameninţător la piept, iar sprâncenele se ridicară spre ea. Fără îndoială, gândeau că una era să îl sâcâie pe fratele lor, dar cu totul alta, să îşi bată joc de o splendoare de cal precum Khiysh. Iar tatăl ei părea întru totul de acord cu ei. În ciuda râsului mamei, expresia lui era tot aspră.

Zekarayah se apropie de Shoshannah şi o luă în braţe pe Rinnah, care acum era tăcută.

— Du-te şi ajută-l pe Kaleb. Şi cere-ţi iertare – sunt cu ochii pe tine!

— Da, tată, murmură Shoshannah, lăsându-şi ochii în pământ. Se ura pe ea însăşi pentru că îl dezamăgise printr-o simplă glumă. Ce să mai zică de faptul că îi supărase pe fraţii lui Kaleb, pe care se putea baza de obicei ca aliaţi de nădejde.

— Vorbesc eu cu Ozniy, îi şopti Mithqah zăpăcită. Îl

îndrăgea pe Ozniy şi precis se îngrijora acum din pricina amărăciunii lui.

Suspinând, Shoshannah se caţără pe gardul puternic şi sări de cealaltă parte, în ţarcul plin de praf.

— O să am nevoie de nişte ulei, îi spuse ea lui Kal. Am folosit grăsimi şi pigmenţi, aşa că nu se va curăţa cu apă.

Intră rapid în grajd şi luă un vas din lemn şi două bucăţi de piele moale. După ce înmuie o bucată de piele în ulei, îi întinse vasul cu cealaltă bucată de piele lui Shoshannah. îşi înmuie bucata de piele, puse deoparte vasul, iar apoi se apropie tăcută

29

Kacy Barnett-Gramckow de Khiysh, care deveni agitat de atâta atenţie. Fornăind pe nări, Khiysh scutură din cap, trăgându-se înapoi. Shoshannah îi cântă afectuos:

— Hai, haide, Khiysh…

Când sătenii se întoarseră fiecare la treburile lor, calul se potoli şi îi dădu voie lui Shoshannah să-i spele vopselele de pe faţă. Kal bombăni către Khiysh:

— Dacă te-ai vedea cât eşti de caraghios, nici n-ai lăsa-o să se apropie de tine!

Şi îi aruncă o privire destul de mânioasă, însă ochii săi verzui-căprui licăriră şovăitor de încântare.

— Shoshannah, data viitoare când vrei să faci glume pe seama mea, lasă-l în pace pe Khiysh. Nu merită să fie umilit.

— Nu cred că va mai fi o dată viitoare. Kaleb înlemni.

— Adică? Renunţi la mine?

— Crezi că aş putea? Nu! Voiam doar să spun că îmi pare rău că te-am supărat şi probabil ar trebui să nu ne mai necăjim unul pe altul.

— Şi atunci unde mai e farmecul?

Relaxându-se, Kal spălă stângaci ochii înnegriţi ai lui

Khiysh.

— Nu avem nevoie decât de nişte reguli.

— Tu vorbeşti de reguli? Kal rânji.

— Cred că am stat prea mult timp pe lângă tatăl tău.

— E aşa groaznic? întrebă ea, ştergând o pată roşie de pe gâtul lui Khiysh, gata de harţă.

— Nu. E un om bun. Cinstit.

Şi, aplecându-se ca s-o poată privi pe Shoshannah în ochi, Kal spuse:

— L-aş putea îndura o viaţă întreagă ca socru. Ce să mai zic de mama ta.

30

Cunună în ceruri

Kaleb o îndrăgea pe Keren. Întotdeauna i se înmuia glasul când vorbea despre ea, chiar şi acum, după ce râse de calul lui preţios. Şi întotdeauna spunea că prima lui amintire din copilărie era de când călărise împreună cu ea.

Aplecându-se din nou, îi şopti:

— Ascultă: m-am hotărât ca, în timp ce tu şi Mithqah vă vizitaţi verişorii, eu să îi înduplec pe părinţii tăi să ne dea încuviinţarea pentru logodnă.

— Mă rog să fie de acord.

Simţi cum se îmbujorează, încântată de îndrăzneala lui. Cum să îndure gândul de a fi despărţită de el timp de un an? Dar luna următoare, avea să plece împreună cu tribul lui Metiyl, după ridicarea taberei.

— Nu vreau să te las; aş vrea să pot rămâne.

— Le-ai spus părinţilor tăi?

— Nu. Pentru că ei ar fi de acord şi m-ar lăsa să rămân – ceea ce îmi doresc şi eu – dar verişorii mei mă cheamă de ani buni. ISTu-i pot lăsa baltă.

Kaleb se strâmbă.

— Ştiu. Şi, după cum spune mama Ritspah, cred că ar trebui să ai timp să îţi vizitezi rudele înainte să ne

căsătorim, şi îi aruncă o privire aprinsă ca s-o tachineze. După aceea, vei fi prea ocupată cu mine.

Stânjenită, Shoshannah începu să frece o urmă neagră de palmă de pe gâtul lui Khiysh. Kal o opri.

— Nu, lasă aşa urmele palmelor. îmi plac.

— Chiar?

— Sunt superbe. Se vor lua oamenii după mine, de pizmă. Ea râse, scuturându-şi capul.

— Mă îndoiesc. Se vor întreba doar de ce nu-ţi speli calul. Încântarea îi pieri şi se uită la el.

— Ce vei mai face cât voi fi plecată?

— O s-o iau razna, spuse el, într-o doară.

— Nu, hai serios acum. Ce vei face?

— Serios? O să încep să construiesc locuinţa noastră.

— Oo, Kal…

Aproape că privi înapoi să vadă dacă nu cumva tatăl ei îi mai urmărea.

— Nu încă; o să pară că ne grăbim. Ar trebui să aştepţi până când tata ne anunţă oficial logodiţi – şi nu cred că va face asta până nu mă întorc. E în stare să te facă praf pentru îndrăzneală.

— Meriţi riscul acesta. Oricum, acum sunt mult mai mare decât el; poate mă va lovi puţin. Dar ştie că îl respect.

Coborându-şi glasul într-o şoaptă, Kal spuse:

— Iubirea mea, promite-mi că nu vei înceta niciodată să mă sâcâi.

— Vom vedea, murmură ea, prefăcându-se că-l ignoră.

El zâmbi, îşi aşeză palma peste urma palmei ei de pe cal – cuprinzând-o – şi reîncepu să-l cureţe pe Kaleb, vădit mulţumit.

În mijlocul unui câmp verde primăvăratic, Keren privi atitudinea lui Shoshannah în timpul exerciţiului cu arcul. Observă nerăbdarea fiicei ei.

— Umărul jos. Ocheşte ţinta.

Când Shoshannah scoase un oftat mut, însă vizibil şi strânse din buze, Keren spuse:

— Nici să nu te gândeşti. Lecţiile de tras la ţintă nu sunt o pierdere de timp.

Coborându-şi arcul şi săgeata, Shoshannah o privi îndelung.

— Mamă, *cum de* ai ştiut la ce mă gândesc?

Pentru că m-am ascuns şi eu după aceeaşi mutră şi îmi amintesc ce gândeam atunci când o făceam.

— Pentru că sunt mama ta. Shoshannah se îndreptă de spate.

— Mamă, te rog…

Cunună în ceruri

Ezită, apoi încercă iar, în timp ce Keren stătea în aşteptare.

— Nu mi-aş dori o altă mamă, niciodată, dar niciuna dintre celelalte fete din tribul nostru nu e nevoită să înveţe să folosească armele decât dacă *vor* ele. Nu le obligi nici pe Qetuwrah, nici pe Adah, nici pe Rinnah să exerseze atât de mult; şi ele sunt surorile mele. De ce este atât de important pentru tine – şi pentru tata?

Nu i-ai spus încă lui Shoshannah despre trecut, nu-i aşa?

Glasul blajin al lui Annah răsuna în memoria lui Keren, dojenind-o cu blândeţe. Keren privi către Zekaryah de-a lungul câmpiei, care dădea lecţii de folosire a armelor băieţilor săi uscăţivi, Ahyit şi Sithriy. Aveau să fie ocupaţi o bună bucată de vreme; mai avea timp.

Îi făcu semn lui Shoshannah să se aşeze pe iarba umedă, îngenunchind lângă ea, Keren îşi luă inima în dinţi:

— Am nişte vrăjmaşi. Şi din cauză că semeni atât de bine cu mine… că eşti *atât* de mult ca mine… te vor urî vrăjmaşii mei.

Cum Shoshannah se încruntă, Keren se grăbi să continue.

— Ştii că ţi-am spus că, atunci când eram puţin mai mare decât tine, am locuit în Cetatea cea Mare. Ceea ce nu ştii e că am fost dusă acolo fără să vreau împreună cu sora mea, Sharah, care are o piele deschisă la culoare şi e frumoasă. Din cauză că şi-a dorit bunăstare şi putere mai presus de orice altceva, Sharah s-a căsătorit cu Marele Rege, Vânătorul Nimrod, deşi avea deja un soţ şi un fiu.

— A avut *doi* soţi în acelaşi timp? icni Shoshannah, mărindu-şi ochii de o culoare cenuşie deschisă pe faţa bronzată. Nu s-au bătut între ei?

Aducându-şi aminte de primul soţ al lui Sharah, Bezeq, şi de primul lor născut, Gibbawr, Keren dădu din cap întristată.

— Marele Rege Nimrod era din cale-afară de crud. Nu-i păsa pe cine omora… bărbaţi, femei, copii. N-au însemnat nimic pentru el. Primul soţ al lui Sharah, Bezeq, şi micuţul lor, Gibbawr, ar fi fost morţi într-o clipă dacă Bezeq i s-ar fi împotrivit. Iar sora

33

Kacy Barnett-Gramckow mea se iubeşte doar pe ea însăşi. I-a părăsit fără ezitare pentru gloria Cetăţii celei Mari. Acum ea domneşte acolo cu fratele nostru mai în vârstă, Ra-Anan, care precis îi dirijează fiecare mişcare.

— Dar…

Gângăvindu-se, Shoshannah întrebă:

— De ce… ce te-a făcut să o părăseşti? Adică, dacă propria ta familie conduce acum cetatea, de ce nu te poţi întoarce?

Cât de mult să-i spun, oare? se întrebă Keren. *Să-i spun că Marele Rege a ucis familia lui Zekaryah*? *Sau că a omorât-o pe una dintre prietenele mele dragi, apoi aproape că a distrus-o pe o alta – cumnata mea, Revakhaw – înainte să-l sufoce pe primul său născut şi să-i ardă apoi trupul în flăcările Templului lui Shemesh în turnul acela îngrozitor…*

Keren spuse cu şovăire:

— Cei din familia mea care locuiesc în Cetatea cea Mare l-au urmat pe Nimrod. L-au numit Cel-ce-Ţine-Cerurile-pe-Umeri. Se dădea drept Cel Făgăduit – „omul născut din femeie" care ne va aduce pacea cu Cel Preaînalt, cum era în Grădina Eden, înainte ca Şarpele să o ispitească pe Eva. Nimrod râvnea ca toată lumea de pe pământ să i se închine. Dar închinarea I se cuvine doar Celui Preaînalt – şi de aceea m-am împotrivit lui Nimrod. Vezi cicatricea asta?

Ridicându-şi bărbia, Keren îi arătă o urmă subţire pe gât.

— Nimrod m-a tăiat atunci când ne-a făcut pe mine şi pe Sharah să jurăm că îl vom urma pe el şi pe zeul născocit tot de el – Shemesh. Nu mult după aceea, Ra-Anan şi Sharah au uneltit împreună cu tatăl lui Nimrod, Cuş, împotriva mea din cauză că aveau impresia că sunt o ameninţare pentru puterea lor. Slujitorii lui Ra-Anan m-au otrăvit şi era cât pe ce să-mi găsesc sfârşitul.

Uluită, Shoshannah o privi ţintă. Keren continuă cu reţinere.

— Tatăl tău a fost păzitorul meu în vremea aceea. A reuşit să mă scoată din Cetatea cea Mare şi m-a adus înapoi la familia mea şi la strămoşii noştri. După ce m-am mai întremat, am căutat să mă

Cunună în ceruri răzbun pe Nimrod pentru că

omorâse şi nenorocise atât de mulţi oameni pe care îi iubeam. L-am înfruntat la o adunare a tuturor triburilor de pe pământ. Când şi-a bătut joc de Cel Preaînalt şi a ameninţat cu multe alte rele, Cel Dintâi Părinte al nostru Sem l-a omorât cu o clipă înainte de a-mi slobozi eu săgeata. Sem l-a ucis pe Nimrod pentru dreptate, în Numele Celui Preaînalt. Dar eu… eu doream doar răzbunare.

O spusese. Acum îi povestise fiicei ei aproape tot.

Shoshannah o urmări pe mama sa cea frumoasă şi iubitoare şi îi ascultă glasul tremurat. *Cum poate fi adevărat aşa ceva*? *Nu se poate*. *Mama mea să aibă duşmani*? *Şi chiar a încercat să omoare un rege*? *Nu*.

Şi totuşi, nu era şi acum tatăl ei călăreţul şi păzitorul lor? Nu i-a învăţat el pe toţi tinerii, mai ales pe Kal, să vâneze, să călărească şi să se lupte, uneori chiar cu cruzime? Şi *are atât de multă grijă de mama*. *Şi de mine*. *Pentru că semăn cu mama*…

Mai mult chiar, Shoshannah cotrobăise deseori prin cufărul din lemn plin cu catrafusele mamei sale, fascinată că avea mai mult aur şi mai multe lucruri de preţ decât oricine altcineva din tribul Aşchenaz. Avea şi vopsele de faţă – pe care nu le mai folosea, dar care au inspirat-o să-l aranjeze pe bietul Khiysh. Vopselele, aurul, ţesăturile scumpe, armele sculptate şi nestematele erau o dovadă de netăgăduit că avusese o poziţie însemnată şi putere. Mama ei avea toate acele lucruri. Şi vrăjmaşi.

Vrăjmaşii mei te vor urî.

Nu mă vor urî, mamă. *Pentru că nu mă voi duce niciodată în Cetatea cea Mare*.

Niciodată.

Shoshannah se aşează în locuinţa lui Noe, mulţumită, simţindu-se mică precum Rinnah, în timp ce Naomi cea bătrână şi îndrăgită îi pieptăna părul şi povestea. Glasul lui Naomi era atât de plăcut şi de mângâietor, încât Shoshannah aproape că putea aţipi ascultând-o. Câte fete ar putea spune că cea mai bătrână femeie din lume îi pieptănase părul? Aproape că o pufni râsul gândindu-se. Şi într-adevăr, aceste vizite la străbuni erau întotdeauna preţioase – şi prea scurte.

Neputând să se abţină, Shoshannah spuse:

— Mamă Naomi, aş vrea să vii cu mine în vizită.

— Ha! icni Naomi blând. Copila mea, nu cred că vrei ca o femeie bătrână ca mine să se ţină după tine. O vei avea pe Mithqah să-ţi ţină de urât.

— Dar nu te ţii după mine. Tu ştii *tot*. Şi ne-am simţi atât de bine – ar fi o aventură minunată.

Naomi se opri din pieptănat.

— Am avut destulă aventură la viaţa mea, Shoshannah, copilă. Şi nu le ştiu eu pe toate – m-ar speria să le ştiu! Astea le las în seama Celui Preaînalt. Dar eşti drăguţă că spui asta. Chiar şi aşa, toţi copiii copiilor mei ştiu unde locuiesc eu împreună cu Noe al meu. Dacă plecăm de aici de la munte, le va fi foarte greu să ne găsească.

Shoshannah râse, aruncându-i lui Naomi în spate o privire încântată.

— De parcă nu te-am mai putea găsi!

Râzând pe înfundate, Naomi îşi scutură capul grizonant şi termină de pieptănat buclele lui Shoshannah.

— Ia, du-te, copilă, joacă-te cu verişoarele tale mai mici şi distrează-te!

Cu voce joasă, adăugă:

— Va trece repede anul; vei vedea.

— Nu destul de repede, iar Shoshannah suspină,

privind înainte.

Coborându-şi glasul, adăugă gânditoare:

— Mamă Naomi… îl iubesc pe Kaleb. Nu vreau să mă despart de el.

— Ar trebui să le spui părinţilor, îi răspunse hotărât Naomi.

— Aşa mi-a spus şi Kaleb. Dar apoi tata mă va ţine aici, iar verişorii mei vor crede că îi urăsc – sau că sunt fricoasă.

— Să încerce numai să îmi spună *mie* că eşti tu fricoasă, izbucni Naomi. Li se vor înroşi urechile de mincinoşi!

Încurajată, Shoshannah spuse:

— Chiar cred că trebuie să merg. Oricum, cât voi fi plecată, Kal va încerca să-i înduplece pe părinţii mei să încuviinţeze logodna noastră.

— Ar trebui să vorbească mai întâi cu mama lui şi să-i ceară să vorbească cu părinţii tăi – aşa se cuvine. Dar dacă cineva *reuşeşte* să-i facă pe părinţii tăi să cedeze, atunci Kaleb al tău e omul potrivit.

Shoshannah trase cu ochiul în spate către ea, de data aceasta cu grijă.

— Şi va începe să ne construiască o locuinţă. Naomi îşi deschise gura şi protestă:

— Înainte de logodnă? Oo! Asta e prea curând – vor vorbi oamenii. Scutură brusc din pieptene. E bine că iubitul tău e un om aşa de treabă. Dar tatăl tău îl va învăţa minte pentru îndrăzneală!

Shoshannah se aplecă spre ea şi o îmbrăţişa cu gingăşie – nu atât de zdravăn precum şi-ar fi dorit. Căci, cum ar putea-o ierta cineva dacă ar fi zdrobit-o pe mama Naomi într-o îmbrăţişare?

— Îmi va fi dor de tine!

— Şi mie îmi va fi dor de tine, copila mea Shoshannah. Naomi o îmbrăţişa la rândul ei şi o bătu uşor cu palma pe umăr. Oftă.

— Atunci, lasă-l pe Kaleb să-şi facă planuri ca să îl ţină ocupat cât timp vei lipsi tu – îi va face bine. Sunt sigură că Cel Preaînalt

Cunună în ceruri a făcut şi El planuri minunate pentru voi. Dar, să construiască locuinţa voastră *înainte de vreme… o*, ce obrăznicie!

Shoshannah se apropie încet de Noe, şovăind să-şi ia rămas-bun de la bătrânul patriarh. Stătea singur, pe un butuc, înlocuind cu grijă lama unui cuţit sculptat în corn de cerb al unei seceri, fixând-o cu funii de piele şi răşină groasă şi neagră. Cu buzele strânse de concentrare, îşi ridică privirea spre ea, apoi clipi şi o privi din nou.

— Micuţa mea, spuse mustrător, scuturându-şi buclele grizonante, iar ochii negri sclipindu-i. Nu ar trebui să semeni atât de mult cu mama ta.

— Atunci, spune-mi, te rog, părinte al părinţilor mei, cum ar trebui să mă schimb.

Îngenunche la picioarele lui, zâmbind, ochi şi urechi.

— Eu mă rog să nu te schimbi, Shoshannah, copilă. Mama ta a semănat cu o altă fiică a noastră; e o binecuvântare să-i semeni atât de mult, oricât te mai sâcâim noi. Iar acum, *fiica mea*, ţine, te rog, acest vas – îl pot vărsa prea uşor.

Shoshannah luă fără tragere de inimă vasul lipicios din lemn, ştiind că îi vor fi negre mâinile apoi zile întregi. Gândindu-se că poate aveau să treacă ani întregi până va mai prinde un prilej să vorbească cu el fără să fie deranjaţi, îi spuse:

— Părinte al părinţilor mei, mă cam tem că îi semăn mamei aşa de mult. Mi-a spus că are vrăjmaşi.

— Da, unul dintre fraţii ei şi unica ei soră, încuviinţă Noe, încruntându-se tăcut. Şi Cuş al nostru. Dintotdeauna a fost mai rebel, dar niciodată nu m-aş fi aşteptat la asemenea răutăţi din partea lui. Shoshannah, copilă, e un om tare trufaş. Când mă gândesc la el – şi la Nimrod – am simţământul că am greşit.

— Nu cred că ai greşit, străbunule, spuse Shoshannah cu loialitate. Ai îndeplinit voia Celui Preaînalt. Tatăl lui Nimrod, Cuş, el a greşit.

Se temu că fusese prea îndrăzneaţă, dar Noe doar bombăni uşor, întinzându-se după beţigaşul de tamponat din vasul de răşină.

— Poate ar trebui să pun aşa problema. Dar chiar şi astfel, întotdeauna ar trebui să avem ce regreta; ne ţine smeriţi, copilă.

Puse beţigaşul la loc, înfăşură strâns mai multe parâme din piele în jurul mânerului secerii pentru a prinde bine tăişul, apoi oftă, uitându-se din nou la Shoshannah.

— Cât despre vrăjmaşii mamei tale, micuţa mea, lasă-i în seama Celui Preaînalt. El îi cunoaşte. Nu vor putea scăpa de El la nesfârşit.

Grijuliu, adăugă:

— Răzvrătiţi precum copiii copiilor mei… Cel Preaînalt îi va pedepsi curând. Mă rog doar ca mânia Lui să nu ne cuprindă I v toţi.

Cuvintele potolite ale lui Noe o făcură pe Shoshannah să se înfioare.

— Am auzit ceva ciudat, spuse Mithqah, mergând cu Shoshannah prin tabăra aglomerată, căutând cortul femeilor din Iiibul lui Metiyl.

— Spune-mi, îi ceru Shoshannah, cercetând faţa rotundă şi îngrijorată a prietenei ei.

Mithqah devenea tot mai serioasă cu trecerea anilor. Era îngrijorător.

— I-am auzit pe unii dintre conducătorii de triburi vorbind CU Cel Dintâi Părinte Sem. Au spus că generaţiile tinere îmbătrânesc mai repede decât cele de dinainte. S-ar putea să *murim* de bătrâneţe înaintea părinţilor noştri!

Shoshannah se opri, privind-o lung pe Mithqah, întrebându-se il>că nu cumva o luase razna.

— Ce tot spui!

38

39

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Vorbesc serios, Shoshannah! Duceam de-ale gurii pentru tata şi ceilalţi. În clipa în care am intrat în cort, s-au oprit din vorbit şi s-au uitat la mine ca şi cum aş fi fost verde în cap. Trebuia să aflu despre ce vorbeau, nu?

— Şi te-ai ascuns şi ai ascultat?

— Tu n-ai fi făcut la fel? Mithqah îşi umezi buzele, uitându-se în jur neliniştită. L-am auzit pe Cel Dintâi Părinte Sem spunând: „Nu mai putem tăgădui”. Aşa a spus! De parcă îl gâtuia ceva.

Părintele Sem nu ar glumi cu ceva atât de înfiorător. Shoshannah îşi auzi glasul firav.

— A vorbit serios.

— Să-l întrebăm de ce crede aşa ceva? Ai putea să o întrebi pe mama Annah.

Nu aş putea. Cum să-mi găsesc măcar cuvintele? *Toată lumea s-ar supăra*.

Pentru prima dată în viaţă, Shoshannah nesocoti o provocare.

— Hai să ne rugăm Celui Preaînalt să nu fie adevărat.

— Ce părere ai? şopti Mithqah, aplecându-se spre Shoshannah, în timp ce mâncau cina lângă vatră, în

mijlocul taberei.

Luând o bucată de carne de vânat, Shoshannah îşi iscodi părinţii, iar apoi bunicii – pe M-aş cel înalt, posomorât, cu barbă neagră şi pe Chaciydah, blândă, cu ochi căprui. Mama ei şi Chaciydah mâncau tăcute împreună. Iar M-aş discuta cu Zekaryah probleme serioase. Şi într-adevăr toate păreau la locul lor – nu vedea niciun semn că neamurile de oameni ar fi fost tulburate. Asta până ce îi privi pe Sem şi pe Annah, care stăteau împreună cu nepotul lor nerespectuos, îmbrăcat în blană şi cu părul neîngrijit, Metiyl, şi soţia lui prietenoasă, plinuţă – Tebuwnaw – toţi şuşotind apăsat, scuturându-şi capetele.

— Părintele Sem şi mama Annah arată de vârsta nepoţilor lor, îi şopti Shoshannah lui Mithqah.

— Mai tineri chiar, o corectă Mithqah, frământată. Shoshannah dădu din cap, cercetându-l pe Sem îndeaproape.

Cum ar putea Sem să intre în al treilea kentum – al trei sutelea an? Desigur, nu era nici pe departe atât de bătrân ca Noe cel cărunt sau Naomi, dar… Nu. Nu putea fi adevărat. Şi totuşi… Trebuie *să fie adevărat*. *Uită-te la ei cum şuşotesc*. Shoshannah simţi că o lasă puterile. Şi o cuprinde frica.

Shoshannah îşi ridică privirea, forţându-se să zâmbească. Prietena apropiată a mamei ei – Tsinnah cea mărunţică, drăguţă şi cu o piele maronie-rozalie – îngenunche lângă Shoshannah, mângâindu-i straiele roşii din lână frumos croite. Tsinnah era întotdeauna bine aranjată; Shoshannah se simţea ca o cerşetoare pe lângă ea.

Preocupată, aplecându-şi capul negru încoronat cu cosiţe, Tsinnah întrebă:

— Fetelor, sunteţi îngrijorate că plecaţi mâine cu noi?

— A, nu, deloc, o asigură Shoshannah. Doar că ne

gândeam la părinţii noştri… şi la bunici.

Ştia că părea ciudată şi nefericită.

Mithqah stătea lângă ea tăcută, fără să se fi atins de mâncare. Tsinnah bănui că Shoshannah voia să spună mai multe, dar schimbă repede vorba.

— Aştept cu nerăbdare vizita noastră. Avem multe de vorbit – poate nu ne va ajunge un an.

Eu şi cu Mithqah i-am putea cere părerea, se gândi Shoshannah, uşurată. Cel mai potrivit ar putea fi să vorbeşti cu cineva din îfara tribului lui Aşchenaz.

— Cred că ai dreptate, mamă Tsinnah. Şi poate mă înveţi cum să mă îmbrac frumos – mă simt ca o sălbatică pe lângă tine.

Tsinnah râse, încântată.

— Mama ta n-a spus aşa ceva în toată vremea cât am fost cu ea în Cetatea cea Mare. Nu-i plăcea deloc să se preocupe de înfăţişarea ei.

Mithqah se cuibări mai aproape, curioasă, când Shoshannah spuse:

— Erai în casa ei.

Râsul lui Tsinnah se stinse, iar ochii negri, apoşi deveniră reci.

— Da. A fost o perioadă groaznică. Mama ta a fost atât de curajoasă – în locul ei cred că aş fi murit.

— Dar nu ai murit. Ai supravieţuit.

— Datorită ei, copilă Shoshannah. Ar trebui să fii mândră de mama ta.

— Sunt.

Un val zgomotos de urlete, râsete şi vociferări întrerupse discuţia lor. Kal, stând la masă cu alţi tineri, se luase la trântă cu fratele său Ozniy şi, ţintuindu-l la

pământ, îi îndesa un pumn de iarbă pe gură.

— Dacă îmi mai furi mâncarea, o să te fac să mănânci pământ! Te-ai săturat? Poftim, mai ia!

— Prea! pufni Ozniy printre resturile de iarbă de pe buze, încercând să se ridice.

Dincolo de ei, fraţii lui Shoshannah, Ahyit şi Sithriy, strigară de veselie, ţopăind ca doi mânji maronii uscăţivi pe când Ozniy îl împinse pe Kaleb într-un final, iar apoi reuşi să se elibereze.

Shoshannah nu se putea opri din râs, însă Mithqah era îngrozită.

— Oo, bietul Ozniy! Nu cred că îi fura mâncarea lui Kal; cred că doar a vrut Kal să-l ia la bătaie.

— Bucură-te, spuse Tsinnah, copilărindu-se. După ce te vei căsători cu Ozniy al tău, îţi vei dori să-i mai dea cineva o bătaie bună.

Mithqah îşi pironi curioasă privirea asupra lui Tsinnah.

— Iartă-mă, mamă Tsinnah, dar cine ţi-a spus că eu şi Ozniy ne vom căsători?

— Mama ta. Pe când eram azi în cortul femeilor, mi-a spus că te-a văzut cum te uiţi la el. Şi vrea să discute cu mama lui cât vei fi plecată.

Cunună în ceruri

— Deci aşa! Sunt sigură că te vei căsători cu el când ne întoarcem, spuse Shoshannah, bucuroasă pentru prietena ei.

Fu chiar mai bucuroasă să-l vadă pe Ozniy ştergându-şi faţa pe furiş, apoi privind-o pe Mithqah, cumva stânjenit că ea îl văzuse bătut. *Ar trebui s-o întreb pe mama Tsinnah dacă mama a spus ceva* despre *căsătoria mea cu Kal*…

— Shoshannah!

Micuţa Rinnah se împinse acum spre ea, cu capul în jos, cu buzele afară, urmată de Adah cel îngâmfat şi slab

ca un ogar şi de mai frumoasa şi mai solitara Qetuwrah care părea destul de nerăbdătoare.

Shoshannah întinse braţele, zâmbind către surorile ei. Rinnah se aruncă în poala ei şi se cuibări acolo, uitându-se lung la Adah şi la Qetuwrah.

— Spune-le că pot veni cu voi!

— O, micuţa mea!

Shoshannah o îmbrăţişa pe surioara ei, ciufulindu-i buclele.

— Aş vrea să poţi veni. Dar, dacă şi tu vei fi plecată, cine o va mai face pe mama să râdă?

Qetuwrah îşi ridică sprâncenele negre, părând cam jignită. Dar Adah o mângâie pe creştet.

— Rinnah, ţi-am mai spus, nu? Nu poţi să mergi. Să nu te mai aud.

Bărbia lui Rinnah tremură. Lui Shoshannah nu-i plăcea deloc să o vadă plângând şi nu aşa dorea să se despartă de surorile ei.

Tsinnah se aşează drăgăstos între ele, cu voce blândă, dar Iermă.

— Trebuie să vă vizitaţi verişorii pe rând împreună cu mine. Shoshannah e cea mai mare, aşa că ea e prima. Nu vă certaţi, «îl tfel nu vă mai dau brăţările pe care le-am făcut pentru voi.

— Brăţări? Unde? se ridică Rinnah, uitând de planşete.

Pe când mergeau către cortul lui Tsinnah pentru a-şi lua podoabele râvnite, Adah îi şopti lui Shoshannah:

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Kaleb. îţi vom spune tot ce face cât eşti plecată.

— Chiar sper.

Shoshannah strânse în braţe umerii slăbuţi ai lui Adah, încântată de aerul uneltitor al surorii ei – era o clevetitoare demnă de încredere.

— Sigur că va face zarvă prin tot tribul. Dacă lucrurile întrec măsura, imploră-l pe tata să fie îndurător cu Kal, de dragul meu.

— Doar ştii că aşa voi face.

Ţinându-se de mâini, surorile porniră prin tabără.

— Asigură-te că Shoshannah noastră nu intră în belele cât sunteţi plecate! o dădăci sonor Uzziel, tatăl lui Mithqah, dându-i lui Mithqah o sărutare pe obraz.

Se întoarse să-i facă cu ochiul lui Shoshannah, care abia aştepta să răspundă cu o strâmbătură îndrăzneaţă.

Cu ochii lui deschişi la culoare, mijind a zâmbet, Uzziel continuă:

— Şi să nu care cumva să fugiţi cu vreun străin – că vă biciuiesc pe amândouă!

— Să nu-ţi pierzi hainele, adăugă Ritspah, încheind mantia din lână a lui Mithqah cu o încheietoare nouă din aramă, dându-i apoi o sărutare de rămas-bun.

În vreme ce Mithqah încuviinţă anevoie din cap către părinţii ei, Shoshannah îşi sărută bunicii. Chaciydah plânse, iar M-aş o mângâie pe spate.

Keren părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar o îmbrăţişa strâns pe Shoshannah, mângâind-o.

— Să te porţi frumos! Şi să te întorci teafără. Mă rog să fii binecuvântată de Cel Preaînalt.

— Şi eu mă rog la fel, zise Shoshannah, şi ea gâtuită de lacrimi. Se îndepărtă de ei şi merse către Annah şi Sem. Annah îi şterse lacrimile lui Shoshannah şi spuse:

Cunună în ceruri

— Uite o îmbrăţişare de la mama Naomi şi străbunul nostru Noe. Ne vom ruga să nu păţeşti nimic.

Shoshannah primi îmbrăţişarea ei şi îl cercetă pe

Sem, care îşi iască ochii cei mari şi negri, drăgăstoşi şi serioşi în acelaşi timp. () *are e adevărat*? vru să-l întrebe. *Voi muri înainte de părinţii mei*? Înlăturându-şi din nou teama, se forţă să-i zâmbească lui Sem.

— Părinte al părinţilor mei, îţi făgăduiesc că voi încerca să mă Irresc de belele.

— Dar vei reuşi? întrebă el, atingându-i uşor nasul. Ar fi o minune din partea Celui Preaînalt.

Se prefăcu pe dată jignită. El rânji, foarte copilăros dintr-odată, confirmându-i toate temerile. *E adevărat*.

Zâmbetul îi pieri. El o privi îndelung ca pentru a-i citi gândurile. Shoshannah îşi feri privirea.

Merse la tatăl ei, care îi cerceta cu grijă iapa mică şi neagră, Ma khole, potrivindu-i toate cele. Zekaryah arăta atât de… oropsit. Se putea aşa ceva? îşi aruncă braţele în jurul mijlocului lui şi îi îmbrăţişa cu toată puterea. O îmbrăţişa şi el strâns, sărutând-o pe păr şi mângâind-o apoi în tăcere. Îndurerată, înăbuşindu-şi kicrimile, spuse:

— Te iubesc.

El nu putu decât să dea din cap ca răspuns. Dar o sărută din nou, arătându-şi astfel şi el dragostea.

Despărţirea de Kaleb fu la fel de dificilă. Din cauză că nu erau logodiţi, nu putură zăbovi împreună, nici să se atingă unul pe celălalt. Trebui să se mulţumească să-l privească pe Kaleb atât iat îndrăzni, văzându-l cum o urmărea nefericit în vreme ce se îndepărta împreună cu Tsinnah şi tribul lui Metiyl.

— Se pare că a aflat adevărul, şopti Sem, urmărind-o pe Shoshannah îndepărtându-se.

44

45

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Annah îşi ridică privirea spre soţul ei, întristându-se

din cauza glasului său descumpănit. Adevărul. Nu voia să discute despre el; ar plânge. O, *Preaînalte, cât de mult îmi doresc să dai din lacrimile mele copiilor mei*! *De ce trebuie să fie aşa*? *Parcă Marele Prăpăd s-ar fi întors sub alt chip…*

Zekaryah stătea întins cu privirea în sus, în negura nopţii din cortul de piele. Keren stătea ghemuită lângă el, sub învelitoarea şi blănurile lor; era sigur că şi ea era încă trează. Din nou, îşi dori să-şi fi putut lua rămas-bun de la Shoshannah – să îi dea de grijă să nu îşi piardă hainele, să mai exerseze cu armele, să nu aibă încredere în nimeni, să nu se apropie de Cetatea cea Mare. Însă sentimentele lui fuseseră necruţătoare – şi acum erau la fel – după discuţia bărbaţilor din ziua de dinainte. În străfundul inimii lui, se lupta să tăgăduiască adevărul căruia i se opusese ani întregi. Copiii lui *nu* puteau muri înaintea lui. Gândul acesta îl făcea să urle înaintea Celui Preaînalt, cerând răspunsuri.

Dar chiar şi aşa, furia nu schimba nimic. Iar fata lui cea mai mare, Shoshannah cea dragă, va fi plecată timp de un an. Zekaryah se rugă ca ea să fie cuminte şi să se întoarcă teafără. Atunci, va avea grijă ca ea să nu mai plece niciodată atât de departe de tribul Aşchenaz. Dacă li se va scurta timpul pe care îl vor petrece împreună, atunci va fi egoist şi o va ţine aproape de el.

— Nu voia să plece, şopti dintr-odată Keren.

Zekaryah îi simţi răsuflarea caldă pe gât. Întorcându-se, o trase spre el, sărutând-o pe obraz, încântat de fineţea pielii ei.

— Ştiu.

Surprins că rosteşte aşa ceva, murmură:

— Kaleb o iubeşte. Şi ea îl iubeşte.

Iar dacă se căsătorea cu el, ar rămâne cu tribul lui Aşchenaz. Ar fi fericită. Kaleb era din acelaşi neam de oameni ca şi Shoshannah. Timpul lor de trai va fi acelaşi –

la fel de scurtat. *Şi Kaleb va muri*

46

Înaintea mea. Era de nesuportat gândul acesta, odată recunoscut. Şovăind, luptându-se să nu plângă, spuse:

— Cred că Shoshannah a ghicit adevărul. Ar fi trebuit să i-l punem noi.

Keren nu-şi mai văzuse soţul plângând – nici atunci când se n. iscuseră copiii, dar de astă dată era nespus de impresionat. Era o durere îngrozitoare. Plânse împreună cu el, îl luă în braţe şi stătu trează toată noaptea, dorindu-şi să-şi fi făcut curaj să-i pună lui Shoshannah ceea ce făgăduise atâţia ani – ceea ce încă l. igăduia. *Nu voi trăi mai mult decât copiii mei*. O, *Preaînalte*, *nu l'oatefi adevărat*.

Ca răspuns, vântul urlă în întunericul de afară.

— Crezi că e adevărat? Shoshannah o imploră pe Tsinnah să-i i. spundă, în timp ce îşi desfăceau hainele, în a doua seară de c. ilătorie.

— Eu… Stai aşa… Cu faţa pământie şi arătându-se foarte afectată, Tsinnah se grăbi la soţul ei. Shoshannah regretă că deschisese discuţia. Mai ales când îl văzu pe soţul binevoitor al lui Tsinnah, Kliawrawsh, plecându-şi capul ca un om înfrânt, pe când Tsinnah 11 şoptea la ureche. Tatăl lui Khawrawsh, Metiyl – descărcându-şi ralul dârz şi oacheş de lângă el – îşi aplecă şi el capul, părând să asculte discuţia lor tristă. Curând, soţia lui Metiyl, Tebuwnaw, se apropie de Shoshannah şi Mithqah, cu expresia ei de obicei veselă, acum încreţită şi cu ochii negri-căprui sclipitori.

— Îmi pare rău. Mithqah, ceea ce ai auzit… mă tem că e adevărat, spuse Tebuwnaw cu un glas spart.

Le cuprinse într-o îmbrăţişare pe Mithqah şi Shoshannah, plângând şi legănându-le ca şi cum ar fi fost mama lor, copleşită de durere.

47

Kacy Barnett-Gramckow

Shoshannah îngenunche afară, lângă locuinţa confortabilă din văiugi rotunde greu de descris, fărâmiţând migdale cu Mithqah, mama Tebuwnaw şi Tsinnah. Se obişnuiseră cu o rutină tihnită, odată cu trecerea lunilor, curăţând, torcând lână, păstrând mâncăruri şi pregătindu-se pentru vizitele verişorilor din celelalte triburi, care aşteptau şi ei vizite din partea lui Shoshannah şi Mithqah.

Nu se mai pomenea de descoperirile dureroase din tabără de parcă uitarea lor le-ar face mai puţin adevărate. Însă Shoshannah continuă să mediteze la amestecarea aceasta de generaţii; groaznic. Trebuia să fie puternică de dragul părinţilor. Într-adevăr, unele situaţii pot fi ridicole. Amuzante de-a dreptul.

Uitându-se la Tsinnah, care în dimineaţa aceasta părea obosită, Shoshannah spuse în şagă:

— Mamă Tsinnah, dacă eu voi îmbătrâni şi voi încărunţi înaintea părinţilor mei, nu s-ar cădea ca ei să-mi dea cinste ca uneia mai în vârstă?

Tsinnah se holbă la ea, buimăcită:

— Mai în vârstă? Tu?

În timp ce încerca din răsputeri să înţeleagă, Mithqah rămase cu gura căscată de uimire spre Shoshannah. Dar Tebuwnaw pufni în râs şi pocni piatra de sfărmat de suport, destul de puternic, gata să-l spargă.

— Shoshannah, copilă, îţi încredinţez ţie lucrul acesta. Căci îţi mărturisesc că nu ştiu ce să-ţi răspund.

Şi se întoarse către Tsinnah.

— Fiica mea, ce ne vom face atunci când copiii noştri vor fi mai bătrâni decât noi?

Cu ochii în lacrimi, Tsinnah îşi apăsă fruntea cu degetele.

— Nu ştiu. Şi sunt sigură că voi mai avea încă unul.

— Eşti însărcinată cu alt copil? icni de încântare Shoshannah, iar Mithqah şi Tebuwnaw o îmbrăţişară fericite pe Tsinnah. La fel ca şi Keren, Tsinnah nu mai avusese de mult copil şi – tot precum ea – fusese făcută de ocară din cauza aceasta.

48

Cunună în ceruri

— O, ce minunat, mamă Tsinnah! Dar nu plânge. Dacă ni se vor scurta vieţile, nu ar trebui să ne petrecem tot timpul plângându-ne de milă – avem prea multe de făcut!

— Aş vrea să te audă draga ta mamă, plânse Tsinnah. S-ar Bimţi mult mai bine – iartă-mă; mi-e rău.

Tsinnah plecă în grabă.

Shoshannah încercă să-şi alunge simţământul de părăsire.

— Shoshannah!

Auzindu-şi numele şi văzând că se apropie un grup de călă-lori, Shoshannah îşi puse deoparte cârpitul şi o lăsă pe Mithqah în uşa casei lui Tsinnah. Yelahlah, fiica vioaie şi încântătoare a fratelui lui Keren, Eliyshama, ducea o iapă mică, cu burta rotun-oară înaintea familiei gălăgioase a soţului său neguţător.

Râzând, se opri şi îi dădu lui Shoshannah o îmbrăţişare cu un lingurbraţ.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Iartă-mă – nu îndrăznesc’s. i las hăţurile din mâini; *ăsta* o să scoată calul din sărite dacă îi las.

Asta era întâiul născut al lui Yelahlah, Rakal. Aşezat în coşuleţ pe spatele iepei, Rakal cel de un an îi aruncă o privire de om mare, trufaşă, lui Shoshannah, de parcă ar fi spus:

— Eu stăpânesc aici.

— Copil răsfăţat, îl dojeni drăgăstos Shoshannah,

ciufulindu-i părul negru şi lucios. De ce îi faci zile fripte mamei tale? Deşi sunt sigură că şi ea era exact ca tine când era mică.

— Câtă îndrăzneală, ripostă distrată Yelahlah şi îşi azvârli codiţele negre împletite de pe umeri. N-am fost niciodată aşa de răsfăţată cum e el, iar asta e numai vina iubitului meu. îţi dau i u vântul meu!

Yelahlah era topită după iubitul ei – soţul ei îndrăzneţ şi frumos, cu obraji laţi, Echuwd. Însă Shoshannah nu se dădea în

Kacy Barnett-Gramckow vânt după el. Echuwd avea nevoie de blândeţe ca să-i tempereze impetuozitatea – un echilibru pe care Kaleb îl avea în mod firesc. Dar nu era ea în măsură să judece; dacă Yelahlah era fericită, atunci Echuwd – cu familia sa la fel de îndrăzneaţă şi bruni la păr, care îşi desfăceau acum bagajele de pe cai – trebuie suportat. Erau rudenii apropiate cu tribul lui Metiyl.

Cu mult entuziasm, Yelahlah îi dădu un ghiont lui Shoshannah:

— Am auzit că mama Tsinnah poartă iar un copil în pântece. Cum se simte?

— Obosită şi bolnavă, suspină Shoshannah. Sper să nu-i fiu o povară; eu şi cu Mithqah facem tot ce putem să o ajutăm cu treburile, dar Tsinnah se teme că ne plictiseşte – deşi nu e adevărat.

— Ar trebui să mergeţi o vreme în vizită la familia soţului meu, propuse Yelahlah cu înflăcărare. Să aibă şi Tsinnah răgaz să stea cu Khawrawsh şi familia lor. Până când ne vom întoarce, se va simţi şi ea mai bine.

Shoshannah ar fi dorit să refuze, dar Yelahlah îl lua deja pe Rakal din coşuleţ şi îl striga pe soţul ei. După ce se înţelese cu Yelahlah, Echuwd se apropie de Shoshannah, subit, dându-i un burduf de apă peste umăr, cu glas

autoritar:

— Sunteţi bine-venite să veniţi în vizită, dragă verişoară, dar să fiţi pregătite de plecare în zori. Eu şi cu familia avem alte treburi de făcut şi n-o să putem aştepta după voi, femeile.

— Ce se întâmplă? îi şopti Mithqah lui Shoshannah, venind în grabă din pragul uşii. În ce ne-ai băgat?

— Nu eu am vrut asta, pe cuvântul meu, protestă în şoaptă Shoshannah.

Yelahlah ţâşni în casă pentru a vorbi cu Tsinnah. Echuwd merse să-l găsească pe Metiyl pentru a-i spune că le vor lua pe Shoshannah şi Mithqah într-o vizită la familia lui Echuwd. Shoshannah spera să poată măcar stabili împreună cu Yelahlah o perioadă de timp pentru vizită fără să supere pe nimeni.

Cunună în ceruri

— Nu ne putem ascunde până pleacă? se întrebă Mithqah cu voce tare, strâmbându-se.

La fel ca Shoshannah, nu-i era prea simpatic Echuwd, pe care îi mai întâlniseră în taberele trecute ale triburilor.

— Ne-ar găsi, mormăi Shoshannah. Resemnate, cu zâmbet forţat, intrară în casă.

Shoshannah cercetă îngrijorată râul umflat de ploaie din faţa lor, ce venea dinspre apus. Familia lui Echuwd era în apropiere, l. irguindu-se cu un grup de bărbaţi neprietenoşi care păzeau uâţiva măgari şi nişte construcţii rotunde ca nişte barăci din i. ichită şi piele.

Pe când se târguiau ei, familia lui Echuwd arătară spre Shoshannah şi Mithqah; ciudaţii le priveau fără interes şi fără să le recunoască – spre alinarea lui Shoshannah. Cu cât se îndepărtau mai mult de tribul lui Metiyl şi cel al tatălui lui, Asur, cu atât devenea mai neliniştită. Era neplăcut să se afle la râul din apus, nu la cel din răsărit care aparţinea triburilor verişorilor ei.

Îmboldind-o cu blândeţe pe Ma khole, Shoshannah se îndreptă spre Yelahlah:

— Deja facem popas de noapte?

Yelahlah îl întoarse pe Rakal în braţe, la fel de îngrijorată ca Shoshannah.

— Ne târguim cu barcagiii aceia să ne ducă pe râu în jos.

— Barcagii? Ce vrei să spui? Mithqah li se alătură nedumerită.

— Familia soţului tău locuieşte în miazăzi, de-a lungul aceslui râu?

— Nu, spuse Yelahlah, ferindu-se de privirea lui Shoshannah. lichuwd şi familia lui au nişte dara veri în josul râului. Metiyl şi Khawrawsh au făcut nişte înţelegeri cu familia lui Echuwd pe nişte unelte noi în schimbul unor materiale: obsidian, aramă, tisă…

— Nu pot merge în josul râului, se opuse Shoshannah, cu mâinile asudate de un val subit de frică. E prea aproape de Cetatea cea Mare. Mama mi-a spus că e prea periculos.

— Nu ştiam că o vom lua în direcţia aceasta atât de curând, îi explică Yelahlah, îngrijorată. Însă tatăl lui Echuwd vrea să îşi termine socotelile înainte să înceapă vremea ploioasă.

— Pot să rămân aici? stărui Shoshannah.

Mithqah se înfiinţa lângă Shoshannah tăcută, sprijinind-o.

— Nu aţi fi în siguranţă, iar lui Echuwd nu i-ar conveni, începu Yelahlah.

În vreme ce ele vorbeau, Echuwd se apropie, ridicând din sprâncene, cu obrajii fermi şi aspri.

— Care-i necazul?

Yelahlah îi luă imediat braţul soţului ei, ademenindu-l:

— Iubitule, mama lui Shoshannah nu vrea ca ea să se ducă la Cetatea cea Mare – ar putea fi recunoscută de duşmani. Am putea să ne facem tabăra aici câţiva dintre noi şi să te aşteptăm până te întorci?

Echuwd dădu din cap.

— Nu ne întoarcem pe aici. Ne întoarcem pe la răsărit şi ne îndreptăm spre casă pe uscat.

Shoshannah începu să stăruie de Echuwd, însă el pufăi pe nas:

— Nu-ţi face griji. Acoperă-ţi capul cu ceva şi nu te uita la nimeni. Nu vom sta mult, nu te va băga de seamă nimeni.

Înainta, trăgându-i pe Yelahlah şi Rakal după el, făcând-o pe Shoshannah să se simtă ca un copil prostuţ. Mithqah se zgâi în urma lor, uluită:

— Nu pot să cred că e atât de nepăsător. Crezi că ar fi mai bine să plecăm pur şi simplu?

— Numai noi două – singure prin stepa asta? Nu, nu ar fi prea înţelept. Dar poate vom putea aştepta în afara cetăţii; atâta lucru am putea să cerem şi noi.

Cunună în ceruri

Hotărând aceasta, Shoshannah prinse curaj. Până când îşi dădu seama că barăcile acelea din piele înfăşurate în răchită erau chiar bărcile.

Barcagiii terminaseră de târguit cu familia lui Echuwd şi îşi umpleau bărcile aşezate în sus cu teancuri de paie care fuseseră. iscunse dedesubt cât fuseseră întoarse.

— Mithqah, vom merge în josul râului – cu toate animalele – în alea!

— Păi atunci, spuse Mithqah cu afectare, uitându-se

de-a lungul râului cu ape repezi, nici nu mai trebuie să ne îngrijorăm că no îndreptăm spre Cetatea cea Mare, că ne vom îneca pe drum.

52

53

Capitolul 4

A

\proptindu-se de capătul călătoriei pe râu, Shoshannah se aşează lângă răbdătoarea Ma khole în barca cea mare şi rotundă, îngreţoşată atât de silueta Cetăţii celei Mari ce se contura, cât şi de repezişul apei. Pe lângă asta, cel mai mult o înfricoşa turnul. Arăta ca un munte terasat, făcut din cărămizi de culoare închisă, străbătut de nenumărate trepte înclinate, despărţite de copaci. Mama ei fusese martoră la începuturile acestui turn. Precis turnul acesta înfiorător era, în amintirea mamei ei, undeva deasupra primului cât, extins, ascuns de zidurile de cărămidă astupate cu noroi.

Vrăjmaşii mei te vor urî.

Shoshannah îşi prinse mantia gri sub bărbie să-şi ascundă tremurul, iar acum o înfăşură în îndoitura braţului. Mai mult, îşi ţinea cuţitul din piatră în săculeţul de iarbă de la mijloc. Dar problema ar fi arcul pe care nu-l putea ascunde. Va trebui să stea în preajma lui Ma khole ca să-l poată apuca uşor.

— Nu vom putea aştepta în afara cetăţii, şopti Mithqah, speriată, cu ochii ei negri aţintiţi asupra turnului. Barcagiii aceştia ne vor lăsa în mijlocul cetăţii.

— Ştiu, bombăni Shoshannah, ca prinsă în capcană. *Kal*, *îmi doresc atât de mult să fii aici*. *Tu ai veni cu o idee*; *ca întotdeauna*. *Oh*, *Preaînalte*, *ajută-mă*.

54

Cunună în ceruri îşi trase gluga pe cap, întrebându-se dacă va fi singura femeie din Cetatea cea Mare care se

fereşte de vreo furtună nevăzută. I „că da, atunci se va holba lumea la ea, iar aceasta ar putea fi aproape la fel de periculos ca umblatul cu capul descoperit. În ICOrd tăcut, Mithqah îşi trase şi ea gluga peste păr, aruncându-i un zâmbet îndrăzneţ lui Shoshannah. Shoshannah reuşi să-i.1 iubească şi ea. Dacă şi-ar acoperi capul şi câteva dintre rudeniile lor, ar avea mai multe şanse să treacă neobservată printre ei.

Dar Echuwd şi rudele lui, făcând glume şi preocupându-se de I iroblemele lor, le nesocoti pe Shoshannah şi Mithqah.

Nu-ţi face griji. Acoperă-ţi capul cu ceva şi nu te uita la nimeni.

Amintindu-şi vorbele nepăsătoare ale lui Echuwd, Shoshannah îi aruncă o privire piezişă şi amară. Nepăsarea lui la primejdia în care se afla ea şi faptul că Yelahlah nu le-a susţinut apoi pe ihoshannah şi Mithqah le durea. Yelahlah – ţinându-l tăcută pe K.ikal ce se foia mereu şi scâncea – părea atât de legată de hotărârile soţului său, încât nu ar fi putut stărui de el să le protejeze musafirele.

— Dacă reuşim cumva să ne ascundem până la apus, poate vom scăpa, îi spuse lui Mithqah, care încuviinţă din cap, holbându-se la turn cu ochii mari. Voi încerca s-o conving pe yelahlah să ne ajute.

Barca se legănă zdravăn. Cu stomacul deranjat, Shoshannah i i privi pe barcagii cum mânuiau vâslele lungi, îndreptând vasul ipre intrarea căptuşită cu cărămizi de lângă turn. Ma khole se întoarse agitată. Shoshannah mângâie iapa cea mică, la fel de imitată din cauză că urmau să coboare.

Însă barcagiii nu erau agitaţi deloc. Mânară barca viguros la un ţărm înclinat, apoi îşi supraveghea ră încărcăturile cu oameni şi animale, care o luară vizibil spre

exterior şi în faţă, făcând barca, i se clatine sub mişcările lor. Apoi – în timp ce Shoshannah stătu di Mithqah pe ţărmul înclinat, zăpăcite şi înfricoşate – începură îşi scoată lucrurile, făcând oferte în gura mare pentru legătu-lile şi paiele lor de răchită de calitate şi flexibile.

După interes, negustorii se apropiară; Shoshannah îşi feri degrabă privirea, trăgându-şi gluga pe faţă, strângând în mână săgeţile. O mână o atinse pe umăr.

Yelahlah, surprinzător de abătută şi plină de remuşcări, îi şopti:

— Stai prin preajmă, Shoshannah. Vom găsi un ascunziş. Recunoscătoare că nu fusese nevoie să stăruiască pentru acest ajutor mult dorit, Shoshannah o iertă. Echuwd era fără îndoială un soţ dificil uneori, iar Yelahlah încă învăţa cum să-i îndure toanele.

Kaleb, îi mulţumesc Celui Preaînalt că nu eşti dificil. Doar aventuros. Dar, spre deosebire de tine, iubirea mea, eu nu-mi doresc o aventură cum e aceasta…

Cu creştetul plecat, îndrumând-o pe Ma khole, Shoshannah îi urmă pe Echuwd, Yelahlah, Mithqah, familia lui Echuwd şi caii lor încărcaţi pe străzile cetăţii. îmbulzeala de oameni o intimida, iar gândul că ar putea fi recunoscută o înfricoşa.

Totuşi, Echuwd şi cei din familia lui înaintau încrezători. Merseră la nişte latrine închise – în schimbul unei taxe târguite cu greu şi plătite în obsidian – apoi se îndreptară către uliţa unde se afla piaţa, gălăgioasă, aglomerată, pavată cu cărămizi. Shoshannah îşi dădu seama că însoţitorii ei mai fuseseră de multe ori pe aici. Auzi un om urlând din toţi rărunchii:

— Echuwd! Unde-i arama pe care mi-ai promis-o, ha?

Cum rudele soţului ei se împrăştiaseră prin toată

uliţa cu piaţa, Yelahlah spuse:

— Vom sta aici până ce ai mei îşi termină daraverile. Nu-ţi face griji, Shoshannah; precis că mâine vom pleca. Între timp, hai să găsim ceva de mâncare; lui Rakal i se face deja foame. Şi ar trebui să facem un troc pentru nişte grăunţe şi apă pentru animale.

Shoshannah se supuse, ajutând-o tăcută pe Mithqah să îşi convingă iepele să intre între două mese ale negustorilor, aşezate lângă un perete din cărămidă şi bitum.

Cunună în ceruri

— Nu poţi ţine creaturile astea aici! se plânse un neguslor cu barbă rară din spatele unei mese acoperite din stânga, 11 u turându-şi braţele musculoase spre Yelahlah.

Dintr-odată, voioşia firească a lui Yelahlah se răsfrânse. Zâmbi către negustor, încântată de parcă îi oferise o comoară.

— O, dar cum am putea să nu ne oprim aici? Aveţi taman ivea ce avem nevoie: mâncare şi podoabe frumoase. Soţul meu mi-a promis că-mi va cumpăra în drumeţia aceasta un inel sau o brăţară – stai să le vadă pe acestea. Dar înainte de toate, ce mâncăruri aveţi pentru noi?

— Eu sunt bijutier, nu vând mâncare, mormăi omul. Asta e ilistracţia soţiei mele. Fructe zaharisite şi suc de orz – cel mai bun 11 în cetate, trebuie să recunosc. Dar ce aveţi pentru târguiala?

Yelahlah îl întoarse pe Rakal care se zvârcolea şi se smiorcăia în braţele ei şi dezlegă desaga de piele de pe iapă. Încrezătoare, scoase câteva nestemate roşii, mici, lucioase, aproape străvezii.

— Acestea sunt din nord; le-am şlefuit chiar eu. Să nu-mi Spuneţi că nu sunt destul de şlefuite că ştiu că sunt.

Spre uşurarea lui Shoshannah, Yelahlah primi în scurt timp.1 probarea morocănoasă a negustorului de a

rămâne acolo şi nişte porţii generoase de fructe zaharisite, suc de orz, o brăţară de aramă şi grăunţe şi apă pentru animale.

— Nu-i de mirare că eşti soţie de negustor, verişoară, îi spuse Shoshannah încet. Ai putea convinge şi penele unei păsări să facă ce vrei tu.

— O, nu sunt chiar atât de bună.

Prefăcându-se smerită, Yelahlah îşi puse brăţara cea nouă u< încheietură.

Îşi hrăniră şi adăpară animalele, apoi se aşezară să mănânce Iructele prea dulci şi să bea sucul prea acru de orz. Shoshannah îşi întoarse faţa de la stradă, lăsându-şi timidă capul în jos. Măcar dacă s-ar grăbi Echuwd şi familia lui. Dar avea o îngrozitoare impresie că se vor lungi; se târguiau până la ultimul bănuţ şi le

56

57

Kacy Barnett-Gramckow plăcea teribil să se laude unul către altul cum i-a convins pe un negustor sau altul să facă diferite târguri avantajoase.

Dacă nu ar fi atât de zgârciţi, n-aş mai fi aici, se gândi Shoshannah, frustrată. Lângă ea, Mithqah căsca obosită şi îmburdată într-o parte. Yelahlah încerca să-l adoarmă pe Rakal. După-amiaza părea să nu se mai sfârşească. Pe măsură ce trecea timpul, Shoshannah se relaxa şi începu să privească pieziş dedesubtul cutelor făcute de glugă. Sub acoperişul negustorului, chiar în stânga ei, un tânăr meşteşugar guraliv, o femeie voinică şi un om slăbuţ, adus de spate încercau să-i convingă pe trecători să arunce o privire la frumuseţile lor unice de sculptură. Shoshannah ochi pe furiş obiectele.

Pandantive finuţe, agrafe subţiri din os pentru păr, piepteni din fildeş, vase de decor din os cu fund mic şi cuţite gravate complicat în lemn, fildeş, scoică şi

nestemate, toate luceau în lumina după-amiezii. Shoshannah admiră pandantivele, dar unul dintre pieptenii din fildeş îi fură ochii. Era gravat cu imagini de vânătoare tulburătoare, presărate cu nestemate precum cele de pe un pieptene mic din fildeş, ascuns în cufărul cu boarfe de acasă al mamei ei. Uimitor cât de asemănător era…

O mână bronzată lovi puternic peste pieptene, făcând ca restul obiectelor să sară în sus, până şi Shoshannah. Speriată, îşi ridică privirea spre ochii cei negri, frumoşi şi neastâmpăraţi ai tânărului meşteşugar. Faţa lui era lăţită într-un rânjet, până ce dădu cu ochii de chipul ei. Atunci, îşi trase mâna şi strigă:

— Mamă Peletah! Părinte Tso bebaw! Domniţa e aici! S-a întors! *Nu*! Shoshannah se împletici subit şi o porni îngrozită spre

Ma khole. Însă femeia se aruncă spre Shoshannah cu o viteză uimitoare, scoţând un strigăt înduioşător, vesel, sonor de parcă de o grămadă de ani tânjise să o vadă pe Shoshannah.

— Domniţă! Te-ai întors la noi? Oo!

— Nu, chiar deloc, nu sunt *aceea*.

Shoshannah crezu că se sufocă în îmbrăţişarea femeii. Gluga i se mişcă. Încercă, dar nu reuşi să-şi acopere din nou faţa.

Mithqah se zbătu să o tragă pe Shoshannah de lângă femeie, bolborosind:

— Vă înşelaţi! Vă rog…

Ma khole devenea tot mai agitată, iar celelalte iepe săreau în lături, ameninţând să o calce pe Yelahlah, care sări în sus, ţinându-l pe Rakal în vreme ce o implora blând pe femeie:

— Taci! Las-o în pace!

Rakal scânci, deranjat din aţipeală.

Scos din sărite, bijutierul cu barbă rară dedesubtul acoperământului din stânga lui Shoshannah strigă:

— Ia animalele alea până nu o să calce pe ceva lucruri! Apoi, văzând-o pe Shoshannah din cap până-n picioare pentru prima oară, strigătul său se adânci: – Tu! întorcându-se, urlă către toată piaţa:

— Cheamă străjerii! Trădătoarea aceea e aici! Spune-le oamenilor să nu se atingă de ea – dar nici n-o lăsaţi să vă scape!

Câţiva bărbaţi fugiră în direcţii diferite pentru a cere ajutor, clar majoritatea se adunau doar să caşte ochii. Nişte femei, îmbrăcate în tunici de lână lungi, cu un singur umăr, bolboroseau către Shoshannah, încântate. Însă unii bărbaţi erau foarte duşmănoşi.

Îngrozită, femeia o împinse pe Shoshannah către Ma khole:

— Grăbeşte-te, domniţă! O, iartă-mă…

Shoshannah apucă frâiele lui Ma khole ca să scape, apoi se opri. *Dar cum*? se întrebă. *Cum să scapi când eşti prins între ziduri şi mulţimea aceea*? Nu se poate aşa ceva. Se simţi fără vlagă.

Mithqah îşi ridică privirea din mulţime către Shoshannah, tremurând.

— Oamenii aceia parcă ar vrea să ne omoare. O, Shoshannah! Femeia se aruncă între Shoshannah şi mulţime.

— Să nu îndrăzniţi să-i faceţi vreun rău! Domniţa nu a făcut rău niciodată nimănui – ştiţi că e aşa.

— Din cauza ei a murit Marele Rege, se oţărî negustorul. Destul rău a fost acela.

Adunându-şi curajul pe care nu-l avea, Shoshannah

strigă:

— Eu nu sunt „domniţa”. Vă înşelaţi.

— Mincinoaso! urlă negustorul. Ce crezi, că noi suntem proşti?

Cu lacrimi în ochi, Yelahlah îşi ridică vocea peste scâncetul lui Rakal să-i răspundă:

— Ea nu este domniţa, ea nu a făcut niciun rău – pe viaţa mea!

— Are acelaşi chip, aceiaşi ochi şi acelaşi păr – e prea asemănătoare ca să fie din întâmplare, lămuri negustorul sonor, dând naştere unui murmur de aprobări din mulţime.

Negustorul deşirat şi aplecat ce ocupa locul de sub acoperiş din stânga lui Shoshannah îşi deschise gura, clipind des din ochi, însă ferm.

— Aceasta nu este domniţa noastră. Îi seamănă foarte mult, e drept, dar nu e ea.

— Pari foarte sigur, îl luă în râs negustorul. Bunule Tso bebaw, poate ar trebui să te credem. Stăpâna a cumpărat lucruri de la tine când a fost aici – şi ţi-a dat pământul acela de care eşti atât de mândru. Dar cum să ne dăm seama dacă nu cumva încerci s-o protejezi?

Negustorul adus de spate se umplu de furie, dar vorbi clar.

— Toată lumea ştie că ai o minte bănuitoare, Peh-ayr. Şi, dacă îmi dai voie, o fire geloasă. Nu m-ai iertat niciodată că am fost cel preferat, aşa-i? Lasă copila aceasta să plece cu însoţitorii ei.

Se părea că negustorul cel slab era mai demn de încredere pentru sălăşluitorii cetăţii; bărbaţii din mulţime o priviră mai puţin duşmănos, iar femeile, cu dezamăgire. Însă negustorul cu barbă rară se făcu foc şi pară:

— Eu zic să fie dusă la Regina noastră a Cerurilor.

Cunună în ceruri

— Nu fi rău, Peh-ayr! i-o tăie femeia, înghiontind-o pe

Shosh. Înnah spre Ma khole. Această tânără nu are legătură cu noi. Ce nuli întâmpinare de-a dreptul înfiorătoare i-ai făcut în cetatea i coastră. Du-te, copilă, împreună cu însoţitorii tăi, înainte să-i mai I reacă prin cap lui Peh-ayr alte răutăţi.

Yelahlah îl aşează rapid pe Rakal în coşuleţ, pe iapă. Iar Mithqah fugi după calul ei mic şi maroniu. Într-o clipită, Shoshannah fu I» e Ma khole, aruncându-şi mantia şi tolba peste umăr şi punând, involuntar, mâna pe arc.

— Uite cum mânuieşte arcul – exact cum îl mânuia domniţa! Eu zic să fie judecată, repetă negustorul Peh-ayr, înfuriat. Dacă. lăpânul Ra-Anan află de astea, credeţi că vom scăpa nepedepsiţi? I >.în stăpânul Cuş?

Auzind numele acelea primejdioase, Shoshannah o împinse pe Ma khole înainte, întorcând-o din nou spre râu.

Mulţimea se împrăştie, însă o voce cunoscută şi furioasă se ridică peste ea.

— Yelahlah! Unde mergi? Ce s-a întâmplat?

Echuwd. Shoshannah şovăi. Uitase de Echuwd şi familia lui; K adunară claie peste grămadă, holbându-se uimiţi – de parcă nu se aşteptaseră la o asemenea imagine. Cum îndrăznesc să fie, ilât de uimiţi!

— Du-te, Shoshannah! îi strigă Mithqah din spate. Dă-i încolo; hai să plecăm!

Fiind de aceeaşi părere, Shoshannah îi dădu pinteni lui Ma khole să înainteze. Dar iapa negricioasă încetini speriată; părea să nu-i placă pavajul din cărămizi. Shoshannah era lac de udoare atunci când ajunseră la capătul străzii. Iar acolo fură întâmpinaţi de nişte străjeri cu nasul pe sus, cu mantii din lână, unii pe cai, alţii pe jos, toţi cu arme. Shoshannah apucă o săgeată din tolbă, gândindu-se: *Una împotriva atâtora*...

Un călăreţ deosebit de impunător, de musculos – cu braţele, i gâtul împodobite extraordinar cu dinţi şi fălci

zăngănitoare

60

61

Kacy Barnett-Gramckow de la animale – îşi ridică şi el arcul, îşi potrivi în el săgeata şi o îndreptă spre Mithqah.

— Tu alegi, îi spuse rece lui Shoshannah. Ori ne predai armele, ori o omor.

Shoshannah îi dădu imediat arcul primului paznic, cerând:

— Nu-i faceţi niciun rău; ea nu are nicio legătură.

— Mai vedem, ripostă el.

Mithqah scoase un sunet de protest, apoi tăcu, îngrozită de căpetenia uriaşă. Dar schimbă priviri descurajate cu Shoshannah pe când ceilalţi paznici le înconjurară cu grijă, ducându-le înapoi! în Cetatea cea Mare.

Merseră călare pe strada pieţii din nou, pe lângă negustorul Peh-ayr, tot un zâmbet, pe lângă sculptorul în fildeş abătut, soţia sa suspinândă şi meşteşugarul lor cel tânăr şi palid. Iarj apoi pe lângă familia lui Echuwd, Echuwd foarte uimit şi pej lângă Yelahlah care plângea. Shoshannah îşi lăsă capul în jos, înfricoşată.

Imediat ce trecură străjerii, Yelahlah se întoarse către soţ şi familia lui arătând de parcă era gata să-i facă bucăţi.

— Ar fi trebuit să ascultaţi de ea – şi de mine! Erau musafij rele noastre! Erau în grija noastră să le ocrotim; ce le veţi spune acum părinţilor lor şi bătrânilor care le iubesc? Dacă ele mor, voi sunteţi de vină, toţi!

Niciunul nu crâcni. *Uimitor*, se gândi Yelahlah, urându-i şi pe ei, şi pe ea însăşi. *Nu mă gândisem că îi voi vedea vreodată fără grai*. Supărată, îşi şterse faţa şi se rugă tăcut: O, *Preaînalte*, *ai grijă de sărmanele fete – şi eu sunt de vină*.

Negustorul adus de spate, deşirat, se apropie de ei, clipind des, cu şovăială.

62

Cunună în ceruri

— Dacă îmi permiteţi, vă ofer casa mea să staţi peste noapte. îi. nu veţi primi ceva veşti despre fetele voastre dragi mâine.

Yelahlah îl privi pe soţul ei, încurajându-l să refuze. Nu refuză. Îi spuse în şoaptă:

— Eu le voi urmări pe musafirele noastre. Poate reuşesc să pledez pentru ele. La urma urmei, stăpânul Ra-Anan şi Marea Doamnă îmi sunt rude apropiate.

Îşi ridică fiul din coşuleţ – care era deja ud – şi îl înfăşură repede într-o blană curată. Apoi, cu paşi mari, trecu pe lângă familia soţului ei, care se trase tăcută înapoi.

— Spunem cât mai puţin posibil, îi şopti Shoshannah lui M i thqah în vreme ce iepele lor tropăiau în josul străzii pavate cu i. irămidă, pe lângă casele cu ziduri de lut, adăpostite de copaci.

— Şi nu dăm nume, fu de acord Mithqah, încet, cu o expresie delicată, deşi pleoapele îi tremurau nervos, trădându-i teama.

— Despărţiţi-le, porunci mai-marele paznicilor, cel uriaş.

Îi aruncă lui Shoshannah o privire plină de ură care o înlemni.

Îndată, ceilalţi paznici reţinură iapa cea mică şi maronie, i lui Mithqah până când fu suficient de departe în spatele lui Shoshannah pentru a le împiedica să comploteze. Însă Mioshannah fu de părere că îşi spuseseră cele necesare; căzuseră i le acord să îşi protejeze familiile. Acum trebuia să aibă în vedere liguranţa prietenei ei. Mithqah nu merita să fie pedepsită doar pentru faptul că

era în compania ei. *Măcar dă-mi voie să o ajut pe Mithqah să scape…*

Partea aceasta sudică a cetăţii păru mai liniştită. Pe aceste l razi, bărbaţi şi femei cu pielea închisă la culoare – în veşminte delicate, lungi, cu un singur umăr, cu podoabe frumoase din îi îi erau mai reţinuţi şi îngâmfaţi. Până când o văzură pe ihoshannah. Se opriră, uitându-se lung la ea ca nişte copii uluiţi.

63

Kacy Barnett-Gramckow

Shoshannah se încorda. îşi dorea să fi ascultat mai mult de sfatul blând al lui Tsinnah în privinţa părului şi a hainelor. Pe lângă oamenii aceia, ea era o fiinţă sălbatică, adusă direct dintre stepe. *Poate mă voi comporta precum o astfel de creatură ca să-i şochez pe toţi*, se gândi ea sfidător.

Paznicii se întoarseră spre o stradă cu deschidere mai largă, care ducea la o locuinţă foarte mare, protejată de ziduri înalte şi o poartă largă, dublă, din lemn. Câţiva paznici cu mantii din blană stăteau în afara porţii acesteia, ţinând departe grupurile de localnici. Unii localnici erau bine îmbrăcaţi, alţii, sărăcăcios. Însă toţi se holbau la Shoshannah şi se trăgeau în spate. În special bărbaţii se depărtau de ea, făcând-o să-şi amintească faptul că, acum mulţi ani, cineva care o atingea chiar şi din greşeală pe mama ei era omorât îndată.

Shoshannah avu o strângere de inimă. *Acum nu voi permite asta*.

Un paznic, voinic şi cu pielea aspră, purtând o mantie din blană, urlă către mai-marele străjerilor, cel împopoţonat cu colţi de fiare.

— Perek, unde e stăpânul Ra-Anan? El a trimis-o *pe ea*?

— Nici vorbă, ripostă Perek, legându-şi arcul de cal,

iar apoi coborând. Dar ce ai vrut să spui cu „Unde este stăpânul Ra-Anan”? A plecat din turn înaintea mea. Ne-a spus mie şi oamenilor mei despre *problema aceasta* pe când ajungeam în piaţă.

Se mişcă spre Shoshannah cu dispreţ, adăugând:

— Am adus-o aici, din moment ce stăpânul Ra-Anan a spus că se va întâlni aici cu stăpânul Cuş şi cu stăpâna noastră.

— Păi, n-a ajuns încă, spuse paznicul, apucând de o mânecă mantia din blană. Precis s-a oprit pe acasă ca să mănânce şi să se odihnească.

— Vom aştepta. Poate e pe drum.

Perek horeai şi scuipă vârtos pe caldarâm. Apoi rosti pe un ton batjocoritor către Shoshannah:

— Ia spune-ne: cine eşti?

— Nu am făcut niciun rău, spuse ea, tot cu voce scăzută.

— Nu te-am întrebat ce ai făcut! Cine eşti?

— Shoshannah. Perek îşi miji ochii.

— Cine este tatăl tău? Dar mama ta?

Să-i spun? se întrebă Shoshannah. *E limpede că arăt exact ca imuna*. *Dar cu tata semăn*? *Nu cred*.

Cum şovăi, Perek înainta spre Mithqah şi o trase jos de pe 1, 1 pa maronie, sucindu-i braţul la spate cu putere. Mithqah ţipă de durere. De frică, Shoshannah sări jos de pe Ma khole şi turui:

— Sunt fiica domniţei Keren. Vă rog să nu-i faceţi niciun rău prietenei mele!

— Nu te mişca! porunci sever Perek. Stai acolo unde eşti, cu I» laţele pe lângă corp, fiică a lui Keren. Nu vreau să-mi pierd niciun om pentru vreo prostie de-a ta.

— Credeţi că aş vrea aşa ceva?

— Tu eşti o scandalagioaică din fire, sunt sigur, ca maică-ta. Paznicul îi dădu acum voie lui Mithqah – ce era cu lacrimile ni ochi – să se îndrepte, însă continuă să îi pună întrebări lui Shoshannah.

— De ce ai venit aici?

— Am fost obligată să vin.

— Nu cred asta.

— Credeţi-mă; nu mi-am dorit să vin în această oribilă Cetate Mare! Familia verişoarei mele m-a adus aici pe nepusă masă – sunt negustori.

— Precis şi-ar fi dorit să te dea pe tine la schimb, pentru orice! Shoshannah înghiţi în sec răspunsul grosolan. Paznicul era încă periculos de aproape de Mithqah. Şi se îndrepta spre unul dintre oamenii lui ca să-i dea o sabie. Trebuia să aibă grijă cum se poartă.

Nişte voci îi puse pe toţi în alertă: slujitori în mantii de nuanţe pale cu medalioane albe la gât curăţau acum de zor strada. În

spatele lor venea stăpânul, urmat de două femei îmbrăcate m şi aur. Paznicii din jurul lui Shoshannah se închinară toţi, până şi Perek. Fără să i se spună, Shoshannah ştiu că urma să-l cunoască pe cel mai vârstnic frate al mamei ei, Ra-Anan cel temut.

Arăta bizar – pleşuv, cu mantie albă, proaspăt ras, rece, înalt şi mândru. Se apropie îndată de Shoshannah, aţintindu-şi ochii asupra ei de parcă era o cărămidă neobişnuită, prost arsă. Îi spuse lui Perek:

— Adu-o înăuntru când e chemată. Nu lăsa niciun paznic să pună mâna pe ea.

Shoshannah se uită mirată în urma lui în timp ce trecu de poartă, urmat de cele două femei. Una dintre femei – mai tânără, cu părul desfăcut – o privi pe Shoshannah cu băgare de seamă până când femeia mai în

vârstă cu părul împletit o îndrumă discret să înainteze.

Mithqah se grăbi să stea lângă Shoshannah, suflându-şi nasul şi ştergându-şi ochii de haină.

— *Acesta* e? întrebă ea. Uăh!

— Exact aşa mă gândeam şi eu.

Vrăjmaşii mei *te vor urî*. Mama ei spusese acele cuvinte.

Mamă, se gândi Shoshannah, deznădăjduită, *îi urăsc pe vrăjmaşii tăi. O, Preaînalte, ajută-mă să mă port cuviincios*.

Cineva se grăbi acum spre Shoshannah: Yelahlah, ţinându-l în braţe pe micuţul Rakal.

Perek îşi ridică braţul pentru a da ordin să o înlăture, dar Yelahlah îşi ridică bărbia.

— Eu sunt fiica lui Eliyshama, frate cu stăpâna noastră şi cu stăpânul Ra-Anan. îmi *veţi îngădui* să o urmez pe verişoara mea, Shoshannah, înăuntru. A fost musafira mea şi sunt răspunzătoare pentru ea. Dacă mă refuzaţi, unii s-ar putea supăra.

Mâna lui Perek se lăsă în jos ca şi cum ar fi fost trasă de o piatră.

66

Cunună în ceruri

Shoshannah îi zâmbi lui Yelahlah, simţindu-se mândră de ea. Mithqah oftă, uşurată. Fură încurajate de supunerea neaşteptată, i lui Perek. Un paznic le vorbi în şoaptă din poartă, gesticulând I îi sabia:

— Intră, domniţă. Lăsaţi afară animalele; ne vom îngriji noi de ele.

Inspirând adânc, Shoshannah se supuse, intrând pe poartă împreună cu însoţitoarele sale.

67

Capitolul 5

A

Shoshannah se rugă să nu se împiedice păşind prin curtea imensă, plină de oameni. Yelahlah mergea pe lângă ea cu micuţul Rakal, însă Mithqah se agăţa de braţul lui Shoshannah, aproape trăgând-o înapoi. Se auzeau şuşoteli şi murmure ale bărbaţilor şi femeilor semeţe ce stăteau de-o parte şi de alta a lor.

Shoshannah aproape că îşi uită teama. Nu-şi închipuise niciodată că exista pe tot pământul lână şi în atât de fine şi atât de multe podoabe din aur şi nestemate. Ca să nu mai vorbim de sulemeneli; Ochii şi buzele colorate ale unora dintre femei îi amintiră de bietul Khiysh – deşi acesta s-ar putea să le întreacă în frumuseţe.

Din spatele ei, Perek bombăni:

— Când Regina Cerurilor va veni cu fiul său, veţi îngenunchea şi voi.

Regina Cerurilor? Shoshannah aproape că pufni în râs. Oarej ce crede Cel Preaînalt despre numele ăsta, privind-o de sus, di ceruri? bodogăni spre Mithqah:

— Fără îndoială că le poate spune şi soarelui, lunii şi stelelor să se închine înaintea ei!

— Ca să nu mai vorbim de vânt, fu de acord Mithqah. Ozniy şi Kal ar avea câte ceva de comentat la *asta*.

68

Cunună în ceruri

Dacă ar fi fost numai ele, Shoshannah era sigură că ar fi chi-o Otit. Gluma lor tăinuită îi dădu curaj. Şi o făcu să uite că trebuie îi îngenuncheze.

Se holbă cum o femeie foarte palidă cu bucle de culoare des-llii să sulemenită din plin, cu bijuterii, intră în curte, urmată de Un tânăr chipeş şi slujitori umili, îmbrăcaţi în mantii. Deodată, toţi Cei adunaţi acolo, de la mic la mare, căzură în genunchi. Şi toţi, în afară de Yelahlah şi Mithqah, atinseră cu frunţile lor pavajul. Numai Shoshannah rămase în picioare, nevenindu-i să creadă.

Un şuierat de bici tăie aerul în spatele ei şi ceva îi lovi picioarele în spate, doborând-o. Căzu pe cărămizi, julindu-şi dureros genunchii şi palmele când se opinti în mâini. Înfuriată, se ridică, i se întoarse, aruncându-i o privire agresorului ei, Perek. îşi flu-111 ră sabia către ea.

Mult mai trebuie să o urăşti pe mama, se gândi Shoshannah icoasă din sărite. Privind în faţă, o văzu pe femeia cea palidă şi frumoasă, aşezată acum pe un scaun înalt, tapiţat cu blană, Cum îi arunca o privire dispreţuitoare. Era Sharah, fără îndoială; isemănarea cu Keren era izbitoare, dar viciată de paloarea extraordinară şi importanţa pe care şi-o dădea.

— Închină-te, copilă, îi porunci Sharah.

— Numai pentru că eşti sora mamei mele, iar noi suntem în casa ta, îi spuse Shoshannah.

Şi, însoţită de Mithqah şi îndatorată Yelahlah, se închină. Când (ridică, observă că tânărul frumos care şedea lângă Sharah o Cerceta cu precauţie, de parcă ar fi fost o ameninţare ieşită din comun, de moarte. Ridică o sprânceană către el, uimită. Probabil i. i e fiul lui Sharah. Însă Regina Cerurilor Sharah vorbi cu voce scăzută şi apăsată.

— Dacă mai vorbeşti atât de obraznic, voi pune să fii bătută. A i înţeles, fetiţo?

Desigur. Shoshannah dădu din cap foarte reţinută. Mithqah K furişă mai aproape de Shoshannah, în partea dreaptă.

69

Kacy Barnett-Gramckow amintindu-i astfel să fie atentă cum se poartă. În partea stângă a lui Shoshannah, micuţul Rakal se zvârcolea şi mormăia, încercând să scape din braţele lui Yelahlah.

Când Rakal urlă frustrat la un moment dat, Sharah spuse:

— Tu, femeia cu copilul, cine eşti?

Plină de respect şi dându-i brăţara ei cea nouă lui Rakal ca să-l liniştească, Yelahlah spuse:

— Mă numesc Yelahlah, fiica fratelui domniei tale, Eliyshama. Shoshannah care e aici lângă mine este musafira mea. Vă rugăm să ne lăsaţi să ne întoarcem la familiile noastre; nu am făcut niciun rău.

— O, dar aţi *făcut*, spuse Sharah cu un sarcasm care o împietri vizibil pe Yelahlah. Ne-aţi deranjat. Iar acum trebuie să hotărâm ce facem cu voi.

Larma de la poartă îi făcu pe toţi să se întoarcă. Un om cu pielea tuciurie, înveşmântat cu o mantie din piele de leopard cu podoabe din aur ce-ţi luau ochii şi o tunică frumoasă din în înainta rapid până în curte, semeţ. Era însoţit de o femeie obişnuită, respectabilă, care se uită la Shoshannah, cu privire atentă şi potolită.

Dar bărbatul înveşmântat în piele de leopard clocotea:

— Am auzit vestea. Aceasta e fiica ei?

— Ea este, jupâne, spuse Ra-Anan politicos, plecându-şi capul. Ne sfătuim ce să facem cu ea.

— Maică-sa ar trebui să aibă de suferit de pe urma ei aşa cum şi eu am avut de suferit de pe urma fiului meu, spuse bărbatul.

Ochii lui negri de obsidian luciră când îngenunche spre Sharah, lângă Ra-Anan. Tot ce ţinea de acest om era înspăimântător pentru Shoshannah; simţi că avea puterea de a înfăptui orice ameninţare – şi că îşi pierdea cumpătul mai repede decât Ra-Anan.

— Acesta trebuie să fie părintele Cuş, îi şopti Yelahlah lui Shoshannah îngrijorată, aşezându-l pe Rakal în poală.

Shoshannah dădu din cap şi se concentra la conversaţie, simţind că o lasă puterile.

Stăpânul Ra-Anan vorbi din nou.

— Atunci o ţinem aici, în Cetatea cea Mare?

— Da! fu răspunsul vehement al lui Cuş.

Femeia liniştită de lângă el arătă, printr-o mişcare a capului,.1 nu e de acord, dar el nu-i acordă atenţie:

— Rămâne.

Şezând în scaunul ei înalt, Sharah se încruntă:

— Foarte bine, dacă aşa vrei, stăpâne. Dar nu vreau să mă lovesc cu ochii de ea. Şi nu va avea în stăpânire pământuri, nici l nsă – nimic care să-i dea putere pe aici.

— Desigur, spuse Ra-Anan politicos. Dar cu pedeapsa cu moartea cum rămâne? I se va aplica şi ei cum i s-a aplicat mamei Mie nu-mi convine să risc vieţile oamenilor mei pentru ea.

— Nici eu, spuse Shoshannah, observând privirea rece a lui I. i Anan. Pedeapsa cu moartea a fost un chin pentru mama mea; li. num suferă că s-a…

— Cum doriţi, o întrerupse Sharah. Ordinul de pedeapsă cu moartea nu mai există nici în ce te priveşte, şi nici pe mama ta. N i meni nu va muri dacă se va atinge de voi.

Îi făcu semn cu capul lui Perek, care era îngenuncheat în spatele lui Shoshannah.

— Pălmuieşte-o.

l’erek se ridică şi se închină, apoi se învârti după Shoshannah. I.1 îşi ridică ochii, simţind cum tot sângele îi încălzeşte faţa. El /. inibi cu răceală şi îi dădu o palmă puternică ce o îmburdă peste Milhqah. Urechea stângă o ustură şi îi ţiui de forţa loviturii; o 111 le-a toată partea aceea a feţei.

— Shoshannah! tremură vocea lui Mithqah, simţind că o ia i. i/na, însă o ajută pe Shoshannah să se ridice.

Încercând să-şi liniştească zăpăceala din cap,

Shoshannah MCultă – cu urechea cea dreaptă – vocea lui Sharah care o întrebă:

— Dar cele două femei şi copilul?

— Trimite-le de aici, spuse Cuş. Lasă-le să se întoarcă la familiile lor ca să-i spună lui Keren ce i s-a întâmplat *ei*.

Vrea ca mama să vină aici ca s-o poată omorî! îngrozită, Shoshannah o imploră pe Yelahlah, care era şocată:

— Spune, te rog, tuturor să nu vină aici! O să scap eu cumva până la urmă, Yelahlah; aşa să le spui! Mithqah…

O privi disperată pe prietena ei şi cu glas mai puternic:

— Nu lăsa pe *nimeni* să vină după mine; bagă de seamă! Nu vreau să moară nimeni…

— O, ceruri, spuse Sharah cu voce tare, întrerupând turuiala lui Shoshannah. Seamănă prea mult cu maică-sa. Perek, închide-i gura cumva.

Shoshannah se feri, încercând să pareze lovitura lui Perek. Însă, în loc să o lovească, el îi rupse tolba cu săgeţi şi o aruncă pe jos, apoi îi apucă braţul şi i-l răsuci la spate, forţând-o să se ridice. O trecu un fior de durere puternică prin tot braţul şi umărul, până la amorţire. Apoi, Perek îi

apucă bărbia, trăgându-i cu forţă capul pe spate. Shoshannah tresări, plină de sudoare, lup-ltându-se să-şi tragă răsuflarea.

— Dacă mai scoţi o vorbă, mă iau iar de mica ta prietenă, 1 bombăm Perek. Sau poate de amândouă – şi de copil.

Shoshannah stătu liniştită. Nu scânci deloc nici când slujitorii] le duseră pe Yelahlah cu Rakal şi pe mâhnită Mithqah. Dar nu-şi l putu stăpâni lacrimile.

După ce plecară, Ra-Anan spuse:

— Poate cel mai bine ar fi dacă ar lua-o soţia mea, Zeva'ah, în locuinţa noastră.

Sharah fu de acord, gesticulând nepăsătoare cu mâna.

Acum, femeia tăcută şi respectuoasă de lângă Cuş se ridică.] După ce se plecă în faţa lui Cuş, se uită la cele două femei încânltătoare, elegante din spatele lui Ra-Anan.

— Vă însoţesc.

— Perek, du-te cu ele, îi ordonă Ra-Anan.

72

Cunună în ceruri

Însă în privinţa lui Shoshannah, nu păru necesar; Perek îi I n-inse braţul atât de bine, de parcă nu mai voia să-i dea drumul.

Fiul lui Sharah, Adoniyram, se uită îndelung la tolba cu săgeţi 11 în blană maronie cum zăcea deşertată pe pavajul din curte. Fata fusese de-a dreptul lipsită de cuviinţă.

Lipsită de cuviinţă? Nu, dacă era într-adevăr lipsită de cuvi-iiiţă, nu i-ar fi păsat de vieţile celorlalţi. Poate doar pe jumătate învăţată ar fi o descriere mai bună. Sau pe jumătate sălbatică?

Dar cel mai interesant era efectul pe care această tânără îl avu asupra lui Cuş, stăpânul Ra-Anan şi propria

sa mamă. Cuş l. nijea să se răzbune, să o şteargă de pe faţa pământului. În mod. i j, li r, Ra-Anan o considera o pacoste periculoasă. Iar mama lui

O dispreţuise pentru că încercase să protejeze vieţile celorlalţi – o îi. isătură frumoasă la fată şi o reacţie dezgustătoare din partea mamei lui.

Dacă Shoshannah era întocmai ca mama ei, atunci Adoniyram K vedea nevoit să tragă concluzia că doamna Keren era o femeie nistită. Iar dacă era într-adevăr cinstită…

Nu. Însă… e posibil ca moartea tatălui meu, Marele Rege, să fie justificată?

Adoniyram se cutremură. Acest nou gând era împotriva tutu-11 în lucrurilor care i se spuseseră despre domniţa Keren. Dacă nu rao trădătoare josnică, înşelătoare şi seducătoare, atunci toată [aţa fusese minţit. *Ceea ce e posibil, cunoscându-mi familia*.

Urmări cum frumoasa şi răsfăţata lui mamă, Cuş şi Ra-Anan stăteau de vorbă despre noi adăugiri la turn – principala pricină

1 >< ulm care se întâlniseră azi. Dar acum, această fată pe jumătate. ilbatică întrerupsese toate activităţile. Mai ales puterea de con-M iitrare a lui Adoniyram asupra lucrurilor obişnuite, cum ar fi 11 >nstruirea turnului.

73

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Cu ochii tot pe tolba din blană maronie de pe jos, Adoniyram se gândi: *Voi afla eu adevărul, Shoshannah. Dacă ne înşeli, atunci mă voi lupta ca tu şi trădătoarea de maică-ta să fiţi pedepsite. Iar dacă nu, atunci voi avea eu de-a face cu vrăjmaşii tăi pentru că m-au minţit*.

Perek lăsă braţul lui Shoshannah, dându-i voie să umble normal şi să respire în voie, dar îi apucă încheietura

atât de dur, încât nu-şi putea întinde degetele fără să o doară. Dorea să-i promită că nu va mai avea ieşiri – de acum – numai să îşi mai slăbească strânsoarea. *Nu mă va crede*, se gândi nefericită. *Ce-ai putut face, mamă, de te urăşte atât de mult acest Perek*?

Umilită, Shoshannah nu-şi ridică deloc capul, nici nu se uită la localnicii de pe partea cealaltă. îşi ţâra picioarele pe străzi în urma soţiei lui Ra-Anan, Zeva'ah; fiica ei frumoasă, dar rece; şi femeia respectuoasă, cu oase mari care se părea că este soţia lui Cuş.

Locul spre care se îndreptau era o locuinţă joasă, spaţioasă, din cărămidă, înconjurată de un zid înalt curăţat de noroi. La prima vedere, locuinţa părea sărăcăcioasă. Dar intrând după; cealaltă femeie – cu braţul încă sucit de Perek – Shoshannah fu uimită de pereţii frumos pictaţi, de podoabele strălucitoare din aramă, de coşuleţele drăguţe, de cuferele din lemn sculptate deoi sebit de atent, scaunele de diverse feluri şi de modelele colorate de pe blănurile împrăştiate, pernele şi draperiile diafane din] material rar.

— Lasă-i mâna, Perek, îi spuse Zeva'ah, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil, dar rămâi prin preajmă. Dacă ne face probleme, te chemăm.

Ascultător, Perek ieşi, aruncându-i o ultimă privire amenin-lţătoare lui Shoshannah.

După ce plecă, Shoshannah se întoarse spre cele trei femei care o analizau tăcute. Privirea lui Zeva'ah era destul de critică.

74

dar nu o arăta făţiş, iar fiica ei era reţinută. Soţia lui Cuş era nepălătoare, cu faţa lată şi de un maroniu strălucitor fără expresie. În sfârşit, Zeva'ah răsuflă.

— Miroşi precum un cal.

— Am călătorit, îi explică Shoshannah, simţindu-se ca

un Copil mustrat.

— Demamah, îi spuse Zeva'ah fiicei ei săritoare, spune-le ser-I ilorilor să ducă apă în încăperea de îmbăiere şi ceva de mâncat i de băut pentru doamna Achlai. Hai cu mine, copilă.

Zeva'ah rostise cuvântul *copilă* scurt, neplăcut, deşi politicos.

În timp ce Demamah se grăbi să discute cu slujitorii.

În >shannah o urmă pe Zeva'ah printr-un hol într-o încăpere din

Cărămizi izolate şi căptuşită cu bitum. Achlai le urmă îndată.

te va'ah o privi pe cealaltă femeie, iar apoi arătă spre un scaun

und din lemn, părând împăcată cu prezenţa ei.

Oare de ce nu e mai primitoare cu soţia lui Cuş? se întrebă „I loshannah. Oricum Achlai nu păru să ceară prea multă atenţie.

Zeva'ah îi spuse lui Shoshannah:

— Dacă vei sta aici, o să te ţii bine spălată şi îngrijită, începând de acum. Scoate-ţi hainele acelea.

Ştiind că Achlai o studia nepăsătoare, Shoshannah se uită într-o parte şi îşi scoase, sfioasă, mantia cenuşie. Zeva'ah îi luă mantia de parcă ar fi fost soioasă şi respingătoare. Când o slujnică îmbujorată, cu faţa ascuţită, se strecură în baie cu un vas din lui, plin cu apă, Zeva'ah spuse:

— Pune-l jos, Ormah. Apoi să iei asta şi s-o pui pe foc. Tresărind, Shoshannah se opuse:

— Dar e mantia mea!

— Duhneşte la fel ca şi tine, spuse Zeva'ah, netulburată. Şi I irobabi! e plină de gândaci.

— Nu e, o contrazise Shoshannah zgândărită. Mama mea a M armănat şi a tors lâna aceea, iar mama Naomi şi

mama Annah

75

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri cu mama Chaciydah au ajutat-o la ţesut şi la tivit – vă rog, nu puteţi s-o ardeţi!

Zeva'ah se uită lung la Shoshannah, dându-i de înţeles că vrea să i se supună.

De pe scaunul ei scund, Achlai spuse:

— Voi lua eu mantia, Zeva'ah. Dacă e infestată, o voi arde. Dacă nu, voi avea grijă să fie curăţată.

— Mulţumesc, suspină Shoshannah, recunoscătoare. Achlai dădu din cap şi puse mantia lângă ea, dar nu mai spuse nimic. Servitoarea timidă ieşi în grabă cu mâinile goale.

Ceilalţi slujitori intrau şi ieşeau din încăpere, aducând mai multă apă, ierburi, veşminte, uleiuri, material aspru, piepteni şi, spre îngrijorarea lui Shoshannah, sulemeneli pentru faţă. Demamah apăru din nou şi merse sfioasă într-un colţ, aproape de Achlai, oferindu-i de băut şi nişte turte din grâu. Imediat ce fură strânse toate, Zeva'ah trase perdelele groase peste intrare. În timp ce Shoshannah se dezbrăcă, Zeva'ah se încruntă privind tuzlucii din piele moale pe care îi purta Shoshannah pe sub tunică.

— Mă gândesc că ăştia folosesc în cazul în care călăreşti mult. Dar mă miră gustul la îmbrăcăminte al mamei tale.

Nu spune nimic, se dojeni Shoshannah, în vreme ce stăpâna Achlai îi strânse tăcută hainele şi cuţitul ascuns, de parcă era O (slujnică. *Taci din gură şi bucură-te că hainele tale sunt în loc sigur*!

Se bucură şi de spălat. După revărsările de apă, ierburile cu mirosuri puternice, materialul aspru de spălat, uleiul aromat, se simţi înviorată. Simţea urmele de lovituri,

vânătăile şi muşchii răniţi, toate durând-o şi arzând-o din cap până-n picioare – şi îi aminteau de groaznicul Perek.

În timpul ultimei clătiri, Shoshannah urmări fascinată cum făcea buluci apa şi se scurgea printr-o ţeavă de lut, care părea să ducă undeva dedesubtul pardoselii de cărămidă. Apoi îşi dădu seama că femeile se holbau la ea. Zeva'ah o privea cu dispreţ. Culj siguranţă o vedea neştiutoare. Shoshannah vru să întrebe unde

Iţimge apa, dar nu voi să întărească părerea proastă a lui Zeva'ah cu privire la ea.

Fără o vorbă, Zeva'ah îi înmâna lui Shoshannah nişte lenjerie din în apoi o rochie maronie cu un singur umăr. Shoshannah îmbrăcă veşmintele primite, simţindu-se încă dezbrăcată şi când nu mai avu ce îmbrăca. Afară, dincolo de perdeaua de la intrare, Inşi cineva, iar Zeva'ah îi strigă:

— Intră.

Servitoarea timidă, Ormah, intră cu sfiiciune.

— Stăpâna Sharah a trimis vorbă că va lua cina în casa voas-l r.i. Şi că va veni însoţită de tânărul stăpân.

Zeva'ah strânse din buze, apoi oftă.

— Trimite pe cineva la piaţă ca să cumpere mai multe fructe, Carne şi pâine. Spune-i bucătarului să condimenteze carnea cu ulei bun, cu ierburi aromate şi cu sare. Să nu uitaţi cumva să i mneţi la rece apa şi băuturile.

Pe când Shoshannah îşi pieptăna părul, Zeva'ah bombăni:

— Probabil s-a răzgândit, ca de obicei, şi vrea să vorbească cu ////e despre oareşce.

Shoshannah hotărî că ar fi mai înţelept să tacă. Ştia că Achlai i I) emamah se mai uitau încă la ea şi nu se simţea în largul ei. Im tribul lui Aşchenaz, femeile râdeau întotdeauna, sporovă-i. ui şi se simţeau bine atunci când se adunau la baie sau la alte ICţi vităţi. Dar aici, nici nu exista tovărăşie între femei – nici măcar iiilre Demamah şi mama

ei. Shoshannah se uită la Demamah, mnpătimind-o.

La un semn din partea lui Zeva'ah, Demamah luă vopselele de faţă, iar Zeva'ah le amestecă împreună cu o soluţie uleioasă. Cineia în vârstă puse negru de fum pe ochii lui Shoshannah şi ocru roşiatic pe buzele ei, cu nişte baghete foarte subţiri din lemn. Un alt slujitor tuşi în faţa intrării şi anunţă că stăpânul Cuş VI cina în locuinţa stăpânului Ra-Anan – dacă tot venea să o ia pe

77

Kacy Barnett-Gramckow stăpâna Achlai – iar Zeva'ah închise ochii. Apoi se uită lung către Shoshannah, învinovăţind-o astfel că îi tulbura viaţa.

— Iertaţi-mă, murmură Shoshannah, neputând să-şi împiedice scuzele care-i stăteau pe buze, însă Zeva'ah doar se încruntă.

Kal, se gândi dintr-odată Shoshannah, simţind dorul de el, îngrozită de chinul unei noi întâlniri în acea seară cu Regina Cerurilor Sharah şi stăpânul Cuş. *Ce mult îmi doresc să fii aici*! *Şi cât mă bucur că nu eşti*! *îţi promit că voi scăpa de aici sau cel puţin voi muri încercând să scap*.

Achlai o urmări pe fată, pe Shoshannah, cu trăiri amestecate. Suferinţa continuă pe care o simţea după moartea lui Nimrod, fiul ei, Marele Rege, se amestecă acum cu mila pentru această copilă cu urma palmei încă aprinsă de pe obraz. Precis se simte ca prinsă într-o gaură de şarpe, în care toţi şerpii se agită şi se flutură către ea. *Iar soţul meu e unul dintre ei*.

— Iertaţi-mă, îi spusese fata, lui Zeva'ah.

Dar oare te iert? se întrebă Achlai în tăcere. *Trebuie să te iert*; *nu e vina ta că Nimrod al meu a fost ucis*. *Şi n-a fost nici vina maniei tale*, *deşi i-a dorit moartea*. *Dacă mă mai gândesc mult*, *nu fac decât să sufăr*. I *Iartă-mă*, *Preaînalte*.

În locuinţa foarte înghesuită a negustorului Tso bebaw, Mithqah se lăsă jos înaintea focului arzând, refuzând să se atingi de mâncare. Soţia lui Tso bebaw, Peletah, ba se neliniştea, b; plângea, încercând s-o îmbărbăteze pe Mihtqah cea suferindă.

— Sunt sigură că nu-i vor face nimic; nu a făcut niciun rău. Mithqah îşi ridică ochii.

— Dar cum aş putea s-o las aici? Ea nu m-ar lăsa pe mine dacă aş da de necazuri.

78

Cunună în ceruri

— Ne-a implorat să nu îi lăsăm pe ai ei să vină aici – şi aşa hrhuie să facem, murmură Yelahlah, mângâindu-l pe Rakal, are era curat acum şi adormit lângă ea. Sunt sigură că, dacă „I loshannah va putea scăpa, o va face. Şi îi va fi mai uşor să scape difică nu trebuie să se îngrijoreze că eşti aici şi o aştepţi.

— Dar a spus deja că nu vrea să plece singură prin stepă, puşoti Mithqah, gândind cu voce tare. Poate aş putea s-o ajut…

— Nu poţi s-o aduci pe mama ei, spuse repezită Peletah.

Se auziră nişte bătăi puternice la uşă. Mithqah îşi ridică privirea, sperând că e Shoshannah, liberă şi dornică să se întoarcă leasă.

Dar în schimb, intră o femeie de statură micuţă, atrăgătoare, < îi ochi negri şi strălucitori, condusă de tânărul meşteşugar, tăcut. u iun, care fusese împreună cu Tso bebaw şi Peletah în piaţă în u ea dimineaţă.

Mithqah se pleoşti din nou nefericită. Însă Peletah oftă cu mulţumire. Nou-venitul se duse în partea cealaltă a încăperii, la (ºC, ca să îngenuncheze lângă Peletah.

— Spune-mi tot ce ştii, spuse ea cu tristeţe.

După ce ascultă povestirea mişcătoare a lui Peletah,

înşirând evenimentele din zi cu multe gesturi, femeia scundă cu ochii 11, ilucitori oftă şi îi spuse lui Yelahlah şi lui Mithqah:

— Fiicele mele, Shoshannah voastră are mai mulţi prieteni i îi rât vă trece prin cap. Şi, dacă veţi aduce sau veţi trimite pe un va s-o salveze, atunci trimiteţi-i prima dată la mine – eu sunt Meherah, soţia lui Yabal, olarul. Fiul meu, Lawkham, a fost I >. i/nicul domniţei Keren, împreună cu fiul meu adoptiv, Zehker.

amândoi au iubit-o; şi cine i-ar fi putut condamna? Spuneţi-mi, neţi veşti despre Zehker al meu? Nu mai ştiu nimic despre el de când a dus-o pe domniţa Keren din Cetatea cea Mare.

— Zehker? se zgâi derutată Mithqah spre Meherah, iar apoi îi dădu seama. Zekaryah, adică… înalt şi serios, cel mai priceput u caii şi armele din tribul nostru.

79

Kacy Barnett-Gramckow

— El trebuie să fie Zehker al meu, oftă Meherah, împreunându-şi mâinile, cu ochii licărind de lacrimi. Şi e bine?

— S-a căsătorit cu mama Keren, răsuflă Yelahlah, încântată. Shoshannah e fiica lui. Când eram mică, îmi era teamă de el – dar e un om bun. Mama Keren îl iubeşte.

Meherah îi zâmbi radioasă.

— Chiar speram să aflu veşti despre el! Ştiam că nu avea cum să vină aici sau să trimită vorbă după ce s-a pus împotriva Marelui Rege, dar… O, cât s-ar mai distra Lawkham al meu să audă veştile astea!

— Dar unde e Lawkham al tău? întrebă Mithqah.

Dar îşi regretă numaidecât vorbele; Peletah făcu ochii mari către ea, iar zâmbetul lui Meherah pieri.

— Nu ai auzit… Marele Rege l-a ucis pe Lawkham al meu când a atins-o din greşeală pe domniţa Keren.

— Fiul dumitale e tânărul după care suferă şi acum? întrebă Mithqah, uluită. Mama Keren i-a spus lui Shoshannah despre el.

— Da, răspunse Meherah cu blândeţe. Domniţa Keren nu l-a uitat; mă bucur. Unii îşi amintesc de moartea lui şi o învinovăţesc pe ea. Dar Nimrod a fost vinovatul; el a aruncat suliţa ce l-a ucis pe Lawkham al meu! Stăpâna noastră Keren – şi Zehker al meu – i-au luat trupul din râu pentru mine. Şi-au riscat viaţa ca să îi dea cinste; întotdeauna îi voi fi recunoscătoare pentru asta, iar ochii se luminară din nou. Deci Shoshannah e fiica lui Zehker al meu şi a lui Keren? Atunci e nepoata mea! O vom ajuta cu tot ce pute nu-i aşa, Ezriy?

Tânărul meşteşugar, ce stătea lângă ea, dădu din cap, d încuviinţare. Ochii săi erau la fel de strălucitori că ai mamei lui.

— Sigur că o vom ajuta, mamă.

— Numai că Shoshannah nu ar dori să vă puneţi vieţile în primejdie pentru ea, se opuse Mithqah.

— O, vom fi cu băgare de seamă, îi făgădui Meherah. Recunoscătoare, Mithqah murmură:

— Cel Preaînalt să vă binecuvânteze pentru grija pe care i-o I’uitaţi.

— Ne-a binecuvântat, copilă.

Şi tot restul serii, statură de vorbă, cu glas domol. Mithqah r linişti şi putu mânca şi adormi apoi. Dacă era să o lase aici pe Shoshannah – măcar pentru o vreme – era bine de ştiut că

IWherah, Tso bebaw şi Peletah le erau prieteni. Dacă ar afla şi

I u ishannah; s-ar simţi mult mai bine.

Preaînalte, poartă-i de grijă.

81

Capitolul 6

A

— Le aşteaptă, îi spuse searbăd Demamah lui Shoshannah, fără I s-a o privească la lumina lămpii care licărea.

A fost trimisă ca o slujnică, se gândi Shoshannah, fiindu-i din nou milă de fată. Se ridică din patul acoperit cu blană din odaia micuţă de dormit unde i s-a spus să aştepte până când ceilalţi vor fi terminat de mâncat. Shoshannah era sigură că nu o luaseră în seamă în timpul mesei din cauză că nu era un musafir bine-venitl în casa lor; era un duşman.

— Aşteaptă, spuse Demamah, în timp ce lumea se pregătea să iasă din încăpere.

Se uită la Shoshannah cu teamă.

— Verişoară, te implor, pentru binele tuturor… atunci când vei merge în prezenţa stăpânei Sharah şi a fiului ei şi a stăpânului! Cuş, trebuie să îţi uneşti mâinile în faţă şi să te apleci cuviincios.] Uite aşa.

Şi îi arătă o plecăciune elegantă, iar părul drept şi negru îi luci la lumina lămpii.

— Pentru binele tuturor? De ce? S-au certat mai rău acum decât în după-amiaza aceasta?

Ochii luminoşi, cu gene lungi ai lui Demamah se lărgiră:

82

Cunună în ceruri

— Nu, dar n-a fost după-amiaza aceasta destul de înfioră-lo. are? Bănuiesc că ai dori să te păzeşti de altă palmă din partea li îi l’erek.

— Cred că ai dreptate. Un alt gând îi trecu prin minte lui „lioshannah. Deci stăpâna Sharah are un fiu aici? Mama nu mi-a spus niciodată despre el.

— Adoniyram. L-ai văzut azi, stătea lângă mama lui. Uneori 11 vei auzi pe oameni numindu-l Fiu al Cerurilor. S-a născut după *i* e stăpâna Keren a plecat din Cetatea cea Mare. După moartea i chii-ce-Ţine-Cerurile-pe-Umeri.

— De ce îl numesc „Fiul al Cerurilor”, iar pe doamna Sharah, Regină a Cerurilor”, când sunt nişte oameni simpli?

— Pentru că oamenii au încredinţarea că stăpâna Sharah este ip, nătoarea lor, iar Adoniyram, Cel Făgăduit să ne readucă la I li”… ivârşirea de odinioară, de la întemeierea lumii.

Agitată, Demamah schimbă subiectul.

— Trebuie să plecăm. Spune, te rog, cât mai puţin posibil. Dacă vi i fi plictisitoare, poate se vor sătura să îţi tot pună întrebări.

— Crezi că pot fi plictisitoare? se prefăcu interesată Shoshannah. Demamah o privi cu băgare de seamă.

— Nu ştiu, dar ar trebui să încerci.

— Nu prea glumeşti tu des, aşa-i? Şovăitoare, Demamah îi spuse:

— Aceasta e o casă foarte serioasă. Părinţii mei sunt… oameni însemnaţi.

— De dragul tău, mi-aş dori să nu fie, spuse Shoshannah cu – i grimasă.

I) emamah îi oferi un zâmbet neputincios.

— Te aşteaptă.

Cred că nu-mi eşti vrăjmaşă, *chiar deloc*, se gândi Shoshannah, mulţumită.

— Îţi dau cuvântul meu, verişoară, voi fi plictisitoare, atât cât toi putea.

Demamah o conduse pe Shoshannah din dormitorul liniştit printr-un coridor îngust, luminat de lampă. În

stânga lor, se afla o intrare făcută din trestie, parţial deschisă, prin care se întrezărea, la lumina stelelor, o privelişte ademenitoare a unei curţi mici, private, cu o grădină şi un copac, care mai înfrumuseţa marginile reci ale zidurilor din lut care împrejmuiau grădina. Shoshannah şi-ar fi dorit să dea fuga afară, însă Demamah i-o luă înainte prin coridorul întunecat. La capătul coridorului, era o perdea cu straturi groase, care masca gălăgia. Dând-o la o parte, Demamah o conduse pe Shoshannah în odaia cea mare, imensă, cu pereţi pictaţi.

Shoshannah îşi aţinti privirea asupra rogojinilor împletite, dar era atentă şi la fiecare mişcare a lui Demamah. Când verişoara ei făcu o frumoasă plecăciune ceremonioasă, Shoshannah o imită. I Iar atunci când Demamah îngenunche, apăsându-şi în grabă; fusta cu genunchii într-o mişcare suavă, Shoshannah făcu şi ea l-ai fel. Simţi durere în toate vânătăile şi în toţi muşchii. Nedorind să le întâlnească privirile, se uita la tăvile din aramă din faţa ei, bur-] duşite cu resturi alese, oase, vase cu uleiuri presărate cu ierburi şi sâmburi de fructe – rămăşiţele cinei lor. Nu atât de îmbietoare cât să-şi dorească să fi fost invitată.

— Măcar acum e curată, observă stăpâna Sharah ţâfnoasă. *Am călătorit, mare stăpână*, se gândi Shoshannah. Să *te văd pe tine călătorind fără slujitori şi curată, mirosind frumos şi încântător*. Dar, chiar pe când gândea toate acestea, Shoshannah se mustră, şi *Ai grijă; nu-i lăsa să te scoată din sărite. Perek abia aşteaptă să te păll muiască din nou*.

— Uită-te la mine, îi ordonă Ra-Anan. Shoshannah îl privi cu atenţie.

Se holbă la ea aspru, bănuitor, de parcă ar fi tăiat-o în bucăţele cu gândul. Într-un sfârşit, îşi încrucişa braţele şi spuse:

— Zehker.

Zehker? se încruntă Shoshannah. Despre ce vorbea?

— El e tatăl, le spuse Ra-Anan celorlalţi. Poate că seamănă cu Biaică-sa, dar expresia pe care o are acum e *a lui*. *A* fost ucenicul nu u ani buni şi paznicul lui Keren. După cum spuneau cei care 1, 111 văzut, el a ajutat-o pe Keren în uneltirea împotriva Marelui i! oge. Sigur că l-a ales pe el.

— Zehker acela cu mutră de neghiob! exclamă Sharah, ffli, md-o pe Shoshannah să o privească.

Regina Cerurilor o privi încruntată, cu faţa ciudat de palidă i răutăcioasă.

— Cândva o ura pe Keren, fără-ndoială.

— N-am avut niciodată încredere în el, spuse Cuş hotărât, induşi cupa pe o tavă.

ehker. *Zekaryah*. *Tată, ţi-ai schimbat numele*? Shoshannah simţi <. i lui mai are nicio vlagă. Şi că se aprinde de mânie. Era limpede, părinţii ei ar fi omorâţi dacă ar fi prinşi vreodată în Cetatea cea Mare. Privi în jos, spre mâinile ei, împreunate în poală. *Nu voi povesti nimic despre mama şi tata*. *Nici nu mă gândesc*!

— Am ghicit adevărul, nu-i aşa? întrebă Ra-Anan atât de înfu-i u 11 rat, că Shoshannah se mânie.

— Ce mai contează numele tatălui meu? Dacă oricum am… i mor…

— Dacă lucrezi alături de noi, vei trăi, spuse Cuş, ca şi cum i.ir face o favoare. Pe mama ta o vrem noi, nu pe tine.

— De ce vreţi s-o omorâţi când ea doar se apăra pe ea şi familia i de Marele Rege, fiul domniilor voastre? Neamul de oameni de Irsta voastră va trăi oricum mai mult decât neamul ei! Ea însăşi \ i trăi mai mult decât mine,

orice s-ar întâmpla, aşa că eu…

— Opreşte-te! o privi ameninţător Ra-Anan în vreme ce soţia lui, Zeva'ah, trase aer în piept şi o privi pe fiica lor.

I) emamah se uită la Shoshannah, vizibil uimită. Tânărul Adoniyram se aplecă în faţă, scuturându-şi capul; nu înţelesese.

— Ce vrei să spui?

A, nu ştie, îşi dădu seama Shoshannah. Dar ar trebui. Spuse dintr-o răsuflare:

— Cel Dintâi Părinte Sem şi căpeteniile noastre dinspre miazănoapte au căzut de acord că neamurile de oameni mai tineri îmbătrânesc mai curând decât părinţii lor. Vom muri înaintea lor.

— N-o lua în seamă, spuse Zeva'ah cu răceală, revenindu-şi. Nu ştie ce vorbeşte.

— Eşti o mică trădătoare mincinoasă, exact ca maică-ta! o acuză Sharah.

Shoshannah se oţărî:

— Mama mea nu v-a trădat niciodată aşa cum aţi trădat-o voi pe ea şi ştiţi asta foarte bine!

Revoltată, Sharah se îndreptă spre Shoshannah gata s-o strângă de gât. Fiul ei o opri, cerându-i:

— Mamă, ai grijă; e pe jumătate sălbatică.

Însă Adoniyram îi aruncă o privire mânioasă lui Shoshannah, de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască chiar el.

Stăpâna Achlai, care tăcuse, îngenuncheată lângă soţul ei, spuse şoptit:

— Copila spune adevărul.

— Nu e adevărat! strigă Sharah.

— Nu e decât un zvon răspândit de vrăjmaşi ca să facă tulburare, le spuse Ra-Anan lui Demamah şi lui Adoniyram. Dacă m-aş I fi gândit că e adevărat, v-aş fi spus

deja, şi o privi pe Shoshannah timorat. Nu vei mai vorbi despre aşa ceva, că altfel te voi pedepsi cum au fost pedepsiţi şi alţii. Nu vreau să am parte de tulburare în cetate din cauza unei poveşti răspândite de o prostuţă.

Shoshannah se supuse, plecându-şi capul. *Aş vrea să ai dreptate, dar mă tem că îi minţi şi pe ei, şi pe tine*.

— Ar trebui să-l punem pe Perek să te bată, afurisită ce eşti! spuse Sharah, încă furioasă că Shoshannah îndrăznise să o dojenească. Dar nu mai apucă să stăruie ca Shoshannah să fie pedepsită, că Adoniyram se ridică.

Cunună în ceruri Mamă, hai să plecăm *acum*.

Dus pe gânduri, Adoniyram se aşează pe terasa turnului. Lângă I, Kab-Mawg se prefăcea preocupat de stele, însă Adoniyram îl iunoştea bine; ochii preotului licăreau în lumina torţei.

— Spune! izbucni Adoniyram, pierzându-şi cumpătul mult ixersat. Crezi că are dreptate fata? Vor trăi mai mult cei doi?

— Am mai auzit zvonul acesta mai demult şi cred că nu e ulovărat, îi răspunse înţepat Rab-Mawg. Dar e limpede că ea îţi rede. Altfel ar însemna că vrea doar să facă scandal.

Adoniyram se linişti, gândind cu voce tare:

— Ar trebui să aflăm adevărul despre povestea asta. Se pare i.1 ea a aflat-o de la străbuni. Şi nu cred că ar face probleme doar 1…1 – are acum destule probleme ca să-şi mai dorească altele.

I *h* k um, ce ar câştiga răspândind un zvon care e fals? Iar dacă e idevărat… asta înseamnă că şi anii ei vor fi scurtaţi; e leat cu noi. Şi adăugă în şoaptă:

— Poate din cauza asta am oprit-o pe mama să se dea la ea. Sharah fusese ca o vijelie, ţipase şi aruncase cu lucruri în

În ipta şi-n stânga de cum intrase în casă. Toată furia

îi fusese uni reptată spre Shoshannah pentru că semăna cu mama ei, Keren.

ne credea acele poveşti ale bătrânilor din munţi. Mai rău, fata îndrăznise să rostească un adevăr pe care Regina Cerurilor nu – „i, i să-l accepte.

Mama mea nu v-a trădat niciodată aşa cum aţi trădat-o voi pe ea şi iili asta foarte bine! Cuvintele lui Shoshannah lăsau să se înţeleagă că ea ştia treii1111, iar el nu. Oare ce ştia despre mama lui?

— Eu cred că este periculoasă, afirmă Rab-Mawg. Dacă e în Betate doar de o zi şi a făcut atâta zarvă, ce altceva va mai face?

— Chiar aşa, oare ce?

— Şi – îşi ridică Rab-Mawg glasul ferm de parcă dorea să-l convingă pe Adoniyram – să ştii că nu vei putea să opreşti lumea] să îi facă felul, dacă e până acolo. Stăpâne, dacă vei hotărî ce trei buie făcut în privinţa ei, te voi ajuta cu tot ce voi putea.

— Mulţumesc, Rab-Mawg.

Ce trebuie făcut în privinţa ei? se întrebă Adoniyram. Era prea sinceră. Şi cinstită, era limpede. Alăturate, trăsăturile acestea! puteau fi dezastruoase. Şi felul în care arăta – deosebit acum căi era îmbrăcată normal – o făcea de-a dreptul tulburătoare. Să fie! ea, oare, ajutorul de care aveau nevoie pentru a-i smulge pe ceil doi vulturi din locurile lor sus-puse? Şi pentru a zădărnici stăpă-l nirea mamei lui în împărăţie?

Mamă, se înfurie el, *nici nu te-ai gândit că, dacă ceea ce spune fata\ asta e adevărat, mă vei vedea murind. Toate gândurile tale se opreau la îndrăzneala cu care ţi s-a împotrivit. Atât de puţin contez eu pentru tine*?!

Ştia răspunsul, dar preferă să nu se gândească la el.

Imediat ce Adoniyram plecă, Rab-Mawg se repezi înăuntrul templului pe jumătate construit, poleit în aur, din turnul răcoros, luminat de candele şi un foc, străjuit de ucenicii lui – camarazii! săi, cei trei preoţi ai lui Shemesh. îl priviră de cum îşi terminară! masa de seară. Toţi trei erau slabi, cu ochi negri, raşi în cap, J demni de încredere şi devotaţi ca şi el, îmbrăcaţi în veşminte din J lână de culoare deschisă şi sandale. Şi, la fel ca Rab-Mawg, şi] ei îl dispreţuiau pe trufaşul Ra-Anan, pe ticălosul şi pătimaşul! Cuş şi pe nora lui, la fel de ticăloasă şi pătimaşă, stăpâna Sharah.] îşi doreau ca Adoniyram să preia conducerea împărăţiei.

— Ascultaţi, spuse Rab-Mawg cu faţă posomorâtă, ştiind că nu le va plăcea vestea. Nu mai spuneţi asta nimănui: avem un] potenţial vrăjmaş…

Cunună în ceruri

Shoshannah nu-şi dădu seama că dormitorul cel mic şi plăiul era iatacul lui Demamah. Pe când slujitorii aduceau grămezi de paie, blănuri şi învelitori pentru patul lui Shoshannah, i.1 dădu seama că Ra-Anan şi soţia lui voiau ca ea să rămână cu I vmamah măcar peste noapte. Gândul o mângâie şi o îngrijoră în acelaşi timp.

În timp ce îşi pieptănau părul şi se pregăteau de dormit, I şi mamah era tăcută. Dar îi aruncă lui Shoshannah o privire jignii,), care o făcu pe Shoshannah să se simtă ca o trădătoare.

Tuşind cu sfială, îi spuse:

— Îmi pare rău. Ai avut încredere în mine, dar eu te-am rănit în rum mi-am deschis gura. Iartă-mă, ar fi trebuit să tac.

I) emamah încuviinţă din cap. După un timp, zise:

— Ai minţit?

Cu şovăială, Shoshannah dădu din cap, făgăduind.

— Nu. Mai-marii tribului nostru spun că se poate să fie ade\.în.it. Şi m-am uitat la Cel Dintâi Părinte Sem şi la mama Annah i noastră lângă părinţii şi bunicii noştri. Arată foarte diferit.

I) emamah se cuibări în patul ei jos, acoperit cu blană, privind în sus spre razele ce băteau pe acoperiş. Shoshannah îşi aranja patul încropit, netezindu-şi învelitoarea uşoară din lână, apoi I i… induse pe pat fără vlagă ca să privească şi ea acoperişul.

Cu voce stinsă, Demamah spuse:

— Dacă e adevărat, atunci nu e drept.

— Şi eu m-am gândit la fel de nenumărate ori. Şi m-am între lul dacă nu e, cumva, din cauza acestui pământ nou. Străbuna în lastră mama Naomi spunea că pământul era mai primitor şi că H, i mai uşor de trăit înainte de Marele Prăpăd.

Acum, Demamah o privi tulburată.

— Şi o crezi? Unii spun că Marele Potop nu e decât o poveste.

— Nu e, spuse foarte ferm Shoshannah, apoi se întoarse ere verişoara ei. Am văzut arca, corabia uriaşă în care au trăit împreună cu toate animalele. E minunat şi totodată înfricoşător.

M-am plimbat prin ea. Şi nu numai atât, dar dacă i-ai putea întâlni pe străbunii noştri, Noe şi mama Naomi şi pe Cel Dintâi Părinte! Sem şi pe mama Annah a lui, ai înţelege că spun adevărul. Şi puţin întărâtată, adăugă:

— Cum ar putea cineva să se îndoiască de ei?

— Îi iubeşti, observă Demamah, dusă pe gânduri.

Ceva în glasul ei o făcu pe Shoshannah să se uite în ochii ei. 1

— Spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

— Nu eşti chiar fericită cu viaţa pe care o duci aici, nu-i aşa? Trecu ceva vreme până când Demamah răspunse.

— Cred că ar trebui să fiu mai supărată pentru ceea ce ai spus în seara asta. Dar dacă ceea ce rămâne în urma mea e acelaşi! lucru ca la început, atunci nu prea îmi pasă cât de mult trăiesc! sau nu trăiesc.

Cum Shoshannah rămase gură cască, Demamah şopti:

— De când ne-a părăsit mama ta, nu m-am simţit fericită cu adevărat. Cât a fost aici, deşi eram mică, ştiam că sunt iubită.

— Ce vrei să faci cu ea, unchiule? întrebă Adoniyram cu glas scăzut, mergând spre turn împreună cu Ra-Anan în dimineaţa următoare.

Alaiul de slujitori şi paznici trăncăneau în spate.

— Ce e mai bine pentru împărăţie – asta ar trebui să facem noi cu ea, murmură Ra-Anan, cu ochi negri şi ascunşi, acoperit de glugă.

Adoniyram băgă de seamă acel „noi” inutil şi politicos explicaţia nelămurită. Hotărât, îi spuse:

— Stăpânul Cuş o consideră doar o momeală pentru prada sa – doamna Keren.

— E firesc să o considere aşa.

Cunună în ceruri

() umbră firavă de dezgust trecu peste faţa lui Ra-Anan când în pomenit Cuş.

Mulţumit, Adoniyram spuse:

— Mă întreb care ar fi fost locul doamnei Keren în împărăţia lui dacă nu l-ar fi trădat pe tatăl meu.

— Jurase să fie ocrotitoarea turnului: cel mai respectat slujitor. îi luă Shemesh. Ar fi primit jertfe şi ofrande din partea oamenilor.

Adoniyram gândi cu voce tare.

— Parcă văd cum s-ar opune mama mea şi jupânul Cuş orică-ii i propuneri ca fiica doamnei Keren să-i ia locul.

Ka-Anan privi în jur, dând impresia că nu-l interesa.

— Cuş nu doreşte decât ceea ce e mai bine pentru Cetatea Ha Mare. Şi sunt sigur că şi mama ta doreşte ceea ce e mai bine pentru poporul ei.

Sunt sigur că ştii foarte bine că nu doreşte, se gândi Adoniyram. Oftând, întrebă:

— Crezi că Shoshannah nu voia decât să împrăştie zvonuri iK. ulevărate aseară?

Ka-Anan îl privi cu blândeţe.

— Sunt sigur că ea e convinsă că are dreptate.

1 a ră să scoată un cuvânt, Ra-Anan îi transmise un sentiment deşi torie, un tăcut gând: O *să trăiesc mai mult decât tine*, *Adoniyram,.1 că dorinţele tale arzătoare de a conduce această împărăţie nu-şi ui rostul*.

Adoniyram îşi potoli pornirea de a-l zdrobi pe Ra-Anan; se putea să piardă o încăierare cu unchiul său. Ra-Anan era un lup-kltor necinstit, fără scrupule. Păstrându-şi glasul potolit, spuse doar:

— S-ar putea să ascundă de noi anumite lucruri.

— Vom afla orice ar şti, îi promise Ra-Anan.

— Dacă n-o vor omorî jupânul Cuş şi mama.

— Exact, fu de acord Ra-Anan, cu glas amabil, privind din în mi spre turnul înconjurat de apă şi ziduri, dând impresia că

90

91

Kacy Barnett-Gramckow îi pasă mai mult de construcţia lui decât de viaţa nefericitei] Shoshannah.

Adoniyram privi scurt în spate şi schimbă vorba.

— Văd că pregăteşti noi paznici. Şi eu trebuie să-mi iau alţii; ai mei devin delăsători şi plictisiţi de vânătorile noastre de dimineaţa.

— O să te anunţ dacă îmi găsesc nişte arcaşi buni.

Arcaşi care vor fi şi nişte iscoade bune pentru tine, îşi spuse înverşunat Adoniyram.

— Vor fi de bun augur sugestiile tale, unchiule. Vii cu mine la o vânătoare mâine?

— Poate.

— Dacă nu, nu-ţi face griji. S-ar putea să mă însoţească jupânul Cuş.

Ra-Anan îl privi pieziş, dându-i de înţeles că nu încurajează nicio vânătoare sau discuţie cu Cuş.

— Să vedem ce reuşim azi; poate voi avea timp dimineaţă să merg cu tine.

— Mulţumesc, unchiule.

Şi, prefăcându-se iar că se gândeşte cu voce tare, Adoniyram spuse:

— Shoshannah asta avea cu ea o tolbă cu săgeţi ieri. Crezi că merge la vânătoare?

— Dacă e fiica lui Zehker, fireşte. Ar trebui să o punem l-ai încercare mâine la vânătoare.

— Cum spui tu, unchiule, fu de acord Adoniyram, foarte încântat.

Îşi îndeplinise uşor misiunea. O va vedea mâine pe fată.

După masa de seară, când Zeva'ah se duse să vadă de slujitori la curăţat şi aranjat mâncărurile, Ra-Anan îi făcu semn fiicei lui. J

92

Cununã în ceruri

I) emamah se apropie şi îngenunche înaintea lui în tăcere, împreunându-şi mâinile în poală. Supunerea ei constantă îl încânta pe Ra-Anan. Niciodată nu întorcea vorba, nu era ursuză, în înfăţişarea şi năravurile ei erau fără cusur. O învăţase bine în una ei.

— Ţi-a spus ceva Shoshannah ieri seară? Demamah

se nelinişti.

— Mi-a cerut să o iert pentru că a făcut tulburare. E convinsă i.1, 1 spus adevărul. Şi mi-a vorbit şi de străbuni.

— Ce anume? întrebă Ra-Anan dispreţuitor. Iar altă poveste?

— Mi-a vorbit despre Marele Prăpăd, dar nu mi-a spus multe. Îi iubeşte pe străbuni.

— A spus ceva despre închinarea în faţa Celui Preaînalt?

— Nu, tată.

— Data viitoare, află dacă se închină şi ea Celui Preaînalt al lor. Vreau să ştiu dacă şi ea e dedicată unor asemenea nerozii cani. una ei.

— Bine, tată, şovăi Demamah, cu îndoială. Nu am văzut-o azi. \ fost închisă singură în camera mea.

— Înseamnă că abia va aştepta să vorbească cu tine când te va 11K k a diseară. Să nu uiţi să o întrebi. Şi spune-i că dimineaţă veţi fi irige cu mine la vânătoare amândouă.

Demamah îşi plecă capul.

— Bine, tată.

Shoshannah se ghemui într-un colţ al odăii lui Demamah, cu dor de casă şi supărată că fusese lăsată singură toată ziua. Nu fusese singură atât de mult timp niciodată până atunci. Ca să treacă timpul, îşi făcu o mătură din paie şi curăţă colţurile odăii. I fir, pare-se, Zeva'ah era o gospodină zeloasă; nu era prea multă mii rdărie de strâns, aşa că Shoshannah renunţă.

Toată ziua, îi răsună în urechi vocea blândă a lui Naomi, repetând fără oprire: *Sunt sigură că Cel Preaînalt are planuri minunate pentru tine*.

Shoshannah închise ochii, strigând către Cel

Preaînalt:

— Nu-mi plac deloc planurile acestea! Mă auzi? Ce e atât de minunat în ele? De ce m-ai şi adus aici, când e limpede că nu am niciun rost? apoi îşi îngropa faţa în mâini: Iartă-mă.

Plânse, tânjind după părinţii, după fraţii şi surorile ei, după Mithqah şi Ma khole şi, mai presus de toţi, după Kaleb. Ar găsi el ceva distractiv în „aventura" asta. Ar face-o să râdă.

Un sunet foşnitor, iritant o alertă pe Shoshannah, făcând-o să se ridice şi să-şi şteargă faţa. Cineva ridica gratiile care blocau uşa de trestie. Un slujitor ursuz, îmbrăcat în culori deschise, se dădu la o parte, lăsând-o pe Demamah să intre în odaie cu o tavă mică.

Demamah aşeză jos tava şi îi făcu uşor semn slujitorului să plece. Se închină, se uită la Shoshannah şi apoi plecă, zgomotul paşilor pierzându-i-se pe coridor.

— Toţi mă urăsc? întrebă Shoshannah, simţindu-se dintr-odafe foarte obosită şi nefericită.

— Sunt sigură că nu te urăsc.

Demamah ridică o învelitoare din în frumoasă de pe tavă, scoţând la iveală lipie, fructe uscate şi un bol cu supă.

— Uite, ţi-am adus mâncare. Mama mi-a spus că nu ai mâncat.

— De ce să mănânc? Şi aşa vor să mor.

— Şi mai spuneai *că eu* sunt prea serioasă.

Încercarea lui Demamah de a destinde atmosfera o făcu Shoshannah să o privească surprinsă.

— Te rogi Celui Preaînalt înainte să mănânci? o întrebă Demamah cu blândeţe.

Shoshannah se simţi din nou copleşită de disperare, ca într-o strânsoare cumplită a unor haine ude.

— Mă îndoiesc că m-ar ajuta; nu pare preocupat de

rugăci nile mele.

94

Cunună în ceruri

Oftând, Demamah îi oferi bolul ei de supă presărată cu ierburi şi bucăţele de carne.

— Îmi pare rău, verişoară. Dar nu fi tristă, te rog. Ascultă aici: i. 11. i spune că mâine dimineaţă vom merge cu el la vânătoare.

— Vânătoare? Chiar? se entuziasma Shoshannah – deşi cu IM i vedere. Pot să o văd pe biata mea Ma khole?

Se îndoia că ar putea-o călări pe Ma khole; iapa cea mică nu hrrse niciodată folosită la vânătoare şi probabil oamenii lui I. i Anan ar considera-o bună de nimic.

— Dacă aş putea măcar să o văd…

— Iapa ta? întrebă Demamah, încreţindu-şi fruntea. Nu ştiu, i Lii îl întreb pe tata până mănânci. Dar nu-ţi voi spune răspunsul I u i până nu termini tot de mâncat.

— Mănânc!

Shoshannah luă bolul de lut fin, smălţuit cu roşu şi mâncă din] Într-adevăr, mâncarea mirosea extraordinar. Simţindu-se mai bine, sorbi supa.

Demamah ieşi din încăpere.

— Nu s-a rugat înainte de masă, pârî Demamah, fiindu-i il. i de rolul acesta de iscoadă. Şi a spus că Cel Preaînalt nu ar l] uta-o… că nu pare preocupat de rugăciunile ei.

Tatăl îşi ridică o sprânceană neagră, uimit. Dar vorbi liniştit.

— Poate va fi mai uşor să ai de-a face cu ea decât cu maică-sa. Vom vedea.

Mai uşor? Lui Demamah nu-i plăcu ce simţi în spatele acelor i cuvinte. Voia să o prevină pe verişoară sa. Şi se preveni şi pe ea însăşi. *Nu te lega de Shoshannah, te va durea prea mult atunci când o* IVI *pierde*.

Capitolul 7

— Oi asta cum se poartă? se întrebă Shoshannah cu voce tare, 1 ridicând o bucată de in lungă şi largă.

— Se aseamănă cu tuzlucii aceia din piele pe care îi purtai tu pe dedesubtul tunicii când ai ajuns aici, îi spuse Demamah, prinzându-şi veşmintele cu o centură lungă din în peste mijlocul zvelt.

Shoshannah se uită la straiele lungi ale verişoarei ei cu îndoială.

— Tuzlucii mei cred că acopereau mai bine. Cum ţi-ai aranjat astea?

— Uite aşa…

Demamah trase o tunică din în cu mâneci scurte peste capul şi braţele lui Shoshannah, care-i acoperea lenjeria. Apoi legă un capăt al hainei lungi de jur-împrejurul lui Shoshannah, în spate, pej talie şi o lămuri să scoată materialul rămas printre genunchi şi să-i înfăşoare celălalt capăt în jurul mijlocului, făcând un nod în faţă. Demamah înfăşură, strânse, ciupi şi potrivi pânza la loc cu îndemânare, făcând-o pe Shoshannah să se simtă înfăşată ca un prunc.

— Demamah, începu ea şovăitor, când verişoara ei îi oferi o rochie lungă, deschisă în faţă, ca o fustă cu tăietură. Nu mai ai fraţi sau surori? Nu ai pomenit de ei.

Cunună în ceruri

— Toţi sunt mai în vârstă decât mine. Şi ocupaţi. Fraţi am, \puse Demamah scurt. Tata i-a trimis în celelalte cetăţi mai mici i.1 să păstreze pacea.

— În cetăţi sau între fraţii tăi?

— În cetăţi. Fraţii mei seamănă mult cu părinţii – sau încearcă «mene.

— Şi nu-i vezi niciodată? Rar.

Iar glasul lui Demamah scăzu, fiind ocupată să

înfăşoare o < mtură lată în jurul mijlocului lui Shoshannah, prinzând rochia.

— Nu prea am multe de vorbit cu fraţii mei.

— Dar ai prieteni…

— Părinţii mei sunt foarte grijulii.

Demamah prinse centura lui Shoshannah, strângând bine i. ipetele. Când termină, se întoarse cu spatele.

Nu tu o soră, nu tu un tovarăş. Nicio persoană ca Mithqah îi rare să râzi, să te cerţi şi să te joci, căreia să-i spui în şoaptă

Îi ivte ce nu ar putea fi împărtăşite altcuiva. Shoshannah îşi scu

1111. i capul, neputând să-şi imagineze cum e posibilă o asemenea singurătate.

— Niciodată nu ai dat de belele, aşa-i?

— De ani buni, nu, verişoara, dar mă tem că vei schimba tu lucrurile. Hai; trebuie să ne grăbim.

Căută printr-o cutiuţă din lemn şi scoase nişte borcănaşe llliiiţe din fildeş cu vopsele de faţă. Când Shoshannah începu să pn lesteze, Demamah spuse:

— Dacă nu mă asculţi, o să-mi faci probleme cu părinţii. Stai nemişcată.

— Faci pe şefa exact ca soră-mea, Adah, se plânse Shoshannah. Dar se supuse de dragul lui Demamah.

Într-un sfârşit, isprăvind cu buzele şi ochii lui Shoshannah, I lemamah luă din cutie o oglinjoară din obsidian greu. Mişcân-i la şi capul dintr-o parte într-alta, Demamah se sulemeni şi pe ea.

— Va trebui să îţi iei cizmele tale, o anunţă pe Shoshannah. Dacă nu-i vor plăcea mamei, îţi va da în

schimb nişte sandale.

— Dacă voi trăi destul ca să ajung să le port, bombăm destul de încâlcit Shoshannah, trăgându-şi cizmele pe picioare.

— Nu spune asemenea lucruri!

Uimită de înverşunarea lui Demamah, Shoshannah clipi.

— Glumeam.

— Nu face glume despre moarte, te rog eu.

Demamah îşi legă o pereche de sandale, iar apoi se îndreptă către poartă, aşteptându-se ca Shoshannah să o urmeze.

Ruşinată, Shoshannah o urmă cu paşi repezi prin coridorul întunecat.

— Eşti supărată tare pe mine?

— Nu.

Şi, schimbând subiectul, Demamah îi spuse:

— Parcă văd că ne vom face leoarcă prin ploaie. Dar vezi să nu te audă tata că te plângi.

— Dar mie îmi place ploaia.

— O să-ţi amintesc asta mai târziu.

După ce traseră la o parte perdelele cele grele şi trecură în grabă prin odaia cea mare, Shoshannah îşi simţea „fusta” strângând-o de mijloc şi de şolduri, încurcând-o la glezne şi la pulpe.

— Dar de haine mă pot plânge? Sunt prea strâmte.

— Poate că te vor strânge puţin, spuse Demamah zâmbind, rostind cuvintele blând. Te rog… nici să nu sufli decât după ce te-ai gândit bine. Apoi să te mai gândeşti de câteva ori.

Shoshannah îşi înghiţi un răspuns tăios; Perek aştepta afară, în curte. Dimineaţa înnorată şi ceţoasă nu domolise nimic din duşmănia lui. Într-o clipă, o luă de braţ şi o duse spre un cal urât, maroniu-negru, ameninţând:

— O mişcare greşită, fiică a lui Keren, şi te pălesc. *Nu-ţi face griji*; *nici nu voi respira*. *Şi nu pentru că miroşi tu urât*. Perek îşi împreună palmele şi se lăsă în jos, privind-o cu mânie.

98

— Urcă.

Ascultă de el îngreţoşată, apoi icni când o săltă brutal pe cal – I1 i-i. mdu-i toate rănile şi întinderile de muşchi pe care i le făcuse im. linte. Pe când se străduia să-şi aranjeze veşmintele încâlcite, I ml Cerurilor Adoniyram intră călare în curte. Făcu o grimasă – I irecis o considera nevrednică – iar Shoshannah se strâmbă către 1, l'erek o lovi peste braţ şi apucă hăţurile.

Te urăsc, *Perek*. îşi frecă braţul. Stăpânul Ra-Anan o urmărea

Îi privire critică. Însă Demamah se îndepărtă. Shoshannah ştia

O dezamăgise iar pe verişoara ei. Fusese copilăresc şi nechibnii să se strâmbe către Adoniyram – *trebuia* să nu mai fie atât de nestăpânită.

Adoniyram venea acum spre ea. Se aştepta să o mustre, dar

I11 schimb, îi aruncă o privire iscoditoare printre genele lui alungite, negre, după care scoase tolba cu săgeţi şi i-o înmâna atât de i; i. iţios de parcă i-ar fi oferit un dar.

— E a ta, verişoara?

Oftând, ruşinată şi recunoscătoare în acelaşi timp, îşi luă irmele – pe care i le făcuse tatăl ei, Zekaryah.

— Mulţumesc. Te rog să mă ierţi că am fost atât de necuviinţi iasă mai înainte. Am meritat lovitura.

Adoniyram îi zâmbi; faţa lui bronzată i se înfăţişă tulburător dt frumoasă.

— Precis îi dai de lucru lui Perek. Încearcă să nu ne nimereşti

I t vreunul dintre noi în dimineaţa asta; nu vrem vreo altă neno-I1 «i re, verişoara.

11 urmări cu privirea după ce îşi întoarse calul ca să-l urmeze I – i Ka-Anan dincolo de poarta din cărămizi de lut. Adoniyram să i'uitase foarte politicos chiar dacă îi spusese că viaţa lui avea să curtată. Poate vrea să mă ţintească. îşi aruncă tolba pe spate îi îndârjire şi se resemna cu gândul că era tratată ca un copil în M ine ce Perek – care era acum destul de înaintat pe calul lui maroniu – îi conducea calul fără de vlagă afară din curte.

Demamah o ajunse din urmă pe Shoshannah pe când ieşeau i de pe cea mai sudică uliţă spre un câmp deschis. Foarte încet! ochind mişcările lui Perek, spuse:

— Să ai grijă la Adoniyram; precis pune el ceva la cale.

— La fel ca toată lumea, încuviinţă Shoshannah în şoaptă. În afară de tine.

Demamah se întrista la cuvintele ei. Shoshannah o urmări curioasă, întrebându-se de ce părea supărată.

Se purta frumos. Nu se plânse de calul acela jigărit, de atitudinea neîndurătoare a lui Perek, de noroiul cleios care putea] să-i strice cizmele sau de hainele ei noi şi incomode. Iar, când] Ra-Anan vorbi cu ea, fu blajină ca Demamah.

Adoniyram păru dezamăgit. Făcându-i semn lui Perek să se îndepărteze, se apropie de ea în vreme ce Ra-Anan se sfătuia cu unul dintre vânătorii lui.

— Mă aşteptam la îndrăzneală din partea ta, verişoară.

— Nu întotdeauna fac scandal, îi spuse Shoshannah, ridicându-şi sprâncenele. Şi oricum, e o dimineaţă liniştită. Cred că] speriem toate vietăţile.

— Te plictiseşti. îmi cer scuze. Data viitoare, voi pune pe cineva să aducă leoparzii mei.

Adoniyram o urmări, aşteptându-se să o vadă îngrijorată sau mirată.

Însă mama ei îi povestise despre leoparzii foarte lăudaţi de Marele Rege Nimrod.

— Mi-ar plăcea să-i văd, murmură Shoshannah.

— Ai auzit despre leoparzii mei?

— Mi s-a spus că tatăl tău vâna cu ei.

— Şi ce ţi s-a mai spus, verişoară? întrebă el, înclinându-se spre ea. Ştii mai multe decât ne-ai spus până acum, nu-i aşa?

— Despre vieţile noastre?

— Despre mama mea, şopti el, cu glas ispititor. Neliniştită, Shoshannah întrebă:

— Ce vrei să ştii? Tot.

Mama ta a avut doi soţi. Şi-a părăsit bebeluşul, care îţi e frate… Ai fi atât de uşor să-i spun. Şi atât de periculos. Shoshannah privi im altă parte.

— Pentru asta trebuie să vorbeşti cu stăpânul Ra-Anan. Sau I u mama ta.

— Eu vreau să ştiu adevărul de la tine.

— Nu am ce să-ţi spun.

— Îţi înţeleg teama.

I) încolo de cuvintele lui blânde, se auzi descurajator:

— Dar ştii că voi insista. Până la urmă, tot îmi *vei spune*.

Şi se îndreptă în şa, privind prietenos, ca şi cum tocmai înche-i i ieră o discuţie lejeră despre nimicuri. Ra-Anan se îndrepta spre

I i îmboldindu-şi cam nemulţumit calul de culoare deschisă.

Nu-ţi face plăcere că am stat de vorbă fără permisiunea ta cu Adoniy-i tini, îşi dădu seama îngrijorată Shoshannah. *Iar Adoniyram e supărat t nu i-am spus cât ar fi dorit. Iar mama lui m-ar urî – Sharah aceea – ţdti dezvălui secretele. Între timp, stăpânul nostru Cuş îmi doreşte moarim lucru de care Perek s-ar ocupa cu cea mai mare plăcere, cu siguranţă*. făcută, închizând ochii, îndreptându-şi faţa către cer, se rugă: *t'imânalte, cum mă vei scoate din mâinile lor*? *Sau nu mă vei scoate*?

Acum cădea ploaia; ca lacrimile pe care ar fi vrut să le verse.

I1 ihuia să scape de acolo cumva.

— Mulţumesc că m-aţi avertizat, le spuse Shoshannah lui l. i Anan şi lui Zeva'ah. Se închină cu respect, apoi îngenunche I! rogojina din odaia lor mare, luxoasă, curăţată acum după m. isa de seară. Zeva'ah îşi ridică sprâncenele către Shoshannah, I inrând neîncrezătoare, însă Ra-Anan o urmări cu atenţie.

— Pentru ce ne mulţumeşti? întrebă el, fără expresie pe faţă şi cu glas rece.

— Pentru că *sunt* recunoscătoare. Am nevoie de sfatul tău, unchiule. Adoniyram mi-a cerut astăzi să-i spun ce ştiu despre mama lui – şi nu cred că ar trebui.

— Spune-ne ce ştii, copilă, o sfătui Zeva'ah, zâmbind, deşi nu cu plăcere. Se vedea că nu o avea la inimă pe Sharah.

Nesigură, Shoshannah se bâlbâi:

— Poate voi ştiţi… Se pare că Adoniyram nu ştie. Avea un frate. Iar mama lui – adică doamna Sharah – a avut doi soţi în acelaşi timp. Primul a fost…

— Bezeq, termină Ra-Anan propoziţia, dus pe gânduri. Au avut un fiu, Gibbawr.

— Da, oftă Shoshannah, uşurată că ştia şi că era atât de liniştit. Uşurarea îi dispăru când stăpânul Ra-Anan o cercetă cu privirea un timp îndelungat. Apoi, cu glas scăzut şi rece, spuse:

— Eşti înţeleaptă să ne ceri sfatul. Adoniyram nu cunoaşte trecutul mamei lui. Dar ar trebui. Data viitoare când va întreba, spune-i adevărul.

— Nu pot, protestă îngrijorată Shoshannah. S-ar putea supăra. Iar mama lui precis ar fi…

— Cere-i să nu-i spună nimic stăpânei Sharah, o întrerupse Zeva'ah, cu ochii ei negri şi frumoşi licărind de încântare la gândul complotului. Încredinţează-i lui Adoniyram secretul, iar el ţi-l va încredinţa pe al *lui*.

— Dar… Asta *ar însemna să-l înşel*, *se* gândi Shoshannah.

Se simţi murdară, privindu-l pe unchiul său autoritar, proaspăt ras şi mătuşa ei pretenţioasă. O atrăgeau de bună seamă într-un complot împotriva lui Adoniyram sau împotriva mamei lui sau a amândurora. Oare de ce se hotărâse să fie atât de sinceră cu ei – să nu cumva să ascundă ceva de frica pedepsei? Nu voia să fie vârâtă în niciun complot.

— Nu i-ai putea spune chiar tu? pleda ea.

Ka-Anan dădu din cap.

— Zeva'ah mea are dreptate. Mai degrabă ţi s-ar destăinui ţie. I. n noi vom adeveri povestirea ta – căci precis se va plânge apoi. tre' noi. În câteva zile vom merge iar la vânătoare. Vei mai avea I – i ilejul să vorbeşti cu el atunci.

Şi, zâmbind respectuos, îi spuse:

— Vânătoarea de azi m-a dezamăgit; nu ţi-ai încercat armele. Irustrată că o manipula, Shoshannah îşi lăsă

privirea în jos, i Msându-şi mâinile pe genunchii înveşmântaţi în material.

— Iertaţi-mă. Nu aveam mănuşa la mine, nici veşmintele; În.im lăsat cu Ma khole.

— Cine e Ma khole? întrebă Ra-Anan, bănuitor.

— Iapa mea.

Shoshannah îl privi, hotărâtă să obţină măcar o favoare:

— Unchiule, ştii unde este? Sau dacă o pot găsi ca să-mi iau mintele?

— Mâine, dacă eşti ascultătoare, spuse Zeva'ah, seara vei putea s-o vezi pe Ma khole.

l aru să o avertizeze tacit pe Shoshannah că trebuia să îi ceară i ţi părerea când tratează cu Ra-Anan.

Shoshannah îşi plecă capul, îngreţoşată. Era prinsă în capcană dr licăloşii aceştia, care îi erau şi neamuri. *De ce laşi să le meargă l'iuc*, *Preaînalte*? *Sunt nişte vicleni*; *ar trebui să se târască prin colb* 11/ *şerpii*.

Se temu că o vor lua iar la descusut, dar Ra-Anan spuse:

— Du-te. Odihneşte-te puţin.

Să mă odihnesc? Chiar se gândeau că ar putea dormi după *asta*? 1 huo plecăciune tăcută înaintea lor şi apoi se retrase, suferind în îi up şi în suflet. Lui Kal i-ar fi ruşine cu ea din cauză că le cedase, îi ni. induse. *Ce altceva să fac*? se întrebă. Dacă ar putea fugi.

Imediat ce Shoshannah ieşi, Zeva'ah se uită la soţul ei, zâm-l bând, dorind să ştie la ce se gândea.

— Ce pui la cale? Neplăceri preaiubitului Fiu al Cerurilor sau dragii lui mame?

Apucând-o de mână şi trăgând-o aproape de el, Ra-Anan îi şopti:

— De ce să-i dăm noi lui Adoniyram veşti atât de rele? Las-o] pe Shoshannah să îi spună, ca apoi el să ne cadă în braţe. Îţi da J cuvântul meu, iubita mea; în scurt timp va fi atât sufocat de necazuri, că nu va mai putea nici să răsufle fără încuviinţarea noastră, Cât despre maică-sa... se îndreaptă singură spre propria-i nenol rocire. Dar voi avea eu grijă să nu ne tragă şi pe noi după ea.

— Dar jupânul Cuş?

— Ce-i cu el? Ra-Anan îi sărută părul, dus pe gânduri! Oamenii noştri îl urăsc mai mult decât mă urăsc pe mine. Îl von pe Adoniyram de conducător, dar noi vom trage sforile. Cuş vai fi părăsit şi nebăgat în seamă.

Zeva'ah îşi ridică ochii spre el, sperând să nu se supere pe ea. J

— Spune-mi cum îl vei stăpâni pe Adoniyram. Zâmbind pe ascuns, Ra-Anan se uită în ochii ei.

— L-aş putea distruge pe Adoniyram cu câteva cuvinte; ştiu care e slăbiciunea lui. Dar nu mă întreba care e – nu-ţi voi spune.

Pentru a-şi ascunde dezamăgirea, Zeva'ah râse de el în tăcere, sărutându-l pe obraz, pe buze, sâcâindu-l:

— Dar eu vreau să-mi spui slăbiciunea *ta*, iubitule. Sărutând-o la rându-i, uşor, îi spuse:

— N-am niciuna.

Zeva'ah oftă. Încrederea lui în sine era nemărginită, unul din l tre' lucrurile care au atras-o la el; îi purtase de grijă chiar mai bine decât îndrăznise să spere. Şi totuşi existau nişte probleme), îşi aminti de ultima neplăcere – obligând-o s-o primească în casll pe nepoata asta a lui care face probleme. Nu se putu abţine să nu-l bombăne:

Cunună în ceruri

— Măcar Shoshannah pare mai uşor de stăpânit decât maică-sa. Deja ne-a fost folositoare. Dar tu, iubita mea soţie, tu ai fost l'ii U'ctă.

Şi o sărută din nou, cu pasiune acum, cu mâna lui alunecând im os pe braţul ei dezvelit.

e-va'ah ştia când să se oprească cu întrebările.

În dimineaţa următoare, şezând în curtea lui Demamah, Mmshannah torcea lâna de pe un caier, înfăşurând firele după nilul stâng, făcând un scul. De regulă, aceasta era o muncă la care nu trebuia gândit, mai ales după ani de experienţă. Astăzi, îi 11 i amintiri şi doruri după familia ei.

Shoshannah suspină, visând cu ochii deschişi.

— Acasă, când facem asta, surorile mele se ceartă ce culoare, i i ic sculul, cine a avut prima haină din lână, cine nu şi de ce. De

I licei, sunt atât de obosită lucrând lâna, încât nici nu-mi pasă.

Aşezată lângă ea şi la fel de ocupată, Demamah întrebă: Unde este „acasă”? Vorbeşti mereu de ea şi îmi doresc…

Înainte să apuce Demamah să îşi termine întrebarea – la care Mulshannah nu avea de gând să răspundă prea exact – intră în i ui le Zeva'ah, strâmbându-se la soare. Cu glas nemulţumit, spuse:

— Shoshannah, ai un vizitator. Un vizitator?

Neliniştită dintr-odată, Shoshannah îşi luă de pe braţ sculul tors de jumătate şi îl aşeză într-un coşuleţ împreună cu fusul. După Imboldul din privirea lui Zeva'ah, Demamah făcu acelaşi lucru.

— Să spui cât mai puţine, o învăţă Zeva'ah pe Shoshannah h ut. Fii politicoasă, dar nu o încuraja să mai vină.

Să o încurajez? *Pe cine*? se întrebă Shoshannah, dându-şi părul!” pate-un gest zadarnic, cu siguranţă. Nu va arăta niciodată la i. I de frumoasă şi încântătoare ca Demamah, care mergea acum înaintea ei prin coridorul

îngust spre odaia cea mare.

104

105

Kacy Barnett-Gramckow

Intrând după perdelele groase, Shoshannah văzu o femeie de statură mică, îngenuncheată, după rânduială, pe o rogojină în mijlocul odăii, cu mâinile mărunte şi bronzate împreunate deasupra unei grămezi de veşminte din piele şi lână împăturite. *Hainele mele*, se gândi Shoshannah, cu încântare, iscodindu-i mantia gri delicată. Dar de ce o fi trimis-o stăpâna Achlai pa această femeie la ea? Orice slujitor ar fi înapoiat hainele fără uni cuvânt. Iar ochii negri ai acestei femei frumoase şi mărunte sqi umpleau de lacrimi, deşi zâmbea.

— Shoshannah, spuse înţepat Zeva'ah, aceasta este Meherah, mama vitregă a tatălui tău.

Shoshannah îngenunche înaintea lui Meherah, uluită, uitându-se lung la ea până îşi aminti de cuviinţă şi îşi plecă creştetul.

— Iartă-mă că am fost nepoliticoasă.

Ridicându-şi capul, o privi pe Meherah, care lăcrima de bucurie.

— Copilă, arăţi exact ca mama ta!

Meherah venise atât de neaşteptat, încât Shoshannah râse.

— Mă bucur că eşti încântată de înfăţişarea mea – majoritatea nu sunt încântaţi deloc. Chiar eşti mama tatălui meu?

— O, ai gropiţele lui în obraji! spuse Meherah, atingând faţa lui Shoshannah. Deşi zâmbea foarte rar. E tot atât de aspru şi acum?

— Când nu sunt cuminte, spuse Shoshannah, simţind cum îi dau lacrimile în colţurile ochilor.

Voia să se arunce în braţele lui Meherah şi s-o

îmbrăţişeze. Cât de bine era să vadă pe cineva care îi iubea pe părinţii ei.

— Unde e el acum? întrebă Meherah, dar apoi îşi clătină capul cu împletituri, regretând vizibil întrebarea de cum îi ieşi de pe buze.

Foarte conştientă de privirea iscoditoare şi urechile atente ale lui Zeva'ah, Shoshannah zâmbi.

— E într-un loc sigur, mamă Meherah. Şi mă rog să poată rămâne acolo.

Meherah oftă, pierzându-şi vioiciunea.

— Şi eu mă rog, copilă.

Zeva'ah îşi drese glasul şi îi aruncă lui Shoshannah o privire fermă, de atenţionare. Nefericită, Shoshannah spuse:

— Mulţumesc că ai venit şi că mi-ai adus hainele de la stăpâna A< mai. Spune-i, te rog, că îi mulţumesc din tot sufletul – nu trei în 11.1 să se deranjeze pentru mine.

— A, dar a dorit asta, protestă Meherah, aplecându-se spre Şt. Ar fi fost o ruşine în faţa Celui Preaînalt dacă nu te-ar fi ajutat i fiind erai atât de…

Iar explicaţia ei se şterse sub privirea severă a lui Zeva'ah.

— Iertare, stăpână.

Meherah se închină în faţa lui Zeva'ah, care îşi ridică bărbia inoltată.

Era limpede că vizita se încheiase. Zeva'ah şi Demamah se în luară, iar Meherah făcu la fel. Shoshannah le urmă afară în I urtea principală, părându-i foarte rău că Meherah trebuia să plece. Înainte ca Zeva'ah s-o poată opri, Shoshannah o îmbrăţişa t. ipid pe Meherah care rămase uimită şi o sărută pe obraz. Şi tatăl H ar fi dorit asta, era sigură. Şi mama. Sărutând-o pe Meherah a doua

oară, Shoshannah spuse sfidătoare:

— Acesta e de la mama şi de la tata! Sper să te mai revăd, în una Meherah.

Meherah se îndepărtă, cu lacrimi în ochi. Când dădu cu ochii i le buzele strânse ale lui Zeva'ah şi de Demamah, care sări ca arsă, r. i dădu seama că pierduse orice şansă s-o revadă pe Ma khole. ileva zile bune. Însă mama Meherah meritase din plin toată pierderea asta.

Iu crezi în Cel Preaînalt, gândi Shoshannah despre Meherah cu uimire, *aşa cum crede şi stăpâna Achlai*. *Preaînalte*, *Te implor*, *dă-mi Voie să le mai văd*.

107

Kacy Barnett-Gramckow îngenunchind în iatacul lui Demamah, singură, ruşinată, Shoshannahâşi cercetă hainele, recunoscătoare. Cum îi promisese] stăpâna Achlai, mantia îi era curată, la fel ca celelalte veşminte. I Dar cel mai surprinzător era faptul că îşi găsise cuţitul – în învelitoarea lui din fân împletit – prins înăuntrul mantiei ei. Se întrebă I oare de ce îl prinsese Achlai sau Meherah acolo. Voiseră doar] să se asigure că nu se pierde? Sau o încurajau tacit să ascundă] cuţitul până când va putea să fugă de acolo?

Tulburată, înveli mantia şi o vârî dedesubtul aşternutului.

Îmbrăcată din nou de vânătoare, deşi nu avea deloc dispoziţie de ea, Shoshannah o urmă pe Demamah spre curtea principală. Dar când ieşiră afară, Shoshannah îl văzu pe Ra-Anan răţoindu-se I la doi dintre oamenii lui, care stăteau îngenuncheaţi înaintea lui l şi de-a dreptul îngroziţi.

— Nu voi accepta nişte tâmpiţi beţi care trezesc localnici liniştiţi şi apoi îi bat şi le fură lucrurile! Nu veţi uita niciodată ziua aceasta dacă veţi trăi, asta e sigur!

Ochii săi negri şi lucioşi se aţintiră asupra lui

Demamah şi Shoshannah, care se închinară. Inima lui Shoshannah tremura, încercând să nu îl privească.

Furios, Ra-Anan le repezi:

— Aţi venit prea devreme! Ieşiţi. Mergeţi la grajduri şi căutaţi lucrurile pentru călărie!

Shoshannah dădu fuga cu Demamah, care o luă de mână şi ol trase afară pe poartă. Aproape că se izbiră acolo de Perek, care se apropia, cărând un bici lung, gros şi ameninţător.

— Fugi, fiică a lui Keren? întrebă el.

Shoshannah se făcu mică, însă Demamah răspunse dintr-o răsuflare.

— Tata ne-a spus să mergem la grajduri şi să căutăm lucrurile ei pentru călărie. Vom aştepta acolo până va trimite după noi.

Cunună în ceruri

— Aşa să şi faceţi, spuse Perek, fluturându-şi biciul către lioshannah.

I) emamah o trase de acolo, fugind din nou. Shoshannah era 111 m i tă de cât de repede putea fugi verişoara ei în sandalele acelea cu hainele acelea strâmte, cu părul lung şi mantia fluturându-i în paté. Demamah se repezi cu Shoshannah într-o clădire siml Li, joasă, făcută din cărămizi din lut, cu miros de cai; era aşezată departe de locuinţa lui Ra-Anan. Înăuntru, Demamah căzu pe o i ipilă de paie.

Cum Shoshannah căzu lângă ea, Demamah închise ochii, ros-iirul pe nerăsuflate:

— Nu vreau să-i aud urlând când îi bate. Nu suport asta! Shoshannah privi în jur, întrebându-se dacă nu le ascultă nimeni, deşi grajdul înconjurat de cărămizi părea părăsit de slultori; nu erau decât câţiva cai. În şoaptă, întrebă:

— Sunt dese pedepsele acestea?

— Destul.

— Nu-i va omorî Perek, nu-i aşa?

— Nu, dar Demamah păru nesigură şi nefericită. Privind către Shoshannah, murmură:

— E groaznic… ştiind că tata are asemenea putere. Mă liniştesc i u gândul că tata trebuie *să* fie sever. Trebuie să ţină ordinea.

— Iar tu îţi doreşti să fie un om simplu.

— Da.

Părând hotărâtă să schimbe subiectul, Demamah se ridică.

— Tata a spus să căutăm lucrurile tale pentru călărie. Unde el i khole a ta?

I, uând un opritor din faţa unui cui de lângă uşă, o găsiră pe Iapa cea mică în colţul îndepărtat al grajdului. De asemenea, în altul încăperii, Shoshannah îşi găsi sacul din piele bătucită. îl mlică de jos şi o duse pe Ma khole spre ieşire. Acolo, cercetă C-rga neagră de pe iapă, ochii acesteia, pe lături şi picioarele.

Era bine îngrijită, liniştită şi hrănită, purtând „cizme” din pielii de protecţie prinse la copite. Shoshannah o privi cu încuviinţare!

— E frumoasă, oftă Demamah.

— Ar trebui să o călăreşti odată, spuse Shoshannah, lovind] gâtul iepei uşor, încântată. I-ar plăcea de tine. Nu-i aşa, Ma kholefl Mă bucur atât de mult că te văd!

O voce joasă le întrerupse:

— Mi s-a spus că eşti aici.

Speriată, Shoshannah îşi ridică privirea.

Adoniyram se preumbla prin grajd, zâmbind, oarecum muş-l cător, provocând-o să reacţioneze.

— Verişoară, în timp ce stăpânul nostru Ra-Anan îşi disciplinează oamenii, noi ne putem termina conversaţia.

Shoshannah se descurajă. Nu voia să se certe cu Adoniyram, mai ales că nu erau supravegheaţi în grajdul aproape gol. Demamah îl imploră:

— Adoniyram, te rog nu ne face necazuri.

— E urât din partea mea? mângâind spatele negru al lui Ma khole. Vreau doar să ştiu ce are de spus Shoshannah despre mama mea. Şi, orice mi-ai spune, va fi adevărat de bună seamă, nu-i aşa, verişoară?

Îşi bătea joc de ea? se gândea că l-ar minţi? Stârnită de indignare, Shoshannah spuse:

— Sigur că va fi adevărul, dar nu-ţi va plăcea.

— Adevărul despre ce? şopti Demamah, cu ochii mari de uimire. Tata ştie?

— Da, ştie. Şi am încuviinţarea lui de a-i spune lui Adoniyram. Deşi Shoshannah vorbi încet, Adoniyram auzi. îşi plecă capul, respectuos.

— Desigur că unchiul ştie tot. Demamah, ştiu că trebuie să-i spui tot ce vorbim noi aici, aşa că vom avea grijă, nu-ţi face probleme.

Cunună în ceruri

E *adevărat*: *e obligată să-i spună lui Ra-Anan*, îşi dădu seama încremenită Shoshannah. *Probabil îi va spune tot ce am vorbit*. *1* piivi lung pe Demamah cu sufletul rănit.

I lomamah se simţi umilită şi supărată pe Adoniyram. Dar el hm păru să observe. Zâmbindu-i cald lui Shoshannah, spuse: Verişoară, spune-mi ce ştii.

110

111

Capitolul O

A

Shoshannah aruncă o privire prin grajduri, rugându-se să nu-l fie auziţi.

— Dă-mi cuvântul tău că nu-i vei spune mamei tale ceea ce îţi voi povesti.

Se aplecă spre ea, oarecum amuzat.

— Dacă jur pe Shemesh al nostru, care conduce toate din ceruri, mă vei crede, verişoară?

Potolindu-şi nervii, Shoshannah îi răspunse frumos:

— Să fim serioşi, dacă ai *vreun* simţ al onoarei, verişoare, cuvântul tău îmi este de ajuns.

Spre mulţumirea ei, ochii lui cei negri se măriră, încurcaţi, de parcă nu i se pusese la îndoială niciodată integritatea până atunci.

— Shoshannah, nu căuta sfadă, pleda Demamah. Spune-i ce vrea să ştie că să plece.

Adoniyram se uită ba la Demamah, ba la Shoshannah, schimbând feţe, îngreunat.

— Mă bucur că aveţi atât de multă încredere în mine.

— Tu eşti cel care te îndoieşti că îţi voi spune adevărul, îi aminti Shoshannah. Mă îndoiesc că vei păstra pentru tine adevărul. Dă-mi cuvântul tău.

112

Cunună în ceruri

Ma khole se mişcă printre ei, scuturându-şi urechile la auzul Mirilor lor. Shoshannah o mângâie cu blândeţe, hotărâtă să nu pună nimic dacă nu primea supunerea lui Adoniyram. Era prea fiul, iş. Şi răsfăţat.

() ftă, dezgustat.

— Ai cuvântul meu, deşi nu ai nevoie de el, te asigur. Şi chiar red că îmi vei spune adevărul – deşi trebuie să recunoşti că majo-ul. ilea lucrurilor pe care le spui sunt supărătoare. Hai, spune-mi H’i ivtul pe care propria mea mamă mi l-a ascuns.

Shoshannah îl privi în ochi.

— Ai un frate. Mama ta l-a părăsit pe el şi pe tatăl lui – soţul ei idevărat – pentru a profita de prilejul de a se

căsători cu Marele (Uge Nimrod.

Adoniyram se holbă la ea tăcut, luptându-se cu el însuşi să o i roadă împotriva voinţei lui.

Cu blândeţe, Shoshannah continuă:

— Pe fratele tău îl cheamă Gibbawr. E cam cu zece ani mai în vârstă decât tine şi trăieşte printre triburile nordice împreună ni tatăl lui. Era mic atunci când mama ta l-a părăsit, silind-o pe m. ima mea să vină cu ea în Cetatea cea Mare. Mama mea încă II Icră când se gândeşte la el.

— Sigur că suferă. Ea are *onoare*, nu ca mama mea! Adoniyram îi aruncă vorbele, fierbând de mânie:

— Nu-ţi face griji, verişoară. Îţi voi păstra taina. Făcându-le o plecăciune repezită, se întoarse pe călcâi şi ieşi îi vârtej din grajd.

Shoshannah îşi dădu seama că îl rănise profund. Supărată, se nii, i la Demamah, care îşi întoarse privirea în altă parte.

Când Demamah vorbi în sfârşit, avea un glas trist.

— Shoshannah, îţi dau cuvântul *meu… că* urăsc să-i spun hitălui meu de discuţiile noastre, dar nu am încotro. Dacă mă prinde cumva că-l mint, ajung ca sărmanii aceia din curte, întreit. indu-mă dacă mă omoară sau nu.

— Te cred.

— Dar mă ierţi?

— Da, adăugă încet Shoshannah. Sper să nu ai prea multe să-i i spui de aici înainte.

— Şi eu sper. Fii cât de monotonă poţi tu. *Te rog*. Shoshannah râse amar, apoi oftă. Monotonia nu suna atât de bine ca o evadare. Acum că ştia unde e adăpostit Ma khole, acum că avea hainele ei cele calde şi tari şi armele ei, putea să se gândească la o evadare. Începu să se gândească.

Adoniyram ieşi din grajduri, se năpusti prin curtea pustie şi intră în casa unchiului său. Se opri în camera mare, holbându-se la Ra-Anan, care stătea întins pe o rogojină, bând dintr-o cupă de aur mică.

Ra-Anan se încruntă.

— Te rog, ia loc, Adoniyram. Dacă tot s-a amânat vânătoarea din dimineaţa aceasta, putem sta la taclale. Ţi-a spus Shoshannah i despre mama ta?

— Da.

Adoniyram îngenunche de jumătate pe rogojină, cu faţa către unchiul său, privindu-l lung, dezgustat de ceea ce vedea.

— După cum i-ai poruncit.

— Aşa a spus? întrebă Ra-Anan, aşezându-şi cupa pe tăviţa ei din aur.

— Nu, unchiule, a spus că are încuviinţarea ta, ceea ce a fost foarte elegant din partea ei. Nu crezi?

— Da, învaţă încet cum să se poarte, surprinzător. Dar trebuie să lămuresc o neînţelegere: ea *chiar* mi-a cerut permisiunea de a-ţi spune, după ce ai speriat-o cu ultima voastră discuţie.

Simţind o anume remuşcare, Adoniyram spuse:

Cunună în ceruri

— Îmi pare rău că am speriat-o, unchiule, dar eu aş vrea să discutăm spusele ei, nu despre ea. Deci e adevărat: Mama mea nu.) fost căsătorită pe drept cu tatăl meu la naşterea mea?

Ra-Anan făcu o pauză, apoi îşi ridică din nou cupa.

— Nu, n-a fost. Dar nu te îngrijora pentru asta; Shoshannah N păstra tăcerea, iar eu la fel – după cum am făcut-o în toţi anii iceştia. Pentru binele cetăţii.

Pentru binele lui Ra-Anan, se gândi sfidător Adoniyram, dar Kuşi să zâmbească politicos.

— Unchiule, pot să te întreb ce alte taine mi se mai

ascund?

— Stai liniştit, spuse Ra-Anan, dacă va fi cazul, îţi voi spune lui ce trebuie să ştii ca să poţi conduce această împărăţie.

Adoniyram se aprinse de mânie, furios pe tăinuirile şi aro-i. mţa unchiului său.

— De ce spui că voi stăpâni aici? Dacă e adevărat faptul că v ci trăi mai mult decât mine şi dacă e adevărat că mama mea nu.1 fost căsătorită de drept cu Marele Rege, atunci e limpede că îi castă împărăţie nu va fi niciodată a mea.

— E, de asemenea, limpede că localnicii noştri te iubesc pe în ic mult mai mult decât mă iubesc pe mine sau pe altcineva, în ilill de mama tacare va risipi curând iubirea lor. Fireşte că vei fi mini aici.

Ra-Anan sorbi încă o gură din cupa strălucitoare. *Îţi baţi joc de mine*.

Înainte ca Adoniyram să poată spune ceva, Ra-Anan îşi aşează *i* 111 vi cu asprime.

— Acum, spre deosebire de tine, eu chiar aş vrea să discutăm despre Shoshannah. Pentru o vreme, cel puţin, va locui în casa n mm. Aşa că de dragul ei – dar şi al tău – îţi cer să te porţi cum să i îi vine faţă de ea; nu vreau scandaluri.

— Nu vor fi scandaluri, unchiule.

Decât dacă au legătură cu tine sau cu stăpânul Cuş sau cu mama cea nesăbuită. Dar duşmănia lui dispăru rapid în umbra

114

115

Kacy Barnett-Gramckow nemulţumirilor şi a îngrijorărilor lui. Nu de mult, Adoniyrami crezuse că poate deveni puternic şi îi poate provoca pe Ra-Ananj şi pe Cuş. Acum, depinzând de ordinele lor şi întrebându-se] dacă

viaţa lui va fi mai scurtă decât a lor şi zguduit bine de noile veşti legate de moştenirea lui umbrită, se simţi înfrânt. Ra-Anan] în special îl va manipula.

Asta îţi doreai, nu-i aşa, unchiule? îl întrebă tăcut şi amar pe Ra-Anan. *Mă ai la degetul mic*. *Cum pot scăpa fără să te omor*?

Apoi îi trecu prin cap un alt gând: s-ar putea ca Shoshannah să ştie ceea ce îi ascunde Ra-Anan. *Vom mai avea o discuţie*, se hotărî Adoniyram. *Imediat ce ies de aici*.

Urmată de Demamah – şi urmărită cu atenţie de Perek – Shoshannah o duse pe Ma khole în curtea cea mare. Bucuria pe] care o simţise că îşi recuperase iapa cea dragă dispăru la vederea slujitorilor care frecau cu nisip cărămizile pătate de sânge din curte.

— Crezi că i-a omorât? îi şopti Shoshannah lui Demamah cu temere în timp ce desfăcea sacul de piele, tot scrijelit, de pe spal tele lui Ma khole.

— Sigur ar fi fost mai mult sânge, răspunse Demamah şoptit, mâhnită, în timp ce ajuta la desfacerea curelelor din piele.

Shoshannah ar fi dorit să întrebe ce li se întâmplase nefericiţilor, însă Perek era acum chiar în urma lor şi nu vru să rişte să-l enerveze. Fără îndoială că el le-o fi aplicat bătaia. Fusese dezgustător de mulţumit de sine când venise să le ia pe Shoshannah şi pe Demamah de la grajduri.

Păzite de Perek, cele două verişoare o încercară pe Ma khole şi o îngrijiră până când ieşi Adoniyram din casă. îşi ridică privirea către cer de parcă se aştepta să plouă. Apoi se apropie de Shoshannah şi Demamah.

Cunună în ceruri

— Dacă tot n-am apucat să mergem la vânătoare, hai la o plimbare cu mine. Unchiul nostru Ra-Anan mi-a dat permisiu-11… i, numai să ne însoţească şi Perek.

Uitându-se chiorâş către Ma khole, Adoniyram îi spuse lui lioshannah:

— O să ai nevoie de un cal – nu de *aşa ceva*. Apărându-se, Shoshannah spuse:

N-o jigni pe Ma khole. Tatăl meu mi-a dăruit-o.

— Da? Dar de ce te lasă să călăreşti jucăria asta drăguţă, el, pn/nic priceput?

— Pentru că e mai sigur cu ea, aşa a vrut tata. Şi nu e o jucărie; 1 N lin la ea.

— Îmi închipui.

Adoniyram le făcu semn unor paznici de-ai să-i Spre frustra-hm lui Shoshannah, Adoniyram o trimise pe Ma khole înapoi în j. rajd, învăţându-i pe paznici să se întoarcă cu nişte animale potrivite". Pe când aşteptau, Adoniyram spuse:

— Nu te supăra; dacă ne luăm la întrecere, vei vrea să câştigi. I i în aceea micuţă n-ar avea nicio şansă.

Avea dreptate. Mai mult, Shoshannah îşi dădu seama că, dacă „i. i s-a scape, ar fi avut mai multe şanse cu un animal iute; ar iie Îmi să o lase pe Ma khole aici, în Cetatea cea Mare. Gândul îi tulbură.

Adoniyram îi observă nefericirea.

— Mai eşti supărată pe mine că te-am jignit mai devreme? I În nu fi. îmi pare rău.

Zăpăcită de scuzele lui, clipi cu uimire:

Chiar? Dar tu ar trebui să mă deteşti după tot ce ţi-am spus.

— Măcar mi-ai spus adevărul. Shoshannah se strâmbă.

— Uneori mă gândesc că ar fi mai uşor să mint. Dar îngrijorată, adăugă:

— Sper să fii bine… după toate câte ţi-am zis.

Kacy Barnett-Gramckow

Aproape şoptit, spuse:

— Mi-e groază să mă întâlnesc iar cu mama. Rareori mă surprinde ceva la ea, dar chiar să-şi părăsească soţul şi bebeluşul… I

Ascultându-i mărturisirea sensibil de blândă, stânjeneala lui! Shoshannah nu făcu decât să crească. Era ispititor. Aproape la fel de atrăgător ca iubitul ei Kaleb. îşi cercetă în tăcere cizmela din piele zgâriate. Picioarele zvelte, încălţate cu sandale ale lull Demamah se apropiară de ea, iar Shoshannah se bucură da întrerupere.

Cu sfială, ochindu-l pe Perek care îşi făcea de lucru prin preajmă, Demamah îi spuse încet lui Adoniyram:

— I-am cerut iertare mai devreme lui Shoshannah şi m-a iea tat. îţi cer şi ţie acum. îmi pare rău că părinţii noştri ne-au împiedicat să avem încredere unul în altul.

Adoniyram îi aruncă o privire grijulie, gânditoare lui Demamah, după care murmură:

— Ar trebui să fim mai sinceri şi să ne deschidem inima ori de câte ori putem. Iar dacă unele situaţii sunt prea grele ca să poată fi puse în cuvinte, atunci poate ar trebui să ne înţelegem unul pe altul şi în tăcere.

Demamah se destinse vădit ca şi cum i s-ar fi luat o povar. i teribilă de pe umeri. Shoshannah era mulţumită că stăteau dă vorbă unul cu altul după ani întregi de suspiciuni.

Dându-i lui Demamah un ghiont, Shoshannah spuse:

— Sunt sigură că aţi fost nişte copii haioşi şi certăreţi. Verişorii tăi de la munte nu ar fi rezistat cu tine dacă am fi crescut împreună.

— A, da? rânji dintr-odată Adoniyram, fascinat. Ce ne-ar fi făcut?

— Te-ar fi aruncat într-un lac rece sau într-un morman de zăpadă, depinde de vreme. Dar ar mai putea şi

acum.

Shoshannah se înveseli imaginându-şi-l pe Adoniyram ar cât pe burtă într-o movilă de zăpadă; nu îşi putu stăpâni un sur.

Cununa în ceruri

Păi, spuse Demamah voioasă, de vreme ce pe aici nu este «H. i zăpadă, nici lac, cred că suntem în siguranţă şi putem să pe Ni în răm împreună de dimineaţa asta.

Mergem până la râu? veni cu ideea Adoniyram, în vreme. i \iznicii săi se întoarseră cu un cal roşiatic pentru Demamah şi unul maroniu pentru Shoshannah.

(crcetând fără plăcere animalul lipsit de vlagă, Shoshannah puse:

Eu cred că vrei să mă arunci în râu ca să te răzbuni. Nu vreau. Nu încă.

Şi pe măsură ce vorbi, faţa lui Adoniyram se întunecă şi se iII I mi.

Poate ar trebui să mă arunc pe mine.

— Nu spune aşa ceva! protestă Demamah, speriată, fiind că ea îl adusese în această deznădejde, Shoshannah m1 înfiora.

Sper că nu încerci să te îneci, nu?

M-ar salva ei, bombăni Adoniyram, înclinându-şi capul pl. – paznici.

Iar apoi ar da vina pe mine, spuse Shoshannah ridicându-şi mva pe măsură ce se apropia Perek. Şi, fără

îndoială, Perek m-ar hopi în bătaie.

Desigur, fiică a lui Keren, mormăi Perek. () conduse spre calul cel maroniu şi o „ajută", fără un pic de i i.i. să urce, făcând animalul să calce în lături speriat, ceea ce I i îi şi calul lui Demamah.

I] ioshannah îşi îndepărtă calul de cel al lui Demamah ca să nu îi ivească. Temându-se de acelaşi lucru, Adoniyram şi paznicii grăbiră afară spre caii lor. Pe neaşteptate, slujnica drăguţă, „i ovană, Ormah, o zbughi din casă spre Demamah spunând:

Am fost trimisă ca să te însoţesc.

Îi aruncă o privire tăioasă lui Shoshannah, ca şi cum ar da mi. i pe ea.

Un alt duşman, se gândi resemnată Shoshannah. Aştepth până când Perek o ajută pe Ormah să se urce pe cal în spatelJ lui Demamah, apoi îi îndrumă calul lui Shoshannah după al lui i pe poartă.

Adoniyram aşteptă şi dădu din cap de cum o văzu pe Shoshannah.

— Poate ar trebui mai degrabă să mergem la turn. L-ai văzut?

— Cum să nu văd muntele acesta de cărămidă? întretjH Shoshannah, cu vocea scăzută, ştiind că Perek ar pălmui-o că o nerespectuoasă cu Adoniyram.

Adoniyram fu puţin deranjat:

— Să mă exprim mai clar: sunt sigur că nu ai urcat în urmă n-ai vizitat încă noul templu. Vom merge acolo în loc să mergemi la râu.

Spre îngrijorarea lui Shoshannah, Adoniyram se îndepărtâl treptat de Demamah şi Perek, făcându-i să vină în urma loii pe drumul lat, pavat, al pieţii. Demamah păru nederanjată, dar Perek şi Ormah ar pârî insulta aceasta lui

Ra-Anan şi Zeva'ah. Ormah îşi ridică sprâncenele frumoase, iar Perek privi cu mânie, nemulţumit.

Câţiva oameni din piaţă priviră şi ei nemulţumiţi, dar multe femei scoaseră ţipete şi chiote voioase de întâmpinare lui Adoniyram – şi lui Shoshannah.

— Fiu al Cerurilor…

— Merge împreună cu domniţa noastră – e primită din noujj

— S-a întors la noi!

Mă confundă cu mama, se gândi Shoshannah, exasperată, îi aruncă o privire agitată lui Adoniyram. El zâmbea, părând nevie novat, dar urmărind localnicii şi ascultând reacţiile lor.

— *Ai plănuit* treaba asta, Fiu al Cerurilor, bombăni Shoshannah, plină de furie.

El ridică din umeri, făcând pe nevinovatul. Şi-ar fi dorit să ai fi puterea să-l arunce jos de pe cal. În schimb, îi propuse sarcasticii

Cunună în ceruri

Poate ar trebui să mergem la râu mai târziu. Poartă-te bine sau chiar mergem, verişoară.

Acum Shoshannah îşi dădu seama că Adoniyram doar se prei îmi se mai devreme că se gândeşte să-şi ia viaţa pentru a primi milo ei. Era prea îngâmfat ca să-şi dorească să moară. Aşa că nu îl îi în băgă în seamă de-a lungul drumului prin Cetatea cea Mare.

I, a capătul străzii pieţii, traversară un pod lat din lemn, aco-Mrit cu bitum. Shoshannah fu agitată de tropăitul copitelor de îi pe pod şi de adâncimea apelor cu nămol ale canalului de li l subt. Dincolo de acest pod neliniştitor, intrară pe porţile i îi. imului separat de ziduri care împrejmuia turnul. Shoshannah i? i lungi privirea în sus spre construcţie, uluită. Cum pot Pomeni simpli să construiască un asemenea munte de paradă? I / *rea înalte*,

se gândi ea, de ce şi-ar şi dori aşa ceva?

Răzvrătire… dispreţ… refuz… Se trezi cu acele cuvinte în Bllnte ca mânate de vânt. Se gândea la El auzind cuvintele acelea e nădăjduite? O trecu un fior uitându-se la turn, neputând să humere cărămizile şi anii ce le-au trebuit pentru a construi ase-IIH nea înălţimi – părea să amenințe cerul.

Încruntându-se, îl întrebă pe Adoniyram:

— De ce îşi pun toată puterea şi îşi risipesc tot timpul pentru I turn?

— Ai spus cuvântul-cheie: puterea. Prin acest turn, ne arătăm Ifipânirea peste pământ. Localnicii îşi aduc, de asemenea, toată nul înarea lui Shemesh al nostru în templul de sus.

lira surprinzător de tăcut, făcând-o să se uite la el. Oare se iiHInia de înţelepciunea construirii unei asemenea clădiri uimi-i”. nv? întâlnindu-i privirea, îi zâmbi dezarmant, luând-o prin Ui prindere cu firea lui schimbătoare.

Hai să intrăm; poate trezim câţiva preoţi. Întorcându-se, strigă:

— Perek, ai grijă de cai. Ormah, stai la cel puţin zece paşi în nostru.

Perek se uită amenințător, iar Ormah ochi treptele nesfârşita cu groază vădită. Demamah descăleca voioasă, cu mişcări graţil oase, cu ajutorul unui paznic. Îi aruncă lui Shoshannah o privire! care o ruga să-i facă pe plac lui Adoniyram.

Supunându-se cu reţinere, Shoshannah se lăsă rapid în jos, pej pământul pavat cu cărămizi, temându-se ca nu cumva să vinăj Perek s-o „ajute”. Demamah se arătă

şocată, dar Adoniyrarul zâmbi şi scutură din cap.

— Te porţi ca un băieţoi.

— Şi tu, i-o întoarse Shoshannah încet. Dar acum voi fi foarte serioasă.

— Sunt convins. Ar fi o nerozie să-i ofensezi pe Rab-Mawg şi pe preoţii lui.

Nu te îngrijora; *n-am uitat că oameni precum „preoţii" tăi au fost ca care au încercat s-o omoare pe mama*. Supusă, îşi netezi veşmintele şi îl urmă pe Adoniyram în sus, pe treptele înalte, late care făceau! curbe destul de închise pe laturile turnului.

— Cine e Rab-Mawg? întrebă Shoshannah pe măsură ce se apropiau de capătul primului cât.

— Mai-marele magilor, îi şopti Demamah. Şi, chiar mai încet, adăugă:

— Tata spune că Rab-Mawg e tânăr şi nerăbdător, dar foarte… ager. Aşa că te rog, măsoară-ţi toate cuvintele – de mai multe ori,]

— Ce şopteşti acolo? întrebă Adoniyram, oprindu-se, iar apoi coborând o treaptă pentru a li se alătura. Alte secrete?

Shoshannah îi explică îndată:

— Îmi dădea de grijă să bag de seamă cum vorbesc cu preotul Rab-Mawg. Ceea ce voi şi face.

— Bun, murmură Adoniyram, cercetând-o cu atenţie. Şi ceeji ce nu-i spui lui, îmi vei spune *mie*.

— Crezi că îţi tăinuiesc şi altceva, vere?

— Îmi tăinuieşti?

— Din câte ştiu, nu.

— Atunci m-am liniştit, spuse el.

Dar nu păru convins. Începu să urce treptele iar. Shoshannah *V* 11 i la în urma lui, enervată.

Trăgând-o de braţ, Demamah îi aruncă o privire rugătoare, lioshannah încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Urcară împreună treptele nesfârşite, cu Ormah în urma lor la o oarecare li l. mţă. Când Shoshannah se uită în spate după ea, treptele fără număr păreau să se contopească; era ameţitor.

Atrăgându-i atenţia, Demamah spuse:

— Tata tot spune că trebuie să fim respectuoase atunci când Un un aceste trepte... pentru a ne linişti gândurile înainte de a Intra în templul de sus.

Blândeţea din vocea şi ochii ei o făcură pe Shoshannah să i mire.

— Parcă ai fi mama Annah. Şi expresia feţei tale seamănă cu mi însă ea ar dispreţui locul acesta.

Adoniyram auzi şi se întoarse subit, aproape mânios.

— Shoshannah, dacă spui aşa ceva sus în templu, vei fi arunită de pe terasă şi vei muri! Asta vrei?

Se opri pe scări, şocată.

— Nu, sigur că nu. Iartă-mă. Nu voi mai spune nimic până ce h un Doar dacă... De ce doreşti atât de mult să mă aduci aici?

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru, reluându-şi drumul.

() are încearcă să-şi dea seama dacă ar trebui să trăiesc sau i mor? se întrebă ea, fierbând de mânie. O, Fiu al Cerurilor, nu 11 i. i mai chinui; hotărăşte-te odată şi adună-ţi gândurile acelea Omeneşti din cap!

e u Demamah de braţ, îl urmă până în vârful treptelor. Zidurile cele mai de sus care îngrădeau terasa erau joase şi netermi „de; Shoshannah se hotărî să stea cât mai departe de ele. Dar 11, i, cercetând copacii şi plantele numeroase, mici, bine îngrijite, i îi.1 vreun rod. Terasa fusese acoperită cu bitum pentru a o proH şi de apa cu care se irigau grădinile împrejmuite de cărămizi.

Kacy Barnett-Gramckow

Câţiva tineri îmbrăcaţi neglijent lucrau într-un colţ cu cărămizi! noroi şi nisip, construind – pare-se – temeliile unei alte grădinii suspendate.

Cu gingăşie, ca şi cum o discuţie despre lucrurile obişnuite ar putea să facă uitată ameninţarea lui Adoniyram, Demamati spuse:

— Copacii vor fi foarte frumoşi la vară.

Sper din suflet să nu fiu aici să-i văd, se gândi Shoshannah. Dai dădu din cap, hotărâtă să rămână tăcută.

Adoniyram le făcu semn cu capul spre templul neterminat, Când Shoshannah ajunse lângă el, Adoniyram îi spuse:

— Ţineţi minte, nu spuneţi nimic decât dacă vă dau eu voie. Din nou, dădu din cap şi îşi lăsă ochii în jos, prefăcându-mi

umilă. Dar umilinţa dispăru de cum intră în templul înspăimânttător şi imens. Pietre din aur şlefuite şi nestemate rare străluceai)! spre ea din toate direcţiile, luminate de lămpile cu ulei aşezate în locuri nimerite, ceea ce creştea aura de mister şi de smerire. l-ai locuitorii ei, preoţii, sporeau impresia aceasta deznădăjduitoare.

Toţi arătau la fel, cu pielea de culoare închisă, uscăţivi, cu ochi negri, strălucitori, capete rase şi feţe netede; toţi purtau mantii din lână de culori deschise cu un singur umăr şi sandale. Unul] dintre ei purta o pelerină din piele de leopard şi se uită lung la Shoshannah, fără să clipească, precum un animal de pradă.

Rab-Mawg, ghici Shoshannah, lăsându-şi privirea în jos pe măsură ce se apropie. Înţelese atunci de ce o avertizaseră Adoniy ram şi Demamah în privinţa lui. Aşa tânăr cum era, Rab-Mawera fioros. Foarte fioros. Şi o ţintuia cu privirea.

— Aceasta e fiica ei? îl întrebă pe Adoniyram, cu vooj

neaşteptat de blândă.

Atent, precaut, Adoniyram încuviinţă.

— Da.

Când Shoshannah îi aruncă o scurtă privire verişorului ei, Rab-Mawg îşi puse rapid mâna sub gâtul ei. Simţi ceva subţirt1.

§cuţit şi rece sub obraz. Shoshannah înlemni. După ani întregi în r.are suportase surprizele sâcâitoare ale lui Kaleb şi ale fraţilor îi mai mici, învăţase în sfârşit să stea liniştită în asemenea momente, ascunzându-şi agitaţia interioară.

I) emamah icni, iar Adoniyram se apropie, spunându-i:

— Nu-i face rău.

— Nu-i fac, îi răspunde Rab-Mawg. Iar lui Shoshannah, îi şopti:

— Am auzit că mama ta nu se zbătea atunci când Celce-Ţine-l îi urile-pe-Umeri îi punea un cuţit la grumaz. Văd că şi tu faci l. i fel.

Eu văd că eşti dus cu pluta. Rab-Mawg continuă:

— Mi s-a mai spus şi că mama ta s-a dat ca zălog – jurând pe lata ei – acestui templu. Şi nu s-a ţinut de cuvânt. Poate Shemesh] nostru te-a adus la noi ca să-i ţii locul. Cred că ar trebui să-l'i uneşti jertfele şi ofrandele pe care ar fi trebuit să le primească *M... sau* chiar să fii o ofrandă.

Neputând să se mişte, Shoshannah se rugă să scape cu viaţă. I I lăsă cuţitul în jos, zâmbi politicos şi făcu nişte paşi înapoi. ivmamah se repezi lângă Shoshannah în timp ce Rab-Mawg mu hi cu Adoniyram. Restul vizitei în templu se pierdu într-o niluiloasă de groază. Nu spuse nimic.

Timp de cinci zile, Shoshannah îşi ascunse bucăţi de

pâine şi le carne şi fructe uscate într-un pachet pe care-l ţinea sub aşterni îi. Timp de cinci zile, se trezi pe întunericul de dinaintea zori-mi, prefăcându-se că trebuie să meargă la toaletă, dându-i timp lui Demamah să se obişnuiască cu ieşirile ei. îşi lăsă „neglijent” lucrurile şi armele în curtea lui Demamah, dar se comporta bine în celelalte privinţe. Şi cercetă copacul din curte, gândindu-se ia în una ei. Şi la mama Annah.

125

Kacy Barnett-Gramckow înainte de zorii celei de-a şasea zile, după confruntarea teri-l bilă cu Rab-Mawg, Shoshannah pretinse că trebuie să iasă din nou la toaletă. Însă, de data asta, îşi luă şi pachetul ascuns cui mâncare şi ieşi în curtea mică a lui Demamah.

Îşi legă pe furiş lucrurile şi armele laolaltă, se urcă în copacul de lângă zid, îşi coborî lucrurile de partea cealaltă a zidului cu o sfoară din piele, apoi legă o sfoară mai groasă din piele de o ramură şi se chinui să coboare pe zid, tremurând de frică. La jumătatea distanţei, sfoara se rupse. Shoshannah căzu dintr-odată în noroi, zgâriată, gâfâind de durere.

Revenindu-şi şi sperând că nu fusese auzită, îşi apucă calabalâcurile şi se repezi prin întuneric spre grajduri.

Capitolul 9

V îi inima bubuindu-i în piept, Shoshannah îşi lăsă armele jos i se strecură în grajdul întunecat cu miros de băligar. Unde sunt i-znicii? Aşteptă şi ascultă. Se auzeau sforăituri zgomotoase din l „îi), părţi: un adăpost în stânga ei şi în celălalt colţ, în spatele ipilelor cu fân.

Fă să fie numai doi paznici, îl imploră pe Cel Preaînalt în tăcere. / *Iu să doarmă mai departe*.

IV măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunecimea, Shoshannahi Ridică tiptil un căpăstru şi frâiele dintr-un cui de lângă uşă, apoi

I.hecură în cel mai apropiat ţarc. *Fii cuminte*, îi spuse în gând ţiului, măsurându-l, dându-i o curmală uscată. Animalul suflă h şi în palma ei, apucă fructul, iar apoi se supuse când îi puse

l iala dură din piele în gură şi o prinse cu un căpăstru. Lovind

11111 ca s-o asculte, deschise poarta din trestie şi îl conduse afară.

Aş fi vrut să fii Ma khole, se gândi cu înfrigurare, dorindu-şi să îi putut să-şi ia rămas-bun de la iapă. Temându-se că ar putea i i trezească pe paznici, îşi legă rapid armele şi cele câteva în i uşoare de-a lungul greabănului calului deschis la culoare, o îi îi în viteză, prinse coama şi se ţinu de spatele lui. Se strădui aşeze cât mai bine, bucuroasă că animalul nu o hurducă – 126

127

Kacy Barnett-Gramckow nu mai avea antrenament. Dar era bine pregătit. Liniştindu-se, îşi îndrumă calul prin spatele locuinţei lui Ra-Anan pentru a ocoli] străzile aglomerate şi ieşi din Cetatea cea Mare spre miazăzi. La scurt timp, se îndreptă spre răsărit, departe de mlaştinile sudice, îmbibate de ploaie. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, detestă răsăritul frumos de soare.

Furios, Ra-Anan luă sfoara de piele ruptă de pe pământ, şi, arătând spre capătul celălalt al ei din copacul aflat în apropie rea zidului, îşi confruntă paznicii uluiţi.

— Uitaţi-vă la asta! N-aţi văzut nimic? N-aţi auzit nimic? Dacă nu o găsiţi *acum*, nu veţi mai auzi, nici vedea nimic niciodată!

Paznicii o luară la fugă, căutându-şi caii. Perek se apropie, se postă în faţa lui Ra-Anan şi se închină.

— Te implor, stăpâne Ra-Anan, dă-mi voie să o prind. Ra-Anan îi făcu semn nerăbdător. Perek îşi luă lucrurile, fluieră după cal şi ieşi după ceilalţi paznici care se

învârteau de colo-colo, derutaţi.

Agitat de plecarea lor haotică, Ra-Anan se îndreptă spre grajduri. Va găsi el fata. Un paznic de la grajd îl salută încet, spunând:

— Stăpâne, a dispărut calul domniei tale.

E tâmpit. Neîncrezător, Ra-Anan intră cu paşi apăsaţi în grajd şi aruncă o privire în partea stângă, unde trebuia să fie cel mai bun cal al lui; ţarcul era gol. îl trânti la pământ pe paznic.

— Şi în *somn* am auzit de după zidul de cărămidă că cineva călărea pe lângă locuinţa mea! Şi tu n-ai auzit că cineva fură un cal de sub nasul tău! Erai beat sau ce? Cară-te din faţa mea până nu te omor!

Pe când simţea că ia foc, cineva urcă spre el, din afara grajdurilor. Gândindu-se că a fost prinsă Shoshannah, Ra-Anan se repezi să iasă. Adoniyram, împreună cu trei paznici de-ai săi, priveau în jos miraţi către el. În ultima săptămână, Adoniyram

Cunună în ceruri îi vi/itase aproape zilnic, iar Ra-Anan îl primise bine. Însă acum, îi A nan se holba nemulţumit la nepotul său.

— Tu nu ai o casă a ta, totuşi? Zâmbind cu reţinere, Adoniyram spuse:

— Ba da, unchiule, dar nu e atât de interesantă ca a ta. Ce s-a Ililâmplat?

Ka-Anan rosti cuvintele cu grijă, să nu se bâlbâie de furie.

— Verişoara ta nerecunoscătoare mi-a furat cel mai bun cal şi i liigit. Singură.

— Deci de-asta goneau aşa Perek şi ceilalţi. Adoniyram îşi aplecă imediat capul.

— Unchiule, dacă nu te superi, o să îi însoţesc şi eu. Înainte să apuce Ra-Anan să mai spună o vorbă, Adoniyram în dădu ghes calului şi o porni din loc, urmat de

paznicii săi, dorit H i de aventura neaşteptată. Ra-Anan îi urmări îndreptându-se. pic miazănoapte, pe drumul mare, apoi se întoarse spre casă. Nu avea rost să o urmărească pe Shoshannah; erau destui gonaci Nu rmele ei. Mai degrabă ar lua-o la întrebări pe Demamah, care îi avertizase – cu oarece şovăială – că Shoshannah plecase.

Shoshannah se îndreptă spre nord-est, dorind să găsească râul în i st şi să meargă de-a lungul lui – cea mai de încredere călăuză Bre tribul lui Metiyl. Ar fi vrut să nu fi fost necesar să o ia spre lild din Cetatea cea Mare pentru a evita să fie văzută de oameni l'Iii and; mişcarea a costat-o ceva timp. Şi aproape că îşi dorea să îi ales un alt cal. Acesta îi făcea probleme. Nu asculta de ordine, o punea la încercare, o încetinea, parcă, după firea lui ageră. Măcar în.1 ar şti cum fusese antrenat; atunci l-ar mai domoli.

Dar nu am timp să mă învăţ cu năravul tău, îi spuse în gând i ilului. Hotărâtă, îl îmboldi să înainteze, rugându-se ca animalului să nu-i sară ţandăra din cauză că nu-l mâna după cum era

128

129

Kacy Barnett-Gramckow obişnuit. Când ajunseră la un canal plin cu noroi, calul bătu în retragere la marginea apei.

Se abătu de la canal de două ori. De două ori îi întoarse Shosha-nnah capul spre apă, îndemnându-l cu călcâiele să înainteze şi vorbindu-i cu hotărâre. Încăpăţânat, animalul se opri, împotrivindu-se zgomotos. În scurt timp o va arunca jos sau va sări.

Care-i problema? îl întrebă în gând. *Precis treci mereu canale din*] *astea*. Dar canalul de lângă turn avea pod…

— Vrei un pod, gândi ea cu voce tare, descurajată.

Nu avea cum să dea de un pod. Şi cu cât mai mult

întârziau) aici, încercând să îndemne creatura să traverseze canalul, cu atât era mai sigur că va fi prinsă. Încercând să-şi ascundă disperarea de] calul bănuitor, se opri şi se uită în jur. Unde era capătul canalului? Ar putea înainta de-a lungul râului de est, urmând cursul râului] spre nord, până în munţi. Ar putea găsi triburi cu verişori care s-o ajute pe drum de acolo. Dar ar putea da şi de alte canale şi cursuri! de apă… Calul acesta trebuie să înveţe cumva să o asculte.

Nu lăsa un cal să te conducă. Aproape că îl auzea pe tatăl ei spunând acele cuvinte.

— Nu e decât apă, murmură ea, alunecând jos de pe cal, păşind în noroi, hotărâtă să învingă animalul.

Ţinând frâiele, luă câteva curmale din sacul ei din piele, o trecu uşor pe la nasul animalului şi păşi cu grijă în apa înnămd lită. Ispitit de-a binelea, calul o urmă.

În timp ce încerca să-l facă să intre în canal, se auzi în aer ecoul unui semnal sonor îndepărtat de fluier sculptat. Semnalul se repetă, urmat de zgomotul tropotelor de copite. Calul pufl şi se dădu înapoi agitat. Îngrijorată, Shoshannah se grăbi să iasă din apă şi să urce pe cal cu armele şi celelalte lucruri ale ei, darj calul sări spre semnalul fluierului şi zgomotul celorlalţi cai – <*M* un adevărat animal de herghelie pregătit.

Shoshannah aruncă fructele, gata să ţipe. Mai ales când mi dădu seama că cel care gonea spre ea ca un sălbatic era Perek.

Cunună în ceruri mi mult înaintea celorlalţi călăreţi. Pe lângă fluierul legat la gât, taznicul avea şi o suliţă. Îngrozită, sperând ca paznicul călare i fie măcar încetinit de apa canalului, Shoshannah se aruncă în ipn, afundându-se în nămol.

Un pleoscăit puternic tulbură apa în spatele ei. În

clipa urmă-o «re, Perek sări de pe cal, îşi azvârli un braţ în jurul lui Shoshannah, „11, i se brutal afară din apă şi o trânti cu faţa de mai. Speriată şi tră. îi 111 noroi pe nări, încercă să vadă ceva prin părul răvăşit. Perek îi i îi i încheietura foarte sus în spate până ţipă de disperare. Apoi o I mi i i, lovind cu putere cu suliţa pe unde apuca, pe spate, pe şezut

I pe picioare, făcând-o să strige de durere, zvârcolindu-se.

(era greu căzu peste ea, lovindu-i coastele. Perek răcni, şi o, i Joua greutate se lăsă peste ea. Shoshannah icni, trasă fiind de in I icietură prin noroi. Se luptă şi dădu din picioare, neputând să-i Jesfacă. Cineva era acum lângă ea, apucând-o de încheietură, i „ind braţul lui Perek şi răcnind:

— Dă-i drumul! Las-o, Perek! Luaţi-l de pe ea până n-o omoară! Shoshannah simţi în sfârşit cum slăbeşte strânsoarea lui Perek i lucra încheieturii ei. Fu trasă în sus ca să poată sta în picioare i \, i/, a – prin părul plin de noroi – trei paznici încăierându-se în im noi, potolind turbarea lui Perek. O mână de bărbat îi înlătură iirul de pe faţă şi o sili să privească în sus. Adoniyram o privi mânios:

— Cum te-ai putut gândi să te iei singură la drum? Tu chiar ni s-a mori?

I.uptându-se cu lacrimile şi supărată că fusese prinsă, spuse:

— Mai degrabă aş supravieţui în sălbăticie cu fiare adevărate.

— Nu şi când Perek e pe urmele tale. Şi nu după ce ai furat

Ilul preferat al stăpânului Ra-Anan.

— Calul lui Ra-Anan? lui Shoshannah începură să-i tremure

— O să te ia la bătaie, poate, chiar el, spuse

Adoniyram, uit în – în se în jur, ca şi cum ar cântări situaţia în care se află. Cred că

131

Kacy Barnett-Gramckow ar trebui să ne întoarcem prin zona mai puţin locuită. După ce ne-am tras prin noroi, arătăm ca nişte muncitori de la canal.

Aş *prefera să fiu o muncitoare*. Îngrozită de moarte şi mişcându-se cu greutate, Shoshannah îl lăsă s-o ajute să urce pe un cal, în vreme ce paznicii îşi terminară încăierarea cu Perek prin noroi.

Ra-Anan aştepta în curte. În clipa în care o văzu pe Shoshannah, arătă cu degetul spre caldarâm, poruncindu-i să îngenuncheze înaintea lui. Scrâşnind din dinţi de durere după chinurile îndurate, se lăsă jos încet, cu grijă, temându-se că o va omorî pe loc.

Ra-Anan turbă:

— Uite ce-ai făcut – ne-ai făcut de ruşine! Şi *uită-te* la oamenii aceştia, arătă el afectat.

Shoshannah îi privi.

Perek şi cei trei paznici erau plini de noroiul care se usca acum pe ei, mai puţin ochii umflaţi, buzele crăpate şi nasurile bătuciţi care se vedeau acolo unde nu erau mânjite de sânge. Perek! şi înfăşurase o fâşie de piele în jurul încheieturii de la mâna dreaptă – care părea să fie rănită – şi se uită lung la Shoshannah cu ochiul său stâng nevătămat; cel drept era învineţit şi închis din cauza unei umflături. Shoshannah se cutremură. Precis îşi dorea să o fi ucis.

Ra-Anan continuă să vorbească afectat, cu faţa lui îngustă, bronzată şi netedă acum contorsionată.

— Dacă oamenii aceştia nu se vindecă aşa cum trebuie, nu Io voi cruţa – mă auzi? Vei fi aspru pedepsită.

Shoshannah îşi lăsă privirea în jos, simţindu-se deja pedepsită. Şi încheietura ei era scrântită, coastele, rănite

acolo unde o lovise şi tot locul în care o bătuse Perek ardea şi zvâcnea dfij durere. Veşmintele ei din în se lipeau dureros de urmele însângerate de pe spate.

— Mi-ai rănit calul? întrebă Ra-Anan.

— Nu, abia rosti cuvântul.

— Sper să fie după cum spui, *fato*, îi aruncă Ra-Anan. Dacă im e rănit calul, te voi bate şi pentru asta. Eşti tot aşa de arţăgoasă i nesăbuită ca maică-ta. Ce scuză poţi avea pentru o asemenea brostie – chiar te gândeai că poţi scăpa? Răspunde-mi!

(răspându-se la insulta adresată mamei ei, Shoshannah îşi fficu curaj:

— Nu am făcut decât ceea ce ai fi făcut şi tu în locul meu, Unchiule – aşa cum a făcut şi mama – numai că eu am dat greş.

Privind-o ostil, îşi lăsă bărbia în jos. Apoi strigă:

— Aduceţi aici armele şi lucrurile ei.

Un paznic se supuse îndată, aşezând arcul lui Shoshannah, i ÎI „şi cu săgeţi şi sacul din piele bătucită lângă Ra-Anan. Cu dez*ktist*, desfăcu sacul şi îi deşertă conţinutul pe jos, pe cărămizi. [bate lucrurile ei aruncate pe jos: mantia ei, pulparele, tunica, Imjeria, agrafele, pieptenii, dantelăriile, cutiuţele din lemn cu inlii, mâncarea şterpelită şi cuţitul ei preferat, pe care îl crezuse im, îi în siguranţă dacă îl pune în săculeţ. Unchiul ei i-l înşfacă.

— De unde-l ai? Tatăl tău ţi l-a făcut?

Shoshannah îl privi tăcută. Tatăl ei făcuse cuţitul într-ade-Mi. Kaleb îi sculptase pieptenii şi cutiuţele din lemn, mama ei I învăţase să îşi facă veşminte şi, bineînţeles, mantia şi agrapie fuseseră munca lui Annah, Chaciydah şi Naomi. Totul i se iiit. ilisa foarte comun şi foarte preţios totodată.

— Ai furat mâncare din casa mea.

Cum ai fi făcut şi tu, desigur, îi răspunse în gând.

— Mi-ai furat cel mai bun cal. Aşa mi-ai răsplătit ocrotirea pe Bare ţi-am oferit-o, cu nesupunere. O asemenea nesupunere va fi răsplătită.

Descurajată, îl urmări pe unchiul ei trimiţând după coş şi jorţe. După cum se şi temu, îi aruncă lucrurile în foc – însă nu în unte să se apropie Adoniyram şi să-i ceară cuţitul, arcul şi tolba cu săgeţi, zicând:

— Acestea sunt ale mele; eu ţi-am adus-o înapoi.

133

Kacy Barnett-Gramckow

Cu pică, Ra-Anan îl lăsă pe Adoniyram să ia armele. Pe când se aprindeau, fumegau şi prindeau în sfârşit a arde rămăşiţei! lucrurilor ei, Ra-Anan întrebă cu voce tare, plin de dispreţ:

— De ce nu te-a scăpat Cel Preaînalt al tău?

Văzându-şi lucrurile ei dragi arzând, Shoshannah înghiţi greu, ştergându-şi lacrimile, punându-şi aceeaşi întrebare. *De e*

După ce Zeva'ah o spălă fără milă, Shoshannah şchiopată până la camera lui Demamah, cu însoţitor. Când uşa fu închisă şi zăvorâtă – şi probabil păzită – Demamah îşi ridică privirea spiv Shoshannah dintr-un colţ în care stătea ghemuită ca un copil îngrozit.

Cu ochii căprui înroşiţi de lacrimi, Demamah şopti:

— Eşti în viaţă… dar de ce nu mi-ai spus ce vrei să faci?

— Pentru că ar fi trebuit să-i spui tatălui tău.

— Da, dar te-aş fi implorat să rămâi; nu merita. Gândindu-se la lucrurile ei arse – şi la batjocura lui Ra-Anan *A*

Shoshannah încuviinţă din cap, cu umilinţă. Străduindu-se să h liniştească, spuse:

— Eşti pedepsită din cauză că am fugit. îmi pare rău. Demamah tremură:

— Am sperat că sunt prea mare acum pentru bătaie… dar se pare că nu. Mi-au tăiat co-copacul, continuă ea cu tremur în glas.

Shoshannah închise ochii, amintindu-şi de copacul frumos din curtea lui Demamah, distrus numai pentru că se urcase în el în acea dimineaţă. Fusese locul preferat al lui Demamah pentru odihnă în zilele toride – acum nu mai exista. *Din cauza meu*. Se lăsă pe genunchi lângă verişoara ei, simţindu-se nenorocită şi în suflet, şi în trup.

— Nu ţi-am adus decât suferinţă.

— N-ai ce să faci.

Cunună în ceruri

I) emamah era serioasă. Shoshannah se holbă la ea, vrând 1 i adă. Dar în schimb plânse. Demamah îi luă braţul şi îi şopti între lacrimi:

— Mă bucur atât de mult că eşti în viaţă.

Trebuia s-o laşi să moară! îi aruncă Sharah, privindu-l \doniyram mânioasă în intimitatea camerei ei împodobite. i < ntru tine e o distracţie – la asta te-ai gândit? Nu!

Adoniyram se holbă la mama sa înveşmântată în haine de in „ 11 m >ciobită cu aur şi sulemenită, umplut de dezgust.

— Nu e nicio distracţie pentru mine. E nepoata ta; cum îi poţi (lori moartea atât de uşor?

Din cauză că e ca maică-sa; va destrăma împărăţia asta. Am.11 11 că ieri a admirat-o lumea, călărind cu *tine* prin piaţă. A fost t prostie din partea ta, Adoniyram! Le-a plăcut de ea; va distruge Ol la că n-o vom opri.

— Poate că ar fi trebuit s-o las să plece.

— Trebuia s-o fi omorât!

— Nu merită să moară, îi întoarse vorba Adoniyram. N-a i-ii 111 niciunrău.

O protejezi – te întorci împotriva mea!

— *Tu* întorci toată lumea împotriva ta! îi aruncă el, cu răbda-„i la capăt. Eşti atât de geloasă şi…

Se azvârli către el, întinzându-şi mâinile spre el ca o nebună. \iloniyram o prinse de încheieturi, dar nu înainte ca ea să apuce I I /gârie cu unghiile. O ţinu la distanţă de un braţ, făcând efor-jliri să îşi ceară scuze ca să o ajute să se liniştească… şi ca amândoi. ipoi să se liniştească.

— Îmi pare rău; am greşit când am spus asta – ai dreptate, I un pericol pentru noi.

Iar tu eşti un *prost* lipsit de recunoştinţă! îl certă ea, neră încă pe el. Nu mă asculţi niciodată!

134

135

Kacy Barnett-Gramckow

— Te ascult acum, mamă, spuse cu voce scăzută. Şi toţi slujito – rii. Le vor spune stăpânului Cuş şi stăpânului Ra-Anan că am…I

— Oh, şi ăştia doi!

Amuzându-se, cu glas dispreţuitor, Sharah spuse cu violenţă:]

— Au făcut atâta zarvă între oameni, că dacă nu eram eu să liniştesc apele şi să-i lămuresc pe oameni că sunt iubiţi, nu! am avea nicio împărăţie. De mult am fi avut aici o răzmeriţă. Şi crede-mă, şi Shoshannah poate răzvrăti lumea – trebuie oprită. I

— Ce propui? întrebă Adoniyram, voind s-o întârâte subtil, Ra-Anan o va supraveghea acum tot timpul. Iar când domnia să cuş va auzi de fuga ei, va avea şi el ceva de spus.

— Şi eu voi avea! Cuş e nimic pe lângă mine.

— E tatăl tatălui meu, îi aminti Adoniyram, cu hotărâri1 blândă în glas.

Pe faţă i se citi o expresie duşmănoasă, de parcă ar fi

vrut să îl contrazică. Fu o privire foarte scurtă, dar îndeajuns cât să-l miri pe Adoniyram. Dar îi dădu drumul şi îşi înăbuşi cu repeziciune bănuielile.

— După cum ziceam, Cuş e nimeni.

Mama sa se îndepărtă, cu aer sfidător, ca un copil răsfăţat, mângâindu-şi buclele blonde.

Adoniyram dispreţuia gestul acela. Ca întotdeauna, îşi dorea să-şi împletească şi să-şi prindă părul cu agrafe, discret, ca oria1 altă femeie măritată din Cetatea cea Mare. Dar putea să se aştepte de nenumărate ori să facă sau să devină ceva, însă nimic nu ai putea-o schimba. Era cu totul absorbită de fiinţa ei.

Pieptănându-se, luă o oglindă din obsidian şi îşi verifică vopselele de pe faţă şi părul, ca şi cum nici nu-şi ieşise din fire u 11 alt lucru obişnuit la ea. Oftând cu nerăbdare, spuse:

— Pune pe unul dintre slujitori să-i ducă vorbă lui Ra-Anan cil îl voi vizita acasă în seara asta. Vreau să o văd şi pe Shoshannah. Şi trimite vorbă şi lui Cuş. Ar trebui să mergem în vizită împrr una în seara asta… ca o familie.

Cunună în ceruri

Adoniyram îşi dorea să poată fi adevărat. îl înţepau faţa şi latul; va trebui să vadă dacă nu îi lăsase urme. Dacă da, nu se va Ifftta în faţa localnicilor la lumina zilei până nu se vindeca. Nu ar trebui să fie lăsaţi să-l vadă ca pe un om obişnuit. *Halal Făgăduit nun sunt* şi *eu*…

Ferindu-şi încheietura luxată, Shoshannah îngenunche pe o fogojină căptuşită lângă Demamah, cu un aer oficial şi nefericit. Această adunare neaşteptată urma să fie îngrozitoare. Nu era şi lulă mâncare pe gustul fiecăruia, dar Regina Cerurilor Sharah fi. i vin, la fel ca jupânul Cuş, în vreme ce Adoniyram, doamna \< mai, Ra-Anan şi Zeva’ah se uitau lung la Shoshannah. Bine m. H ar că slujitorii fură trimişi de acolo. Nu vor fi de faţă la cearta

JIR1 părea pe punctul de a izbucni în odaia tăcută şi tensionată.

Sharah începu, acuzând-o pe Shoshannah:

Văd că ai fost rănită. Nu e decât ceea ce meriţi. Fiul meu nu ” I şi i ia să te salveze – nici măcar nu ai fost recunoscătoare.

Iar celorlalţi le spuse:

— Aţi văzut ce a făcut? Uitaţi-vă la faţa lui.

Shoshannah se uită la faţa lui Adoniyram şi fu şocată de zgâi ni urile vineţii de pe faţa şi gâtul lui, pe care sigur nu le avusese

!” ilimineaţă. Se uită la ea ameninţător. *Dacă i-a făcut cineva acele*

cunturi, *ai fost tu*, *Mare Răzgâiată*, îi răspunse mânioasă în gând.

>presurprinderea ei, Ra-Anan spuse:

— Adoniyram nu avea zgârieturile acelea pe faţă când s-a întors cu fata în dimineaţa asta. Precis le-a căpătat de altundeva.

Sharah se aplecă înainte, mijindu-şi ochii cenuşii: – Vrei să spui că mă înşel?

— Cum te-ai înşelat şi altă dată, spuse Ra-Anan, nedorind [loc să fie politicos. De fapt, de cele mai multe ori.

Înghiţind grabnic din cupă, Cuş râse, iar faţa lui frumoasă i se lumină de încântare, spre ruşinea lui Sharah.

136

137

Kacy Barnett-Gramckow

— Cine se poate împotrivi adevărului? Fiul meu – soţul tăufl ar fi spus acelaşi lucru, *stăpână*.

— Şi ar mai fi zis multe şi despre tine! ripostă ea. ÎntotdeaurM ai făcut probleme – şi nu ai fost de folos împărăţiei decât să îţi) fâlfâi bogăţia şi să dai ordine altora.

— Te-ai descris perfect, o tachina el.

Şi, pentru că Sharah se umplu de mânie, spuse:

— Nici să nu te gândeşti să dai în mine, că te bat de nu te vaH şi o meriţi.

— Nu ai niciun drept asupra mea!

— Cineva trebuie să aibă.

Adoniyram dădu să plece şi, îndreptându-se spre ieşire, ofqb

— Am venit aici numai ca să facem schimb de jigniri? Cuş îşi aşează cupa şi o cercetă pe Shoshannah.

— Nu, ci ca să hotărâm ce e de făcut cu această scandaM gioaică. Dacă s-a dovedit atât de greu de stăpânit pentru tini stăpâne Ra-Anan, ar trebui s-o iau eu în locuinţa mea ca să nu mai scape iar.

— Rămâne cu mine, spuse Ra-Anan hotărât. Eu sunt ruderaH ei apropiată.

— Iar eu nu? întrebă Sharah. Doresc să vină cu mine.

— Tu ai omorî-o pe drum spre casă, îi aruncă Ra-Anan. Eu Cuş preferăm să rămână în viaţă deocamdată.

— Deocamdată, fu de acord Cuş, cu glas amenin ţător de calm pentru Shoshannah.

Sharah îşi răsuci cupa în mână, zâmbind.

— Jupânul Cuş o vrea vie ca să se răzbune – e de înţeles. D.n Ra-Anan, nu înţeleg de ce vrei să locuiască *numai* în casa l. i Pesemne că o consideri ca pe a doua soţie.

Sugestia el fu atât de oribilă, încât Shoshannah încremeni Demamah icni de uimire, iar Zeva'ah îl privi pe Ra-Anan. Sharah râse cu poftă.

— Ar trebui să vă vedeţi mutrele!

— Mamă, nu cred că li s-a părut o glumă reuşită, spuse \ilnniyram cu nerăbdare. Oricum, vreau să spun că

Rab-Mawg i preoţii o vor vie pe Shoshannah… ca să ducă la îndeplinire i i. uluiala mamei ei de a sluji în Templul lui Shemesh.

Mioshannah îşi căscă ochii spre el, mută de uimire. De ce se în u deranjase să o salveze de Perek în dimineaţa asta dacă voia.1 mi să o dea la templu – lui Rab-Mawg, care era la fel de pericu-lns ca Perek? *De ce le mai şi dai ideea*?

— Eu nu cred că glumeam în privinţa situaţiei ei, dar tu cred i: „lumeşti, îi spuse Sharah lui Adoniyram aspru.

— Cât ai băut? întrebă el netulburat.

— Nu atâta cât să-ţi permiţi să comentezi tu. Ascultaţi-mă aici: în i vreau ca această fată să fie respectată pentru niciun motiv, cu iil.il mai mult în turnul meu.

Turnul *tău*? întrebă Cuş, începând să-şi piardă cumpătul. Nu. îi făcut nimic pentru construirea acestui turn în afară de fap. 11 că ziceai că trebuie terminat. Nu ai participat cu niciun teren.

…cu aur, nici cu timp, nici cu recoltele tale…

I, lângă el, Achlai îi dădu în tăcere ceaşca la o parte în timp ce P ocăra pe Sharah. În mod obişnuit, Shoshannah ar fi zâmbit la mu. a rea aceasta, dar acum era prea supărată.

În vreme ce Cuş şi Sharah se certau de zor, Shoshannah se holbă la verişorul său trădător, Adoniyram. N-o băgă în seamă. i mi. (rată, privi într-o parte, dând, din întâmplare, cu privirea de Unchiul său. Ra-Anan continuă să o privească, zâmbind supără-Iiit, în vreme ce Zeva’ah, bănuitoare, îi urmărea. cu glas tare, oarecum leneş, spuse:

Spune-ne, Adoniyram… ce crezi că ar trebui să se întâmple îi musafira mea?

Adoniyram ridică din umeri.

— Unchiule, nu ştiu ce să spun, sincer. Dar – acum că

îţi nul în siguranţă şi calul, şi paznicii – eu zic că ziua de azi a fost unuzanţă.

139

Kacy Barnett-Gramckow

Te urăsc! îi spuse Shoshannah lui Adoniyram în gând, întări tată. Şi, fără să-l privească pe unchiul său, gândi: *Ra-Anan, ieşi dezgustător. Spui că eşti ruda mea care mă protejează, dar chiar nu mM protejezi deloc de Adoniyram şi de ceilalţi aşa cum ar trebui. Dacă ni-ni păzi aşa, nu aş fi încercat să fug*.

Furia i se risipi treptat. O dureau foarte tare spatele şi braţul, şi picioarele. Spera să se termine odată vizita aceea. Era limpedl că nu se va hotărî nimic în privinţa ei în seara aceea – Sharahi Ra-Anan şi Cuş erau prea furioşi unul pe altul ca să poată ajungi la o înţelegere. Încercând să îşi amelioreze durerile de la zgâri-eturi şi tăieturi, se suci, tresărind. Achlai se întoarse spre ea, ci milă pe faţa-i bronzată şi blândă.

Aş *vrea să merg în vizită la tine şi la mama Meherah a noastrM* se gândi Shoshannah cu tristeţe. *Sper să te rogi pentru mine*. Deşi rugăciunile nu îi fuseseră de folos până acum.

De ce nu te-a salvat Cel Preaînalt al tău? îi răsuna vocea batjocoritoare a lui Ra-Anan de dimineaţă. Se simţea părăsită. Maca] acolo, în sălbăticie, printre stepe, ar fi putut hotărî singură ci să facă cu viaţa ei. Aici, în Cetatea cea Mare, animalele acestei înveşmântate în aur şi în conduceau totul. Nu putea face nimu

Adoniyram se ferea de privirea lui Shoshannah. Dacă ar fi fos! singuri, ar fi fost altfel. Ar fi convins-o că nu-i este vrăjmaş. D, n aici, înconjurat de rudele sale, nu avea de ales decât s-o ignore r. i şi cum nu îi păsa de ea.

De fapt, devenea chiar importantă pentru el. Şi când îşi dădu seama de acest fapt, îl năpădiră gândurile.

Nu spune nimic, îi porunci el în gând. *Nu face şi nu spuiw nimic ce ar putea mări scandalul*; *data viitoare s-ar putea să nu te nun pot salva*.

Capitolul 10

A

INI u mi-a venit să cred când am auzit ce-a spus stăpâna Sharah lespre tine şi tatăl meu, îi şopti Demamah lui Shoshannah.

Stăteau în patul lui Demamah, cosând noile veşminte ale lui Mioshannah, pe lângă cele vechi ale ei, din care rămăseseră doar /iirente, în urma fugii sale.

— A fost de-a dreptul ridicol şi greşit, fu de acord Shoshannah, uiliorându-se pe când lucra la o mânecă.

După două săptămâni de singurătate, drept pedeapsă, îi hi mai uşor să discute părerea răutăcioasă a lui Sharah despre irmeiul lui Ra-Anan pentru a o găzdui pe Shoshannah. Şi, după două săptămâni, Zeva'ah se pare că reuşise să îşi înlăture bănuielile. Vorbise în sfârşit cu Shoshannah în dimineaţa aceasta – bunându-i că nu mai poate sta îmbufnată; trebuia să o ajute pe I rinamah cu sarcinile zilnice şi să se pregătească pentru vizita-i" i îi ce vor veni spre sfârşitul săptămânii.

Curioasă, Shoshannah se întrebă cu voce tare:

— Cine vine în vizită?

— Mi-a fost teamă să întreb, mărturisi Demamah, pilindu-şi. nul din os pe o piatră de ascuţit.

— Nu ştiu decât că trebuie să isprăvim cu hainele tale cât mai repede. Mama vrea să fii frumos gătită pentru oaspeţi. După aceasta, vom ajuta la curăţenie, iar mai târziu la gătit.

— Deci oaspetele nostru este o căpetenie de trib?

— Se prea poate. Dă-mi cuvântul tău că o să fii cuminte şi sobră. Neputând să se abţină, Shoshannah o tachina:

— Bineînţeles. Voi imita fiecare gest al tău.

— Să nu-ndrăzneşti să mă imiţi cât îi vom avea pe vizitatori aici. Tata ne-ar bate pe amândouă.

Demamah verifică tivul la un material din în deschis la culoare, apoi spuse:

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului; ai fost atât de mohorâtă în ultimele zile.

— Sunt plictisită, recunoscu Shoshannah, făcând ultima cusătură de pe mânecă. Vreau să merg afară, dar nu vreau să-i văd pe Adoniyram şi pe maică-sa. Sau pe Rab-Mawg acela.

— Nu cred că ţi-ar fi făcut vreun rău – încerca doar să te sperie.

— Mda, păi a şi reuşit. Demamah spuse cu blândeţe:

— Tata ştie că ai încercat să fugi din cauza lui Rab-Mawg. Întinzându-şi încheietura mâinii, care o mai durea încă de la luxaţie, Shoshannah spuse:

— Mulţumesc că i-ai spus aşa. Mai e supărat pe tine?

— Nu, atât timp cât îi ciripesc fiecare gând al tău. Ascultă: deseară îi voi spune că ţi se pare că Regina Cerurilor e ridicolă. Şi că eşti mohorâtă şi plictisită şi ai vrea să o vezi pe Ma khole. O să-i J mai spun şi că m-ai ameninţat că o să mă imiţi cât timp îi vom avea pe oaspeţi la noi şi o să mă plâng puţin. Asta o să-l mulţumească.

— Bine. Acum voi tăcea.

Zâmbiră ca două uneltitoare şi se aplecară din nou asupra cusăturii.

— Ai uitat să-i spui tatălui tău că nu vreau să-l mai văd pe K. ih-Mawg, murmură Shoshannah către Demamah

când îmi m-au încet pe Ra-Anan pe treptele turnului, în ziua următoare.

— Ba da, i-am spus, protestă Demamah cu voce scăzută. Dar pare că vrea să vadă cum te înţelegi acum cu Rab-Mawg. Cred i îl tata crede că e generos că îţi dă atâta libertate aşa de curând după fuga ta. Trebuie să încerci să fii recunoscătoare.

— Asta nu e libertate; e pedeapsă! Cred că o să-mi deşert înmacul chiar pe picioarele lui Rab-Mawg. Aşa mă voi înţelege îi el.

Ochii lui Demamah, negri-căprui, se măriră:

— Să nu faci aşa ceva.

— Ar trebui, dar mă voi abţine.

— Vezi ce faci.

— Da, soră mai mare, o sâcâi Shoshannah.

Însă zâmbetul îi pieri urcând treptele. De ce voia Ra-Anan să îl ducă să se întâlnească cu Rab-Mawg azi? Nu-şi dădea seama preotul era periculos? Poate şi trădător – ceea ce-l făcea mai I ti iculos decât Perek, care venea în urma lor.

Shoshannah răsuflă adânc, încercând să se liniştească. Ra-Anan M.aştepta ca ea să urce treptele acelea şi să intre în templu cum wrenţă sau măcar să dea impresia de demnitate; ar pedepsi-o ducă nu s-ar comporta bine.

Intrând în templul aurit, o trecură sudori reci. Părinţii şi străbunii ei cu siguranţă nu şi-ar dori ca ea să viziteze un asemenea JOC. 1 area de-a dreptul… păgân. îşi şterse pe furiş palmele umedei It haină în timp ce Ra-Anan îl saluta pe Rab-Mawg şi pe cele trei îţi i loare de preoţi, care se închinară cu mâinile împreunate, plini dl1 respect.

Ra-Arţar» dădu din cap, spunând:

— Aveţi o nouă ucenică. Nepoata mea trebuie să înveţe obice-111 iile din Cetatea cea Mare, orânduirile şi

ceremoniile din turn şi nu lunarea către Shemesh. Trebuie să înveţe şi semnele stelelor.

143

Kacy Barnett-Gramckow

Apăsând fiecare cuvânt separat, Ra-Anan adăugă:

— Veţi trece cu vederea orice neplăcere legată de caracterul ei… sau de părinţii ei.

Dar cu neplăcerile mele cum rămâne? vru Shoshannah să ţipe. Însă Rab-Mawg şi tovarăşii săi preoţi făcură o plecăciune respectuoasă. Rab-Mawg zâmbi:

— Precum voieşti, stăpâne Ra-Anan.

Ca unul care le face o mare favoare, Ra-Anan spuse:

— Va învăţa aici, însoţită de voi, două dimineţi pe săptămână, cât timp eu mă întâlnesc cu meşterii şi constructorii. Mă voiinti resa îndeaproape de evoluţia ei. Şi despre stele, va învăţa în seri şi în care vă veţi înţelege să vă întâlniţi.

Din nou, Rab-Mawg fu încântat să accepte. Shoshannah avu impresia că afişa o blândeţe prefăcută. Poate că totuşi se gândei să o omoare. Spre disperarea ei, Ra-Anan spuse:

— Mă voi întoarce la amiază. Demamah, rămâi cu ea. Perek, ai grijă să se poarte bine.

Perek făcu o plecăciune în vreme ce Ra-Anan trecu pe lângri el când ieşi din templu. Apoi se uită aspru către Shoshannah, căutând orice motiv să o pedepsească. Shoshannah se înnora. Demamah îşi puse mâna rece pe braţul ei, la fel de supărată dj Shoshannah. Rab-Mawg însă era senin.

Plecându-şi capul spre Shoshannah, spuse:

— Domniţă, această nouă sarcină este neaşteptată, dar nu şi nedorită. Când este ceva ce nu înţelegi, trebuie să ne întrebi I aceasta e îndatorirea ta ca ucenică a noastră. Oricum, templul sacru nu e un loc potrivit pentru

a ţine lecţii. Acum urmează-ne, rogu-te.

La fel de respectuos, Rab-Mawg le conduse într-o încăpere neterminată din cărămizi şi bitum din spatele templului. Shoshannah tuşi, prinzându-se de nas la mirosul înţepător care venea de la un mangal din piatră care ardea pe un suport de cărămidă. Atmosfera întunecoasă a încăperii era înrăutăţită de

Cunună în ceruri

I ti ilelele groase care îi despărţeau de templul principal şi o altă încăpere alăturată. Oamenii ăştia se temeau de aerul proaspăt?

În timp ce Shoshannah îşi ştergea ochii ce o înţepau, Rab-Mawg k> vorbi celor trei ajutoare de preoţi:

— Ghez-ar Ebed, aveţi ceva de mâncare să le oferiţi musafiri-Bl noştri? Awkawn, adu nişte lut şi trestie ca să păstrăm lecţiile de azi.

Spuse încet, respectuos, către Demamah şi Shoshannah:

— Vă rog, aşezaţi-vă şi odihniţi-vă până aşteptaţi. l; ăcându-i-se greaţă, Shoshannah îngenunche pe o rogojină

111 (tişită cu lână, lângă Demamah care era tăcută. Awkawn se mloiirse îndată, cu un vas din lut plin cu lut lichid, moale. Scoase Ipoj din brâul de lână deschisă la culoare câteva beţigaşe din tres-lir sculptate straniu şi îi oferi unul lui Shoshannah. Luă trestia şi buţin lut moale, dar nu şi pâinea sau carnea, nici cupa cu bere ofellir de Ghez-ar şi Ebed. Nici Demamah nu luă mâncarea lor – fapt re fu văzut de preoţi, şi pe bună dreptate, ca lipsă de încredere. Rab-Mawg zâmbi, privind-o pe Shoshannah îndeaproape.

— Domniţă, eşti speriată încă după ultima vizită pe care ai llcut-o aici, dar nu e necesar. Doar te puneam la încercare.

— Cuţitul acela nu părea doar o încercare, spuse

Shoshannah, încercând să-şi păstreze netulburate vocea şi privirea.

— Atunci îmi cer scuze că te-am necăjit.

Aşezat lângă Rab-Mawg, Ebed cel slab precum trestia se miocirse spre Shoshannah, cu ton foarte chibzuit, aproape blând.

— Domniţă, noi – tovarăşii lui – înţelegem cât de cumplit poate părea sau reacţiona Rab-Mawg. El *chiar* vă punea doar la încercare, dar nu doreşte să vă facă niciun rău. Şi nici noi.

Nu vă cred, gândi Shoshannah. *Sunt sigură că vă veţi întoarce împotriva mea precum o haită de prădători în clipa în care vă voi scoate ţin sărite*.

Îngenunchind în faţa ei, Ghez-ar se aplecă înainte cu ochii în prind la lumina slabă.

144

145

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Domniţă, pentru noi este o plăcere să stăm de vorbă cu tine. Am auzit că ţineai legătura cu strămunii. Şi ţinem minte d mama ta mergea călare pe străzile Marii Cetăţi atunci când eram copii. Atunci, ni se părea înspăimântătoare.

— Dar mama mea nu e o fiinţă înspăimântătoare, spuse amuzată Shoshannah. Copiii din tribul nostru o iubesc – iar ea îi adoră. De ce vă temeaţi de ea?

— Voiam să ne păzim pielea, răspunse Awkawn, cu gura-i mică sucindu-se dispreţuitor. Fiind băieţi, ni se spusese că o atingere de-a ei ne aducea moartea.

Cu prevedere, ştiind că probabil purtau un mare respeil memoriei Marelui Rege Nimrod, Shoshannah spuse:

— Acea poruncă de pedeapsă cu moartea nu a fost

ideea ei, nici vina ei. A plâns când mi-a povestit de ea.

— Da, am auzit că ai protestat în privinţa aceasta în prima /i când ai ajuns în cetate, spuse Rab-Mawg dorind să pună capi discuţiei despre Keren şi pedeapsa cu moartea. Hai să stabilim ceva: dacă vei fi ucenica noastră, nu trebuie să te temi de noi.

Scoase cuţitul dintr-un buzunărel de la brâu şi tăie o fel io de pâine în bucăţi lunguleţe, subţiri, egale. Luă o îmbucătura şi le dădu şi lui Ebed, Ghez-ar şi Awkawn. Apoi se duse spic Shoshannah şi Demamah.

— Vă rog, faceţi pace cu noi. Nimeni în afară de Adoniyram nu a mai mâncat aici. Am fi onoraţi dacă aţi mânca împreună cu noi.

Şi furioşi dacă nu mâncăm, se gândi Shoshannah. Demamah luă puţină pâine. Oftând în gând, Shoshannah făcu la fel şi mâncă pâinea. Era uscată şi atât de aspră, încât i se opri pe gal încercând s-o înmoaie – şi hotărând că, dacă o vor moartă, tot vi muri – primi o gură din berea lor. Era mai tare decât orice băutură pe care o făcuse vreodată mama Ritspah pentru părintele Aşchenaz. Era mai rea decât pâinea. Ochii îi lăcrimară din nou şi o auzi pe Demamah oftând chinuit lângă ea. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă, s-ar fi distrat. Dar tuşi.

— O să supravieţuieşti, domniţă? întrebă Awkawn cu expresie

I i. l rată, aşteptând să îi dea de mâncat şi nemulţumitului Perek.

Shoshannah încuviinţă din cap, neputând să vorbească. Era. le necrezut cum mânca alături de aceşti preoţi ai templului. Şi… ia să le fie ucenică. Chiar mai surprinzător, păreau chiar norii i. ili. Se înşelase, oare, în privinţa lor?

— Acum că ne-am lămurit neînţelegerea, vom începe cu ches-i îi mi de negustorie, anunţă Rab-Mawg, învârtind

o bucată de lui din vas. Frământă puţin lutul, îl întinse, apoi mânui rapid în 1 rumentul din trestie.

— Prima dată, semnul pentru apă – care e cel mai important – I < 1.11 de linii unduitoare ca acestea…

Şi îi dădu lutul însemnat lui Shoshannah. Neştiind ce altceva i facă, scrise şi ea acelaşi semn pentru apă pe bucata ei de lut. 1 fiind terminã, îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că cele trei aju-lu. ne de preoţi ale lui Rab-Mawg erau dezamăgite. Era limpede i se aşteptaseră să vorbească cu ea despre mama ei. Sau despre Hrăbuni şi despre moartea lui Nimrod.

Va trebui să aşteptaţi, le răspunse în gând Shoshannah. Poate ar Butea discuta aceste lucruri la lecţiile viitoare. Dar pentru ce avea nevoie de lecţii totuşi, decât dacă nu cumva Ra-Anan se aştepta ea să rămână pentru mai mult timp în Cetatea cea Mare?

— Acesta este un fir de orz, spuse Rab-Mawg, însemnându-l în lut imediat ce îşi primi condeiul înapoi de la ea. Acestea – în două linii încrucişându-se într-un cerc ocrotitor – sunt oi. Un bol reprezintă mâncare. Iar şase linii, toate intersectate ca i. i < de soare, reprezintă cerul. Noi facem suveniruri cu aceste

Îmboluri pentru diferite lucruri care sunt folosite de negustori Munci când ne promit că vor face schimb de mărfuri care trebuie li. uisportate…

Continuă pe acelaşi ton, iar Shoshannah se străduí să rămână. Mentă.

() *să dureze o veşnicie*.

146

147

Kacy Barnett-Gramckow

În timp ce coborau treptele turnului, Demamah şopti:

— Îmi pare rău de tine – că trebuie să înduri lecţiile acelea în două dimineţi pe săptămână.

— Nu vii cu mine? se opri Shoshannah, dezamăgită, displăcându-i „lecţia” cu lut scrijelit din mână. Mithqah ar fi venit oii mine, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— La isprăvi, poate. Dar nu la lecţiile lui Rab-Mawg. Sunt sigură că Mithqah a ta cea dragă ar fi de aceeaşi părere. Poate merge cu tine Ormah. Şi Perek.

— O, mulţumesc, mormăi Shoshannah, deşi o iertă pe loc pe Demamah.

Tropăind din nou pe trepte în jos, întrebă:

— Avem obligaţii faţă de preoţii aceia acum că am mâncat da la ei?

— Nu, dacă ne interzice tata, spuse Demamah. Deşi el va considera că ei sunt obligaţi să te protejeze cât timp eşti în templu.

Sper să se considere obligaţi, se gândi Shoshannah.

— Ce părere ai despre ea? Ghez-ar fi întrebă pe Rab-Mawg.

— Vom vedea, spuse Rab-Mawg, gândindu-se la purtam) tinerei din timpul lecţiei de azi.

Desigur, îi era încă teamă de el. Iar el voia să o încurajeM să rămână temătoare şi respectuoasă dacă urma să rămână în împărăţie – în preoţie.

— Să se obişnuiască cu noi şi cu templul. Vom afla în curând ce gândeşte cu adevărat şi abia apoi o vom judeca.

— Părea plictisită în timpul lecţiilor, le spuse Ebed, mergând spre odaia mică în care dormiseră.

Awkawn pufni pe nas cu dispreţ.

Cunună în ceruri

— Bineînţeles că a fost plictisită. Doar e femeie. Nu povesteam t ropii, de straie, de gătirea mâncării. Mai avem ceva ierburi, Ihez-ar?

— Da, dar vom mai avea nevoie în câteva zile.

Scoase o desagă mică din piele şi o deschise pentru a le arăta pn >vizita în scădere de „ierburi”.

Rab-Mawg căzu pe gânduri, căutând în minte ce anume ar fi I şi 11 li t să dea la troc pentru a-şi reface depozitul de bere, tămâie şi (treburile şi rădăcinile preţioase. Le foloseau zilnic pentru a crea keea beatitudine atât de necesară pentru a pătrunde tainele cerului Beatitudinea cumpărată astfel era un câştig care compensa crizele de plictiseală şi de frustrare.

Iar stăpânul Ra-Anan era o adevărată sursă de frustrare, i >nml se îmbogăţea cu bunurile oferite de localnicii Marii Cetăţi i. i triburilor din jur – bunuri care aparţineau de drept templului.1 preoţilor lui. Stăpânul Cuş şi stăpâna Sharah erau şi ei vinovaţi de. aceste nelegiuiri, deşi ei aveau nenumărate resurse proprii. *Vina aceasta trebuie pedepsită*.

— O să am grijă, spuse zadarnic Ghez-ar – la urma urmei, era i. indul lui la slujbă în templu. Rab-Mawg luă desaga de la el şi nicrse într-o încăpere mică, izolată, în care Ebed aprindea tămâie Inimos mirositoare într-un mangal mic din lut. Când socoti că I vremea potrivită, Rab-Mawg aruncă porţia de „ierburi” în iimâie. Awkawn trase bine perdelele şi se adunară în jurul man – (întului, liniştindu-se în timp ce inspirau vaporii cei preţioşi.

Alinat, Rab-Mawg alungă pentru moment orice gânduri Li Ra-Anan şi la alţii, predându-se în schimb fumului sacru şi I îiantei de odihnă.

Însoţită de Demamah, Shoshannah se aşează, fără tragere de mimă, în curtea de ceremonii a stăpânei Sharah, acum plină de i. Nu mai fusese aici din ziua prinderii ei. Şi nimic – nici

148

149

Kacy Barnett-Gramckow măcar amurgul, nicio sărbătoare îmbelşugată, luminată de mani galuri, nicio mulţime veselă de cheflii – nu ar fi putut să îi facă] mai

suportabil acest loc. Nici măcar vizitatorul lor de seamă, părintele Elam al triburilor din sud-est.

Shoshannah îl cercetă, gândindu-se: *Elam – întâiul născuţi al părintelui Seni şi al lui Annah cea dragă – nu eşti ceea ce m-aş fi\ aşteptat*. Sigur că era chipeş, cu păr negru cârlionţat şi strălucitori ochii mari negri şi un surâs fără seamăn. Dar era şi plin de sinel dorise anume un loc de cinste care să fie pregătit în locul de cere*] monie, care să-i ofere cinste aidoma stăpânului Cuş.

Dar Cuş era duşmănos. Nu vorbi nimic cu verişorul său, Elam, deşi Shoshannah ştia istorioare de când era copilă că cei doi fuseseră crescuţi apropiaţi, ca fraţii.

— Sunt sigură că stăpânul Cuş îl urăşte pe părintele Elam din cauza morţii lui Nimrod, îi şopti Shoshannah lui Demamah, cari strângea mâncare într-un vas.

— Da, răspunse blând Demamah, cuprinsă de sarcina ce o avea. Ascultă, o să împărţim porţia asta – nu sunt destule pentru toată lumea. Precis se va plânge mama de felul în care a fost ser-l vită masa. Uită-te la vasele din aur…

Zâmbind, Shoshannah se uită. Buzele lui Zeva'ah formau o linie subţire pe faţa ei frumoasă şi, fără îndoială, cerceta mâncarea lui Sharah – aşezată separat de a celorlalţi – în vase din aur. Nici măcar Cuş sau Achlai, nici chiar sărbătoritul Elam nu primiseră vase din aur. Şi Adoniyram bea dintr-o ceaşcă din lut roşu, deşi se ospăta din mâncarea mamei sale la fel ca din a lui.

Demamah o înghionti pe Shoshannah.

— Încearcă asta.

Luă o bucată de crab cu carne albă, o vârî în ulei şi ierburi şi i-o dădu lui Shoshannah, care se trase înapoi, bănuitoare.

— Ce este asta?

— Carne de crab. Nu face mofturi, ia o gură.

Ascultătoare, Shoshannah mestecă, înghiţi în grabă, apoi lu’

O înghiţitură dintr-o ceaşcă de vin slab.

Cunună în ceruri

— Poţi să iei tu restul. Eu mănânc pâine şi fructe.

— Nu, poţi încerca şi altceva, insistă Demamah cu blândeţe!”! indu-i din ouăle ei cu miros de oţet, gătite neobişnuit, ficăţei tic pasăre, lapte covăsit şi peşte afumat.

— Cred că o să mă otrăveşti tu înaintea lui Rab-Mawg, îi spuse Minshannah. O să mănânc nişte crab dacă-mi dai pace apoi.

— Eşti imposibilă, oftă Demamah. Vezi că Adoniyram se uită l. i line.

Nerăbdătoare, Shoshannah muşcă din crab, îl privi pe Adoniy-ii m şi regretă numaidecât; stăpâna Sharah o văzu şi îi aruncă o Ifivire mânioasă.

Ridicându-şi mâna împodobită cu bijuterii şi aur, stăpâna cea m. nv îi făcu semn cu asprime.

Shoshannah aproape că se înecă, încercând să înghită crabul.

— Am dat de necazuri, îi şopti lui Demamah. Ce să fac?

— Vom merge la tata.

Mai bine la el decât la ea. Se ridicară şi se grăbiră să treacă pe lângă ceilalţi musafiri până la Ra-Anan, care se încruntă la ele că îi ileranjează de la masă. Demamah îngenunche şi şopti îngrijop ită, cerându-i sfatul.

Ka-Anan se încruntă şi mai mult.

— Demamah, rămâi cu mama ta. Ridicându-se, îi spuse lui Zeva’ah:

— Iubito, mă duc să vorbesc cu sora mea.

— Chiar te rog! i-o aruncă Zeva’ah, foarte iritată.

— Shoshannah, stai cu cinci paşi în urma mea, îi spuse Ra-Anan. Se plimbă alene şi o privi supărat pe

Sharah, care băuse prea mult, pare-se, şi se certa acum cu Adoniyram. Întrerupându-i, K.i-Anan o întrebă:

— Dragă soră, vrei să vorbeşti cu noi?

— Eu voiam să vorbesc cu *ea*, se încruntă Sharah spre Shosh-iiin. În Dar dacă tot eşti aici, Ra-Anan, vreau să-ţi spun că nu llKrită să fie onorată în felul acesta. De ce se află aici?

— De ce să nu fie aici? Face parte din familia noastră.

— Nu-mi întoarce vorba; eu nu am invitat-o! Adoniyram îi spuse în şoaptă:

— Mamă, o să se supere oaspeţii. Poate ar trebui să discutăm asta mai târziu.

— Tu să-ţi ţii gura! îi spuse Sharah atât de tare, încât toţi cei din jur tăcură şi se holbară la ei. Dacă tu crezi că-mi dai mie lecţii, te înşeli!

Adoniyram deveni vădit încordat.

— Iertare. îmi voi îndepărta fiinţa supărătoare din prezenţa t.i. îşi lăsă jos ceaşca, se ridică brusc şi plecă.

Sharah sări şi strigă după el:

— Să nu îndrăzneşti să te întorci decât atunci când eşti gal. i să-ţi ceri scuze!

Numai ce ajunse la poarta curţii, Adoniyram se întoarse şi îi făcu o plecăciune fără cusur. Sharah aruncă înspre el destul de stângaci cu ceaşca ei din aur, stropindu-i pe musafiri. C'uş se îndreptă de spate, furios, cu tunica lui elegantă pătată acum de vin. Lângă el, se ridică părintele Elam, jignit profund. Toal. i lumea bolborosea, şuşotea, se holba.

Shoshannah îşi dori să se risipească în negură.

Ra-Anan spuse:

— Ne pare rău că te-am jignit. Vom pleca îndată.

Sharah îl confruntă, cu faţa plină de furie.

— Aşteaptă! Nu am terminat de discutat cu tine!

— Tu nu discuţi, ţipi! spuse Ra-Anan. Şi i-ai ofensat pe musafiri" Sharah îşi flutură mâna cu dispreţ, ca şi cum ar spune: *Ce con*teză *oamenii aceştia*? Dar îşi coborî vocea foarte puţin:

— Să nu îndrăzneşti să o mai aduci în prezenţa mea dec.il dacă o cer eu.

— Cum doreşti, soră.

Cu o politeţe foarte rece, Ra-Anan îşi înclină capul. Întorcându-se, îi vorbi încet lui Shoshannah:

— Aşteaptă afară cu verişoara ta.

152

Cunună în ceruri

Shoshannah îl ascultă de îndată, făcându-i semn lui Demamah în timp ce se repezea spre poarta curţii, trecând de paznicii ni ioşi. împreună cu Demamah care o prinse de mânecă, se stre – Urară numaidecât spre o zonă din partea stângă de lângă zidul IXterior.

— A fost îngrozitor, spuse Shoshannah, proptindu-se de zid, Minţindu-şi capul zvâcnind. Nu mi-am imaginat că cineva poate fi atât de grosolan.

— În public e mai reţinută de obicei, rosti Demamah tulburată. Se auziră acum nişte paşi în stânga lor, iar fetele se întoarseră

Îi precauţie.

— Mi se părea mie că v-am auzit vocile, se auzi Adoniyram din întuneric. Se apropie de Shoshannah, prinzându-i încheie-1111, i mâinii pe furiş.

— Iartă-mă că am plecat; te-a lovit? Shoshannah negă din cap.

— Nu, sunt… bine. Mulţumesc.

Îşi dorea să îi lase mâna înainte să observe Demamah. I-o lăsă, în într-un gest zăbavnic şi mângâietor

care păru prea intim. Mioshannah se îndepărtă îndată de el, întorcându-se cu faţa pic el.

— Stăpânul Ra-Anan ne-a spus să aşteptăm aici.

— Aştept şi eu împreună cu voi până vine.

— Mulţumim, oftă Demamah.

Nu-i mulţumi, se gândi Shoshannah. îl simţea pe Adoniyram <, i se zgâia la ea. Spre uşurarea ei, Ra-Anan ieşi pe poartă, însohi de Zeva'ah, care era supărată. Şi, contrar oricărui obicei Saul'imă-cuviinţă, Elam, musafirul de cinste al sărbătorii, îi urma.

— Ra-Anan, dacă tot eşti gazda mea pentru săptămâna i i. ista, voi merge cu tine, spuse Elam.

Dădu din cap destul de încordat spre Adoniyram.

— Sper că eşti bine.

— Întru totul, încuviinţă Adoniyram cu amabilitate.

153

Kacy Barnett-Gramckow întorcându-se spre Ra-Anan, spuse:

— Unchiule, aş prefera să dorm pe podeaua ta la noapte. Altfel, mama va da buzna în casa mea şi va face tot ce-i stă în putinţă să mă facă să-mi pară rău că m-am purtat aşa.

— Sigur, spuse Ra-Anan.

Porniră la drum împreună pe străzi, care ici şi colo erau lumi. nate de lămpi de la ferestre.

— Însă atunci când se vor linişti apele, *trebuie* să o avertizăm pe mama ta, Adoniyram, că tocmai i-a jignit pe toţi oamenii importanţi din Cetatea cea Mare. Şi din afara ei.

Ra-Anan părea trist. Dar, pe de altă parte, văzându-l mei gând alene înainte, Shoshannah simţi că unchiul ei era, de fapt, mulţumit. De parcă ar fi sperat… nu, intenţionat chiar ca prezenţi ei nedorită să stârnească un conflict.

Ştia că asta se va întâmpla. Iar Sharah mă va urî şi mai mult.

Acum, Adoniyram mergea la pas cu Shoshannah prin întu – neric. Dacă ar fi fost mai aproape de ea, ar atinge-o din nou Shoshannah se trase mai departe de el, frământată, rugându-i să o lase în pace. Dacă ar fi aici Kaleb, l-ar doborî pe Adoniyrafil în prima groapă.

Chiar riscând să moară… îşi alungă rapid gândul din minte”.

Capitolul 11

A

Vineţită după o noapte albă, Shoshannah se înfăţişă în curtea îi în înecată a lui Ra-Anan, tremurând în aşteptarea lui Demamah

1 începerii petrecerii de vânătoare în cinstea lui Elam. Aerul Ce o va ţine măcar trează. Se făceau bălţi de apă în fiece loc în i, nv pavajul din cărămizi era neregulat şi în aer plutea o ceaţă îi îi urnită care îi amintea cu nostalgie de munţi şi de familia ei.

Adoniyram ieşi din casă neînsoţit, cercetă cerul înnorat, iar ipoi se învârti încântat pe lângă Shoshannah.

— Mă bucur că am plecat de la petrecere atunci; precis a stri1 ploaia ceea ce nu reuşise mama. Parcă văd că e furioasă.

— Va trebui să te fereşti de ea câteva zile? întrebă Shoshannah, i Idicând privirea spre el fără chef.

— Poate mai mult.

Se aplecă spre ea cu un zâmbet cald, atrăgător.

— Te-ai bucura dacă rămân aici?

— Sigur, eşti bine-venit, spuse ea scurt.

Îi fusese groază să dea cu ochii de el în dimineaţa aceasta – îi.it de mult, încât îngrijorarea n-o lăsase să doarmă. Şi totuşi, v. ilzându-l acum – fiind singură cu el – aproape că şi-o imagina pe Mithqah discutând aprins: *Hai*,

recunoaşte: *e chipeş*.

154

155

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Shoshannah îi răspunse în gând: *Da*, *e chipeş*, *dar e şi un Fiu ni Cerurilor*, *un stăpân trufaş*, *bănuitor şi nemulţumit*.

Fără să bage de seamă răceala ei şi aşteptându-se de buni seamă să-i fie recunoscătoare, Adoniyram spuse:

— Am trimis după armele tale; ar trebui să le foloseşti în dimineaţa aceasta.

— Mulţumesc, vere, dar mi-au fost arse apărătorile pentru mâini şi încheieturi, dimpreună cu celelalte lucruri pentru vân. itoare, aşa că nu-mi pot folosi armele.

— O să găsim ceva pentru tine. Deşi încheieturile tale sunt… foarte delicate, murmură el.

— Adoniyram, te rog, nu vreau să te jignesc, dar nu vreau nici să mă tot sâcâi aşa. Nu se cuvine şi nu e potrivit; ştii bine.

Se potoli îndată, devenind rezervat.

— Foarte bine, o să te las în pace deocamdată. Dar ascultă-mă: fie că le foloseşti, fie că nu, îţi vei primi armele în dimineaţi aceasta. Trebuie să mi le înapoiezi după ce se termină vânăto. i rea. Altfel, ar putea fi luate şi arse.

— Cum spui tu, Fiu al Cerurilor. Vru să plece, dar se opri, încruntat.

— Îmi rosteşti titlul atât de urât. Nu crezi în el, aşa-i?

Se luptă cu ea însăşi, temându-se că i-a făcut prea mult rău deja, dar ştiind şi că nu-l putea mângâia cu o minciună. În loc’s. i răspundă, întrebă:

— Tu crezi ceea ce spun oamenii – că eşti Cel Făgăduit? La fel de serios, o întrebă şi el:

— Crezi că ar putea fi adevărat?

— Nu, nu e.

— Va trebui să-mi explici mai târziu de ce crezi asta. Şi vreau să-mi spui adevărul, aşa cum ne-am înţeles.

— Sigur că da.

Shoshannah fu surprinsă că îi primi părerea atât de liniştit. Poate că nu era atât de nemulţumit pe cât crezuse.

Se aplecă din nou spre ea, devenind secretos în vreme ce îi îi rară şi alţi slujitori în curte.

— Apropo, o să te neglijez de acum înainte, de faţă cu alţii. Nu vreau ca mama să bănuiască vreo preocupare a mea cât de nikvi pentru tine, că altfel va încerca să te omoare. Şi nu-mi lua n i i as titlurile sau misiunea în faţa nimănui – mai ales în faţa lui Kitb-Mawg.

— Mulţumesc că m-ai avertizat.

I) înd politicos din cap, se îndepărtă, salutându-l pe Ra-Anan i pe tatăl Elam, care ieşeau din casă. Demamah îi urmă, cu ursuza Ormah în spatele ei.

Imediat ce o văzu pe Shoshannah, Demamah spuse:

— Aici erai! Nu te găseam nicăieri.

— Tu eşti cea care a dispărut, o contrazise cu blândeţe în ishannah – ceea ce era adevărat, Demamah se făcuse nevăzută (lupă masa prea scurtă de dimineaţă.

— M-am dus la bucătărie să vorbesc cu bucătăreasa; are nevoie de ajutorul nostru după vânătoare.

În şoaptă, Demamah îi explică:

— Părintele Elam a adus mai multe ajutoare decât ne-am Işteptat; de ieri nu fac decât să mănânce. Am observat că porţia di1 pâine din dimineaţa aceasta a fost foarte mică.

— O, am crezut că suntem iar pedepsite.

— Nu, slavă cerului, spuse Demamah. Ieşi la calul ei, urmată de Ormah.

Slavă cerului. Shoshannah încercă să-şi amintească dacă o mai

Uzise pe Demamah rostind acele cuvinte. Se îndoi; ar fi observ

l lâxpresia suna ca o negare a Celui Preaînalt, care cu siguranţă

I i uneşte cuvintele ca o trădare dureroasă. Şi totuşi, şi Shoshannah

M1 simţi la fel de trădată, convinsă că fusese abandonată de El.

De ce nu te-a salvat Preaînaltul tău? o mai necăjea şi acum miivbarea neobrăzată a lui Ra-Anan, negând existenţa Celui l'M. Înalt. Şi din cauză că Ra-Anan îl respinsese cu totul pe

156

157

Kacy Barnett-Gramckow

Cel Preaînalt, fiica lui, Demamah, nu auzise istorisirile despre 11 Doar frânturi – îmbinate cu zeflemele şi tăgăduiri.

Ar trebui să-i povestesc istorisirile străvechi despre geneză şi despM grădina Eden şi despre Vrăjmaş – Şarpele acela. *Şi despre Cel Făgăduit*. *Ar trebui să-i spun şi lui Adoniyram*; *amândoi se îndoiesc de Cel Preaînalt*.

Dar cât ar putea fi de convingătoare când se simţea atât du trădată?

Un paznic intră acum pe poarta curţii, cărând armele lui Shoshannah. Îi mulţumi şi îşi primi arcul şi tolba, uşurată că 1 avea din nou. Părinţii îi meşteriseră arcul şi tolba, ultimele lucrul ce îi rămăseseră ca legătură. Strângându-şi la piept armele, îşi aruncă pe spate tolba din blană maronie şi îşi încercă arcul, încheietura dreaptă o mai durea destul de tare când îşi aranja coarda arcului în dreptul obrazului – altă amintire dureroase legată de fuga ei nereuşită.

Cineva călărea acum în pas cu ea, aşa că îşi coborî

arcul. Elam încuviinţă din cap binevoitor, zâmbind foarte asemănător cu tata lui, Sem, dar atât de nepotrivit cu el însuşi, încât lui Shoshann. În îi păru sinistru.

— Niciodată nu m-am gândit că aş putea vedea o femeie alai de nerăbdătoare să ia arcul în mâini. Tu eşti cea care a dat naştere scandalului aceluia de azi-noapte.

— Da, părinte Elam, şi Shoshannah îşi lăsă capul în jos ruşinată, Serios, se aplecă, întrebând-o în şoaptă:

— E adevărat ceea ce am auzit? Că propriul meu tată ar fi spus că neamul de oameni mai tineri vor îmbătrâni şi vor muri înaintea bătrânilor lor?

Ea dădu din cap, îndrăznind să-l privească în ochi:

— E adevărat. Crede-mă – leatul meu este dintre cele mai tinere, aşa că nu aş avea niciun motiv să mint.

— Nu mă îndoiesc de tine, copilă. Tatăl meu nu ar spune aş. i ceva dacă nu ar crede-o. Voiam doar să fiu sigur că într-adevăr, i spus-o. Ne întrebam…

158

Cunună în ceruri

Elam şovăi, ca şi cum s-ar lupta cu gândul că propriii lui copii i i opiii lor ar putea muri înaintea lui. Într-un sfârşit, îşi scutură lipul şi se îndreptă de spate.

— Sunt bine părinţii şi străbunii mei?

Preocuparea lui sinceră o ajută să se destindă puţin. îi răspunse cald, lăsându-l să vadă cât de mult îi iubeşte pe părinţii lui.

— Când am plecat de la ei, erau bine. Iartă-mă că îndrăznesc, în sunt sigură că şi-ar fi dorit să îţi transmit dragostea lor şi militări. Şi că le e dor de domnia ta.

— Mulţumesc, copilă.

Păru tulburat. Poate puţin vinovat.

Şi pentru că nu-şi îndepărtă curând calul, se simţi încurajată i I întrebe:

— Părinte Elam, iartă-mă, dar sunt bine fraţii şi

surorile dom-iiici (ale?

Se încruntă.

— De ce mă întrebi?

I tremurând aproape, gândindu-se că fusese prea directă, spuse:

— Doar mă gândeam că... atunci când îi voi vedea pe părinţii lui uniei tale din nou... dacă îi voi mai vedea... le-ar părea bine i afle nişte veşti.

— Ha... îmi văd rar fraţii. Asur nu vrea să călătorească atât M mult în partea de sud, iar lui Lud îi plac munţii din nord, ni vreme ce Arpacşad rămâne în partea de vest faţă de triburile Rele şi Aram a cerut pământuri în partea nordică a râurilor. Cât

Ic presurorile mele – toate sunt ocupate cu triburile lor.

Prea ocupaţi să îi viziteze pe străbuni, care cu siguranţă le-ar spune meruri pe care nu şi-ar dori să le audă, gândi Shoshannah pe ascuns. Eli despre Elam, *chiar* îi meritase să vină în Cetatea cea Mare I i îl ru a-i vizita pe verii îndepărtaţi, mult mai tineri, ca Ra-Anan i l\cgina aceea a Cerurilor şi să se bucure de ospitalitatea lor şi U bunăvoinţa lor nestrămutată. Dacă îşi dorea într-adevăr să-şi în la fraţii şi pe străbuni, atunci îşi putea face timp pentru ei.

159

Kacy Barnett-Gramckow în timp ce se gândea la acestea, Elam spuse:

— În cele din urmă, îmi voi face timp să îmi văd părinţii, fraţii şi surorile din nou.

— Sunt sigură că vă veţi bucura să vă vedeţi, murmură respectuoasă Shoshannah.

Dădu din cap în semn de salut, iar Perek se înfiinţa cu calul lui Shoshannah – aceeaşi creatură urâţică de culoare maronie-negricioasă pe care o călărise şi la prima

vânătoare aici. Imediat ce urcă în şa, Shoshannah privi la Demamah, care îşi ridică sprânccnele mirată. Fără îndoială că Demamah va trebui să o întrebe că vorbise cu părintele Elam – după cum îi era poruncit de stăpânul Ra-Anan, care va stărui de ea să ştie totul.

Shoshannah îi aruncă pe furiş o privire supărată unchiului & în timp ce acesta urca pe calul său preferat, de culoarea nisipului – un răsfăţat. Meritau unul pe celălalt – nişte josnici.

Unchiule, sunt sigură că m-ai dus la petrecerea de seara trecuţi ştiind foarte bine că prezenţa mea acolo o va înfuria pe stăpâna Shanih. Voiai să-i jignească pe toţi cei de faţă. O lucrezi pe la spate. Şi probabil şi peădoniyram. Şi pe mine. Cum te-aş putea opri?

Shoshannah şedea cu Demamah în bucătăria caldă, făcui, i din cărămizi, scoţând câte un mic sâmbure din curmalele uscate şi lipicioase. O muncă de migală, dar mai bună decât să adun amestecul de grăsime inertă şi carne de pasăre îmbibat în sângi cum făceau acum Ormah şi bucătăreasa copleşită de treburi.

Ploaia pătrunse înăuntru dintr-odată pe fereastra cea mică, făcând-o pe bucătăreasă să se repezească să închidă obloanele şi să aprindă lămpile cu ulei. Zgândărită, îşi scutură capul cu cela două codiţe brunete împletite şi îi spuse lui Demamah, pentru a se dezvinovăţi:

— Nu am încotro decât să aprind lămpile; îi poţi spune mamei le ca să ştie dacă se va plânge de împuţinarea uleiului. Altfel, ar fi prea întuneric aici ca să

mai poţi lucra.

— Ştiu, Tabbakhaw, îi voi spune, îi promise Demamah.

— Aşa să faci! spuse Tabbakhaw, dându-se înapoi pentru a mm peli păsările, în timp ce Ormah zâmbi, amuzată că Tabbakhaw

răsti la Demamah.

Graţioasă ca întotdeauna, Demamah le ignoră. Dar începu în < Iiimb să gândească cu voce tare:

— După asta, o să dăm formă aluatului de pâine. Şi ar trebui îi pregătim mai multe legume…

— Dacă vrei legume mai multe, va trebui să le tai tu, bombăni l. îl bakhaw, smulgând un smoc de puf şi pene şi aruncându-l ipoi într-un coş de lângă ea.

— *Aşa* mă şi gândeam, să le fac eu, răspunse Demamah, aruni, mdu-i o privire subtil amenințătoare lui Tabbakhaw – mult mai îi ţinută decât ar fi fost Shoshannah. Iar Shoshannah mă ajută. I Ieşi nu e nevoie să facem noi asta.

Din fericire, Tabbakhaw înţelese unde bătea Demamah şi K întoarse la lucrul ei, penele sărind din degetele ei în timp ce I îi nlogănea în barbă.

O voce amuzată de bărbat le făcură pe toate să îşi ridice privirile spre uşă.

— V-am găsit. E mai plăcută munca decât distinsa mea.com Mtnie? intră Adoniyram în bucătărie, zâmbind.

Demamah îşi scuturâ capul.

— Adoniyram, dacă nu te faci folositor, trebuie să pleci. iintem ocupate cu mâncarea ta.

— Mă îndoiesc că pot fi folositor în ceva, verişoară dragă. Dar im trimis după mâncare de acasă. Sunt sigur că nu se va supăra bucătăreasa voastră. Şi nu vreau să plec. Mama ta coase – ceea nu e prea interesant pentru mine – iar Ra-Anan şi tata Elam

Cunună în ceruri trag un pui de somn, ceea ce e iar plictisitor, aşa că va trebui să. i mă îndurați.

În vreme ce el se aşeza comod pe rogojină alături de Demamah şi Shoshannah, intrară două dintre ajutoarele paznicilor lui şi puseră jos câteva coşuri grele pe podea lângă Tabbakhaw, care rămase cu gura căscată. Un morman de pâine moale, vase ci miere condimentată, carne friptă, borcane cu fructe şi uleiuri conservate şi legături de ierburi iuţi uscate umpleau încăpere! cu arome. Spre dezgustul lui Shoshannah, era şi un coş plin ochi de crabi mişcători, amenințători.

Dintr-odată, Tabbakhaw se lumină, lăudându-l pe Adoniyram.

— Fii binecuvântat, Fiu al Cerurilor! Cât de minunat; era bii aceştia sunt exact ce aveam nevoie. Voi încălzi îndată apa mulţumim, stăpâne!

— Mă bucur că eşti mulţumită. Iar acum, dacă nu te deranjează, aş dori să stau aici de vorbă cu verişoarele mele.

— O, da, cum doreşti, stăpâne; mulţumim. Nu te vom deranja. Scârbită de schimbarea lui Tabbakhaw, acum toată linguşeli şi vioaie ca o albinuţă, Shoshannah bombăni către Adoniyram:

— Ne-am spetit aici ore în şir fără să primim un zâmbet din partea ei. Cum ai venit tu, nu se mai opreşte cu laudele – de şi n-ai mişcat niciun deget, în afară de faptul că ai poruncit să ţi se aducă merinde.

— După cum spuneam, nu sunt prea folositor. Îi trimise pe paznici, tachinându-i vesel:

— Văd că aţi lăsat afară vinul şi berea! Să nu care cumva să beţi, că veţi fi pedepsiţi – aici nu sunteţi la mine acasă.

Paznicii râseră şi plecară, iar Adoniyram se aşeză, urmări ndu-le pe Shoshannah şi Demamah scoţând sâmburii din curmale, începu şi el să scoată nişte sâmburi, fără îndemânare. Lui Shoshannah i se păru neobişnuit să-şi vadă distinsul verişor la o muncă atât de joasă; arăta şi mirosea atât de curat, de extraordin. îi de nepotrivit acelei munci.

162

Mithqah, începu Shoshannah să-i vorbească în gând prieteni-i ei dragi absente, *chiar se poate ca un bărbat să fie prea frumos*. *Adoniyram este dovada*. Shoshannah ştia că Mithqah nu ar fi fost deloc de acord. Mai ales dacă s-ar fi uitat la ea aşa cum se uita la hoshannah acum, pe sub genele lui lungi.

Îi ceru blând:

— Spune-mi de ce nu sunt eu Cel Făgăduit.

Ştiind că Demamah era ochi şi urechi şi ştiind că trebuia să i miască totul la Ra-Anan, Shoshannah îi răspunse în şoaptă:

— Nu poţi fi Cel Făgăduit pentru că nu eşti dintre primii n. iscuţi ai părintelui Sem. Mai exact, din Arpacşad.

— Arpacşad? o privi Adoniyram cu mirare. Cum ar putea i îi le va din tribul lui să ne redea desăvârşirea? Nu au nicio legă-111 ivi cu Cetatea cea Mare.

Shoshannah se gândi puţin, apoi murmură:

— Poate că Cel Făgăduit nu se va îndeletnici cu stăpâni-le, i Cetăţii celei Mari. S-ar putea ca Cel Făgăduit să „ne redea desăvârşirea” în închinarea la Cel Preaînalt şi apoi să ne ducă lin nou în Grădina Eden. Sunt multe lucruri pe care nu le ştim.

— Atunci de ce îmi spui că nu eu sunt Cel Făgăduit? şopti el, M cale să-şi piardă răbdarea. Dacă tot sunt multe lucruri pe care un le ştiţi…

— Pentru că ai dorit să auzi lucrurile pe care le *ştiu*.

Shoshannah îşi coborî şi mai mult vocea, făcându-i pe Ailoniyram şi pe Demamah să se aplece spre ea:

— Ascultă; dacă vrei, o să-ţi spun istorisirile despre străbuni. Demamah se arătă curioasă, dar Adoniyram ridică din umeri, irli în coş o curmală cu sâmburele scos, apoi luă alta. Oftând, temându-se să nu o ia în râs, Shoshannah şopti:

— La început, prin Cuvântul Celui Preaînalt, au fost făcute rurile şi pământul…

Până când terminară de scos sâmburii din curmale, Adoniyram pini chiar interesat de istorisire, căci Shoshannah le povestea

163

Kacy Barnett-Gramckow despre Vrăjmaş, Şarpele. Însă Demamah o întrerupse, luând dj covată mare de aluat dospit. Apoi trebuiră să îi arate lui Adoniyram cum să aleagă şi să facă nişte mototoale din aluat, lucru care îi distra. Zeva'ah intră în bucătărie, întrerupând totul cu întrebări, porunci şi nemulţumiri legate de lămpile cu ulei – în favoarea cărora sări imediat Demamah. Când ieşi, Zeva'ah îi aruncă o privire bănuitoare lui Shoshannah, care rămase tăcută.

În clipa în care plecă Zeva'ah, Tabbakhaw anunţă că era pregătită să pună crabii la aburi. Adoniyram şi Demamah merseră s-o ajute. Era cu siguranţă mai plăcut să omori un morman dj crabi mişcători decât să modelezi nişte bucăţi de aluat.

Urmărindu-şi verişorii cum mânuiau crabii osândiţi, purta lui mănuşi de protecţie şi râzând, Shoshannah mai modelă o turti de aluat unsă cu ulei şi presărată cu seminţe. *În ritmul acesta*, se gândi ea, o *să-mi ia jumătate de an să le povestesc despre Cel Făgăduit*, despre *istorisiri şi despre Marele Potop*. *Nu vreau să stau aici atât tir mult*. *Dar parcă văd că aşa va fi*.

Descurajată, mai luă o bucată de aluat, tânjind după casa ei, după familia ei, după Kal.

Capitolul 12

I lin de sudoare sub soarele de început de vară, Kaleb fixă un imestec vârtos de lut între pietrele de îmbinare ale locuinţei sale, bregătite pentru el şi Shoshannah.

— Încă o tură, îi spuse Zekaryah, izbind de zidul din piatră o, illă măsură de mortar din lut.

Kaleb încuviinţă din cap, surprins încă de faptul că tatăl lui Mioshannah îl ajuta. Sau că fusese de acord să se căsătorească cU fiica lui. Se aşteptase să se împotrivească, poate chiar să se mânie. Dar în schimb, Kaleb se trezi cu hotărârea nestrămutată a lui Zekaryah ca locuinţa lui Shoshannah să fie perfectă.

Până la urmă, asta îmi doresc şi eu, aşa că e de bine, îşi aminti Kaleb, bătând lutul cât mai bine, cu un ciocan căptuşit.

Se odihni puţin, ştergându-şi faţa pătată de lut cu braţul la fel de murdar. Shoshannah l-ar fi tachinat că e jegos – iar lui i-ar fi plăcut tachinarea ei. îşi dorea mult să îi audă din nou vocea, îi era teribil de dor să-i vadă zâmbetul, gropiţele… Devenea monoton i mohorât fără ea.

— Ajunge, spuse Zekaryah, stând lângă el, cercetând coliba inimos clădită.

Ajunge. Un mare compliment din partea lui Zekaryah.

Faţa lui Kal se lăţi într-un rânjet.

— Dacă nu aş fi obraznic, aş merge acum la tribul lui

Metiyl şi aş aduce-o acasă.

Zekaryah mormăi ceva, uitându-se încă lung la colibă:

— Lucruri pentru casă.

Lui Kal îi veni să spună că pentru Shoshannah acelea erau fleacuri, dar ar fi fost o adevărată greşeală. Zekaryah îşi mută acum privirea de la colibă la Kal.

— E minunată! strigă Keren, apropiindu-se acum de ei – cu expresia înseninată de încântare şi vârfurile năframei din în dănţuind în vânt.

Pe când admirau coliba, Rinnah li se alătură, cu buclele, ca nişte talaşuri negricioase, jucându-i.

— E gata? Pot să intru?

— *Tu* ai terminat de curăţat ţarcul caprelor? o întrebă Keren, cu ochii pe mezina ei.

Răsucindu-se, Rinnah îşi îngropa degetele de la picioare – încălţate în piele – în noroiul de jos.

— Păi, aproape. Caprele se jucau şi…

— Leagă-le. Şi termină de curăţat, îi ordonă Zekaryah, transmiţând o ameninţare tăcută de aspre pedepse, fapt care îl făcu pe Kal să îşi dorească să o ocrotească pe viitoarea lui cumnată.

În vreme ce Rinnah îşi lăsă capul în jos şi fugi către ţarcurile caprelor, Kal spuse:

— Aproape că aş fi lăsat-o să intre. O să fiu un tată groaznic.

— O să înveţi, îi spuse Zekaryah.

— Dar noi nu a trebuit să învăţăm – noi am fost perfecţi, adăugă Keren pe un ton atât de afectat, încât Zekaryah îi aruncă *o* privire bănuitoare.

Râse, iar Zekaryah scutură din cap, lăsându-şi deoparte gravitatea obişnuită când zâmbi.

— Copiii mei vor învăţa mai bine să se comporte dacă îi închid în ţarc împreună cu animalele, se hotărî Kal, gând

în ti cu voce tare.

— Kaleb! strigă o voce tânguită.

Se întoarse îngrijorat, să o vadă pe Mithqah, toată murdară şi plânsă, ieşind din pădure în luminiş, cu iapa ei ce abia îşi mai l. irşâia copitele, urmată de Metiyl care avea o expresie sumbră şi Yelahlah, ostenită, cu familia ei. Şi părintele Sem. Şi mama Annah. Apariţia acestor drumeţi îl înfiora pe Kaleb.

Shoshannah...

Urmat de Zekaryah şi Keren, alergă la Mithqah. O primi în braţele sale, zguduită de suspine.

Tot tribul lui Aşchenaz se adună în mijlocul poienii. Kaleb e aşeză între părinţii săi şi Zekaryah şi Keren, ascultând toţi utorisirea lui Mithqah. Apoi se holbară la Yelahlah şi la soţul ei, Miliuwd, care îngenunche împreună cu Rakal – care era foarte liniştit – de partea cealaltă a vetrei deschise din mijloc.

Aşchenaz mormăi către Echuwd:

— Shoshannah noastră a fost musafira voastră, sub ocrotirea \ i lastră; trebuia să luaţi aminte la temerile ei. Ce bătaie aţi merita!

— Şi eu sunt musafirul *vostru* acum, sub ocrotirea voastră, îi întoarse vorba Echuwd, ridicându-şi capul să-l înfrunte pe Aşchenaz.

Fierbând de furie, Kaleb fu cât pe ce să-i răspundă chiar el lui I rhuwd, însă Aşchenaz începu primul.

— Echuwd, nu eşti decât un om care ne aduce veşti rele, şi ISta doar din vina ta! Nu ne eşti musafir decât dacă te primesc ni astfel – şi nu te-am primit! Aşa că să nu cumva să îndrăzneşti

1 mi răspunzi obraznic, câine ce eşti, că altminteri îţi băgăm noi minţile în cap.

Coborându-şi puţin vocea, spuse:

— Numai de dragul nevestei tale n-am pus să fii

biciuit. Rinnah se ghemui lângă Kaleb, tremurând ca un pui de iepure

I şi ms în capcană. Când Kaleb o luă în braţe, ea strigă:

166

167

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— O să moară Shoshannah?

Glasul ei înfiorat îi opri pe toţi cei de faţă. Adah şi Qetuwrah, îngenunchind lângă Keren, izbucniră în plâns, în vreme ce fraţii lor, Ahyit şi Sithriy, şezură şi priviră şocaţi, cu genunchii ososi şi juliţi strânşi sus sub bărbie.

Aşezată lângă mama Ritspah, Mithqah spuse:

— Vor să o ţină în viaţă. Drept momeală. Părintele Cuş a spus: „Mama ei trebuie să sufere pentru ea aşa cum am suferit eu după fiul meu”.

— Mă duc după ea, spuse Keren. Zekaryah dădu imediat din cap: – Nu.

Mithqah spuse:

— Nu poţi face asta, mamă Keren. Shoshannah nu vrea să meargă nimeni după ea. Chiar nu vrea. Se teme să nu moară cineva – pentru că ar fi mult mai dureros pentru ea şi ştiţi ast. i foarte bine.

Îşi ridică şovăitoare bărbia rotunjită:

— Dar dacă vrea altcineva să meargă în Cetatea cea Mare s-o ajute, îi voi însoţi.

— Nu, rosti Ozniy răspicat şi precaut, ca un ecou al lui Zekarya h. Kaleb privi în spate mirat la fratele lui care de obicei era calm

Ozniy se uita lung la Mithqah şi ea se uita la el, amândoi părând încântaţi şi abătuţi deopotrivă.

Tatăl lui Mithqah, Uzziel, îşi drese glasul.

— Tu rămâi aici, o anunţă aspru pe Mithqah. Eu şi

mama ta suntem de părere că ai făcut destul; Shoshannah ar fi de acord şi ea. Iar tu ai alte îndatoriri.

Uzziel îi întări astfel, pur şi simplu, că se va căsători cu Ozniy, Cu orice altă ocazie, Kaleb s-ar fi amuzat şi l-ar fi luat în râs pe fratele său, dar acum era prea îngrijorat de Shoshannah.

— Iartă-mă, tată Aşchenaz, rosti el tare, dar trebuie să spun că eu merg.

168

Convins că acum avea toată atenţia celor din jur, Kal se întoarse spre Zekaryah şi Keren, întrebându-i:

— Rogu-vă, doriţi să mi-o daţi pe Shoshannah de nevastă? întrebarea lui era riscantă. În calitate de cap al gospodăriei.

Vkaryah ar putea să o declare căsătorită pe fiica sa cu un singur 111 vânt. Dar îi stătea în putere şi să pună condiţii pentru căsătorie.

Kaleb îl urmări pe viitorul său socru îndeaproape. Se simţea „ne ofensat pentru că fusese silit să facă aşa deodată un legă-ni, int atât de oficial şi însemnat? Kal îl văzu cum se gândeşte, t um plănuieşte.

Zekaryah îşi ridică privirea.

— Da, spuse el hotărât.

Lângă el, Keren încuviinţă din cap, zâmbind, deşi observă I.k rimi în ochii ei. Şi îşi auzi propria mamă emoţionată, Pakhdaw, rostind gâtuită şi visătoare:

— Oh…

Kaleb suspină, despovărat şi căsătorit.

— Mulţumesc.

Zburlindu-i uşor buclele lui Rinnah, Kaleb se ridică şi trecu de partea cealaltă a vetrei pentru a-l înfrunta pe Echuwd. Metiyl, cu părul răvăşit, strigă:

— O să primeşti orice îţi propune, Echuwd! Şi ţine minte, ki am avertizat că asta meriţi!

Dar, în loc să-l ia la bătaie pe prăpăditul de Echuwd, Kaleb ilo.ir îi vorbi cu glas potolit.

— Echuwd, dacă te ridici în picioare cât stăm de vorbă, nu mă îi mg de tine. Dar dacă trebuie să trag eu de tine să te ridici, te vei ilege cu nişte urme.

Echuwd se ridică, privindu-l pe Kaleb, care îşi înfrâna pornirea de a-l pocni.

— Mai bine te-ai ruga ca nevasta mea să fie în siguranţă, I i liuvvd, pentru că, dacă moare, nevasta *ta* va trebui să-şi găsească un alt soţ. *Tu* vei muri.

169

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Oprindu-se pentru a crea impact, adăugă:

— Iar dacă eu mor încercând să-mi salvez nevasta, atunci te vor găsi fraţii mei şi te vor omorî ei. Aşa că mai bine roagă-te.

Echuwd se înfiora şi se retrase cu teamă apăsătoare, umilit, Kaleb nu-l urmă. Se întoarse, vrând să mai stea cu părinţii’s. n până se încheia întâlnirea, însă aproape dădu în fraţii săi, caic stăteau în spatele lui.

— Venim şi noi cu tine, spuse Tiyrac. Kaleb îl privi îndelung, gândindu-se.

— Nu, nu veniţi.

Înainte să-l poată contrazice, Sem se ridică împreună cu Annah. Recunoscându-i autoritatea, Kaleb şi fraţii săi se în toni seră repede să se aşeze alături de părinţi şi Zekaryah cu Keren.]

Calm şi hotărât, Sem spuse:

— Să nu mai fie certuri între voi. Echuwd, din cauză că.11 neglijat cu bună ştiinţă siguranţa lui Shoshannah, familiile lui1 Shoshannah şi Kaleb au dreptul să ceară viaţa ta pentru vieţile lor, îţi garantez. Oricum, pentru binele lui Yelahlah – şi al tuturor – ne rugăm să nu se întâmple aşa

ceva.

Echuwd îngenunche cu faţa încremenită lângă Yelahlah, care avea chipul pământiu, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. Luând, ocrotitor, mâna lui Annah, Sem spuse:

— Eu şi Ma’adannah suntem de părere că trebuie să îl însoţim pe Kaleb în Cetatea cea Mare. Shoshannah e ţinută acolo din cauză că Cuş e hotărât să răzbune moartea fiului său – chiar dacii eu l-am omorât pe Nimrod din voia Celui Preaînalt pentru (.1 fusese un răzvrătit ucigaş. Însă Cel Preaînalt va judeca între noi Aşa că vom merge împreună cu Kaleb.

Metiyl scutură din cap, suflând pe nări. Tatăl Aşchenaz începu să bâiguiască cuvinte de protest, dar se opri când se văzu sul privirea fixă a lui Sem, iar apoi ridică din umeri.

— Cum voieşti, părinte Sem. Vom purta noi de grijă străbunilor cât sunteţi plecaţi.

170

Annah vorbi cu fraţii lui Kaleb, glasul ei blând alinându-le ilburarea.

— Tu ai aici îndatoriri, Ozniy, aşa că ar trebui să rămâi. Cât spre Tiyrac, dacă doreşte să vină cu noi să-l ajute pe bietul său 1.1 te cu îngăduinţa părinţilor lui – atunci îi primim tovărăşia.

Eu sunt bietul frate, se gândi Kaleb, încercând şi neizbutind să revoltat. îi era recunoscător lui Annah – voise să-l ia cu el pe lyrac. Dorinţa lui de ceartă îi întărea faptul că încăpăţânatul de iv rac nu se va răzgândi.

Acum, Tiyrac îşi ridică ameninţător bărbia spre Kaleb.

Kaleb privi cu dispreţ către el, mulţumit.

Cu ajutorul lui Ozniy, Kaleb îşi acoperi zidurile din piatră ale zisei cu piei de animale, rogojini şi pietre pentru

a se asigura că usucă uniform în lipsa lui. În vreme ce aşezau ultimele pietre locul lor, Kaleb spuse:

— După ce te vei căsători cu Mithqah, mutaţi-vă aici şi păziţi jocul pentru noi până când ne întoarcem. Le voi spune părinţilor 1, 1 dveţi îngăduinţa mea. Aşa, veţi avea timp să vă faceţi şi voi 1 (sa voastră.

— Nu o va deranja pe Shoshannah dacă vor locui alţii aici în lintea voastră? întrebă Ozniy, recunoscător, dar şi îngrijorat.

— Nu aveţi ce face nici aşa. Nu ştiu cât timp vom fi plecaţi şi nu mi-ar plăcea să o las părăsită – altfel, Shoshannah va da peste

O mulţime de şoareci când va intra pentru prima oară în ea.

Kaleb îl lovi pe umăr pe fratele său, mustrându-l:

— Ar fi trebuit să începi deja să construieşti locuinţa voastră

1, ilă vreme Mithqah a fost plecată. Te gândeai că părinţii ei te vor n liiza?

Ozniy ridică din umeri, prea umil.

— Părinţii ei puteau alege pe oricine altcineva. Nu ştiam că îi place *de mine* atât de mult decât cu câteva luni înainte să plece.

— Nu erai atent, spuse Kaleb, dându-şi ochii peste cap, prefM cându-se dezgustat. Te urmăreşte de mai bine de un an. Nu ţi-am spus nimic pentru că ştiam că i-ar fi ruşine şi pentru că nu i-lj şi plăcut tatălui Aşchenaz. Iar Shoshannah ar fi fost ţâfnoasă ca mine săptămâni întregi.

Gândindu-se la Shoshannah, buna dispoziţie a lui Kaleb se risipi. Spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău că nu vom fi aici la nuntă.

Ruşinat la fel ca tatăl lor atunci când avea de-a face cu un simţământ mai puternic, Ozniy deveni aspru:

— De la mine şi Mithqah ai iertarea. Voi să aveţi grijă doar săi vă întoarceţi cu toţii bine acasă.

— Ne vom întoarce. Deşi mi-aş dori ca părintele Sem să nu vină cu noi; mă îngrijorează că se pune în primejdie. Eu…

Kaleb se opri, se uită îndelung, buimac, văzându-l pe Zekaryah venind către ei, mânând trei cai: cel negru al lui Keren, animalul cel mare şi roşiatic al lui Zekaryah şi un cal voinic de povari încărcat deja cu calabalâcuri.

— Vine şi el cu noi. Şi mama Keren.

— Parcă Zekaryah i-a spus că nu o lasă să meargă.

— Se pare că l-a înduplecat.

Kaleb vru să se împotrivească lui Zekaryah şi Keren, dar ştia că nu ar avea rost. Chiar aşa, dacă un copil al lui ar fi vreodată în pericol, ar face orice să îl izbăvească. Murmură către Ozniy:

— Dacă vrăjmaşii mamei Keren o găsesc, o omoară. Roagă-tu pentru noi.

— Mă voi ruga.

După o pauză stânjenitoare, Ozniy spuse:

— Ar trebui să mergem să aranjăm lucrurile.

Kaleb îl îmbrăţişa pe tatăl său voinic şi sfios. Nefiind în largul lui, Regem îl învăţă:

— Să asculţi de părintele Sem şi de Zekaryah. Şi să mai asculţi din când în când şi de fratele tău – nu te avânta ca un sălbatic să faci numai ce îţi place. Cere-le sfatul; şi apoi să taci.

Kaleb rânji.

— O să încerc, tată. Ai grijă de tine cât sunt plecat.

Nu suporta să-şi ia rămas-bun de la mama lui; Pakhdaw plânse toată dimineaţa, iar faţa ei bronzată şi

liniştită de obicei ra pătată acum, iar ochii, foarte roşii. Sărutând obrazul mamei, începu din nou să plângă.

Kaleb se aplecă, apropiindu-şi nasul de nasul ei:

— Mamă, gândeşte-te câtă linişte va fi pe aici fără prăpăditul, h esta de fiu al tău. Ar trebui să te bucuri că plec o vreme.

— Nu mă ajută, se plânse ea, ştergându-şi ochii cu mâneca. Adu-o numai pe Shoshannah a noastră acasă şi aşezaţi-vă la casa voastră. Şi vezi să nu intre în bucluc fratele tău.

Auzind acestea, Tiyrac protestă:

— Mamă, crezi că l-aş lăsa să mă pună să fac vreo prostie?

— Întotdeauna te-a pus Kaleb să faci aşa cum vrea el, Tiyrac, Iii foarte bine.

Îl bătu uşor pe obraz ca atunci când era mic.

— Numai să ai grijă. Vă iubesc pe amândoi.

Vădit încurcat, Tiyrac o sărută de rămas-bun, îl salută din… ip pe tata, iar apoi se îndreptă spre cai. Kaleb le spuse în grabă părinţilor de înţelegerea cu Ozniy, o îmbrăţişa pe Pakhdaw de i, nnas-bun şi dispăru.

Chinuită, Keren îşi sărută fiicele. Qetuwrah şi Adah se agăţară t k> ea şi suspinară. Se simţiră atât de neputincioase, strângându-le în braţe. Era oare bine să-şi părăsească cei cinci copii mai mici ea., i fie aproape de fiica ei cea mai mare? *Ar trebui să rămân…*

Ahiyt şi Sithriy se aplecară spre ea, bătând-o pe spate – pre4 „mari” să o îmbrăţişeze ca atunci când fuseseră mici. Keren îşi îmbrăţişa fiii cu putere şi îi sărută pe obraz.

Sityriy se trase uşor înapoi, mai serios, la fel ca tatăl său.

— Mamă, o vei aduce înapoi cu bine.

Keren îşi dori să fie la fel de încrezătoare ca el. Rinnah se ascunse între surorile şi fraţii ei şi o îmbrăţişa pe Keren pe la mijloc. Keren o luă în braţe, legănând-o şi zbătându-se să nu plângă.

— Micuţa mea… să fii cuminte cu mama Ritspah. Rinnah fonfăi:

— Dar o să stau cu mama Pakhdaw. Are nevoie de mine.

— Vezi numai să nu te pună să munceşti la fel de mult ca mama Ritspah, spuse Adah cu pricepere.

Se întoarse spre Keren.

— Nu-ţi face griji; eu şi Qetuwrah vom avea grijă să se poarte bine. O să avem noi grijă de toate.

Lângă ea, Qetuwrah dădu din cap, spunând cu inima frântă:

— Şi vom face curăţenie în casă.

Fetele îşi făceau deja planuri în lipsa ei. Băieţii nădăjduia u *S*Ş plece – deşi nădăjduiau şi să se întoarcă, ceea ce se putea să nu se întâmple.

— Să ne aminteşti şi pe noi în rugăciuni, spuse Keren, sărutându-i din nou pe toţi. O, *Preaînalte*, *păzeşte-i*, *Te rog*!

— Noi vom sta cu tribul lui Metiyl câtă vreme voi mergeţi mai departe în Cetatea cea Mare, îi explică Zekaryah lui Kaleb şi Tiyrac, mânându-şi caii în jos pe povârnişul dealului.

— Până atunci, pe drum, veţi mai exersa cu armele. Şi vom face planuri. Doar nu veţi năvăli pur şi simplu în Cetatea cea Mare şi să o cereţi pe Shoshannah.

Gândindu-se la toate acestea, Kaleb îi privi în jos pe cărăruie pe Bem, Annah şi Keren care îl urmau pe Metiyl, ocăritul Echuwd, Ifelahlah şi Rakal, care stătea mândru pe

calul lui Echuwd.

— Dar Sem şi mama Annah? I-ai convins să rămână cu tine?

— Pentru o vreme, răspunse Zekaryah fără vlagă. Dar el e unul dintre Cei Dintâi Părinţi.

Adică nu-l poţi opri dacă se hotărăşte să meargă în Cetatea cea Mare a îşi înfrunte duşmanii care l-ar putea ucide.

— Cum o putem găsi pe Shoshannah? întrebă Kaleb.

— O să te faci paznic – şi tu, şi Tiyrac. Kaleb oftă în sinea lui.

— Asta va dura.

— Da.

Dă-mi răbdare, o, Preaînalte!

Însoţită de Keren, Annah o observă pe Yelahlah încetinind când r, ipucară pe poteca de pe deal. Când Annah şi Keren se apropiară de ea, Yelahlah îşi roti privirea spre ele, obosită şi îngrijorată:

— Nu v-am spus că… Sharah se pare că are un fiu de aceeaşi v, irstă cu Shoshannah – poate puţin mai mare.

— Nimrod a avut un fiu cu Sharah? se gândi Annah. *Groaznic să ai asemenea părinţi*.

— Şi părea bine crescut?

— Nu ştiu, spuse Yelahlah, îndreptându-şi privirea către fiul îi soţul ei. Sharah a fost foarte urâcioasă şi ne-a trimis repede de acolo, aşa că nu am avut timp să-l cercetăm – dar e un bărbat lo. irte frumos.

Se uită la Keren.

— Şi tata Cuş era urâcios. Oh, Keren, atât de mulţi te învino-v, iţesc de moartea lui Nimrod în Cetatea cea Mare!

Keren dădu din cap, fără să pară surprinsă, însă păli.

— Mă rog ca Shoshannah să nu fi fost tratată prea

rău. Aruncându-i lui Keren o privire piezişă cu milă, Yelahlah o întrebă:

— Mă poţi ierta?

Annah o văzu pe Keren chinuindu-se să nu-şi arate durerea şi mânia pe care le simţea vizavi de necazul fiicei ei. O învinovăţea pe Yelahlah, era limpede, deşi ţinea la ea. După cum speră Annah, Keren încuviinţă din cap într-un sfârşit, copleşită.

— Da. Ştiu că mai apoi ai încercat să o ajuţi.

Pe Yelahlah o duru faptul că iertarea lui Keren nu fu deplină. Dar putea nădăjdui la altceva? Şi Yelahlah ar face întocmai dacă Rakal al ei ar fi fost pus în primejdie numai din cauza prostiei altcuiva.

Pentru a le mai distrage atenţia, Annah se întrebă cu voce tare:

— Credeţi că verişoara voastră Tsinnah o fi născut deja? Numărând lunile pe degete, Yelahlah spuse:

— Dacă nu a născut încă, atunci poate naşte în orice clipă.

— Mă bucur pentru ea, murmură Keren.

Annah îi simţi glasul trist; cu siguranţă Keren îşi mai dorci încă un copil.

Keren surprinse privirea lui Annah şi îi spuse:

— Mamă Annah, tata Sem chiar vrea să meargă în Cetatea cea Mare ca să-i înfrunte pe Sharah, Ra-Anan şi Cuş?

— Dacă trebuie, îi răspunse Annah, îngrozită de gând. Privi înainte către soţul ei, care vorbea cu Metiyl.

— Tot ce pot spune cu siguranţă este că eu şi cu Sem ne simţim siliţi de Cel Preaînalt să mergem cu voi. Noe al nostru şi mama Naomi au fost de acord, aşa că trebuie să fie un temei – deşi mă tem să aflu care poate fi acel temei.

— Nu e prea târziu să vă întoarceţi, le propuse Keren. Nu încerc să mă descotorosesc de voi, mama

Annah, însă… dacă Cuş şi ceilalţi nu vă vor cinsti vârsta şi autoritatea de Cei Dintâi Părinţi

176

Cunună în ceruri

— Dacă e aşa, atunci copiii copiilor mei nu au niciun pic de li-a mă de nimic, nici de Cel Preaînalt, ceea ce înseamnă că am dat treş cu totul.

Gândindu-se la acestea, Annah spuse:

— N-aş suporta să trăiesc cu o asemenea ruşine.

— Noi vrem să trăieşti, îi spuse Keren, mărindu-şi ochii de îi 11 cenuşiu spălăcit – părând dintr-odată foarte tânără şi obidită.

Preţuind preocuparea sinceră a lui Keren, Annah spuse:

— Şi noi vrem să trăieşti, Keren, copilă. Să nu uiţi.

Keren privi într-o parte, ridicând din umeri ca şi cum deja renunţase la gândul supravieţuirii. Urmărind-o, Yelahlah dădu… i protesteze. Dar apoi îşi plecă creştetul, deznădăjduită. Cele trei Cinei îşi continuară drumul în tăcere, de-a lungul povârnişului.

177

Capitolul 13

A

— Virezi că avem destul purpuriu ca să continuăm cu modelul? întrebă Demamah, ghemuindu-se lângă Shoshannah în curtea *vi* mică. Amândouă se uitară la modelul de lână alb-gălbui şi purpuriu care se vedea pe războiul de pe pământ, care se întindea pe jumătate din grădina lui Demamah.

— Sunt sigură că ne-am descurcat bine, se gândi Shoshannah, odihnindu-şi bărbia pe vârfurile degetelor. Dar dacă nu suntem sigure, o putem face bordură, punem mai puţin purpuriu în modelul principal, apoi terminăm celălalt capăt al materialului aşa cum l-am început, ca să

se potrivească marginile. Iar dacă ni mai rămâne purpuriu, putem face o centură.

— Pentru mine? întrebă Andoniyram, speriindu-le din poarl. i umbrită. Mulţumesc, dragi verişoare.

Se plimbă tacticos în lumina soarelui de după-amiază, cu pieptul bronzat dezvelit, purtând doar o învelitoare simplă din lână. Părul negru îi strălucea, proaspăt spălat şi zâmbi fermec. i tor către Shoshannah.

Se strâmbă către el, scoasă din sărite. Câtă neruşinare din partea lui Adoniyram să intre în curtea proprie a lui Demai Tuili nesupravegheat. De ce nu i-au făcut Ra-Anan şi Zeva'ah nişic reguli? Dându-şi părul pe spate, Shoshannah spuse:

— Nu e pentru tine centura. O facem pentru mătuşa Zeva'ah.

— Atunci, i-o cer ei, spuse Adoniyram, ghemuindu-se lângă ea. Şoptind, adăugă:

— Şi când o voi purta, îmi voi aminti că mâinile tale au atins licoare fir din ea.

— O, îţi vei aminti; o să-ţi ţes o gâlmă zdravănă la spate – şi o, i ţi fie învăţătură de minte!

Demamah se revoltă, dar Adoniyram râse afectuos – la fel de atrăgător precum Kaleb cu felul lui ghiduş.

Stânjenită de apropierea lui Adoniyram, Shoshannah se ridică şi păşi prin jurul războiului mic din lemn. Rânji şi se plimbă în Urma ei, dar ea ridică o mână ca să se apere.

— Dacă vii în vizită, atunci stai *acolo* şi nu te băga; noi lucrăm. Potolindu-se puţin, spuse:

— Îţi dau cuvântul meu… am venit cu un temei.

— Atunci spune-l, îi ordonă Demamah, răsucind un fir scump de purpură pe suveica subţire. Începuse să aibă tonul autoritar] lui Shoshannah în dialogul cu Adoniyram,

ceea ce lui îi făcea

— liicere – până la un punct.

Adoniyram rămase tăcut atât de mult, încât tinerele se opriră şi se uitară la el, lăsându-şi treaba deoparte. Uitându-se aspru la Mioshannah, spuse:

— Am vrut să te previn: se apropie ziua cea mare a lui Sliemesh. Orice s-ar întâmpla, trebuie să te fereşti să mergi la (cremoniile din turn.

Înainte să poată cere vreo explicaţie, spuse:

— Marele Rege a murit în ziua aceea de mâna lui Sem, din Cauza mamei tale. Ai putea fi învinovăţită tu. Unii dintre preoţi ar putea cere sângele tău drept răzbunare.

Buimăcită, Shoshannah spuse:

— Marele Rege Nimrod a fost tatăl *tău*, Adoniyram. Dacă vrea cineva sângele meu drept răzbunare, numai tu ai putea fi acela. De ce mă previi?

— Pentru că m-aş plictisi fără tine, o tachina Adoniyrar vădit ocolindu-i întrebarea, nedorind s-o lase să continue la felj Acum că v-am spus tot ce aveam voie să vă spun, e rândul vostr să vorbiţi. Povesteşte-mi ce spun străbunii despre Şarpele acelţ din Grădina Eden.

Shoshannah şovăi, dorind să primească un răspuns cinstit îi întrebarea ei.

Însă Adoniyram o zori mai departe:

— Mai ştii? „Şarpele era mai viclean decât orice alt animal…” Deci chiar ascultase istorisirile ei în toate acele săptămâni.

Încurajată, Shoshannah îşi lăsă deoparte curiozitatea cu privire la reacţiile lui împăciuitoare, îşi luă suveica şi îşi reluă povestirea.

— A întrebat-o pe femeie: „Oare chiar a spus Cel Preaînalt…?”

Adoniyram asculta ritmul liniştitor al istorisirii lui Shoshannah, admirându-i mâinile suple, mereu ocupate cu suveica printre iţele războiului. *M-aş plictisi fără tine*, se gândi el. *Pentru prima dată în viaţa mea mi-ai dat sentimentul că fac parte dintr-o familie – mai certăreaţă, aşa cum poate fi familia aceea. Dar mai mult... cum în putea cere răzbunare pentru moartea unui om care probabil nici n-a fost tatăl meu*?

Expresia negândită a mamei lui în noaptea în care fugise Shoshannah revenise în mintea lui mereu: plină de ură, victorioasă, înciudată când fură pomeniţi Cuş şi Marele Rege Nimrou Acum, după câteva luni, Adoniyram începea în sfârşit să înfru n I e realitatea acestei ruşini noi, care trebuia să rămână tăinuită. Cu siguranţă mama sa îl trădase pe „soţul" ei, Nimrod. Chiar îi stl în fire să se ofere în mod prostesc şi răutăcios unui alt bărbat de dragul răzbunării ei meschine pentru desconsiderările – inventate sau meritate – din partea Marelui Rege. *Eu sunt rezultatul răzbunării ei*.

Cunună în ceruri

Pe de o parte, pe Adoniyram îl uşura gândul că nu ar fi copilul lui Nimrod – care, din istorisirile cele mai demne de încredere, e părea că fusese un om violent şi iubitor de vărsare de sânge. Însă tot simţea o ranchiună puternică faţă de mama sa. Privind-o pe Shoshannah, se întrebă cum ar fi fost viaţa lui dacă ar fi avut părinţi cinstiţi, respectabili, pe care să-i poată admira. Părinţi ca.11 lui Shoshannah.

— Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi llmânţa ei... recită Shoshannah, cu voce crescândă. Aceasta îţi \.1 /drobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.

Cumpănind vorbele ei, amintindu-şi de istorisirile depănate ni. îi devreme, Adoniyram se gândi: *Dacă Marele*

Rege nu e tatăl meu, atunci e altcineva. Şi poate e dintre fiii părintelui Sem. Poate chiar din tribul lui Arpacşad. Shoshannah dragă, dar dacă te înşeli? Dacă unt într-adevăr Cel Făgăduit?

Iar în privinţa Celui Preaînalt, gândi: *Descoperă-mi adevărul, dacă exişti.*

În odaia neterminată din spatele templului, Shoshannah se uitătal, i Rab-Mawg cum sorbi dintr-o ceaşcă şi scrise simbolurile soarelui pe o placă pliabilă din lut. În scurt timp, ea trebuia să copieze. iinbolurile şi să îi spună din nou semnificaţiile. Însă gândurile lui Rab-Mawg se schimbară brusc. Se uită rece la ea. Ce se întâmpla cu el? Era beat? în majoritatea dimineţilor era hotărât şi ager. Alteori îi vorbea ca prin ceaţă. Dar acum o urmărea ca şi cum ar fi un răufăcător, un duşman care complotează împotriva lui.

Îngrijorată, dorind să scape cât mai iute de lecţie, Shoshanah întrebă:

— Te simţi bine?

Ochii negri, de nepătruns ai lui Rab-Mawg se îngustară cu violenţă. Aruncă placa la o parte, zdrobindu-i marginile de podeaua de cărămidă.

— Am vorbit serios.

Dar ce spusese? Când? Pentru a-l împăca şi a se feri de necazuri, Shoshannah dădu din cap:

— Sigur că ai vorbit serios.

— Atunci de ce eşti atât de răzvrătită şi mi te împotriveşti?

— Iartă-mă, şopti Shoshannah cu umilinţă, speriată.

În ce fel i se împotrivea? Vorbea fără noimă. Lângă

ea, Ormah se foi stânjenită, îndepărtându-se.

— Credeai că nu vorbesc serios, stărui Rab-Mawg, ridicându-se, apropiindu-se, făcând-o pe Shoshannah să sară în picioare. O privea aprig, ochii îi sticleau în mod straniu, iar obrajii îţi erau aprinşi.

— Fiică a lui Keren, îţi spun că *ea* nu şi-a îndeplinit juruinţele. *Mamă*, *despre tine vorbeşte*.

— Ai dreptate; nu şi le-a îndeplinit.

— Dar o vei face *tu*, spuse Rab-Mawg, pus pe harţă.

— Cum spui tu.

Şi privi în jos spre mâinile lui încleştate. Nu avea niciun cu I i l de data aceasta, dar tot îi era teamă – se purta atât de ciudat. Ormah se repezise deja spre uşă. Shoshannah se încorda, gata şi fugă şi ea.

— Destul, mormăi Perek, ieşind din spatele perdelei de in ce acoperea intrarea în templu.

Ghez-ar şi Ebed îl urmară cu ochii larg deschişi, agitaţi.

— Crede că mint, spuse Rab-Mawg fierbând, cu ochii fixaţi pe Shoshannah, care se străduia să rămână calmă.

— Va face aşa cum îi spui, îl încredinţa cu precauţie Ebed pe Rab-Mawg. Dar acum e chemată. Trebuie să plece.

— Ar trebui să rămână, bolborosi Rab-Mawg aspru şi duşmănos.

— Se va întoarce, spuse Ghez-ar cu voce liniştită, deşi Shosh armah văzu că îl trec sudorile. Şi până atunci ai vreme să te odilineşti, să mănânci şi să bei ceva.

— Gata, i-a ajuns, ripostă Perek.

Ebed îi făcu semn lui Perek cu mâna cea osoasă a lui ca să tacă. Rab-Mawg văzu gestul şi se holbă la ajutorul său.

— Ce faci?

— Dau după muşte, minţi Ebed, transpirând la fel de straşnic precum Ghez-ar.

Enervat, Perek spuse:

— Noi mergem. Rab-Mawg, trage un pui de somn şi vezi să fii treaz pentru lecţia de mâine seară. Stăpânul Ra-Anan nu va fi mulţumit.

Rab-Mawg o luă spre Perek, dar Ghez-ar şi Ebed îl prinseră dr braţe; se luptară cu el în timp ce Shoshannah se repezi să iasă lin templu. Perek o urmă, deşi era sigură că ar fi preferat să-l «monogească pe Rab-Mawg.

Afară, paznicul îi dădu brânci.

— Ce i-ai spus de l-ai supărat atât de tare?

— Nu i-am spus nimic, protestă Shoshannah.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama că e beat; pun rămăşag că i-ai spus ceva prostesc.

— Nu era doar beţie, Perek, sunt sigură. îşi închipuie tot felul de lucruri. Întreab-o pe Ormah dacă i-am spus ceva prostesc – a fost lângă mine tot timpul.

— O să vedem, pufăi Perek, grăbindu-se în jos pe treptele nesfârşite.

Ormah fugea înaintea lor de parcă Rab-Mawg ar fi fost pe nimele ei. Când o ajunseră într-un final, era în curtea turnului, Licând plecăciuni în faţa lui Ra-Anan. El le făcu semn câtorva p. iznici de la poartă nervos, dându-le ordin să ia câţiva cai încărcaţi cu lucruri spre casă.

Sporovăind fără înţeles ca un copil înfricoşat, Ormah spuse:

— Stăpâne Ra-Anan, Rab-Mawg ne-a băgat în sperieţi! Precis.1 spus Shoshannah ceva la ultima lecţie de l-a scos din sărite.

— Şi tu ai fost la ultima mea lecţie, îi aminti cu glas hotă nil slujnicei. Dacă aş fi spus ceva nepotrivit, m-ai fi bătut la cap în aceeaşi zi.

Expresia mică şi drăguţă a lui Ormah se întunecă şi păru gata să-i răspundă, însă Ra-Anan îşi ridică mâna să o oprească.

— Ormah, du-te acasă. Acum. Perek te va ajuta, încruntându-se către Shoshannah, spuse:

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Unchiule, îţi dau cuvântul meu; nu era doar beat. Rab-Mawg vorbea cu sălbăticie şi avea o privire stranie.

Îl rugă:

— Nu mă pune să fac lecţii cu el mâine seară. Dacă e în aceeaşi stare, sunt convinsă că mă va arunca de pe terasă.

— Nu se va atinge de tine, îi spuse Ra-Anan cu răceală. Voi fi şi eu acolo şi voi vorbi cu el despre purtarea lui de azi. Iar tu nu-ţi mai căuta scuze să scapi de lecţii.

Nu o credea. Îngrozită la gândul că îl va vedea din nou pi1 Rab-Mawg, Shoshannah îşi târî picioarele spre cai. Perek o arunci nemulţumit pe calul slăbănog, cunoscut acum ca fiind al ei, apoi o luă în faţă, conducându-le caii afară din curtea turnului.

Cum ieşiră pe porţile de cărămidă, un om dur, slab, cu faţa trasă scuipă în spatele lui Ra-Anan după ce trecură Ra-Anan şi Perek. Shoshannah se uită după el, uimită de duşmănia vădiţii El îi întoarse privirea, sfidător.

Paznicii din apropierea porţii nu-l băgară în seamă.

Neliniştită, Shoshannah o întrebă pe Ormah:

— L-ai văzut pe omul acela?

— Nu l-am văzut, îi răspunse tăios tânăra.

Nu avea rost să vorbească cu ea; Ormah va sta probabil bosumflată tot restul zilei. Îngrijorată,

Shoshannah încercă să i-l descrie lui Perek.

Îi aruncă o privire nemulţumită.

— Nu-ţi mai face şi alte necazuri, fato.

184

Va vorbi cu Ra-Anan după masa de seară. Precis va fi într-o dispoziţie mai bună ca s-o asculte. Deşi poate întâmplarea cu Kdb-Mawg o tulburase atât de mult, încât vedea pericol şi acolo unde nu era. Şi acum îi mai era teamă.

— Ce i-ai dat lui Rab-Mawg? îl întrebă Ghez-ar în timp ce Awkawn hoinărea derutat afară din odaia de dormit.

— Numai ce m-am trezit. Nu i-am dat nimic.

Awkawn îşi frecă mâna de faţa bărboasă, holbându-se la Kab-Mawg, care se proptea acum de un perete, zăpăcit, ţinân-ilu-se de cap; Ebed îl veghea.

Uluit, Ghez-ar privi în jur şi puse ochii pe placa de lut zdrobită şi ceaşca de lut de lângă ea. În ceaşcă era un lichid închis Li culoare cu o depunere groasă, murdară, pe fund. Precis Kab-Mawg făcea încercări cu ultimele lor „ierburi” şi nu şi-a dat. cama cât de tare poate fi amestecul. Mai grav, fusese nerăbdălor să încerce în timpul lecţiei cu fata – o mare greşeală. Ghez-ar se încruntă. Pare-se că magul lor nu mai putea fără ierburile lui pentru „viziuni” în căutarea lui Shemesh.

Trebuie să te oprim până nu ajungi la pieire şi tu, şi noi.

În seara următoare, îngenunchind împreună cu Demamah pe terasa întunecată, sub cerul spuzit de stele, Shoshannah se uita la Rab-Mawg şi îl asculta, uluită. Avea glasul blând, amabil şi nedumerit cu privire la istorisirea ei despre ce se întâmplase dimineaţa trecută.

— Precis m-a înţeles greşit.

Scos din fire, Ra-Anan ripostă:

— Nu mă amăgeşti tu pe mine! Perek mi-a spus că erai ca turbat. Indiferent ce ai băut, să nu mai bei înainte de lecţia cu ea, încă o întâmplare ca asta, şi vă snopesc pe amândoi.

— Îmi pare rău că te-am îngrijorat, stăpâne, răsună răspunsul sincer al lui Rab-Mawg.

Oare era cel mai priceput mincinos din lume sau chiar nu-şi mai amintea de ceea ce făcuse? În vreme ce Shoshannah chibzuia, Ra-Anan îi făcu semn sever:

— Vino aici. Te vei purta bine şi nu vei mai pierde vremea cu scuze tâmpe; stai jos şi fii atentă. Lecţiile acestea sunt pentru binele tău.

Lecţii, se gândi Shoshannah cu amărăciune. *Poveşti*, *adică*, *scor-l neli ale minţilor voastre înguste*, *pentru a explica stelele de pe cer*.

Binevoitor, iertând-o parcă de acuza nedreaptă, Rab-Mawg se aplecă spre Shoshannah. Din spate, Ebed, Ghezar şi Awkawn o urmăreau, vădit îngrijoraţi. Sperau probabil să o lase baltă – deşi îl acuza pe bună dreptate. Fără îndoială că se temeau că Ra-Anan i-ar putea da afară din slujbele lor mult râvnite şi onorabile de ajutoare de preoţi în turnul lui Shemesh.

Altfel, *ce aţi face voi patru*? se întrebă ea, în vreme ce îngenunchea împreună cu Demamah puţin mai aproape de preoţi. Ar fi nevoiţi să se facă fermieri şi negustori sau săpători de canal. Ar fi o cădere destul de mare dacă ar fi înlăturaţi din templul lor aurii din turnul acesta. *Sunt convinsă că aţi face orice ca să vă păstraţi slujbele acestea*, *chiar şi să mă omorâţi pe mine*. Speriată de acest gând, Shoshannah fu foarte atentă la explicaţiile lui Rab-Mawg cu modelele din stele.

— Acum suntem în luna lui Shemesh, iar Şarpele,

Stăpâna şi Leul sunt reprezentate de aceste stele aici şi acelea acolo. În curând, Copilul Făgăduit ni se va descoperi acolo.

Îşi odihni mâinile pe genunchi, cu faţa umbrită.

— Acestea arată vremea recoltei, care e urmată de zilele cântăririi – când se cântăreşte şi se măsoară grânele. În lunile

Cunună în ceruri următoare, vei vedea semnul Marelui nostru Rege zburând pe vulturul lui Asur, căci el a cucerit acele triburi.

Tribul tatălui Metiyl. *Şi al lui Tsinnah*, se gândi Shoshannah nefericită. *Precis a născut deja*. *Şi nici n-am mai vizitat-o*. Se mustră. ispru: *Nu te gândi la ei*! *Terminăţi lecţia ca să poţi pleca*.

Nesuferitul stăpân Rab-Mawg vorbi jumătate de seară. Se forţă să-l asculte şi să repete ce îi spunea el. Îi arătă care stele erau lin lecţia din acea seară şi de ce. Şi îi spuse care stele urmează să ipară în săptămânile următoare. Până termină, chiar şi Ra-Anan la mulţumit de ea.

— Foarte bine, copilă.

Deşi tonul îi era muşcător, era prima oară când îi făcea un compliment. Însă, având parte de laudă din partea lui simţi mai ilegrabă că îşi trădează părinţii decât că făcuse ceva bine.

Demamah fusese tăcută toată seara. Dar totuşi acum, urmată de doi paznici, apucă încântată braţul lui Shoshannah, coborând. rările luminate de lună ale turnului.

— Te-ai descurcat atât de bine! A fost uşor – mulţumesc!

— Te-ai temut că voi face iar scandal?

— De bună seamă.

În ciuda vrerii ei, Shoshannah râse în întunericul umed, de vară, presărat cu zumzet de gângănii. Simţindu-se mai înviorată, ge repezi să coboare ultimele trepte în urma unchiului ei, îndrep-l”. induse spre un paznic ce ducea o torţă care stătea în aşteptare cu caii lor.

Dintr-odată, alţi paşi se grăbiră din întuneric spre ei. O umbră se lăsă odată cu Ra-Anan, înghiontindu-l, acoperindu-l uşor. Ra-Anan ţipă scurt, apoi gemu şi îşi pocni atacatorul. Shoshannah auzi o încăierare, un urlet înspăimântător înăbuşit şi un zgomot oribil de oase zdrobite, urmat de o bufnitură seacă.

Paznicii se repeziră pe lângă Shoshannah şi Demamah, înspre Ra-Anan, iar Demamah se cutremură:

— Tată? Tată!

187

Kacy Barnett-Gramckow

— Taci, Demamah! o repezi Ra-Anan.

După o scurtă pauză, ieşi dintre umbre, descotorosindu-se de un trup care căzu fără vlagă pe pavajul din cărămidă, şi întoarse spre lumina torţei.

Shoshannah se prinse de Demamah, îngrozită, holbându-se către Ra-Anan. O parte a feţei sale era însângerată de o tăietură şi şchiopăta, desfigurat de o expresie teribilă, în lumina pâlpâindă.

— Unchiule…

Încercând să-şi adune puterile, paznicii traseră un trup la vedere: un bărbat rigid, slab, cu privirea fără viaţă, cu sânge ţâşnit pe nările zdrobite. Se dădu înapoi cu sfială.

— Acesta e bărbatul pe care l-am văzut ieri. Ra-Anan o cercetă cu prudenţă, iar apoi privi în jur.

— Pe cai, amândouă. Mai pot fi şi alţii, îl ascultară mute de uimire şi se grăbiră.

Capitolul 14

În zorii dimineţii, Adoniyram apăru în curtea

unchiului său, holbându-se la trupul învelit în piele al aşa-zisului ucigaş. Ra-Anan îi ochi pe Adoniyram acuzator.

— Acesta e acelaşi zurbagiu cu care ne-ai făcut să cădem la învoială acum ceva vreme.

— Îmi amintesc. Era Dayag – pescarul.

Adoniyram îşi luă privirea de la chipul stâlcit al omului mort. Hotărât să-l îndrepte pe unchiul său, se prefăcu neştiutor, întrebându-l:

— I-au fost îndeplinite promisiunile pe care i le-am făcut. atunci când preoţii templului i-au cerut pământurile?

— I-au oferit pământuri la schimb, dar le-a refuzat. *Pământuri mai slabe, departe de oraş şi de râu – pământuri care i-ar fi fost mijlocul de trai*, îi aminti Adoniyram în gând unchiului său. *Iar asta a fost vina ta, ştii şi tu prea bine. Tu conduci totul aici, chiar; / pe preoţi.*

Cercetând rana lunguiaţă unsă cu alifie de pe faţa lui Ra-Anan i *v* promitea o cicatrice pentru totdeauna, Adoniyram spuse:

— Nădăjduiesc că nu mai sunt şi alţii ca el.

— El e mort, spuse Ra-Anan răspicat şi mulţumit. Şi pe alţii îl voi prăpădi la fel de uşor.

Plin de dispreţ, apucă trupul strâns în piele şi le făcu semn paznicilor.

— Leagă-l şi aruncă-l în râu la sud de cetate.

În timp ce paznicii se repeziră să se supună, Ra-Anan şchiopă I, i spre casă. Adoniyram îl urmă, bănuind că lupta unchiului său pentru viaţă fusese mai aprigă decât lăsa a se înţelege. Pe lângă.1 crestătura de pe faţă şi picior, mâna dreaptă a lui Ra-Anan fusesi-şi ea zgâriată şi umflată şi se mişca foarte grijuliu.

Păstrându-şi un ton nepăsător, Adoniyram îl întrebă:

— Sunt bine verişoarele mele?

— Dorm încă, răspunse Ra-Anan scurt. Nu au fost rănite, dar sunt speriate. Voi aduce mai mulţi paznici să se simtă mai ocrotite.

Să te simţi tu mai ocrotit, hotărî Adoniyram, intrând în odaia cea mare. *Şi tu eşti speriat, unchiule. Credeai că nu te poate înfrânge nimeni. Dar poate că te-ai înşelat. Şi eu m-am înşelat.*

— Dacă găseşti nişte arcaşi pricepuţi, să nu uiţi că mi i-ai făgă duit mie.

— Vom vedea, mormăi Ra-Anan, aşezându-se comod pe o grămadă de perne.

Zeva'ah intră acum în odaie, îmbrăcată frumos, cu o brătaiu atrăgătoare din aur şi o salbă nouă din mărgele roşii, ornată cu frunze plate, strălucitoare, din aur. Ducea o tavă din aramă plină cu lipii, curmale, peşte cu condimente uscate, o farfurie finuţă din aur, faţă de masă şi patru cupe din aur – tot noi, după cum îi păru lui Adoniyram. Precis primise Ra-Anan „plocoane" din partea negustorilor care erau date ca ofrande pentru preoţii din turn. Fără îndoială că şi negustorii, şi preoţii erau mâniaţi pe Ra-Anan.

Zeva'ah îşi aşează tava pe rogojina căptuşită cu lână de lângă soţul ei şi aruncă o privire cercetătoare la rana de pe faţă. El nu o băgă în seamă, întinzându-se după o bucată de pâine moale şi nişte peşte.

190

Ormah intră acum în cameră, aducând două ulcioare din lut.

— Du-te să trezeşti fetele, îi ordonă Zeva'ah în timp ce slujnica. iseză ulcioarele lângă ea. N-o să doarmă toată ziua.

Ormah se supuse cu umilinţă, dar îi aruncă lui Adoniyram pe furiş un zâmbet înainte să iasă din cameră.

El îşi feri privirea.

Ra-Anan mâncă în tăcere, însă Zeva'ah continuă să sporovă-i. iscă cu Adoniyram până când Demamah şi Shoshannah ieşiră din coridorul cu perdea. Amândouă erau desculţe şi îmbrăcate în cămăşi de noapte şi învelitori simple din în Amândouă ară-i, în atrăgător, aşa adormite şi tinere, fără gătelile lor obişnuite. <e închinară îndată şi îngenuncheară, privindu-l îngrijorate pe Ka-Anan. El se încruntă, făcându-le să se îndrepte de spate şi… îşi vadă de micul dejun.

— Tatăl tău e bine, îi spuse Zeva'ah, zâmbind foarte senin în l imp ce turna vin diluat în cupele din aur şi le dădu mai departe. Slavă cerului şi vedeţi-vă de treabă; seara trecută nu s-a întâmplat nimic.

Nu vă puteţi preface că duşmanii voştri sunt nimic, o contrazise în gând Adoniyram, nelăsându-se înşelat de zâmbetul mătuşii sale. *Bietul Dayag era doar unul dintre mulţi alţii*.

Demamah primi în tăcere sentinţa mamei sale, la fel ca Shoshannah. împărţiră cupa din aur a lui Demamah, după care K apucară să mănânce, abătute.

Adoniyram se sili să nu se uite prea mult la Shoshannah – oricât de ispititoare era. Ra-Anan şi Zeva'ah n-aveau decât să-şi bată capul oare ce simte el faţă de ea; dar el nu va încuviinţa în mod deschis. Ştia foarte bine că se foloseau de Shoshannah ca să-l idemenească în casa lor, dar nu era dispus să cadă în capcana pe are i-o întindeau. *Aş putea să mă folosesc eu de voi*.

Se auzi zarvă în curte: caii fornăind, oamenii strigându-se unul pe altul, slujitorii alergând. Zeva'ah îşi puse jos cupa din nur şi îşi netezi rochia. Un paznic ciocăni uşor în tocul uşii din lemn, tuşi în semn de scuză, apoi se închină şi anunţă:

Kacy Barnett-Gramckow

— A sosit stăpânul Cuş.

Ra-Anan îşi dădu îndată pe gât ceaşca cu vinul diluat, n aruncă lui Adoniyram o privire rece şi mormăi:

— Precis că va veni şi mama ta în curând.

Va vrea să se bucure, se gândi Adoniyram. Dând respectuos din cap, spuse:

— Sunt convins că ai dreptate, unchiule.

Pentru a-şi accentua nepăsarea şi să-şi liniştească duşmanii, Adoniyram îşi dădu mâncarea la o parte şi se ridică pentru a i da bineţe lui Cuş. Demamah şi Shoshannah se ridicară şi elfl împreunându-şi mâinile înainte şi închinându-se în vreme ol intră Cuş în odaia cea mare.

Înveşmântat izbitor în haine noi de in cu brăţări mari din am şi un lanţ de aur la gât, Cuş făcu semn din mână nepăsător:

— Staţi jos. Mâncaţi mai departe.

Adoniyram se aşează tăcut, urmărindu-i şi ascultând ce se întâmplă. Demamah şi Shoshannah îngenuncheară, privindu-l neliniştite pe Cuş.

El nu le dădu atenţie, dar se aşează lângă Ra-Anan:

— Arăţi nemaipomenit de bine. Slujitorii mei mi-au spus ci ai fost grav rănit.

Turnându-şi o ceaşcă de vin tare – măcar că nu-i stătea în obicei să bea atât de mult – Ra-Anan spuse:

— Slujitorii tăi nu sunt buni de iscoade; ar trebui să te desco toroseşti de ei.

— Poate că da. E limpede că au umflat-o. Acum, Cuş îl cercetă cu ochi critic.

— Dacă tăietura aceea a fost rana ta cea mai gravă, atunci eşti norocos. Oricum, te sfătuiesc să nu ieşi afară până nu ţi se vindecă. E o rană urâtă.

— Da, nu ar fi o idee bună să mă arăt slab, îi

răspunse Ra-An a 11, pe un ton înţepător. M-am hotărât să nu merg la ceremoniile dl la templu. Voi trimite nişte ofrande preoţilor.

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine, spuse Cuş măsurând dinadins pocalele noi din aur.

Ra-Anan îi aruncă o privire tăioasă, respingătoare. Adoniyram ichiţă un zâmbet şi apoi îşi termină băutura.

— Mănânci ceva? îl întrebă cu blândeţe Zeva'ah pe Cuş, oferindu-i o farfurie din aur cu peşte, pâine şi curmale.

Cuş primi, dar nu făcu decât să se amuze cu mâncarea. Afară, un alt slujitor ciocăni umil în uşorul uşii, intră şi se închină în faţa lui Ra-Anan.

— Stăpâne, soseşte stăpâna Sharah împreună cu oamenii din casa ei.

Adoniyram îşi dori ca mama lui să nu fie atât de previzibilă. Îi oferi cupa lui din aur lui Zeva'ah.

— Am terminat, mulţumesc, mătuşă.

Zeva'ah zâmbi, însă privirea îi era împietrită. Turnă puţin lichid în cupă, o şterse cu un material din în iar apoi o umplu din nou până aproape de gură cu vin bun pentru Regina lor a (Vrurilor, iubitoare de băutură.

— Mă gândeam eu că vine şi face scandal, mormăi Cuş. Adoniyram fierbea. Era de toată jena din partea lui Cuş să o învinovăţească pe Sharah că face scandal când şi el se bucura de necazul lui Ra-Anan la fel de mult.

În scurt timp, Sharah se strecură înăuntru, semeaţă, durdulie, palidă şi acoperită cu bijuterii şi aur. Spre dezgustul lui Adoniyram, buclele îi erau desfăcute şi rochia din în mătura podeaua din spatele ei. O salută cu o sărutare de cuviinţă, apoi îi oferi locul şi se aşează pe o rogojină lângă ea.

— Văd că mai eşti în viaţă, îi spuse zeflemitor lui Ra-Anan. Dădu din cap spre Cuş, apoi privi spre Demamah şi Shoshannah, dire se ridicară şi îi făcură o plecăciune. Încruntându-se, Sharah Ilutură o mână nerăbdătoare.

— O, dacă trebuie să rămâneţi şi voi, atunci staţi jos! Fetele se aşezară.

Sharah primi vinul din partea lui Zeva'ah şi râse triumfătoarr către Ra-Anan.

— Vei avea o cicatrice de toată frumuseţea! Vezi ce se întâmplă când îi faci pe localnici să te urască?

— Să ţii minte şi tu vorbele tale, dragă soră, o avertiză Ra-Anan, dezvelindu-şi dinţii către ea.

Sharah pufăi, mulţumită.

— Nu mi se va întâmpla mie niciodată *aşa ceva*. Pe mine oamenii mă adoră, ştii foarte bine. Sunt ca o mamă iubitoare pentru ei.

Şi mai puţin pentru mine, ripostă Adoniyram în gând. Ar fi vrui să scape de acolo, să se refugieze cu Shoshannah şi Demamah, să le tachineze şi să râdă împreună cu ele, să asculte istorisiri şi să le convingă să meargă la vânătoare cu el, căci nu mai ieşiseră de săptămâni bune. Dar în schimb, trebuia să asculte cum mama lui îi cerea lui Ra-Anan să-i povestească încercarea de omor doar ca să se amuze.

În timp ce asculta, Sharah sorbi din ceaşcă şi îi repetă îndreptăţindu-se:

— Mie nu mi se va întâmpla *aşa ceva*; eu nu mi-am făcut duşmani cum v-aţi făcut tu şi Cuş.

Adoniyram observă privirile ofensate ale lui Ra-Anan şi Cuj şi se întrebă, ca de obicei, cum putea mama lui să se amăgească singură în halul acela.

Shoshannah se stăpâni să nu se foiască în prezenţa

celor în vârstă. Toate deprinderile distinse şi toată mândria din lume nil i-ar putea preface pe Cuş, pe Sharah şi pe mâniosul Ra-Anan împreună cu Zeva'ah a lui în oameni deosebiţi. Nu putea suferi să depindă de ei. Şi totuşi ar fi fost îngrozitor dacă Ra-Anan ar fi murit noaptea trecută.

Împietri la gândul acesta, uitându-se în jos la rogojini, dându-şi seama dintr-odată cât de aproape fusese de o nenorocire. Dacă

Ra-Anan murea, Zeva'ah ar fi azvârlit-o în drum ca pe un gunoi. Ar fi putut scăpa, dar precis s-ar fi găsit altcineva să o înhaţe pentru a-şi duce la capăt uneltirea: Cuş. Sharah. Rab-Mawg. Sau Adoniyram.

Simţind că o ia cu slăbii, îşi aminti că, dintre cei patru, numai Adoniyram nu spusese că ar dori să o ucidă. Şi, deşi apărase pretenţiile lui Rab-Mawg asupra lui Shoshannah în mod deschis, se temu că, dacă i s-ar oferi ocazia, Adoniyram ar lua-o de nevastă. îşi arătase de mai multe ori atracţia faţă de ea. Iar căsătoria cu el ar fi un alt fel de moarte. Nu ar mai avea nicio speranţă de întoarcere la familia ei. Sau la Kaleb…

Pe când se holba Shoshannah la rogojini, uimită, Regina Ceruri lor Sharah îşi ridică brusc vocea, revoltată.

— Acestea sunt cupe noi! Iar aceea e o salbă nouă, Zeva'ah. I redeai că le poţi ascunde de mine?

— Aceasta este casa mea; nu am nimic de ascuns, spuse Zeva'ah, destul de iritată. Iubitul meu mi le-a dăruit ieri.

— Eşti invidioasă că au pus mâna pe ele înaintea ta, o luă Cuş ni derâdere pe Sharah.

Ra-Anan spuse:

— Sharah, nu e problema ta.

— Nu e? Cred că ai luat ceea ce mi se cuvenea.

Shoshannah închise ochii în timpul certei meschine care urmă.

lrăduindu-se să-şi amintească să fie recunoscătoare că Ra-Anan era în viaţă.

Shoshannah o auzi pe Demamah răsucindu-se în somn, de igitaţie, se părea. Atacul asupra lui Ra-Anan o afectase mult. Nu mânca şi nici nu dormea bine – la fel ca Shoshannah.

O s «*vorbesc mâine cu ea*, se gândi Shoshannah, încercând să prindă puţin la inimă. *Tatăl ei e în viaţă şi nu e nevoie să participăm*

195

Kacy Barnett-Gramckow *la ceremoniile din turn*, *de care ne era amândurora groază*. Am avut parte de îndurări, într-adevăr…

Îndreptându-şi gândurile spre Cel Preaînalt, aşa cum n-o mai făcuse de săptămâni bune, se întrebă: *Mai eşti aici*, *mă mai păzeşti totuşi*?

Purtând o blană din piele de leopard prinsă pe umărul stâng, Rab-Mawg cercetă altarul poleit cu aur. Toate erau acolo, lemnul, parfumul, mirodenii şi răşină, aranjate foarte bine, pregătite să fie aprinse în timpul ceremoniei din seara aceea după primirea ofrandelor. Mulţumit, tânărul mag se relaxa, zâmbind în barbă. Astăzi, cea mai importantă zi a lui Shemesh, era o zi care trebui. i într-adevăr celebrată. Pentru prima oară, îi va avea pe localnici numai pentru el în timpul ceremoniei, fără să fie încătuşat dl prezenţa stăpânului Ra-Anan.

Mai mult, Ra-Anan trimisese daruri pentru templu ca să-şi ispăşească lipsa. Sau, mai bine zis, înapoiase câteva dintre bunurile pe care şi le însuşise înainte.

Ai scăpat cu viaţă, se gândi Rab-Mawg cu părere de rău. *Dar dacă cineva s-a ridicat împotriva ta*, *se mai pot ridica şi alţii*, *iar următorul atac ar putea izbuti*. *Aşa aş*

scăpa de tine. *Poate anul viitor* în *vremea aceasta*, *nu vei mai fi*. Iar Shoshannah va duce la îndeplinire făgăduinţele mamei sale.

Shoshannah, *mă bucur că te temi de mine*, se gândi el. *Chiar dani nu îţi pui încrederea în Shemesh al nostru*, *chiar dacă nu-l urmezi*, *mu vei urma pe mine*.

Acum, meditând la lecţia aproape dezastruoasă cu fata, Rab-Mawg se încruntă, tulburat. Noul amestec de ierburi, seminţe şi tulpini fusese mai puternic decât se aşteptase. Prea puternic. Nu primise nicio viziune în urma băuturii. În schimb, nu-şi men aminti nimic din ziua aceea şi din dimineaţa următoare. Ghez-ar

Cunună în ceruri şi ceilalţi se speriaseră şi fuseseră furioşi că le pusese slujbele din mplu în pericol.

Data viitoare, *voi fi cu băgare de seamă*. Şi va fi o dată viitoare. Ira sigur că acest nou amestec, măsurat şi potrivit cum trebuie îi va oferi viziunile şi înţelegerea euforice pe care le aştepta din cer.

Ebed, Ghez-ar şi Awkawn ieşiră de după perdelele din în K.ib-Mawg dădu din cap şi zâmbi, arătându-le că are privirea limpede, că e treaz şi gata pentru ziua cea mare. În bătaie de joc, spuse:

— Ar trebui să ne rugăm pentru vindecarea deplină a stăpânului Ra-Anan. Râseră toţi.

196

197

Cunună în ceruri

Capitolul 15

A

În amurg, în mijlocul lătrăturilor de câini de pe dealurile înverzite din jur, Kaleb stătea jos împreună cu Tiyrac şi ceilalţi înaintea micului foc de seară. Dar nu era în apele lui, ştiind că Zekaryah îl urmărea.

Într-un final, Zekaryah vorbi:

— Arăţi prea bine.

— Asta nu e de bine, murmură încet Kaleb către Tiyrac. Îngrijorarea îi crescu atunci când Zekaryah îşi plecă genunchiul în spatele lui Kaleb, apucă pletele bogate pe care Kaleb le purtase cu mândrie ani întregi şi începu să le taie cu un cuţit din cremene.

Toţi, în afară de Echuwd şi micuţul Rakal, se împotriviră zgomotos. Keren strigă:

— Nu, Zekaryah!

Nu te împotrivi, se avertiză Kaleb pe sine, strângând tare din ochi. *Va creşte la loc. Asta e pentru Shoshannah… deşi ea ar râde de mine.*

Lângă el, Tiyrac bombăni în vreme ce Zekaryah făcu la fel şi părului său.

— Nu te mai îmbăiezi, îi porunci Zekaryah. Te speli doar pe mâini şi pe faţă.

— Ce, adică ce vrei să spui? bolborosi Tiyrac. O să facem păduchi.

— Cu atât mai bine.

Împăcându-se cu ideea de a rămâne jegos, Kaleb se plânse cu voce tare:

— O să arătăm şi o să mirosim ca nişte dobitoace.

— Foarte bine, spuse Zekaryah, fluturându-le pletele tăiate prin faţa lor.

Keren se apropie, întinzând mâna către el:

— Dă-mi pletele acelea; le va dori mama lor.

Eu le vreau pe ale mele, se gândi Kal. Curios, se uită în lături la I ia rul ciuntit grosolan al fratelui său.

— Arăţi mai rău ca mine.

Tiyrac pufăi pe nas, apoi se holbă la el şi rânji.

— Ce căpăţână pocită ai!

— Pocită, ne-pocită, arată mai bine decât a ta!

Auzind acestea, Metiyl cel vânjos se lovi peste genunchi şi ţipă şi chiui de râs, neputând să se stăpânească până când începură M ceilalţi să râdă – eliberându-se de încordare, prin voie bună.

După ce îşi trase sufletul, Kaleb se ridică şi merse până la Sem, înconjurând focul. Îngenunchind înaintea lui, foarte evlavios, kaleb îl imploră:

— Te rugăm să te rogi pentru noi. Şi pentru Shoshannah.

Sem zâmbi. Kaleb poate fi uneori un nesuferit şi un destrăbălat, dar s-a încrezut în Cel Preaînalt cu toată puterea lui – ceea ce nu era puţin lucru. Pe deplin mulţumit, Sem apucă strâns umerii lui Kal şi se rugă pentru el. Şi pentru Shoshannah. Pentru toţi.

199

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

În zori, Keren îşi îmbrăţişa strâns ginerele, hotărâtă să nu I tulbure cu lacrimile ei – Kal era foarte sensibil.

— Să-ţi păzeşti pielea! îi porunci ea, ridicându-şi privirea severă spre el. Găseşte-o pe Shoshannah şi vino acasă cât în îi curând.

Îmbrăţişând-o cu forţă, copleşind-o aproape, spuse:

— Mamă Keren, te rog nu te îngrijora.

— Ba mă îngrijorez.

Întorcându-se spre Tiyrac cel voinic şi ruşinos, Keren

îl îmbrăţişa şi pe el.

— Sunteţi ca fiii mei, tu şi cu fratele tău. Mulţumesc pentru ceea ce faceţi.

— Poate Cel Preaînalt mă va binecuvânta, murmură el ruşinai, dar încrezător, cu ochii verzi-căprui licărind precum ai lui KaleO Se pare că, în ciuda bombănelilor, Tiyrac abia aştepta aceastjj aventură, la fel de mult ca fratele său.

— Ţineţi minte ce v-am învăţat, le porunci sever Zekaryah. S.şi nu vă încredeţi în nimeni. Şi ţineţi-o de-a lungul râului, spre suc I

— O să ţinem minte, îţi dau cuvântul meu, fu de acord Kal, bătându-l pe Zekaryah pe umăr de plecare înainte să-l încalec! pe Khiysh care dădea semne de nelinişte.

Privind în urma lor, Keren îşi înăbuşi plânsul. Mergând lângă. * ea s-o aline, Annah spuse:

— Ne vom ruga neîncetat pentru ei. Dar, oh, atât de urât le I ciopârţit părul… bieţii de ei! Zekaryah, îl acuză ea cu blândeţi arată cumplit.

— O să treacă peste asta.

— Sunt sigur, fu de acord Sem, urmărindu-i pe cei doi aven 111 neri înaintând pe deluşorul înverzit şi făcându-se apoi nevăzuţi Dar dacă nu se întorc destul de curând, mă *voi duce* după ei.

Cunoscând încăpăţânarea tăcută a Celui Dintâi Părinte, Kerci i murmură pentru ea. Neliniştea îi crescu atunci când Metiyl căzu de acord ameninţând:

— Atunci să mă iei şi pe mine. O să vedem amândoi această Mare Cetate.

După săptămâni bune de călătorit, mergând chiar în urma lui Kaleb, Tiyrac se plânse:

— Puţi a carne stricată.

— Dar mergi în direcţia vântului! îi reaminti Kaleb.

— Hai să nu ne apucăm acum de *asta!* Tocana pe care ai făcut-o, izi-noapte putea goli maţele unui urs.

— În momentul acesta, urşii arată şi miros mai bine decât noi, oftă Kaleb frânt de oboseală, plin de sudoare sub soarele cald de vară târzie. În dreapta lor, râul mare de vest curgea atât de răcoritor şi rapid, încât abia se putea abţine să nu se arunce în apă. Tânjea după o îmbăiere din cap până în picioare, un bărbierit şi [*în* somn bun. Ca să nu mai pomenim de o masă bogată. Oare se va termina odată călătoria asta?

— Cred că trebuie să fim aproape de cetate.

— Chiar şi aşa, hai să ne punem cortul aici peste noapte şi să pescuim ceva, îi propuse Tiyrac. Iar apoi ne vom îngriji de haine.

Oricât de mult îi displăcea să renunţe la călătoria pe zi, Kal fu de acord cu fratele său. Trebuiră să-şi întărească arcurile şi să-şi mai pună provizii de săgeţi. Caii erau obosiţi. Khiysh devenea agitat, lovind cu copitele în tufişuri, în iarbă şi lăsând să se înţeleagă că îl va arunca jos pe Kaleb dacă nu se opreau curând.

— Tu prinzi peştele, eu mă ocup de haine, se oferi Kaleb – pescuitul era una dintre îndeletnicirile preferate ale lui Tiyrac.

Tiyrac rânji.

— Cum nu se poate mai bine.

Mişcându-se rapid, descălecară, îşi spălară caii şi îi acoperiră „ipoi bătură ţăruşi pentru frâie adânc în pământ ca să poată paşte în voie fără să scape. În timp ce fraţii erau ocupaţi să cureţe o porţiune pentru vatră, Khiysh pufăi şi scoase un sforăit apăsat.

200

201

Kacy Barnett-Gramckow dând din copite. Kaleb se îndreptă de spate şi se întoarse să vadl pe cine ameninţa

Khiysh.

Călăreţi. Cinci. Tiyrac expiră din greu, îngrijorat.

— E prea târziu să fugim de ei.

— Noi nu vrem să scăpăm de ei, îi aminti Kaleb.

— *Tu* nu vrei poate.

— Ai la tine cuţitele?

— Da, îi răspunse scurt Tiyrac. Tu ai la tine capul? înveselit puţin, Kal îl bătu uşor pe umăr.

— Eşti mai bine.

— Taci din gură şi stai cu ochii pe ei.

— Da, stăpâne.

Călăreţul din faţă era cel mai mare dintre ei, însă mărimea nu conta; îşi scoteau arcurile, ţintind spre Kaleb şi Tiyrac. Kalel fu surprins de calmul său. Nu-i mai întâlnise niciodată pe acesta oameni, dar mulţumită lui Zekaryah, îi înţelese. Aproape ci îl auzea pe Zekaryah dându-i de grijă: *Nu te încaieră decât dacii trebuie*. Vârându-şi degetul mare după centură, Kaleb îi urmări apropiindu-se.

În timp ce căpetenia călăreţilor şi încă unul îşi ţineau arcurile aţintite spre Kaleb şi Tiyrac, ceilalţi trei se aruncară jos de pe cai. Unul se repezi să le scotocească printre lucruri, în timp ce alţi doi se îndreptară spre cai.

Khiysh se ridică îndată şi lovi cu copita, în vreme ce calul Im Tiyrac, Nashak, dădu să-i muşte furios pe călăreţii care îl între rupseseră din păscut.

— Eu merg cu calul meu, îi spuse Kaleb călăreţului conducător.

— Dacă te împotriveşti, o să mori! îi răspunse omul cu mânii1.

— N-am spus că m-aş împotrivi, lămuri Kaleb, cu bunăvoinţă. Am spus doar: „Eu merg cu calul meu”, atâta tot.

Un călăreţ se opri din scotocit printre lucrurile lui

Tiyrac şi strigă:

— Ghid ohn, uită-te la astea.

202

Cunună în ceruri

Ridică arcul şi tolba lui Tiyrac, uitându-se fix, cu subînţeles, CU ochii săi mici şi căprui către şef.

Bănuitor, cu arcul şi săgeata încă în mână, Ghid ohn îl întrebă pe Kaleb:

— Cine eşti? De unde ai asemenea arme şi cai?

— Am crescut cu ele, rosti Tiyrac, cu cel mai mormăit şi jos glas posibil.

— Primele mele amintiri sunt împreună cu un cal, fu de acord Kaleb. Nu m-am despărţit niciodată de el. Sau de arme.

— Acum vei fi fără ele, îi spuse Ghid ohn. Îngenuncheaţi. îmândoi. Dibriy, Ye uwsh, legaţi-i strâns. Puneţi sfoara dublă, (poi căutaţi-i de arme – o să vină cu noi.

— Deci, îi şopti Kal încântat lui Tiyrac, a fost destul de uşor!

— Mai taci.

203

Capitolul 16

— LJ de! De la mama ta, se repezi Ormahân curtea lui Demamah, aruncând câteva gheme de lână simplă pe covoraşul de lângă Demamah şi se îndepărtă iar.

Shoshannah îşi lăsă jos lucrul cu tivitura şi se uită după slujnică, uimită. Ormah se repezea de parcă Zeva'ah i-ar fi suflat în ceafă.

— Se grăbeşte.

— Trebuie să îşi termine lucrul înainte de festivalul din seara asta, îi explică Demamah, culegând ghemele de lână. Tinerek1 din cetate îşi pun ofrandele în râu pentru a comemora moartea… unui paznic tânăr. După ce îi spun

istorioara şi îi plâng soarta aprind lumânări, iar apoi dansează şi petrec în strada pieţii până după apusul soarelui.

— Ce paznic tânăr? întrebă Shoshannah, amintindu-şi cu neplăcere de istorioarele mamei sale.

Demamah şovăi cu povestitul, fără să-şi ridice privirea.

— Unul dintre paznicii mamei tale, Lawkham. Lumea spună* că a iubit-o şi că a stârnit mânia Marelui Rege atât de puterniq încât… a fost ucis. Trupul său a fost aruncat în râu.

Cunună în ceruri

— Şi bineînţeles că a fost vina mamei mele, mormăi Shoshannah, înfuriată de varianta deformată a trecutului mamei sale.

Cu vorbe blânde, dar şi tăioase, Demamah fu de acord.

— Desigur. Nu putea fi niciodată vina Marelui Rege. Ştiind că Demamah nu avea nimic de-a face cu istorisirile îngrozitoare despre „domniţa Keren”, Shoshannah se abţinu şi Continuă să tivească marginea materialului purpuriu-crem. Dar i) copleşi amărăciunea până când spuse, într-un final:

— E uimitor că nu m-au omorât deja din cauza mamei mele.

— Sunt sigură că majoritatea nu te învinovăţesc şi nici nu-ţi doresc răul. Iar noi – tu şi cu mine – ştim adevărul.

— Da, dar e groaznic când nimeni altcineva nu vrea să-l creadă, spuse Shoshannah în timp ce smulse cu putere un nod de la capătul firului de lână, iritată.

Isprăvindu-şi masa de seară, Shoshannah căzu pe gânduri, cu privirea pierdută, pipăind la nesfârşit marginea unei farfurii din iramă, încruntându-se.

Precis că deja femeile din Cetatea cea Mare se adunau, beau şi sporovăiau aprinse, jelind moartea lui Lawkham printr-o isto-i isire mincinoasă. Nu le-ar interesa adevărul; ar ţine de povestea lor, înflorind-o până nu s-ar mai cunoaşte. *Nu e drept*.

De partea opusă, Zeva'ah oftă, exasperată.

— Shoshannah, nu mai sta îmbufnată. Ne-ai stricat cina cu supărarea ta.

Shoshannah îşi ridică privirea cu surprindere.

— Mătuşă, iartă-mă. Am fost cu nebăgare de seamă.

— Dimpotrivă, spuse Ra-Anan calm, erai prea cu băgare de camă faţă de altceva. La ce te gândeai?

Shoshannah şovăi. Mătuşa şi unchiul ei o priveau lung. Lăsându-şi capul în jos, mărturisi:

— Mă gândeam la ceremonia aceasta şi… îi regretam originea.

204

205

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Originea este tristă, dar pentru mulţimile de tinere nu J decât o scuză să se joace pe străzi după lăsarea întunericului, îl spuse Ra-Anan. Dă-le uitării. Şi dă uitării şi povestea aceea veche aşa cum am uitat-o şi noi.

— Nu doar fetele tinere sunt nechibzuite; şi Tabbakhaw mergi1, spuse Zeva'ah cu obidă. Ai zice că n-are nimic în cap.

— Nu i-ai interzis? întrebă Ra-Anan, întorcându-se spre soţia sa, arătându-şi cicatricea încă vineţie, cusută, coborând pe pariv. i stângă a feţei spre gât.

Zeva'ah pufni:

— M-am gândit să-i interzic, dar ar fi fost supărată pe mine săptămâni bune şi ar fi stricat mesele noastre de seara. Oricum, i-am spus să nu se întoarcă împreună cu

Ormah dacă li se faiv rău de la băutură.

— Ar fi trebuit să le interzici să meargă la asemenea petreceri absurde şi copilăreşti; ele ne reprezintă familia, spuse Ra-Anarl mijind ochii adânciţi şi gura strânsă.

Zeva'ah se încorda, vădit în apărare, iar Demamah îşi împreună degetele strâns în poală. Citind semnele unei certe câţi plutea în aer, Shoshannah se gândi să spună sau să facă cev. i nepoliticos ca să poată fi trimisă afară din cameră.

Un ciocănit zgomotos şi insistent la uşa cea mare le întreru psi! şi gândurile, şi ciorovăiala.

Perek strigă un salut aspru, apoi intră şi se închină, iar fruntea i se încreţi de neplăcere.

— Iertare, stăpâne. O mulţime de femei din piaţă s-au adunat la poartă şi cer ca *ea* să li se alăture.

Colecţia de colţi şi gheare de la gâtul pazniculuí, înşiruită pe un şnur din piele, zornăi zgomotos când îşi mişcă braţul drep spre Shoshannah.

Înfricoşată, Shoshannah ţipă:

— Eu?

— Da, tu, pufăi Perek. Ameninţă să facă probleme casei ale dacă nu aduci un omagiu tânărului care a murit din cauza n. unei tale.

Nu. Nu pot. Se uită la unchiul ei, sperând că va refuza, însă <! i-Ananâşi ridică o sprânceană, având în vedere şi varianta aceea.

— Unchiule, nu, te rog, îl imploră Shoshannah, încercând să rămână calmă.

Lângă ea, Demamah se aplecă înainte, destul de neliniştită ca.a îndrăznească:

— Tată, dar n-o vor omorî?

Ra-Anan se lăsă pe spate, gândind la rece cu voce tare.

— Va fi păzită. Iar femeile acelea din piaţă dau tonul

la mare parte din negustoria din cetate; nu pot fi trecute cu vederea.

— Ne pot face viaţa un calvar dacă refuză să servească locuinţa noastră, îi spuse Zeva'ah lui Shoshannah, bucuroasă că poate domoli cearta cu soţul său, luându-i partea.

— Sunt sigură că vei supravieţui, copilă. *Mă tem că nu*.

— Asigură-te că nu-i vor face rău, dar nu le nici deranjaţi ceremonia, îi puse Ra-Anan lui Perek, foarte hotărât din câte se părea.

Shoshannah ascultă îngrozită. *Mă oferă atât de uşor*. Ştia că protestele doar ar înrăutăţi lucrurile.

Nici Perek nu ar îndrăzni să se împotrivească, deşi îl privi uimit, ca şi cum nu-i venea să creadă că stăpânul său îi porunceală păstorească o turmă de femei.

— Poţi merge aşa cum eşti, se ridică Zeva'ah şi o îndemnă pe Shoshannah să iasă. Numai să fii atentă ce spui şi să nu jigneşti pe nimeni.

— Aş vrea să vii cu mine, mătuşă, spuse Shoshanah, făcându-i o propunere precaută. Nu vreau să fac de ocară casa ta.

Demamah se ridică şi se uită ba la mama, ba la tata.

— Te rog, lasă-mă să merg cu ea; o să am eu grijă să nu facă probleme.

— Nici vorbă! se răsti Ra-Anan. Voi două veţi sta aici unde vă e locul.

Iar mie bineînţeles că nu îmi e locul aici.

— Iartă-mă, unchiule. Mătuşă.

Shoshannah le făcu o plecăciune superficială, rece.

Tremura ml aproape de furie şi suferinţă, păşi mânioasă afară, în curtea cafij strălucea de purpuriu şi violet de la apusul soarelui.

Perek o urmă. Imediat ce ajunseră destul de departe de casa principală, începu să-şi verse mânia.

— Nu ne-ai făcut decât probleme din prima zi în care ai apărut – ar fi trebuit să te omor atunci când am avut ocazia! Iar acum asta! Să păzesc o adunătură de femei nebunatice…

— Cei mai mulţi bărbaţi s-ar bucura să poată fi în locul tău, ÎI întrerupse Shoshannah furioasă în vreme ce paznicii deschisei! poarta. E bine că nu eşti căsătorit. Biata soţie!

Un cor dezlănţuit de râsete femeieşti îi întâmpinară, speri ind-o pe Shoshannah. Mâinile lor îi cuprinseră mijlocul, coatele, haina, trăgând-o în mulţimea de femei victorioase.

— Biata soţie! sună ecoul din gura unei femei măritate, râzând la adresa lui Perek.

Dintr-odată, Shoshannah îşi dădu seama că spusese ceea ce trebuia; aşa nepoliticos şi oribil cum era, femeilor acestora des trăbălate le făcea plăcere. Băgă de seamă şi că acum era mai în siguranţă cu ele decât cu Perek. Iar el părea că scuipă foc.

— Să pornim, fiică a lui Keren, lălăi cineva un cântecel în urc chea lui Shoshannah. La râu!

Mă vor arunca în râu… iar Perek nu mă va salva.

Ca o turmă, o duseră pe Shoshannah departe de casa lui Ra-Anan, râzând, jubilând, forţându-l pe Perek să se grăbească în urma lor spre strada pieţii, unde se uniră cu altele care erai nerăbdătoare să petreacă. Ici şi acolo se vedeau la porţi sau în mici grupuri bărbaţi care se aplecau spre stradă, urmărind cum trecea parada „femeilor nebunatice”. Ruşinată, Shoshannai iucercă să nu le dea

atenţie. Dar la capătul străzii pieţii, o faţă cunoscută călare pe un cal aproape că o făcu să se oprească din ilrum. Adoniyram. Cu doi paznici.

O recunoscu, făcându-i semn din cap aproape neobservabil „ipoi se uită la celelalte fete nemăritate din mulţime, zâmbindu-le „idmirându-le vădit pe unele, făcându-le să râdă în hohote şi să chicotească.

Nu m-ai avertizat să mă ţin departe de această *adunare*, îi răspunse Shoshannah în gând, nervoasă. Se pare că venise ca să se imuze. Însă poate ar interveni dacă ar fi pusă în pericol de femeile acestea destrăbălate.

Unele femei măritate şi fete tinere duceau flaute subţiri din os şi acum începură să cânte la ele, sunetele triste ridicându-se l. i cer, acoperind veselia preoţilor. Apropiindu-se de râul scăldat în lumina amurgului, femeile tăcură. Oftaturile, şoaptele din mulţime se împleteau cu o lungă poveste de jale.

El a iubit-o, fără să îi fie îngăduit... însă ea l-a dispreţuit... un biet paznic... Totuşi, i-a rămas loiali Pentru ea a murit el... în cele din urmă ea a regretat...

Ascultându-le declamarea, Shoshannah îşi înăbuşi dezgustul, l'femeile acestea făceau din mama sa o persoană rece, cu inima de piatră. La fel ca Sharah. Oamenii o înghesuiau spre malul râului. O femeie voinică şi hotărâtă îi puse un obiect în braţe: un vas mare din lemn, alungit, umplut cu arome, flori uscate şi o lumânare în flăcări puternice, care urma să aprindă tot vasul în curând. Shoshannah îşi dădu seama că era o barcă. O ofrandă.

— Pune-o pe râu, fiică a lui Keren.

Fierbând încă de mânie, dar conştientă că trebuie să se supună, Shoshannah coborî la apă şi intră în ea, gâfâind în tăcere din cauză că era rece, iar nămolul gros ţâşnea în sandalele ei. Zeva'ah s-ar mânia dacă şi-ar strica

sandalele. Simţind cum o trage curentul apei de haine, Shoshannah lăsă jos în apă ofranda arzândă.

208

209

Kacy Barnett-Gramckow rugându-se să nu i se aprindă părul. Vasul ardea frumos, iar licrirea se reflectă în curentul întunecos care îl trăgea în aval.

Alte femei îşi puseră şi ele ofrandele în voia valurilor în spatele lui Shoshannah, îngenunchind cu jale ceremonioasă. Shoshannah urmări bărcuţele înflăcărate şi ascultă vaieteM dintr-odată fermecată, simţind cum istorisirea mamei ei prinde viaţă în faţa ochilor ei.

Mama a stat în mocirla asta. Undeva în apropiere, mama ci şi Zekaryah îl scoseseră pe Lawkham din râu şi îl jeliseră împreună cu însoţitoarele lor. Căraseră trupul lui Lawkham pe străzili1 Marii Cetăţii până la familia sa îndurerată. *Mamă, trebuie să fi fost groaznic pentru tine şi pentru tata*. O durea gândindu-se la ei şi [l tânărul Lawkham şi familia lui. Lawkham fusese puţin mai în vârstă decât Kal…

Acum apărură şuşoteli în spatele lui Shoshannah, firave exclamaţii de încântare amestecată cu spaimă. Curioasă, Shoshann. În se întoarse. Trei femei stăteau în picioare la malul râului, îndepărtate puţin de mulţime, dintre care două ţineau torţe aprinse, iar o alta, mică de statură şi drăguţă la faţă, cu mâinile înfăşură U< grijuliu în jurul trupului. Era Meherah.

Uimită, Shoshannah ieşi din râu, repezindu-se spre mama sa vitregă, care îi întinse braţele.

— Shoshannah, copilă…

Cum femeile din spatele lor se îngrămădiră mai aproape, Shoshannah o îmbrăţişa pe Meherah şi o sărută, bucuroasă şi tristă în acelaşi timp.

— Chiar mă gândeam la tine… şi la familia ta.

— Aici sunt, copilă, spuse Meherah cu drag, ca şi cum arh fost împreună de când era mică Shoshannah. Şi nu te voi părăsi până vei fi din nou în siguranţă.

Surprinsă, Shoshannah se trase înapoi, cercetând faţa blândă cu ochi deschişi la culoare a lui Meherah.

— Cine ţi-a spus că sunt aici?

Cunună în ceruri

— Paznicii tânărului stăpân. Şi fiicele mele. Au auzit nişte zvonuri astăzi pe străzi – aşa că aş fi venit oricum. Deşi nu vin de obicei.

Şi Meherah îi şopti doar lui Shoshannah:

— Ele nu îl jelesc de fapt pe fiul meu; ei aduc ofrande cuiva născocit de ele.

Şi cu voce tare:

— Acestea sunt două dintre mătuşile tale, Hadarah şi Chayeh.

— Semeni atât de mult cu mama ta, oftă Hadarah, ţinând forţa la o parte cât se îmbrăţişară de salut.

Din spate, strigă o femeie:

— Meherah, dă-te la o parte din apă!

— Peletah, sfioaso, o mustră zgomotos, cu căldură, Meherah. Hai să o cunoşti pe copila Shoshannah!

Simţindu-se mai în siguranţă acum, Shoshannah o urmă pe Meherah în sus pe malul râului, unde Peletah cea voinică şi alte lemei se înghesuiau în jurul lor, sporovăind, bucurându-se din toată inima de eveniment. Intrară împreună în Cetatea cea Mare, cântând, râzând. Soţiile negustorilor îi oferiră lui Shoshannah Iurte cu miere, carne aromată, băutură şi fructe. Şi o învăţară paşii mărunţi cu mişcări alunecate şi sărite ale dansurilor lor, în lumina nenumăratelor lămpi, lumânări şi torţe.

Făcând eforturi să uite amărăciunea cauzată de minciunile pe care le încântaseră despre mama ei, Shoshannah dansă, zâmbi şi vorbi cu femeile şi fetele din

cetate. Însă îi sfida voit pe Perek, pe Adoniyram şi pe paznicii săi, care o urmăreau din umbră.

Adoniyram o admiră pe ascuns pe Shoshannah în timp ce ilănţuia. Era încântătoare şi fermecător de modestă, câştigând simpatia femeilor şi a fiicelor, după cum se aştepta. O vor cinsti pentru noaptea aceasta. *Iar asta o va înfuria pe mama. Şi îl va contraria pe unchiul Cuş…* îl va face şi pe Rab-Mawg – care e tot mai

210

211

Kacy Barnett-Gramckow sensibil – să insiste ca Shoshannah să îndeplinească jurămintele mamei sale. Din nefericire, îl va face pe Ra-Anan mai iubit, căii el adăposteşte fata şi el fusese cel care îi dăduse voie să vină aici în seara aceasta. *Dar voi găsi eu o cale să tratez cu tine, unchiule*, e *cum am tratat şi cu ceilalţi…*

Fusese un fleac să îi facă pe slujitorii lui neştiutori şi iubitori de bârfă să răspândească pe strada pieţii ideea că Shoshannafl ar trebui să li se alăture femeilor în seara aceasta. Pericolul meritase, având în vedere rezultatul. *Draga mea*, gândi el, uitându-se la Shoshannah drăgăstos, *vom învinge*.

— O, ce duhoare! Eu zic că ar trebui să le tragem o săpuneai. i înainte! se plânse paznicul Ye uwsh, cu faţa sa bronzată, pătrat! şi buhăită, strâmbându-se în timp ce strângea sforile pe dup.) mijlocul lui Kaleb şi Tiyrac. O să dea gata jumătate de cetate.

Kaleb râse prietenos, deşi în ascuns spera ca plângerile Im Ye uwsh să îi convingă şi pe ceilalţi – o baie în râu suna ca d binecuvântare.

— O să mă îmbăiezi, Ye uwsh? auzi, poate îmi scoţi şi păduchii din cap!

— Nu, spuse Ghid ohn, rânjind pe jumătate la tachina iv. i lui Kal, o să îi îndrumăm către Cetatea cea Mare,

puţind părul la cer ca nişte animale adevărate ce sunt. Cât despre ceilalţi, bărbieriţi-vă şi spălaţi-vă. Nu vrem să strige lumea după noi C arătăm ca ăştia doi.

În timp ce Kaleb încercă să nu simtă chinul apei curate atât de aproape de el, Tiyrac mormăi ceva încet, sucindu-se nefericit, iritându-se de sforile care erau legate în jurul lor.

— Mă mănâncă! Aahh! Kal, îmi rămâi dator!

— Ştiu. Dar măcar o să atragem atenţia tuturor – şi asta e ceea ce vrem.

— Dacă o să pot face o baie, atunci orice!

Sper să nu mă vadă aşa Shoshannah. Eu sper să te vadă.

— Ce vrei să faci cu ei? îl întrebă Dibriy pe Ghid ohn, pândind noutăţi, ca de obicei.

Neavând deloc încredere în vânjosul şi gălăgiosul Dibriy, (ihid ohn spuse dintr-odată:

— Am să fac exact ceea ce mi s-a poruncit să fac. Acum du-te.1 spală-te şi bărbiereşte-te.

Pe cine slujeşti tu? se întrebă Ghid ohn. *Pe stăpânul Ra-Anan*? l'e *stăpânul Cuş*? *Pe Regina Cerurilor sau tânărul stăpân*? Oricine era, Dibriy ar împrăştia toate veştile pe care le-ar afla. Aşa că (ihid ohn era hotărât că nu era mult de împrăştiat, în afară de aceste două pocitanii puturoase pe care le târâseră dintre stepe. (hid ohn îşi dori să-i poată vinde prin munţi pe cei doi hoinari iclor mai rentabili ofertanţi. O *să fiu bogat*.

Căscând, Shoshannah se aşează împreună cu Demamah înăuntrul casei răcoroase şi întunecoase, alegând obosite din grămezile de linte şi mazăre.

— Aş vrea să trag un pui de somn.

— O să dormi bine la noapte, o alină Demamah. Însă

asta e ultima dată când mama te lasă la un festival. E supărată că te-ai întors fără sandale.

— Mi s-au făcut băşici de la dănţuit; mă dureau atât de rău picioarele, că mi-am scos sandalele. Mătuşa mea Hadarah mi-a promis că are grijă de ele. Sau poate era mătuşa Chayeh; nu-mi mai amintesc. Ar fi trebuit să mi le leg de brâu.

— Hmmm, da, într-adevăr, fu de acord Demamah.

213

Kacy Barnett-Gramckow

Zâmbind, aruncă o privire piezişă în curtea însorită, urmărindu-l pe Ra-Anan, care îi asculta pe arhitecţi prezentându-şi ideile pentru etapele finale ale construirii turnului celui mare.

— Măcar tata a fost mulţumit de tine.

Da, dar asta îl va încuraja să mă trimită şi la următoarea adu n-are. Şi atunci s-ar putea să nu mă mai întorc teafără. Cu şovăire, Shoshannah se gândi să-i mulţumească lui Adoniyram pentru ocrotirea de aseară. Dar o nelinişti ceva în comportamentul său din timpul ceremoniilor – şi nu era doar faptul că le făcea ochi dulci celorlalte tinere atât de vădit. Dar fusese atât de calm *şi* deloc surprins să o vadă în mijlocul mulţimii…

Zeva'ah intră acum în camera mare, zâmbind, ţinând în mânii veşmântul din lână crem-purpurie cu franjuri.

— Ar trebui să fiu şi acum supărată din cauza sandalelor tale, Shoshannah, însă tu şi Demamah aţi făcut un lucru atât de mâniinat cu materialul acesta, încât văd că ţi-o trec cu vederea.

— Mulţumesc, mătuşă, murmură Shoshannah, culegând lintea. Era sigură că urma să tot audă de sandalele acelea vreme de câteva luni bune dacă nu le aducea înapoi. *Hadarah sau Chayem vă rog, nu uitaţi să mi le aduceţi înapoil*

— Şi, continuă Zeva'ah, încă ceva: tare bună părere le-ai făcut femeilor din cetate; îţi trimit mici cadouri. Mâncare cel mai mu li. pe care am dat-o în bucătărie lui Tabbakhaw. Aşa că, se pare că în ciuda protestelor tale – te-ai simţit bine până la urmă.

— Când mi-am dat seama că voi scăpa cu viaţă, îi răspunse Shoshannah, sperând să i se simtă aluzia.

Dacă mama Meherah a fost cu mine… da, m-am simţit bine. Eram împreună cu o parte din familia mea.

Lui Zeva'ah nu-i plăcu tonul cicălitor al lui Shoshannah Aruncându-i o privire înţepătoare, netezi materialul din mâini şi schimbă vorba.

— Următorul veşmânt pe care îl vei face va trebui să se potrivească cu acesta; voi face rost de mai mult purpuriu. Dar ar trebui să-l faci cu un fir chiar mai subţire.

Se făcu o gălăgie la poartă când intrară Perek împreună cu i. îţi va paznici, se închinară şi îngenunchează, aşteptându-l pe Ka-Anan să îşi încheie întâlnirea. Shoshannah privi în altă parte, nopăsătoare. Discuţiile lui Ra-Anan cu paznicii erau monotone de obicei şi acaparate de ordinele neîndoielnice ale unchiului său.

Îşi continuă culesul, ascultând preferinţele mătuşii sale cu privire la fire, culori, stăpânindu-se să nu mai caşte.

Apoi Demamah icni:

— Ah! Uitaţi-vă la cei doi care intră acum – sunt cel puţin la fel de maroci ca Perek!

— Şi *mizerabili*, spuse Zeva'ah uimită, apropiindu-se de uşă pentru a se holba la cei doi bărbaţi care o supăraseră. Sper că nu le gândeşte să-i ia de paznici.

Shoshannah privi către cei doi bărbaţi, apoi căscă gura de mirare, apucând încă un pumn de linte uscată.

Bărbatul murdar, Cu barbă deasă, soios, legat, care îngenunchea acum înaintea lui Ra-Anan era Tiyrac – dragul de Tiyrac cel cu inimă bună şi bombănitor! Şi chiar în spatele lui, tot legat la mâini, era… Kal.

Aproape că îi rosti numele cu voce tare. Dar fu atât de uluită, încât cuvântul i se opri în gât. Erau aici. Kal era aici. Şi plin de mizerie, cu părul cleios, ciuntit şi nepieptănat. Cum putea fi omul acesta Kaleb al ei care de obicei era curat, aproapemân-dru-de-părul său? *Ce s-a întâmplat cu tine*?

Gândeşte-te! Se mustră, frecând lintea de palmele sale ude de transpiraţie. *Kal şi Tiyrac nu s-ar duce de bunăvoie arătând în halul acesta niciodată, nici măcar la groapa de gunoi*. îşi cercetă din nou iubitul şi pe fratele lui, copleşită şi chinuită de robia ei. *Aţi făcut-o dinadins*. *De dragul meu*. *Aş fi vrut să n-o fi făcut, dar mă bucur atât* i/e *mult să vă văd*!

215

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Era recunoscătoare că Zeva'ah şi Demamah erau atât de fascinate de cele două creaturi murdare din curtea lor, încât o uitau cu totul. În timp ce ele se holbau la ei, Shoshannah se linişti. ascultând cu mare atenţie.

— Sunteţi fraţi, spuse plin de sine Ra-Anan, dând impresia că mirosea ceva putred. Daţi-vă înapoi şi spuneţi-mi numejj voastre.

Tiyrac se grăbi să se dea înapoi pe genunchi, apoi răspunsa fără chef:

— Tiyrac.

— Eu sunt Kaleb, mai tânăr, spuse Kal, cu glasul său amabil nepotrivindu-se cu înfăţişarea dezgustătoare.

— Din ce trib sunteţi?

— Am fost renegaţi, răspunse Kaleb la fel de

binevoitoi Nu avem trib.

Ra-Anan se încruntă.

— De ce?

— Din cauza luptelor. S-au plâns prea mulţi de comportamentul nostru.

— Ei v-au renegat pur şi simplu, spuse Ra-Anan apăsat. Aici, nu suntem atât de îngăduitori dacă încălcaţi legile. Soţii nu aveţi?

— Nu, spuse aspru Tiyrac.

Kaleb ridică din umeri admirabil de relaxat.

— Nu ştiu unde este iubita mea; cred că familia ei o ascundi1 de mine.

Auzind acestea, Shoshannah aproape că se înecă – încântaţii că poate glumi cu toată murdăria de pe el şi situaţia în care eril Ra-Anan îl ochi misterios pe Kaleb.

— Acum nu-ţi vei mai face griji în privinţa ei; amândoi veţi fi în serviciul meu până când vă voi da drumul.

— Oamenii tăi mi-au luat calul, spuse Kaleb. Merg cu calul.

— Mai taci odată cu calul tău cu tot, bombăni Tiyrac. Iar pe Ra-Anan îl întrebă:

— Şi dacă vrem să plecăm?

— Nu veţi pleca.

— Adică ne vei ţine aici împotriva voinţei noastre?

— Veţi prefera să rămâneţi. Dacă nu, vom trimite pe alţii să vă găsească. Iar dacă vă găsim, veţi avea amândoi

de suferit, îi înştiinţa Ra-Anan cu o mină sumbră.

Se dădu puţin înapoi, să mai scape de miros.

Un strigăt din stradă puse capăt întrebărilor. Un paznic slab, respectabil, deschise poarta, vorbi cu o persoană nevăzută de afară, primi ceva, apoi închise poarta din nou. Mai natural acum, paznicul scutură sandalele lui Shoshannah, înapoiate acum, ţinându-le între degete, neştiind ce să facă cu ele.

— *Aici* îţi sunt sandalele, pufni Zeva'ah către Shoshannah. Du-te să le iei şi vino înapoi.

— Da, mătuşă.

Emoţionată, Shoshannah înainta, se închină respectuoasă în faţa unchiului său şi îşi primi sandalele din mâna paznicului încurcat, mulţumindu-i. Nu scăpă de gândul la Kaleb la fiecare mişcare. Când îndrăzni să-l privească, îi văzu pe el şi pe Tiyrac cu gura căscată de uimire, şocaţi de rochia ei din în cu un singur îi măr. Dar apoi, ochii lui Kal scânteiară dintr-odată, punând la cale o poznă.

— Întotdeauna îţi laşi femeile să umble aşa, dezbrăcate pe jumătate? îl întrebă pe Ra-Anan, cu glas uimit şi naiv.

Se prefăcea, ştia Shoshannah, dar tot o făcu să roşească de ruşine. Ce ar mai fi aruncat cu sandalele după el.

Ra-Anan se uită lung la Kaleb, surâse batjocoritor şi le vorbi celorlalţi paznici:

— Vedeţi să spălaţi bine animalele astea, să le îmbrăcaţi bine şi să le învăţaţi *cuviinţa* înainte să se înfăţişeze înaintea mea. Luaţi-i de aici.

Toţi paznicii se strâmbară şi îşi întoarseră feţele cât îi luară pe Kal şi pe Tiyrac de acolo, îmbrâncindu-i fără milă. Shoshannah

Kacy Barnett-Gramckow ştia că oricare dintre fraţi ar încasa-o serios dacă ar greşi cu ceva. Poate chiar ar fi omorât. *Poartă-te bine*! îl imploră pe Kal în gând. Iar Celui Preaînalt, I se rugă: *Te rog, fii cu ei…*

Se străduí să nu se uite după ei cum ieşeau pe poartă. Era inconfundabil mersul nepăsător al lui Kaleb; se simţea bine şi rad punea la cale şi alte pozne. Tremurând, plină de dor, Shoshannah intră înăuntru să aleagă mai departe boabele de linte.

Zeva'ah se întoarse de la uşă, revoltată.

— Pe jumătate dezbrăcate, chiar aşa!

— Ai *văzut-o*? îi şuieră Kaleb lui Tiyrac, cuprins încă de mi ra n de vederea neaşteptată a lui Shoshannah.

— Am văzut-o, mormăi Tiyrac. A fost de ajuns. Acum fă bine şi stăpâneşte-te.

— Nici nu-i de mirare că ţi-a dispărut iubita, îi spuse Ghid ohn lui Kaleb cu îndârjire. Probabil o jigneai de fiecare dată când îţi deschideai gura. O să faci o baie acum.

— O ce? întrebă Kaleb, prefăcându-se din nou neştiutor, făcându-l pe Tiyrac să-i arunce o privire aspră.

— O baie, spuse Ye uwsh, îmbrâncindu-l să înainteze. Ceva < *i* n-ai mai făcut până acum. Sunt sigur că prima băltoacă de noroi ţi-ar cădea mai bine.

Mult mai uşurat acum, Kaleb oftă. Ziua aceasta ieşise mal bine decât îndrăznise să spere. În ciuda surprizei să o vadă sule menită şi cu braţele dezvelite şi un umăr gol, Shoshannah arătl minunat şi părea bine îngrijită. Şi păru îngrijorată; nu-l uitase încântat nevoie mare, îl binecuvânta pe Cel Preaînalt.

Se hotărî să se dondănească – doar puţin – cu privire la baie

Capitolul 17

— Iu-Kaleb – uită-te aici, se plânse Dibriy, paznicul-devenit); răjdar. Vezi că ţi-a scăpat o grămăjoară. Hai şi fă curat!

Încă nici n-am ajuns acolo, îi răspunse Kal în gând, curăţând băligarul. *Dacă nu ţi-ar fi tur uit gura toată dimineaţa, ai fi observat că am lucrat după o anume rânduială*.

Kaleb lucră pentru Dibriy şi pentru ceilalţi paznici la fel cum lucrase dintotdeauna şi pentru Zekaryah: cu bunăvoinţă „imintindu-şi că dacă se dovedeşte demn de încredere în lucrurile mici şi neplăcute, i se vor da mai târziu sarcini mai plăcute. Voia să ajungă să fie paznicul lui Shoshannah. Sau măcar să fie îngrijitorul calului ei. O găsise deja pe Ma khole, care era acum prea grasă, dar sănătoasă, de altfel. Micuţa iapă îl recunoscu pe Kaleb, lovindu-l în semn de salut; Shoshannah ar fi fost încântată. Dacă i-ar fi putut spune.

Poate o voi vedea azi. Speranţa aceasta – şi amintirea înfăţişării ei ispititoare în rochia aceea nouă – îi făcea robia mai uşor de îndurat. Însă o urmărise zile întregi fără să o vadă, cu atât mai puţin să îi poată vorbi. Şi mai erau şi alte probleme. Nu avea voie să vorbească cu Tiyrac şi era despărţit şi de Khiysh.

219

Kacy Barnett-Gramckow

Preaînalte, gândi el, încercând să nu se plângă, *arată-mi Tu o cale de a ieşi din această Mare Cetate în viaţă împreună cu Shoshannm şi cu Tiyrac şi cu caii. Trebuie să fie o cale*.

Imediat ce Kaleb termină de presărat paie şi iarbă proaspătl prin grajduri şi de umplut jgheaburile cu apă, Dibriy îi poruncii

— Armele. Acum.

Armele. Strâmbându-se, Kal îşi luă „arma” – un dinte

frânt dintr-un colţ al grajdului. Era o armă de copil. Iar instructorul’s. ui de arme, Perek, nu era nici el cu mult mai fascinant. Era fluştura *a* şi credincios orbeşte stăpânului lor Ra-Anan. *Deci acum vom dansi prin noroi*, *iar eu mă voi preface că voi învăţa ceea ce ştiu deja*.

— Te crezi deştept? îl batjocori Perek la finalul „lecţiei” lor, împungându-l pe Kal cu un ciomag. N-ai fi în stare să te lupţi cfl un morman de băligar!

Iar eu cred că mă vezi periculos, hotărî Kaleb. *De-asta mă tot chimii* îşi aminti să trebuie să aibă răbdare. De dragul lui Shoshannah Strângând din dinţi, îndură ocara lui Perek.

Perek îl urmări, îl lovi, îl împinse, îl batjocori şi îl plesni pe Kal tot drumul până la poarta curţii lui Ra-Anan. Kal aruncă priviri piezişe umbrei lui Perek care se întindea în urma lui în timp ce mergeau, măsurând mişcările lui Perek care îşi aduna toate puterile pentru fiecare lovitură.

Perek, *nu faci mai mult decât un băligar de cal*.

Văzu umbra următoarei lovituri şi scrâşni din dinţi; Perek îi lovi în dos pe Kal cu ciomagul, făcându-l să icnească. Toţi pa/ nici din jur chicotiră. *Destul*.

Măsurând poziţia lui Perek, Kaleb se răsuci brusc, se feri şi I izbi pe Perek cu un capăt al propriului lui ciomag, drept în vintre Perek căzu pe cărarea umedă, urlând îngrozitor. Ceilalţi paznici înlemniră. Văzându-le uluirea, Kaleb spuse:

— N-am vrut să-l lovesc chiar *atât* de jos. Poate nu vrea copii.

220

Cunună în ceruri

Cum o mulţime de localnici se adunară să caşte ochii şi să râdă, ceilalţi paznici îl apucară de braţe pe chinuitul Perek, trăj; dndu-l înăuntru pe poartă, unde urmau să se prezinte în faţa la panului Ra-Anan. Kaleb îi urmă,

încercând să ghicească ce fel du pedeapsă îi va aplica stăpânul.

Ra-Anan ieşi din locuinţă, îl cercetă pe Perek, ghemuit tot pe i. îl darâmul din curte şi se încruntă.

— Cine a făcut asta?

Închinându-se respectuos, după cum fusese învăţat, Kaleb mgenunche.

— Eu am făcut-o, stăpâne Ra-Anan, în apărare.

Perek reuşi să se ridice, scuturând capul a dezaprobare, ros-lind firav:

— Un… atac nemeritat!

Cum nimeni nu protestă la minciuna sa, Kaleb se gândi: *Deci cu cad de vină*.

Ochii adânciţi şi umbriţi ai stăpânului Ra-Anan mijiră, aproape închizându-se.

— Oamenii mei nu se lovesc *niciodată* unul pe altul. Eşti neascultător şi răzvrătit.

— Perek m-a atacat primul, îi explică Kaleb. Ceilalţi se tem să spună adevărul. Poate ar trebui să îi întrebi separat.

Neobişnuit de tăcut, stăpânul Ra-Anan întrebă:

— Primesc eu porunci din partea ta?

— Niciodată, domnule.

— *Stăpâne*.

— Stăpâne.

Kaleb simţi că urmează pedeapsa.

— Fă aşa cum crezi că e mai bine.

Am greşit, îşi dădu seama imediat ce rosti cuvintele. Iar îi spusese lui Ra-Anan ce să facă.

Încreţindu-şi buzele, stăpânul Ra-Anan se uită ameninţător la Kaleb în timp ce vorbi cu ceilalţi paznici.

— Ghid ohn, Dibriy, Ye uwsh, scoateţi-l la câmpul turnului. Predaţi-l căpitanilor de acolo. Spuneţi-le că, dacă face probleme, îl pot închide într-un zid.

Ieşind pe poarta curţii, Kal îi spuse lui Ghid ohn:

— Nu-ţi face probleme; nu o să mă împotrivesc. Mai ai calul meu încă.

Ghid ohn dădu dezgustat din cap:

— După cum spune fratele tău întotdeauna: „Mai taci odată!” Dacă te porţi bine, sigur vei ieşi de acolo în câteva săptămâni.

Încă nişte săptămâni fără Shoshannah. Kaleb oftă. *Preaînalte, nu că mă plâng – m-am pierdut cu firea – dar chiar meritam asta*?

La căderea nopţii, în umbrele curţii sale retrase, Adoniyram îşi ascultă iscoada, pe Dibriy cel aspru şi de obicei nepriceput.

— Stăpâne, l-a doborât pe Perek! Chiar acolo, în stradă, de parcă toată viaţa nu a făcut altceva decât să doboare matahale ca Perek.

— E arcaş bun? întrebă Adoniyram, prefăcându-se nepăsător, Dacă nu e, nu am ce face cu el.

— Avea arcuri şi săgeţi atunci când l-am prins, spuse Dibriy şi nu părea înfometat, deci aş spune că e un vânător bun.

— E un început bun, cred. Mai spune-mi despre el.

Sub supravegherea unui paznic înarmat, Kaleb păşi într-o barcă din trestie care se legăna şi ridică pe umăr un coş cu o materie închisă la culoare, răşinoasă. Adunându-şi toate puterile, urcă malul pârâului şi ridică coşul la tovarăşii lui de muncă ce aşteptau cu o pereche de boi care cărau coşuri pline cu răşină.

Doi muncitori nemulţumiţi, deschişi la ten, Qasheh şi Zeh-abe, se încruntară când îl văzură:

— Noi cică ar trebui să ne grăbim, Kal, se plânse

Zeh-abe. Supraveghetorul aşteaptă şi nu vreau să îmi pierd porţia de seară.

— Dacă pierdem masa, atunci poţi să iei porţia mea, spuse Kal blajin.

Spre surprinderea lui, Zeh-abe se arătă mulţumit. Kaleb hotărî să nu-i lămurească prea multe lucruri. Legă coşul de cel mai apropiat bou, iar Qasheh îi dădu ghes boului, cu un băţ, în vreme ce Zeh-abe îi conducea spre malul canalului.

— Nu te mai gândi la porţiile de mâncare, îl avertiză Qasheh. Supraveghetorul ne va bate dacă ne mişcăm prea încet. Kaleb „cum că mă gândesc, de ce nu-i tragi o snopeală supraveghetorului? Dacă l-ai dat gata pe Perek, i-ai putea face faţă şi ăstuia.

Întinzându-se pentru a aşeza bine coşurile pline cu mâl, Kal spuse:

— Nu am nevoie de alte încurcături. Vreau să plec de aici cât mai repede.

— Crezi că vei fi iertat înaintea noastră? Noi am stat aici în noroi şi mâl aproape un an.

Curios, Kaleb întrebă:

— Voi ce aţi făcut?

— Ce face toată lumea, răspunse revoltat Qasheh. Ne-am i mbătat şi am intrat în casa în care nu trebuia. Când ne-am întâlnit cu proprietarul, ne-am dat seama de greşeală şi am plecat. El s-a dus la stăpânul Ra-Anan şi ne-a învinovăţit că l-am bătut şi că i-am furat mantia.

— Şi aşa aţi făcut? puse la îndoială Kal istorisirea ursuzului.

— *Eu* nu am furat nimic, spuse Zeh-abe iritat. Nici măcar nu-mi aduc aminte de noaptea aceea.

— Revoltător trebuie să mai fie, îl alină Kaleb, aranjându-şi coşurile în braţe, dându-şi seama de prezenţa paznicului care <cum se apropia ca să poată auzi discuţia

lor.

— Este revoltător, spuse Zeh-abe. Nu sunt vinovat, dar iată-mă aici, suferind. Şi am fost şi bătut de Perek de era să mor.

222

223

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Cine n-a fost? pufăi Qasheh. Kaleb, sper că i-ai făcut nişte răni să-l ţină toată viaţa.

Eu sper că nu. Kal hotărî să lucreze alături de altcineva în ziua următoare.

Forţat de paznicul nerăbdător, îndemna boii să înainteze zge motos pe podul din buşteni spre turn. Kaleb privi în sus când intrară pe poarta turnului, mirat încă de faptul că oamenii construiau acest munte de cărămidă şi mâl. Dar şi mai uimitor era pentru Kal că localnicii obişnuiţi veneau să lucreze de bunăvok1 la această clădire umăr la umăr cu cei mai puţin norocoşi cari1 lucrau aici împotriva voinţei lor. Localnicii erau mândri de tu I nul lor, spunând deschis că era calea lor către ceruri – de parcă ar fi putut să intre cu forţa în prezenţa Celui Preaînalt, pe eniv refuzaseră să-L recunoască.

Kaleb ştia că adunătura aceea de cărămizi nu va face bine dorinţelor lor măreţe. Nici Celui Preaînalt. *Nu eşti supărat pe ea* se întrebă Kal, privind în sus spre cerul înnorat. *Mă tem că eu u* CĂ avea *atâta răbdare*, *Preaînalte*.

— Hei, tu! îl împunse cu capătul suliţei pe Kaleb un paznii bărbos din dreapta lui. Urcă pe scări; eşti chemat acolo. Hai, mişcă!

— Sus, în turn? întrebă Kaleb uimit, încercând să tragă de timp ca să facă faţă acestei noi încercări.

— Da! *Mişcă*! îi aruncă paznicul bărbos, cu ochii mici, căprui licărind. A aşteptat destul.

Cine m-a aşteptat? Fără vlagă, Kaleb urcă treptele. Paznicul bărbos îl împingea din spate, furios. Urcând, Kaleb îl auzi pl Zeh-abe anunţând cu voce tare:

— Eu iau porţia lui! Mi-a dat-o mie…

O să fie interesant să lucrez mâine cu burta goală, hotărî Kaleb Rugându-se să poată rezista în faţa acestei situaţii noi cu demnitate, se linişti şi privi în jur. Cu cât urca mai sus, cu atât îi plăci\i mai mult priveliştea din turn. O adiere uşoară de vânt trecu pesir

În ţa sa. Dacă închidea ochii, aproape că îşi putea imagina că e liber din nou, sus pe un munte. Dar nu îndrăzni să se oprească şi să închidă ochii – paznicul nu i-ar ierta-o.

La capătul treptelor nesfârşite, îi salută o voce amuzată, însă ivee şi precaută.

— Acesta e, fără îndoială.

În stânga sa, văzu un tânăr de vârsta sa, cu bucle negre, elegant, îmbrăcat într-o tunică din lână simplă, cu o centură lată, purpurie şi cizme strâns legate. Dacă nu l-ar fi cercetat atât de atent şi aspru, Kaleb l-ar fi considerat un băieţaş îngâmfat şi răsfăţat. Are putere, hotărî Kal şi se închină după cum fusese învăţat.

Tânărul păru surprins şi îl luă în râs cu voioşie pe Kaleb.

— Kaleb, mi s-a spus că nu ştii să te porţi frumos şi că duhneşti, atât de tare, că dai gata toată cetatea – poate chiar şi turnul acesta.

— Am învăţat aici să fac baie, îi răspunse Kaleb, plăcându-i de el, fără să-şi reţină un rânjet. Dar mi-e foarte greu cu purtatul frumos.

— Cu atât mai bine.

Aplecându-se în faţă, tânărul i se adresă respectuos paznicului bărbos.

— Mulţumesc că mi l-ai adus pe Kaleb. Care e

numele tău?

— Dawkar, stăpâne, spuse paznicul, aplecându-se, din cale, ifară de mulţumit.

— Dawkar, repetă tânărul, ca şi cum se străduia să-i reţină numele. Mulţumesc din nou. Dacă nu se poartă bine, ţi-l trimit înapoi.

Aplecându-se a doua oară la ieşire, paznicul coborî treptele turnului ţanţoş de încântare. Kaleb s-ar fi amuzat cum se amăgea omul că i-a reuşit, numai că tânărul „stăpân" îl urmărea cu privire aspră.

Zâmbind, tânărul elegant spuse:

— Eu sunt Adoniyram. Am auzit că l-ai doborât pe îngrozitorul Perek.

224

225

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— După ce Perek m-a lovit de nenumărate ori, stăpâne. îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, spuse Kaleb încurcai dându-şi seama că acest Adoniyram era fiul lui Sharah. Sunt convins că acum Perek va vrea să mă omoare.

— S-ar putea să o duci mai bine printre oamenii mei, spuse Adoniyram. Eşti mai mare decât oricare dintre ei; numai să nu i cotonogeşti prea tare.

— Dacă nu sar la mine, nu mă ating de ei.

Kaleb rămase amabil, dar voia să protesteze. Nu voia să se alăture casei lui Adoniyram, care era departe de a lui Ra-Anan şi, deci, şi de Shoshannah. Însă tânărul cobora deja treptele turnului, vorbind ca şi cum lucrurile ar fi fost deja hotărâte.

— Mi s-a spus că ştii vâna; asta e bine. Unchiul meu, stăpânul Ra-Anan, mi-a promis de ceva vreme că-mi va trimite un a idiş Dacă tot i-ai făcut probleme destul de

mari ca să te trimită aici, te voi lua în slujba mea. O să vezi că nu sunt atât de pretenţios CI unchiul meu, dar vreau ca oamenii să mi se supună.

Făcu o pauză, uitându-se în spate la Kal, aspru şi sever.

— Şi cred că pedeapsa e o idee bună pentru cei care sar calul prea tare.

— Voi ţine minte, spuse Kaleb, încercând să-şi păstreze speranţ.i.

— Ai mâncat ceva azi? întrebă Adoniyram. Părea chiar preocupat.

— Am dat porţia mea altuia.

— Vei primi alta. Va trebui să vii cu mine pe jos până acasă. Iar paznicii mei te vor însoţi ca să nu „te rătăceşti".

Şovăitor, dar acceptând deocamdată mersul lucrurilor, Kaleb îşi urmă tânărul stăpân pe trepte în jos, întrebându-se care o *i* voia necunoscută a Celui Preaînalt.

— Nu l-am iertat încă pe Ra-Anan că i-a îngăduit *ei* să conducă festivalul femeilor, mormăi Sharah, aşezându-se pe locul cel mai comod, îmbrăcat cu blană din locuinţa lui Adoniyram, privind în jur. Chiar aşa, Adoniyram, îţi trebuie nişte lucruri mai bune prin casă. Şi de ce nu ai să-mi dai nimic de băut?

— Pentru că nu ştiam că vei veni azi, mamă, spuse Adoniyram, zâmbind, semănând atât de mult cu tatăl său, încât Sharah îi întoarse zâmbetul.

Era atât de încântată de frumuseţea lui – l-ar fi urât dacă ar fi lost hidos.

Ridicându-şi fermecător sprâncenele, Adoniyram adăugă:

— Apropo, unchiul nu de bunăvoie i-a îngăduit lui Shoshannah să „conducă" festivalul femeilor; femeile i-au cerut să ia parte. Sunt convins că l-a mâniat.

— Nici să nu îi rosteşti numele în prezenţa mea! îi

aruncă Sharah. Trebuie să stăruim de Ra-Anan şi de Cuş să scăpăm de ea curând. Cea mai mare temere a mea este că va fura bunăvoinţa localnicilor, dimpreună cu a ta. Nu e demnă de încredere – e o mică mincinoasă care vrea să dezbine Cetatea cea Mare. Vreau să mă feresc de ea; mă auzi?

— Da, mamă, sigur. Acum, dacă mă ierţi că te fac să aştepţi, mă duc să caut ceva de băut.

Ieşi pe o uşă mică spre bucătărie.

Mulţumită că vin băuturile, Sharah îşi netezi buclele curgă-loare şi îşi aranja rochia din în Se juca cu brăţara ei cea nouă şi elegantă în formă de şarpe – din aur curat cu ochi frumoşi din pietre roşii, răsucindu-se minunat în jurul încheieturii. Îi făcea braţul mai subţire şi mai finuţ, ca fildeşul.

— Uite, spuse Adoniyram, aducându-i o cupă şi un mic ulcior din lut. Turnă ceva în ceaşcă şi i-l oferi cu o plecăciune respectuoasă.

Sharah strâmbă din nas, ofensată de cupa simplă din lut şi de conţinut.

— Asta e doar bere din orz. Nu ai vin?

— Mamă, nu-mi permit prea des să cumpăr vin, iar berea asta nu e rea. Deci, ce spuneai despre unchiul Ra-Anan?

— Eu vorbeam de fapt despre fată: trebuie să-i convingi pe Cuş şi pe Ra-Anan să se scape de ea. Dacă familia ei are vreo *bănuială* că e aici, e suficient pentru a-i atrage în cetate. Nu e nevoie să fie în viaţă ca să poată Cuş să se răzbune.

Fiul ei se holbă la ea, scuturând din cap, dorind să

protesteze.

— Nu fi prost! strigă Sharah. Ştii bine ce periculoasă e – iai dacă e de ales între a o lăsa în viaţă şi a ne păstra locurile în împărăţia asta, atunci nu prea ai de ales, nu?

— Mamă, mai lasă-mi ceva timp, spuse Adoniyram, îngenunchind de jumătate lângă ea, cu glas duios. Cu cât îi batem la cap mai mult, cu atât Ra-Anan şi Cuş vor refuza cererea ta.

Mai mult timp? Deja aşteptase prea mult – trebuia să se ocupe de fata aia fără preget. Sharah era gata şi să treacă la fapte de un i singură. Dar înainte să o spună, Adoniyram schimbă discuţia.

— Ai auzit de paznicul care l-a doborât pe Perek? E în locuinţa mea acum.

Distrasă, Sharah sorbi puţină bere, se strâmbă din cauza gustului neplăcut şi o puse înapoi.

— Chiar l-a bătut pe Perek?

— Ia, întreabă-l chiar tu. Şi din nou o lăsă singură.

Se ridică neliniştită, aruncându-şi privirea prin odaia spaţioasă. Arăta ca o casă de negustor amărât. Revoltător. Urma să-i spună acum lui Adoniyram că trebuie să-şi pună casa la rând. Nu era el Fiul Cerurilor? Singurul ei fiu?

Nu e singurul tău fiu, o sâcâi un gând.

Singurul care merită, protestă în tăcere Sharah, disperată, alungându-şi gândul ciudat şi tulburător.

Adoniyram intră din nou în cameră, rânji şi se închină sâcâitor în timp ce îşi întinse braţul către intrare. Un tânăr atrăgător, înalt, bine făcut intră în cameră şi făcu o plecăciune. Era doar puţin mai

deschis la piele decât Adoniyram al ei, cu părul maroniu-brunet strălucitor, strâns legat în spate precum un paznic. Nu se putu abţine să nu-i vorbească.

— Acum îmi dau seama că erai *într-adevăr în stare*

să-l dobori pe Perek. Nu ţi-a lăsat nicio vânătaie, nicio zgârietură? Întoarce-te să te văd mai bine. Întoarce-te, întoarce-te!

Tânărul paznic îşi ridică o sprânceană uimită, însă se întoarse politicos şi apoi ajunse din nou cu faţa către ea, cercetând-o. idmirând-o, adică, era convinsă Sharah.

— Şi, spuse ea mulţumită, tu ştii şi să vorbeşti sau doar îţi /găieşti ochii?

Făcând ochii mari, spuse:

— Semeni foarte mult cu fata aceea din casa stăpânului Ka-Anan; ai putea fi mama ei, deşi eşti palidă ca o halcă de grăsime.

Sharah se holbă la el, încercând să înţeleagă propoziţia aceasta riudată, incredibilă. *Palidă ca o halcă de…*

— Ce? Spre groaza ei, el începu să repete voios:

— Semeni atât de mult cu fata aceea din casa stăpânului nos-l ru Ra-Anan; ai putea să îi fii ma…

— Afară! îi porunci Adoniyram, făcând dreptate, cu un semn către prostănac să iasă din încăpere. Du-te înapoi la bucătărie! Trebuie să înveţi cum să te porţi!

În timp ce Sharah încerca să-şi adune gândurile împietrite şi împrăştiate, Adoniyram îl urmă afară pe paznicul nedibaci, uitându-se după el până când se făcu nevăzut. Apoi, trecându-şi o mână peste faţă, Adoniyram se întoarse în odaia cea mare.

— Mamă, îmi pare rău – nu mi-aş fi închipuit că poate fi atât iie necioplit.

— Dacă era necioplit în casa mea, puneam să fie bătut! Sharah ţipă, încercând să-şi revină din uluiala asemuirii ce i-o atribuise el în chip nesăbuit. *Palidă ca o… Nici* nu era în stare să ducă gândul până la capăt fără să se crispeze. Prostul acela uriaş

Kacy Barnett-Gramckow o făcuse să se simtă *bătrână* şi *urâtăl* Neputând să vorbească, ieşi din locuinţa fiului ei, nebăgând în seamă scuzele lui.

— Ai făcut-o dinadins, aşa-i?

Îngenunchind înaintea lui Adoniyram în odaia cea mare, Kaleb îşi coborî creştetul, îngrozit şi acum. Femeia aceea Sharah, toată numai sulemeneli, semăna atât de mult cu mama Keren şi cu Shoshannah la statură şi trăsături, însă era înspăimântător de îngâmfată şi… uşuratică. Fusese atât de pornit să scape de atenţi, i ei, încât rostise primul lucru cu noimă care îi trecuse prin minte, Iar adevărul o făcuse să se oprească, după cum sperase. Acum, precis îl va trimite Adoniyram înapoi la gropile de noroi.

Necruţător, Adoniyram stărui:

— Recunoaşte; ai spus-o dinadins, nu?

— Da. Iartă-mă, te rog. N-am fost atât de speriat în viaţa mea, Surprinzător, tânărul stăpân se lăsă pe locul său îmbrăcat în blană şi râse, scuturându-şi capul:

— Te-ai speriat? N-am văzut pe nimeni care s-o tulbure atât de tare pe Regina Cerurilor – nici măcar fata de care spune. n Mama mea o urăşte atât de mult, încât ar ucide-o. Să ţii minte asta de acum încolo, da? Şi…

Iar vocea lui Adoniyram deveni aspră.

— Fata pe care ai văzut-o în locuinţa lui Ra-Anan nu seamăn. i deloc cu mama mea. Să nu le mai asemuieşti.

Adoniyram îşi trecu o mână peste faţă, încercând parcă să-şi şteargă un rânjet.

— Nu-mi vine să *cred* că i-ai spus mamei mele asemenc. i lucruri. Ţine-te departe de ea când e aici şi poate rămâi în viaţă.

— Mulţumesc, stăpâne, răsuflă Kaleb uşurat că nu se întoaric la noroi. Până acum nu-şi dăduse seama cât de mult îşi dorea’s. i rămână în locuinţa lui Adoniyram. Ar

avea ceva mai multă libertate aici. Şi, din ceea ce spuseseră slujitorii, probabil l-ar însoţi pe

Cunună în ceruri

Adoniyram peste tot imediat ce va fi „demn de scos în lume” – chiar şi în vizitele sale în casa stăpânului Ra-Anan.

O *binecuvântare*. *Mulţumesc*, *Preaînalte*! *Te implor numai să o ţii departe de mine pe Sharah*.

Pe când isprăveau de mâncat micul dejun, Zeva’ah spuse:

— Ormah nu se simte bine.

Glasul ei trăda o învinuire la adresa slujnicei pentru faptul că e femeie şi are nevoie de câteva zile pe lună să stea retrasă.

— Demamah, va trebui să mergi azi cu Shoshannah la lecţii.

— Da, mamă, îi răspunse Demamah supusă.

Dar, în timp ce se pregăteau să plece, Shoshannah o auzi oftând, probabil fiindu-i groază de încă o dimineaţă în prezenţa imprevizibilului Rab-Mawg.

Ieşind la cai, afară în lumina soarelui, Demamah o trase pe Shoshannah de braţ.

— Acesta e unul dintre fraţii aceia groaznici. Shoshannah îl privi, aproape zâmbind atunci când îl văzu pe

I iyrac îngrijit, respectuos şi venind pe lângă calul lui Demamah. Înainte să poată spune ceva, Demamah îi şopti:

— Uite ce roşiatic îi e părul! Chiar *are* altă culoare faţă de ceilalţi, nu-i aşa?

Cercetându-i nuanţa roşie din părul brunet, bătut de soare, Shoshannah îşi dădu seama cât de ciudat îi poate părea lui I) emamah. Lui Shoshannah nu îi păruse niciodată ciudată culoarea lui sau statura; toţi bărbaţii din tribul lui Aşchenaz erau înalţi, cu părul de culoare neagră-roşiatică şi zdraveni. Neputând să nu o necăjească pe

verişoara sa, întrebă:

— Crezi că e la fel de sălbatic precum Perek?

— Sper că nu, şopti Demamah speriată. Cred că el se va ocupa de calul meu azi.

— O să mă rog pentru tine…

230

231

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Vădit speriată, Demamah se apropie de cal, privindu-l pe Tiyrac.

El şovăi, se închină şi îşi împreună mâinile, oferindu-i sprijin pentru a urca pe cal – la fel de elegant şi grijuliu ca orice alt paznic. Dar păru neliniştit când plecă de lângă Demamah. Şi îi fură o privire întrebătoare lui Shoshannah.

Ea îşi înăbuşi un râset.

— Fiică a lui Keren, mârâi către ea Perek, nu te mai holba la *acelal* Vino aici.

Shoshannah se supuse cuminte, nedorind să-i trezească bănuieli lui Perek. Şi era îngrijorată din cauză că îl considera pe Tiy i, n duşman. *Te rog nu-l lăsa pe Perek să-i facă probleme lui Tiyrac*, se rugă ea fierbinte. Şi *dă-mi voie să-l văd curând pe Kal*.

Nimeni nu pomenise de Kaleb de când îl lovise pe Perek şi fusese luat în casa lui Adoniyram. Însă Ra-Anan era furios. l, n Shoshannah fusese prea supărată din cauza pedepsei lui K.il pentru a se bucura că l-a pus la pământ pe paznic. Era disperat! să afle că Kal era teafăr. *Precis e îngrijorat şi Tiyrac…*

Îl urmări pe Tiyrac pe furiş pe când îşi făcu avânt şi urcă pe calul său cel negru, pregătit să o urmeze pe Demamah pe drumul spre turn. Mergând spre nord către strada pieţii, se întâlniră cu un al grup de cai care veneau spre ei şi se îndreptau spre sud: cei din cast lui Adoniyram

se pare că se întorceau de la vânătoare timpurie.

Shoshannah fu îngrijorată atunci când Ra-Anan îl salută pa Adoniyram cu o aplecare nepoliticoasă a capului. Însă Adoniyram îi vorbi frumos, mulţumit pare-se de vânătoarea reuşit. i, paznicii săi trăgeau după ei un braţ de raţe strânse în nişte plaai şi leşul unui leu bine făcut. Adoniyram zâmbi către ea pe furiş când trecură pe lângă ei. Iar în spatele lui Adoniyram, venea Kal pe un cal maroniu, trudit.

Ea îi aruncă un zâmbet foarte discret, apoi îşi clătină capul şi pufni cu voce tare, repetând criticile revoltate ale lui Zeva'ah.

— Chiar aşa, pe jumătate dezbrăcate!

Ochii lui Kaleb sclipiră când trecu pe lângă ei.

Perek, venind chiar în spatele lui Shoshannah, mormăi o. imeninţare neînţeleasă. Shoshannah tăcu temătoare, iar Kal nu spuse nimic. Pericolul trecu imediat, depărtându-se de oamenii victorioşi ai casei lui Adoniyram.

Liniştindu-se, Shoshannah se bucură în sufletul ei: *E teafăr*! *E bine*! Nu-şi mai dori altceva decât să fugă împreună cu el. Şi cu Tiyrac, de bună seamă. Încercă să ticluiască un plan.

Adoniyram se întoarse să-şi privească paznicul cel nou în timp ce ieşeau de pe uliţa pieţii.

— Ce a vrut să spună cu „pe jumătate dezbrăcate"? Prefăcându-se că se strâmbă, Kaleb îşi lăsă capul în piept.

— Femeile din tribul meu nu îşi dezvelesc umerii. Aşa că, Hunei când am văzut-o prima dată în curtea stăpânului Ra-Anan am fost uluit. L-am întrebat pe stăpân dacă întotdeauna le dă voie femeilor să se preumble aşa pe jumătate dezbrăcate pe acolo.

Plăcut surprins, Adoniyram râse zgomotos, făcându-i pe toţi paznicii săi să-şi întindă gâturile şi să se aplece înainte. Dibriy nu povestise partea aceasta despre Kaleb,

considerând-o – se pare – prea primejdioasă pentru a o repeta.

— Aşa i-ai spus? în faţa ei? Nu cred!

Adoniyram încerca să-şi imagineze expresia lui Shoshannah când auzise replica nătângă a lui Kaleb.

— Mă mir că mai trăieşti. Va trebui să le ceri scuze. Rânjind când văzu expresia încurcată a lui Kaleb, Adoniyram spuse:

— O să le cerem scuze amândoi şi îi vom da unchiului meu pielea leului aceluia. Dar nu ştiu ce cadou i-aş putea trimite *ei*.

— Eu mă gândesc că scuzele ar fi de ajuns, stăpâne, murmură binevoitor uriaşul.

— Eşti un bădăran.

232

233

Kacy Barnett-Gramckow

Lui Adoniyram îi plăcea nemaipomenit de mult de noul lui paznic.

Kaleb se întrebă de ce nu insistase Adoniyram că trebuie să-i ceară scuze stăpânei Sharah. Ciudat. Voia ca propria sa mamţ să fie jignită? *Eşti o ciudăţenie*, îi spuse el în gând lui Adoniyram.

Dar tot aşa e şi *mama ta*.

Capitolul 18

234

— *J\i* stricat mai multe veşminte într-un an decât am stricat eu în cinci, o dojeni blând Demamah pe Shoshannah, cercetând i urelele rupte ale sandalelor ei stând în curte.

Shoshannah tresări la auzirea comparaţiei. Şi la arsura alifiei pişcătoare din sare-cenuşă-grăsime pe care şi-o ungea pe degetul mare de la picior care îi era julit.

— M-am tot împiedicat.

— Nu trebuia să alergi. Mama nu va fi încântată.

— O să îmi repar cumva sandala. Deşi mi-ar plăcea nişte cizme noi. Mi le-aş putea face eu dacă aş avea o bucată de piele bună.

Întotdeauna cu simţ practic, Demamah îi clarifică:

— Pielea bună ne va costa cât o măsură de orz.

— Atunci lasă cizmele noi, deşi mi-ar acoperi julitura. O să-mi cadă unghia de la deget.

— O să crească la loc.

— Cândva.

Lăsând alifia să intre adânc în rană, Shoshannah se uită cu tristeţe la buturuga copacului frumos care crescuse cândva în curte. *Era cea mai bună şansă a mea de a scăpa. Dacă aş fi aşteptat până ar fi venit Kaleb şi Tiyrac, am fi reuşit. De ce nu mi-am stăpânit*

Cunună în ceruri frica? *Preaînalte, de ce sunt atât de proastă întotdeauna*? Zeva'ah intră în curtea cea mică, vioaie şi fără niciun cusur în înfăţişare, încât Shoshannah se descurajă mai mult. Mătuşa ei niciodată nu avea vreo zi proastă? Ei nu-i stătea niciodată părul dezordonat? Zeva'ah se încruntă.

— De ce staţi aici fără să faceţi nimic? Am venit să vă spun ca Tabbakhaw va avea nevoie de ajutorul vostru; deseară aşteptăm musafiri.

Bănuitoare, se holbă în jos către Shoshannah.

— Ce ai mai făcut? *Uită-te* la sandala ta. Umilită, Shoshannah spuse:

— Îmi pare rău, mătuşă – o s-o repar. M-am împiedicat.

— N-o să poţi s-o repari cum trebuie, îi aruncă mătuşa. Din mă gândesc că Adoniyram şi Cuş nu vor fi miraţi; întotdeauna arăţi mototolită.

Adoniyram, se gândi Shoshannah şi se învioră dintr-odat. Y *Poate vine şi Kaleb cu el*!

— Vin şi stăpânele Sharah şi Achlai? întrebă Demamah, încreţindu-şi fruntea de preocupare.

— Stăpâna Sharah nu vine – slavă cerului. E bosumflată pentru oareşce fleac, oftă Zeva'ah. Poate stăpâna Achlai. Şi paznicul acela mizerabil îşi va cere scuze că ne-a jignit, cum ar fi trebuit să o facă acum câteva săptămâni, înainte să ni-l ia Adoniyram. Şi Adoniyram îşi va cere scuze pentru obrăznicie.

Trăsăturile frumoase ale lui Zeva'ah se limpeziră acum binevoitoare, de parcă îşi exersa de pe acum înfăţişarea cea mai potrivită de iertare.

Cu recunoştinţă tăinuită pentru înştiinţarea că îl va vedea pe Kal deseară, Shoshannah îşi înveli degetul rănit într-o fâşie de in iar apoi se ridică, închinându-se politicoasă în faţa lui Zeva'ah.

— Voi merge s-o ajut pe Tabbakhaw, mătuşă.

— Nu face probleme pe acolo, o avertiză Zeva'ah. Nu vreau scandaluri în bucătărie azi.

— O să fiu eu cu ochii pe ea, mamă, promise Demamah, mergând împreună cu Shoshannah.

Zeva'ah îi aruncă fiicei ei o privire neîncrezătoare.

— Aşa cum eşti „cu ochii pe ea" de fiecare dată când face zarvă?

— Iartă-mă.

Demamah se închină, părând să primească dojana. Dar, îndreptându-se spre bucătărie, deveni iritată, şoptindu-i lui Shoshannah:

— De ce tot spune mama lucruri din astea? De parcă tu ai vrea să faci scandal – iar tu nu vrei! Şi nu ar trebui să-l jignească pe paznicul nou al lui Adoniyram – dacă e ca fratele său, atunci l-a judecat foarte greşit.

— Iar eu spun că nu ar trebui să se plângă de tine, fu

de acord shoshannah, şchiopătând şi hotărând că e mai cuminte să ocolească discuţia despre Kal şi Tiyrac. Dar fu mirată să o audă pe I) emamah spunând ceva de bine despre Tiyrac şi de rău despre mama ei. *Oare se va răzvrăti vreodată de tot faţă de părinţii ei*? Shoshannah nu-şi putu imagina un asemenea lucru.

— Îmi pare rău că te-am jignit pe tine şi pe cei din casa ta; îţi cer Iertare, spuse Kaleb, închinându-se în faţa stăpânului Ra-Anan şi ei frumoasei şi încântătoarei lui soţii, în timp ce îşi spunea scurta cuvântare – după cum îl învăţase Adoniyram.

După cum se aşteptase Adoniyram, stăpânul Ra-Anan primi scuzele lui Kal încuviinţând din cap şi la fel făcu şi soţia sa cea mândră. Apoi Adoniyram îi făcu semn lui Kal – un simplu paznic – să iasă din odaia cea mare şi impresionantă a stăpânului Ra-Anan. Întristat, Kaleb se închină şi plecă. Era chinuitor să o lase pe Shoshannah lui înăuntru cu oamenii aceia tulburători, l aru atât de retrasă şi de lipsită de apărare, încât Kaleb vru să o prindă şi să fugă cu ea.

Tristeţea i se alină când ieşi în curte şi văzu o umbră mare, cunoscută care îl aştepta.

236

237

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Tiyrac! Eşti liber?

— Deocamdată.

Dându-i o lovitură puternică de bun venit, Tiyrac îi spuse:

— Hai să mergem la grajduri înainte să te găsească Perek – dl acum mănâncă în bucătărie.

Încuviinţând elegant din cap către paznic în timp ce ieşiră p «poartă, Tiyrac deveni aspru:

— Imediat ce ai fost trimis în turn, l-au adus pe Khiysh în grajd pentru stăpânul Ra-Anan.

— Deci îl va folosi Ra-Anan?

— Dacă poate.

— Sper să nu se omoare unul pe altul, mormăi Kaleb.

— Paznicii pariază pe Khiysh că va câştiga.

— Mă îndoiesc că va fi un lucru bun.

Se grăbiră spre grajd, prin lumina slabă a amurgului. Spre surprinderea lui Kal, Ghid ohn era acolo împreună cu Ye uwsh şi alţi câţiva lucrători. Strigară aprobator atunci când îl văzur.i. iar Ye uwsh urlă:

— Tot curat eşti! Am crezut că va trebui să te vârâm iar în ba îi

— Mă bucur să văd că eşti în viaţă, mârâi Ghid ohn. Stai jos Mănâncă cu noi.

— Îţi suntem datori cel puţin cu o masă, iar ochii negri ai lui Ye uwsh sclipiră. Perek n-a mai ridicat mâna asupra nimănui de când l-ai bătut!

Ceilalţi râseră şi aplaudară de încuviinţare. Îl împinseră pe Kaleb pe scaunul de cinste – un mănunchi de fân – şi îi vâra ni înainte mâncare şi băuturi. Puşi pe şagă, îi făcură cunoştinţă cu Khiysh, iar apoi îi spuseră toate bârfele din casa lui Ra-Anan.

Kaleb ascultă fiecare vorbă spusă despre Shoshannah, dai nu se arătase că ar avea ceva de povestit despre locuinţa lui Adoniyram. Nu băgară de seamă tăcerea sa neobişnuită – Emil mulţumiţi să-l vadă din nou.

Oamenii ăştia mă cinstesc pentru că m-am purtat urât, se gândi kal, zâmbind. *Asta e ceva diferit*. Era o mică alinare cât timp era departe de Shoshannah.

— Părinţii tăi ar fi trebuit să fie deja aici să te salveze, mormăi Cuş către Shoshannah, în timp ce aşteptau să li se aducă mâncarea din bucătărie. Sau crezi că totuşi se bucură să scape de tine?

— Poate, stăpâne, încuviinţă Shoshannah, cuviincios, vorbele lui Cuş, apoi îşi coborî privirea.

Dar nu înainte ca soţia sa, stăpâna Achlai, să îi arate un zâm-lu t trist şi înţelegător lui Shoshannah.

Urăşti situaţia asta, gândi Shoshannah despre nefericita Achlai. /// *mulţumesc că vrei să mă ocroteşti – chiar dacă nu poţi*.

— Îşi continuă lecţiile? îl întrebă Cuş pe Ra-Anan, întărâtat.

— Învaţă despre cetatea noastră. Şi cum să se comporte. Trebuie a recunoşti că acum se poartă mult mai bine decât înainte.

Când Cuş încuviinţă, ridicând şovăitor din umeri, Ra-Anan I ontinuă:

— Preoţii mei au cerut în mod oficial să fie pregătită pentru templu.

— Eu tot sunt de părere că nu ar trebui. Preoţii aceia deja fac prea multe probleme. O să comploteze împotriva noastră ca să ne fure puterea.

— Mama mea se teme de acelaşi lucru, spuse Adoniyram cu glas cumpătat, precaut. De fapt – şi vă spun asta în taină numai vouă – mai crede şi că nu prea vă descurcaţi cum trebuie. Vreală o omoare pe Shoshannah dacă va avea parte de prea multă impatie din partea poporului.

— Adoniyram! icni Demamah, holbându-se la el până când l. ităi ei îi aruncă o privire mânioasă.

În timp ce Shoshannah asculta, nu foarte mirată, Cuş se zbârli ţi rosti printre dinţi.

— Adoniyram, spune-i mamei tale că nu ea conduce aici.

— Nepoata noastră se dovedeşte folositoare, spuse Zeva'ah în apărare, spre surprinderea lui Shoshannah. Nu e spre binele nimănui să fie omorâtă.

— Nu încă, o corectă Ra-Anan.

O făcu pe Shoshannah să se simtă lipsită de importanţă şi m. îi convinsă ca niciodată că soarta ei nu însemna nimic pentru el.

— Fata e nevinovată, spuse cu greutate Achlai, fără să se uite la soţul său. Ar fi o crimă să o omorâţi, una mult mai gravă decât ce i s-a întâmplat lui Nimrod al meu.

Mă apără de dragul Tău, Preaînalte – ocroteşte-o.

Cuş se încruntă către Achlai ca şi cum ar fi vrut s-o pocnească

— Să nu ţi se năzărească că vorbeşti în numele meu, îi spuse nevestei lui.

Cu blândeţe, aproape cu afecţiune, Achlai murmură:

— Ştiu că nu vorbesc în numele tău, bărbate. îmi pare rău dl te-am insultat.

Un regret care nu era deloc un regret, hotărî Shoshannah. ins. Ţ Cuş ar da prost dacă ar continua să-şi dojenească nevasta.

Uitându-se aspru, Cuş li se adresă lui Ra-Anan şi AdonivraiM pe tonul unuia care se aştepta să fie ascultat.

— Eu nu urmăresc moartea fetei decât dacă e necesară; mama ei este trădătoarea care trebuie să moară. Dar – mai spun o dat. i eu *nu* o vreau în templul acela, să primească ofrande din partea oamenilor. O prezenţă atât de vădită în împărăţie îi va da mai multă putere. Cât despre preoţii tăi, Ra-Anan, trebuie să li i stăpâneşti. Au fost prea mulţumiţi şi mândri de ei înşişi în timpul ceremoniilor lui Shemesh.

— Se bucurau adică, spuse Ra-Anan, arătând spre rana sa du pe faţă. Dar îi voi înfrâna, spuse, aruncându-i o căutătură prevenitoare, lui Adoniyram. Să nu le spui nimic

la următoarea i, i vizită acolo.

Gura plină a lui Adoniyram schiţă un zâmbet zeflemitor.

Cunună în ceruri

— Mă îndoiesc că îmi va acorda cineva atenţie, unchiule. Eu nu am putere. Chiar aşa, mă simt ca un şoarece care încearcă să Kape de ghearele leilor.

Cuş şi Zeva'ah râseră, în vreme ce Ra-Anan se strâmbă. Adoniyram păru sincer, însă Shoshannah îl cercetă bine, încer. Când să-i ghicească intenţiile. Comportamentul lui Adoniyram se schimba mereu câte puţin. O supărase atât de des, încât nu mai putea avea încredere în el. Poate într-o zi îi va putea cere părerea lui Kaleb. Dar asta ar însemna să se aştepte la lucruri prea mari. Ar fi prea periculos. Ce scuză ar putea da ca să poată Sta de vorbă cu un paznic „străin"? Chiar şi aşa, fusese minunat găl poată zări puţin în seara aceasta. Şi lui nu-i fusese greu să-şi ceară iertare.

Precis o preţuiesc mult părinţii ei, se gândi Achlai, impresionată de expresia blândă şi îngrijorată a lui Shoshannah atunci când o mustrase Cuş pe Achlai. *E o fată bună şi iubitoare*. *Mă întreb de ce n-au venit s-o salveze*. *Oare pun la cale altceva*?

Poate va veni unul dintre Cei Dintâi Părinţi în Cetatea cea Mare şi va cere ca fata să fie lăsată să se întoarcă la părinţii ei. Poate însuşi părintele Sem va veni aici. Un gând înfricoşător. *Sper să nu vină*!

A ieşit bine, hotărî Adoniyram, privindu-i încrezător pe toţi cei strânşi în odaie. Scuzele lui Kaleb fuseseră primite, la fel şi ale lui; deci Kaleb va rămâne în locuinţa lui în vreme ce Ra-Anan va trebui să se mulţumească să-i dea ordine fratelui mohorât al lui Kaleb. Şi alţii fură avertizaţi cu privire la ameninţările Reginei Cerurilor împotriva lui Shoshannah, iar Adoniyram îşi dăduse seama

ce gândeşte fiecare după reacţii. Nici mama sa, nici Cuş

Cunună în ceruri nu doreau ca Shoshannah să preia rolul domniţei Keren în templu. Însă Ra-Anan, Rab-Mawg şi preoţii săi doreau. Va fi ceartă între ei. *Pe care eu trebuie s-o câştig*.

Acum apăru Tabbakhaw, purtând o tavă mare din aramă, încărcată cu două fripturi aburinde de raţe, cu piele închisă la culoare, împănate frumos cu legume. În urma ei, slujnica Ormah împodobise elegant căruciorul de servit, cupele din aur şi în coş cu pâine aromată. Cum toată lumea era atentă la mâncare, Adoniyram o cercetă pe Shoshannah.

Te-ai purtat extraordinar, se gândi Adoniyram. *Felul tău de a fie tot mai potrivit. Şi, acum că sunt bine-venit în casa stăpânului nostru Ra-Anan, te voi vizita mai des*.

Îi dusese dorul. De dragul lui Shoshannah, nu-l va mai supăra altă dată pe unchiul său. Dar meritase surghiunul dacă tot reuşi să facă rost acum de Kaleb; s-ar potrivi de minune ca mai-mare al paznicilor. Într-o bună zi.

În zori de zi, Shoshannah urcă treptele turnului, intrând în templul strălucitor, afişând o supunere pe care nu o avea, ci mâinile împreunate respectuos. Perek şi Ormah veneau în untul ei, plictisiţi deja. Ca Shoshannah, de altfel, abia aşteptau să se termine lecţiile.

— Uite, stăpână, se auzi o voce din spatele altarului.

Ebed stătea în picioare, uscăţiv, proaspăt ras şi

zâmbitor, ţinând în mână o cupă formată dintr-o tigvă dată cu cenuşă.

— Stăpânul nostru Rab-Mawg nu s-a trezit încă. Va trebui şi îmi îngădui prezenţa până se trezeşte.

— Dar de ce doarme şi acum? întrebă Perek, glasul formând un ecou în pereţii împodobiţi cu aur.

— Vă cer răbdare.

Ebed aruncă încet cupa în cenuşa altarului, scoţând bucăţele arse de oase şi răşină.

— Am adus jertfe până târziu azi-noapte de dragul Marii Cetăţi, al poporului şi al celor morţi. Rab-Mawg s-a dus ultimul la culcare. Până se trezeşte, domniţa Shoshannah poate sta aici. Are multe de învăţat în templu.

— Nu-i spune „domniţă”, îi porunci Perek. Nu are niciun titlu.

— Cum doreşti, dădu din cap Ebed, dar continuă să scoată rămăşiţele de cenuşă.

Expirând zgomotos prin nările umflate, Perek se întoarse pe rălcâie şi păşi către uşa templului. Ormah se trase înapoi, grăbindu-se spre Shoshannah.

Ebed aruncă o privire scurtă în urma lui Perek, apoi zâmbi rătre Shoshannah, şoptind:

— Domniţă, sunt multe lucruri pe care nu le-ai văzut aici. I) a-mi voie să mă spăl pe mâini şi mă întorc la voi.

Se închină şi duse un ciubăr din aramă plin cu cenuşă în spalele perdelelor din în trase de jumătate.

Curioasă, Shoshannah se apropie de altarul împodobit cu aur. Atunci când bătrânul Noe sau părintele Sem aduceau jertfe, le aduceau pe un altar din piatră nelucrată, luată din jur. Nu era aur care să împodobească altarul Celui Preaînalt, iar El nu avea nevoie de nicio bogăţie*. Însă Shemesh trebuie să aibă parte de aur*. Studie semnele gravate în aur: copaci prelucraţi împletiţi cu şerpi, ape curgătoare pline cu peşti, un X ciudat cu cele

patru braţe Trânte pe la jumătate înspre dreapta. În vreme ce Shoshannah urmări semnele, încruntată, Ebed se înfiinţa din nou, urmat de Awkawn şi Ghez-ar.

— Şi acesta e un simbol al lui Shemesh al vostru? întrebă Shoshannah, atingând X-ul îndoit.

— Desigur, spuse cu iritare Awkawn.

Shoshannah ştia deja că nu-i prea plăceau lui dimineţile.

Însă ochii cei căprui ai lui Ghez-ar străluciră şi veni să le explice simbolurile lui Shoshannah şi Ormah, care pândea după umărul ei.

342

243

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Domniţă, unghiurile făcute spre dreapta arată mişcarea lui Shemesh al nostru pe cer. Apa curgătoare semnifică viaţa, în timp ce copacii – cunoaşterea, desigur, iar Şarpele – înţelepciunea.

Înţelepciunea! se revoltă Shoshannah în tăcere. Cum puteau să-l cinstească tocmai pe Vrăjmaş, pe Şarpe?

Nebăgând de seamă dispreţul ei, Ghez-ar continuă cu înflăcăra re.

— Noi tânjim după lucrurile acestea în numele lui Shemesh al nostru. Şi ce loc ar fi mai potrivit să punem simbolurile deci altarul de sacrificiu?

— Sacrificaţi numai animale? întrebă ea, amintindu-şi că Nim r< >< I trecuse trupul primului său născut prin flăcările lui Shemesh.

— Miei şi porumbei, îi răspunse blând Ebed, care li se alătură iar în prezenţa lui Shemesh, focul desăvârşeşte ceea ce consumi aşa cum desăvârşeşte aurul. Ceea ce sacrificăm aici nu e consicul rat pierdut.

Poate nu e pierdut pentru tine, însă mama mea şi

mătuşa mm Revakhaw au suferit teribil după copilul lui Revakhaw, pe care l-om pierdut în flăcările lui Shemesh al tău.

La fel de înflăcărat, Ghez-ar spuse:

— Domniţă, voiam să te întreb: Ai văzut vreodată pietrele soarelui pe care le aveau străbunii? Cei în vârstă din tribul meu mi-au spus că erau pietre neobişnuite care strălucesc în întuneric ca focul rece.

Shoshannah scutură din cap, amuzată.

— Dacă bătrânii noştri au aşa ceva, nu le-am văzut niciodată

— Poate se tem să nu le strice, îşi dădu aspru cu părerea Awkawn. Ghez-ar de ce nu-i arăţi şmecheria aceea nefolositoare.1 lui Rab-Mawg cu lumina soarelui? Dacă tot îţi place atât de mult.

— Awkawn, nu renunţa atât de uşor la idee. Nu va fi nefolositoare dacă putem corecta cumva imaginea.

Ghez-ar se făcu nevăzut în spatele perdelei din m şi ieşi din nou cu un vas din metal scobit, lucrat şi şlefuit mai frumos

244

decât o oglindă din obsidian. Dând din cap a încuviinţare către () rmah, spuse:

— Te rog, dacă vrei să stai afară chiar dincolo de poartă, în lumina soarelui.

— Lângă Perek? întrebă slujnica, privind încurcată.

— Numai o clipă, o încuraja Ghez-ar.

În vreme ce Ormah se supuse cu anevoie, Ghez-ar stătu aproape de poartă, înclinându-şi vasul într-o parte şi-ntr-alta până când se văzu o fâşie de lumină pe zidul de lângă ei.

— Stăpână, uită-te cu atenţie la imagine.

Ascultătoare, Shoshannah se apropie de imaginea luminoasă de pe zid, după care scoase un ţipăt. Era o

imagine răsturnată, dar precisă a lui…

— Ormah!

— Ce? păşi Ormah din nou în templu, iar imaginea dispăru, lăsând în urmă doar o reflectare a luminii soarelui.

— Nu-i arăta, îi întrerupse o voce muşcătoare, speriindu-i pe toţi.

Rab-Mawg se năpusti în templu din încăperea ascunsă, boţit de somn şi foarte deranjat. Mormăi către Shoshannah:

— Tu să taci. Nu spune nimănui ce ai văzut. Shoshannah îşi aplecă imediat capul, nedorind să-l aţâţe pe

Rab-Mawg. Însă „imaginea" răsturnată a slujnicei îi mai zăbovea în minte. De necrezut. Şi tăinuit, pare-se. Voiau să folosească şmecheria aceasta luminoasă la ceremoniile următoare pentru a-i îngrozi pe închinătorii lui Shemesh?

Dacă Shemesh al vostru ar fi adevărat şi demn de închinare, cum este Cel Preaînalt adevărat şi demn de închinare, atunci nu aţi avea nevoie de asemenea şiretlicuri pentru a-i arăta slava.

— Voi uita ce am văzut, făgădui ea tânărului mag ursuz. Se aplecă spre ea, cu privire aspră şi stăruitoare.

— Nu, domniţă, nu uita ceea ce ai văzut; pregătirea ta de aici înseamnă să ţii minte şi să păstrezi asemenea secrete.

Călare pe calul său maroniu-închis, Shoshannah mergea tăcută în urma lui Ra-Anan, Adoniyram şi Perek prin iarba înaltă, umedă, verzuie-maronie, atentă la fiecare zgomot. Şi la prezenţa lui Kaleb, care se afla nu departe în urmă.

Hai, *curaj*, stărui de calul fără vlagă, în gând. *Hai*, *rezistă* în *vânătoarea asta*.

De câteva săptămâni tot încerca să doboare măcar un anim.il a cărui piele s-o folosească pentru nişte cizme. În dimineaţi aceasta, bărbaţii plănuiau să ducă animalele spre răsărit, dinspre câmpiile acestea din sud mocirloase înspre cele deschise din apropiere, unde le puteau ucide cu uşurinţă. În curând, câmpiile acestea vor fi inundate din cauza anotimpului, iar vânătoarea v. i fi tot mai grea. *Trebuie să prind ceva azi*. Se auzi un foşnet lin în dreapta ei, urmat de o schelălăială. *O purcea*?

Cu inima zbătându-i-se zdravăn, Shoshannah îşi încovoic degetele în jurul stinghiei arcului, îşi potrivi săgeata şi urmări. Calul se agită neliniştit.

Te înţeleg, *mistreţii sunt periculoşi*. Şi nu uită nicio clipă că în spatele ei erau Kaleb şi paznicii, păstrând tăcerea, cu săgeţi în pregătite. Dacă nu nimerea din prima, paznicii vor cere tot ceea ce urmau să doboare. Mai auzi foşnete în dreapta şi alte scâncete. Nişte umbre joase şi mai înalte alunecau prin iarbă. O să *încerc*.

Urmărind una dintre umbre, încercând să-i ghicească traseul după mişcările din iarbă, dădu drumul săgeţii în tufiş. Cât, n clipi, paznicii din spatele ei se năpustiră spre cireada, gemânil, mânând animalele spre câmpiile deschise aşa cum aranjasem Shoshannah merse după ei, bucuroasă. Un mistreţ doborât, în săgeata în partea stângă a greabănului. Kaleb îi curmă suflare. i, cu dibăcie, cu o suliţă bine ţintită.

Shoshannah îi strigă încântată, dar prefăcându-se iritată.

Cunună în ceruri

— Ăsta e al meu; ştii bine!

— Ştiu?

Iar privirea lui o făcu să-l urmeze. Kaleb descăleca,

îndreptându-se spre pradă. Shoshannah îşi dădu drumul de pe cal, băieţeşte, şi se grăbi să se apropie de Kaleb înaintea altora.

— Să ai grijă; te iubesc, şopti ea, uitându-se la trupul ocru-gălbui al mistreţului.

Privirea lui se îmblânzi o clipă.

— Şi *eu* te iubesc. Dar ar fi mai bine să schimbăm vorba. Ar trebui să ne certăm… domniţă?

— Mai bine nu. Ne urmăreşte Perek şi nu vreau să-l înfurii; el e singurul căruia i se îngăduie să mă bată.

— Chiar? o privi drept în ochi, surâzând cu amar, înăsprindu-i-se faţa. Atunci vreau eu slujba lui. Vine.

Cu voce tare, Perek strigă:

— Ăsta nu e al tău, jegosule!

Apăsând cu un picior pe mistreţul doborât, Kaleb îşi scoase suliţa, îi verifică lama grea din os şi se dădu la o parte respectuos.

— Nu o pretindeam – am insultat-o destul deja pe domniţă.

— Nu-i spune „domniţă”. E un nimeni aici, mârâi Perek, amintindu-i lui Shoshannah de confruntarea cu Ebed din templu.

— Fireşte, încuviinţă Kal, foarte scurt. Shoshannah regretă că îi spusese că Perek o bătuse.

Acum Adoniyram se apropia, îngrijorat că ar putea ieşi o ceartă între Perek şi Kaleb. Kaleb se închină către Adoniyram. Perek se trase imediat şi el, urmând exemplul său. Adoniyram păşi între *cei* doi paznici şi privi în jos spre animalul lui Shoshannah.

— Nu e o pradă mică.

— Pentru a fi capturată de o femeie? întrebă Shoshannah, bucuroasă de prezenţa sa, dar neplăcându-i tonul său superior.

Adoniyram zâmbi.

— Nu te pune cu mine că nu vei câştiga, întorcându-se, porunci:

246
247
Kacy Barnett-Gramckow
Cunună în ceruri

— Kaleb, cară leşul acesta pentru Shoshannah; lasă-i săgeata înfiptă ca să ţinem minte că e al ei. Perek, spune-i, te rog, unchiului că va avea carne pentru casa lui.

— Eu îi vreau pielea, îi spuse Shoshannah lui Adoniyram. O voi folosi pentru cizme; urăsc să călăresc în sandalele acestea.

— O să arăţi ridicol – ca un băiat. Dar dacă vrei să îţi faci cizme, o să ţi-o schimb pentru nişte piele mai bună. Şi ar trebui să ai un meşteşugar îndemânatic să ţi le facă; nu mai trăieşti în sălbăticie.

Scoasă din sărite, amintindu-şi ce o supărase cel mai mult la el, mormăi:

— Cum aş putea să uit? Oricum, probabil că cizmele nu contează; nu voi avea nevoie de ele dacă voi sta în templu. După cum i-ai încurajat pe unchiul meu şi pe preoţii aceia să mă pregătească…

— Nu te împotrivi lecţiilor. Şi, în şoaptă, adăugă:

— Ai încredere în mine.

— Faci încrederea foarte anevoioasă! îi replică încet. Şi dacă tot eşti atât de îngrijorat de treburile din templu, de ce nu aii convins-o pe mama ta să-şi îndeplinească îndatoririle faţă de Shemesh? Nu *eu* m-am legat cu juruinţe, în primul rând…

— Nici ea.

— Ea este legată, insistă Shoshannah, aducându-şi aminte de povestirea mamei ei despre Nimrod care i-a smuls jurămintele sub ameninţarea cuţitului. Marele tău

tată Nimrod a spus ci mama ta a fost şi ea legată de jurăminte. Dar *eu* sunt silită să ia\l sarcinile ei.

Adoniyram îi zâmbi dezarmant şi continuă cu glas dintr-od aţă cald:

— Să fim serioşi acum, ţi-o închipui pe mama mea slujind în templu?

248

— Nu, spuse Shoshannah, nedorind să-l lase pe Adoniyram – o lămurească, ştiind că e în apropiere Kaleb, care lega strâns trupul mistreţului de o prăjină tare. Nu mi-o închipui făcând nimic ce ar semăna cu munca.

Râzând, Adoniyram o sâcâi:

— În sfârşit suntem de acord.

E prea apropiat de ea, se gândi Kaleb, înfuriat şi cu pizmă, legând copitele despicate ale mistreţului de prăjină cu o putere de prisos. *Trebuie s-o iau de aici cât mai curând*.

249

Capitolul 19

Cunună în ceruri

Glasul lui Rab-Mawg însă era încă nemulţumit.

— Însă orice va face fata, mama ta ar trebui să-şi dovedească devotamentul faţă de Shemesh al nostru.

Magul n-o îndrăgise niciodată pe stăpâna Sharah, ştia bine Adoniyram, căci singura ei preocupare faţă de turn se oprea I.) faptul că îi oglindea propria slavă şi îi extindea împărăţia. Nu i se închinase niciodată lui Shemesh, de fapt, lucru care îl nemulţumise pe Rab-Mawg.

Prudent, Adoniyram se feri de subiect şi îşi continuă masa. Dar se gândi: *Rab-Mawg, devii tot mai obraznic şi agresiv. Dacă voi primi putere peste această împărăţie, vei fi înlocuit*.

— 1 îl u mi-am dat seama că jurământul a legat-o pe Regiii Cerurilor tot atât de mult ca pe sora ei, spuse

Adoniyram, strâmbându-se către Rab-Mawg şi ceilalţi în timp ce îşi împărţea! masa de seară în zona din spatele templului, unde stăteau ziua

— Nici eu, făcu Rab-Mawg către Adoniyram, fără să clipea soi Dar ea pretinde că este mama iubitoare a poporului ei. Ar trebui să fie un bun exemplu pentru ei şi să-şi îndeplinească juruinţelj

Adoniyram primi tăcut o bucată de miel uscat, copt tare din partea lui Ghez-ar care se închină, plin de sudoare, întrebând n I pe Rab-Mawg:

— Să-mi fie cu iertare, stăpâne, dar fiica lui Keren nu v, i f primită în locul ei?

— Cred că îl urmează încă pe Cel Preaînalt.

— Dacă e aşa, se va schimba, de bună seamă, spuse Adoniy ram cu blândeţe, displăcându-i tonul lui Rab-Mawg. Mai spuneistarioare din vechime din când în când, dar am auzit că şovăie îl credinţă. Dacă îşi va continua lecţiile şi apoi va duce la bun sfârşii jurămintele mamei ei, sunt convins că o vei lămuri să-l prime.im pe Shemesh al nostru.

— Ai dreptate, stăpâne, negreşit.

250

Purtându-şi cizmele noi din piele moale, pe care Adoniyram insistase să o ia în schimbul pieii de mistreţ, Shoshannah urcă în goană pe treptele turnului la lumina lunii, urmată mai în spate de nefericita Ormah şi purtătorul de torţă, Perek. Se rugase să plouă în seara aceasta, ca să nu fie nevoie să vină la lecţii. Însă, cum era bucuroasă că cerul era senin, căci văzuse calul lui Adoniyram ţinut de un paznic la capătul treptelor turnului. Iar, (Licâ Adoniyram era aici, atunci – poate – şi Kaleb îl însoţea.

Fără suflu, luă colţul de la scări spre terasă, dând cu privirea în jur nerăbdătoare. Nici urmă de Adoniyram.

Poate era înăuntru, însă era un paznic a cărui siluetă se întrezărea afară, pe Icrasă, de la lumina lunii, foarte înaltă, latăşi înarmată cu o suliţă lungă. *Kaleb*.

Alergă spre el, profitând de ocazie înainte să-şi piardă curajul – înainte să vină altcineva pe terasă. El o văzu, privi repede în jur şi o cuprinse cu braţul liber pe când Shoshannah îl îmbrăţişa. Căspândea o căldură binefăcătoare şi sigură ca o cetate ocroti-loare. Spre uimirea ei, se aplecă şi îi sărută buzele cu pasiune, ipoi o întoarse cu un gest blând şi ruşinat, care o încuraja să plece. Shoshannah îi mângâie obrazul aspru, bărbos şi fugi.

251

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Tata probabil te-ar lua la bătaie, se gândi ea veselă. Primul lor sărut! Prea scurt şi furat chiar, însă o făcu să se simtă uşoară cal într-un dans.

Kaleb o urmări pe Shoshannah, privind-o cu plăcere cum se repezi spre marginea terasei, cu hainele şi părul fluturându-i în vânt. Trăirile neaşteptate după îmbrăţişarea ei, sărutul ei în răspuns şi atingerea suavă a degetelor ei, toate le mai simte. i încă, încălzindu-l, chinuindu-l în mod minunat. Vru să radii, *Iubită nevastă*, *crezi tu că scăpăm noi aşa uşor cu ceva neîngăduit*, *din nu scăpăm*.

Deveni serios din nou, întrebându-se când ar putea să-i spun. i că sunt, de fapt, căsătoriţi deja. Poate i-ar putea spune Tiyrac. Kal respinse ideea la fel de repede cum îi trecu prin minte. Tiyrac.11 fi prea copleşit şi sfios pentru a putea rosti cuvintele. Iar apdj ar trebui să facă faţă întrebărilor şi surprinderii lui Shoshannah S-ar putea chiar să-l îmbrăţişeze pe Tiyrac, lucru care l-ar putel înmuia cu totul pe bietul om.

Îi voi spune eu. *Preaînalte*, *dă-mi ocazia*…

O torţă licări în dreapta lui Kaleb. Puse mâna pe suliţă, ateul în jur. Apărură Perek împreună cu slujnica cea mărunţică, ajun gând de pe trepte pe terasă. Slujnica îl sfida cu trufie pe Perek, i. u el păru iritat. Urmărind-o pe Shoshannah, paznicul cel grosolafl îi făcu semn cu torţa, zbierând:

— Dacă mai fugi aşa o dată, fiică a lui Keren, te stâlcesc 111 bătaie! Ai auzit? Vino aici, *acum! îndrăzneşte numai să o stâlceşti în bătaie*, *că te zvârl în vârful ascuţit al suliţei ăsteia*, îl ameninţă în gând Kaleb, încordându-se gata să sară la nevoie.

Atras probabil de urletele lui Perek, Adoniyram ieşi din tem piu, urmat de preoţii aceia uscăţivi şi chei, care se închinau lui

Shemesh. Adoniyram îl opri numaidecât pe Perek cu un singur cuvânt:

— Stai!

Kaleb îl urmă pe tânărul stăpân, păstrând o distanţă potrivită, urmărindu-l şi ascultând.

Adoniyram îi făcu semn lui Shoshannah:

— Ce s-a întâmplat?

Shoshannah îi răspunse jovială, fără urmă de regret:

— Lui Perek nu i-a plăcut că am alergat în sus pe scări; crede că mă depărtasem prea mult de el.

Amuzat, Adoniyram spuse:

— Poate că da. Când o să înveţi să te comporţi cum trebuie? *Sper că niciodată*, se gândi Kal, deloc încântat de atitudinea tânărului stăpân faţă de Shoshannah. Deşi de obicei se purta destul de distant cu Shoshannah în văzul altor oameni, deseori chiar ignorând-o, Adoniyram se purta acum de parcă ar fi avut vreo putere asupra ei, de parcă ar fi fost logodiţi.

Ce *mă fac dacă o ia de nevastă*? se întrebă Kaleb îngrozit. Nu era decât un paznic neimportant, fără

autoritate. Nu l-ar ajuta puterea fizică pe care o are. Dacă se răzvrătea, Adoniyram ar putea porunci să-l omoare, iar pe Shoshannah la fel.

— Poate când voi fi bătrână – în câţiva ani – voi învăţa cum să mă port, îi spuse Shoshannah lui Adoniyram.

Însă buna ei dispoziţie dispăru când se apropiară preoţii; se trase înapoi şi se închină.

Kaleb o urmări tulburat, dându-şi seama că îi era teamă de aceşti preoţi.

— Vino, îi spuse şeful lor uscăţiv ca vergeaua, apropiindu-se de Shoshannah, la fel de autoritar ca Adoniyram, chiar dacă se închină şi el politicos în faţa tânărului stăpân. Vom avea noi grijă să te porţi bine. Poate Fiul Cerurilor va sta la lecţie cu tine.

— Nu am altceva de făcut, fu de acord Adoniyram, ridicând din umeri.

252

253

Kacy Barnett-Gramckow

Kaleb era convins că Adoniyram doar se prefăcea că îi este totuna. *Ce plănuieşti, Fiu al Cerurilor*? se întrebă el, silindu-se să se potolească. Şi *cum o pot eu apăra pe Shoshannah de voi toţi*? Nu se mai simţise niciodată atât de neputincios.

Capitolul 20

A

tjehuwd stătea la focul de seară şi îşi urmărea duşmanii: Zekaryah, Keren, părintele Sem şi mama Annah şi Metiyl, care îl păzise atât de aproape încât nu putu fugi. Era captiv al tribului lui Metiyl. Mai rău chiar, pierduse câştigul unui an întreg aproape. Toate din cauza fetei ălei a care fusese atât de proastă că nu-şi ascunsese faţa aşa cum o învăţase.

Şi *ea, şi bărbatu-său acela nebun vor fi omorâţi*

probabil. Iar apoi eu voi fi de vină şi osândit la moarte. Cum mă pot salva? Inima lui Echuwd zvâcnea cu putere în vreme ce se gândea la diferite feluri în care ar putea scăpa.

O idee îi atrase atenţia, una simplă şi uşor de înfăptuit. Rudele sale vor ajunge şi ele în câteva zile după ce vor fi terminat ultima călătorie de negustorie din ţinuturile muntoase. îl vor ajuta ele. Socoti ce preţ ar putea fi cerut şi repetă ce ar putea spune. Trebuia să câştige la loc ceea ce pierduse.

254

— Va trebui să ne despărţim în curând, murmură Keren în vreme ce prietena ei dragă Tsinnah îngenunche lângă ea.

255

Kacy Barnett-Gramckow ţinându-şi în braţe fetiţa nou-născută, Tavah. S-ar putea zvoni că suntem aici.

— Încă o lună şi ceva nu contează, şopti Tsinnah. O să fii în siguranţă cel puţin încă atâta.

— Da, dar apoi vom merge spre nord să stăm cu Neshar şi Revakhaw, deşi nu mi-ar plăcea deloc să le pun vieţile în pericol.

— Nu te vor considera un pericol pentru că te iubesc. Dar îi vei lua cu tine pe Yelahlah şi pe Echuwd acela?

Keren oftă, chinuită că nu se hotărâse încă. Într-un sfârşit, spuse:

— Părintele Metiyl crede că Echuwd ar trebui ţinut aici panii când Shoshannah, Kaleb şi Tiyrac se întorc teferi.

— Sunt de acord cu părintele Metiyl.

Tsinnah mângâie degetele delicate ale lui Tavah. Copila, dulcică şi drăguţă ca mama ei, căscă şi se întinse somnoroasă. Keren zâmbi, gândindu-se la problemele ei.

— Pot să o ţin şi eu?

Tsinnah îi dădu bucuroasă copila.

Keren se destinse, sărutând obrazul moale al copilului, surprinsă de numele ei. *Tavah*. *A suferi*.

— De ce i-ai pus un astfel de nume, Tsinnah? Nu e o bucurie pentru tine?

— Ba da, dar mă tem că voi trăi mai mult decât ea şi voi rămâne suferindă după ea. Şi… pentru că v-am făcut supărare şi ţie, şi lui Shoshannah.

— Dar nu a fost vina ta.

Keren o legănă blând pe Tavah, cântându-i să adoarmă.

— Eu tot mă simt vinovată. De-abia zâmbind, Tsinnah spuse:

— Chiar aşa, Shoshannah se întreabă dacă vei vrea să o cin steşti ca pe una dintre străbune atunci când va îmbătrâni şi va încărunţi înaintea ta.

Keren râse, deşi ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta e fata mea! îi dau eu ei străbună! Am să-i spun eu câteva după care o pun la odihnă.

— Mamă, ca întotdeauna. Tsinnah şovăi.

— Mă rog Celui Preaînalt să ne-o aducă teafără înapoi.

— Da, fu de acord Keren, încercând să-şi stăpânească lacrimile şi pornirile mânioase împotriva Lui. Viaţa ar fi pustie fără Shoshannah… fără toţi copiii ei… Nu ar regreta niciodată că au existat. Niciodată.

Capitolul 21

A

Iar lecţii. Nefericită, urmată de Ormah, Perek şi nişte paznici, Shoshannah mergea în spatele lui Ra-Anan şi Adoniyram pl strada înghesuită a pieţii. Oameni din alte triburi, cu veşminte stranii, veneau în vizită în Cetatea cea Mare, îngrămădindu-se printre negustorii obişnuiţi care îşi strigau rochiile deosebite, în culori ţipătoare, cerceii din aur şi aramă, podoabe de păr făcute din pene, blănuri şi cărnuri cu miros înţepător şi lapte covăsii care îi întorcea stomacul pe dos lui Shoshannah.

Un tânăr rotunjor, îmbrăcat în piele, se repezi să iasă şi apuca de coamă calul lui Shoshannah, oprind-o.

— Dacă ai vreo rană, noi te putem tămădui! strigă el. Corn prese! Ierburi! Protecţie permanentă împotriva oricăror neplăce *da*

Trăgându-se înapoi, Shoshannah se holbă la el.

Omul îşi dezveli braţul, arătându-i mai multe dungi şi pe le sluţite înnegrite, albaştri te de-a lungul umărului şi al antebraţului. Urmele păreau adâncite sub piele ca nişte vânătăi pentru tot deauna. Le frecă puternic, dar culoarea nu se întinse.

— Astea nu merg jos la frecare! Pentru o măsură de grâne sau jumătate de măsură de carne…

Cununa în ceruri

— Du-te de aici! pufni mânios Perek, înaintând,

vârându-şi suliţa spre negustor.

— Nu-mi ameninţa tu mie fiul! se năpusti spre Perek o femeie înveşmântată în blană şi mărgele, atrăgând atenţia tuturor din jur cu mânia ei. Nu face decât să ofere leacuri – de care ai şi *tu* nevoie ca să te linişteşti!

— *Opreşte-te*! Perek, dă-te înapoi.

Întărâtat de agitaţie, Ra-Anan privi mânios, întorcându-şi calul spre ei.

— Femeie, îmi pot pune oamenii să-ţi confişte lucrurile şi să te hăituiască pe tine şi familia ta ca pe nişte zdrenţe. Nu ne mai reţine din drum. Dacă vrei să vinzi aici bunuri, nu ai voie să pui mâna pe nimeni de pe străzile acestea.

După care adăugă:

— Fă-ţi o tarabă şi ţine-te de ea.

Trăsăturile aspre, cu cicatrice, proaspăt bărbierite, mantiile lui superbe împreună cu toţi paznicii o lămuriră pe femeie. îl trase ne fiul său înapoi, dar spumega de furie.

— Să-mi fac tarabă? Cu ce? E o nerozie! Am ajuns aici fără niciunban. Bariyach, dă-i drumul!

Atrăgându-şi priviri revoltate în urma sa din partea altor negustori, Ra-Anan îşi continuă drumul.

Adoniyram îşi încetini calul ca să meargă în ritm cu Shosh. mnah. Privind-o, o întrebă blând:

— Te-a atins omul acela?

— Nu. Doar coama calului.

Tonul îndrăzneţ al lui Adoniyram şi privirea insistentă o emoţiona pe Shoshannah. Trebui să-şi amintească să nu ceară ajutor în spate la Kaleb. Revenindu-şi, bâigui:

— Sunt… sunt bine. Chiar sunt bine.

— Nu arăţi bine.

— Am fost şocată. Oferea protecţie împotriva oricăror neplăceri.

259
Kacy Barnett-Gramckow
Cunună în ceruri

— Şi de ce e asta atât de şocant, se relaxa Adoniyram, scuturând capul spre ea. Nu e nimic rău să te pui la adăpost de neplăceri.

— Avea nişte urme pe sub piele şi cicatrice. Arătau groaznic. I

— A, da, acelea, îi răspunse Adoniyram, înţelegând că ea nu cunoştea lucrurile acelea. Anumite triburi taie în pielea oamenilor modele, apoi le freacă bine cu ceva pudră pentru a le vopsi când urmele se vindecă, rămân doar vopselele.

Mai liniştită acum, Shoshannah protestă în şoaptă:

— Dar vopselele nu te ocrotesc de neplăceri. Numai Cel Preaînalt poate să te ocrotească – şi uneori trebuie să trecem prin greutăţi ca să învăţăm anumite lucruri.

— Asta arată cât de crud e Preaînaltul vostru, o întrerupsr Adoniyram zâmbind.

Insultată de batjocura lui, Shoshannah spuse:

— Cel Preaînalt nu este crud; *noi* suntem. Eu cred că doar ca u ţi motive să i te împotriveşti. Dacă ar fi fost cu adevărat îngrozi lui verişorule dragă, noi nici nu am mai fi pe lume. Marele Poton ne-ar fi nimicit pe toţi. Dar ne iubeşte – şi vrea să te ocrotească.

— Aşa cum te-a ocrotit pe tine până acum?

— Poate că m-a ocrotit şi noi nu ne dăm seama.

— *Eu* te-am ocrotit, spuse Adoniyram.

— Iar tu ar trebui să fii indiferent cu mine între oameni. Du-te de aici.

— Şi cine te va ocroti dacă plec?

Acum se dădea pe lângă ea. Trebuia să-l descurajeze cumva Kal va observa în cele din urmă.

— Domniţă, o strigă o femeie din susul străzii.

Shoshannah aruncă o privire. Câteva femei măritate cu cosiţe brunete, subţiri la vârfuri şi năframe foarte mari se adunaserl laolaltă.

Una dintre ele o înghiontea pe o alta, care ţinea în braţe un copil.

— Îi vei cinsti copilul?

— Eu nu prea am nicio însemnătate pe aici, începu Shosh –, mnah, dar mama înfăşurată în năframă îşi ridică îndată copilul spre Shoshannah.

Un nou-născut. Atinsă de dor, Shoshannah îşi opri calul ti în tropăit şi primi copilul, dezmierdându-l cu recunoştinţă. ÎI... irută pe nou-născut pe frunte, privi în ochii săi blânzi, iar apoi îi înapoie mamei sale mândre de el.

— Mulţumesc. Ce copil frumos.

Luată prin surprindere, Shoshannah se întoarse spre Adoniy-fam care o luase înainte, ducându-i calul de frâu.

— Adoniyram...

Se întoarse spre ea, ridicând din sprânceană:

— Acum chiar voi fi nevoit să fiu de acord cu mama când mi ke plânge că eşti prostuţă şi vrei să-i furi împărăţia.

— Nu pot să-i fur „împărăţia ” dacă sunt prostuţă, nu? Spune-i numai că vreau să mă întorc la familia mea. Te rog, Adoniyram, il. îmi voie să îmi duc singură calul şi mă poţi ignora apoi toată /mă.

Aplecându-şi capul ca s-o necăjească în tăcere, Adoniyram II Lisă calul. Dar păru mulţumit.

Însoţită de Ormah şi Perek, Shoshannah se plimba alene pe terasa umedă de la ploaie. Lecţia se terminase şi voia să plece, însă unchiul ei şi Cuş vorbeau cu nişte negustori într-un colţ îndepărtat al terasei, gesticulând larg, gândind imaginea turnului cu etaje nesfârşite pe viitor. Adoniyram aştepta în preajmă, cu bidţele

încrucişate, la fel de plictisit ca Shoshannah. Între timp, K.ileb era aproape de scări, cu suliţa lungă în mână, la post, de hună seamă. Nu putea să-i vorbească.

Oftând, Shoshannah se retrase spre grădina umedă, cerce-l.md temeliile ridicate din cărămidă, tufişurile liniştite şi copacii

Cunună în ceruri tineri. Spre disperarea ei, Adoniyram o urmă, făcându-le semn lui Ormah şi Perek să se întoarcă.

— Sunt aici ca să te ocrotesc din nou, o tachina el cu blândeţe. Împotrivindu-se pornirilor lui amoroase, ripostă în şoaptă:

— Asta crezi tu. *Eu* zic că Cel Preaînalt te-a trimis pe tine să] mă ocroteşti.

Adoniyram se strâmbă, ca şi cum vorbele ai ar fi ridicole.

— Mie nu mi-a vorbit.

— Atunci nu poţi fi Cel Făgăduit. Însă nu asta voiam să spun cred că Cel Preaînalt te-a făcut să mă ajuţi, fie că îţi dai searul sau nu.

— Nu, eu iau toate hotărârile în ceea ce mă priveşte, protestă stăpânul cel tânăr, înfricoşător de serios.

Aplecându-se spre ea, murmură:

— Asta mă duce cu gândul la altceva: şi dacă eu chiar *sunt* Cel Făgăduit?

— Nu eşti, fiu al lui Nimrod.

Şovăitor, rostind cuvintele ca o mişcare firavă de aer, Adoniyram şuieră:

— Nu mai spune nimănui: nu sunt fiul Marelui Rege. Shoshannah simţi cum tot sângele îi fuge din obraji. De-abia putu scoate nişte cuvinte. Oare vorbea serios?

— Atunci al cui fiu eşti?

— Poate un fiu al lui Arpacşad.

Se holbă la el câteva clipe şi ajunse la concluzia că vrea să o pună la încercare.

— Nu poţi şti aşa ceva.

— Nici tu nu poţi şti că nu e aşa.

Amintindu-şi istorisirile din copilărie, învăţate în timpul seri loi plăcute petrecute cu bătrânii Noe şi Naomi, Shoshannah spusei

— Am fost învăţată că II vom recunoaşte pe Cel Făgăduit pun dragostea şi supunerea nemărginită faţă de Cel Preaînalt; nu pl îţi şi Cel Făgăduit.

262

— Şi dacă mă voi supune Celui Preaînalt?

Se holbă la el din nou, uimită şi neîncrezătoare.

— Ai vrea? zâmbi fermecător.

— Nu poţi şti nici asta, nu?

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu, nu-mi bat joc.

Dar spera mai degrabă să fie doar o bătaie de joc. Se apropie Perek, făcându-i semn cu capul să se întoarcă. Cuş şi Ra-Anan se pregăteau să plece.

Adoniyram se mustră în gând pe drumul prin cetate, în spatele lui Ra-Anan şi Cuş. îşi încălcase de două ori azi propria-i hotărâre de a nu vorbi cu Shoshannah în public.

Nu a fost o dovadă de înţelepciune. Şi poate că am spus mai mult decât ar trebui. Acum voi vedea dacă poate să păstreze secretele mele.

Îndemnându-şi calul să înainteze, se alătură lui Cuş şi K.i-Anan, care mai discutau încă aprins de felul în care ar trebui să înceapă construcţia turnului şi a templului. Dar ascul-l. indu-i cum se ceartă cu privire la culori, stâlpi şi trepte în v Rome ce el încerca să le sugereze preferinţele mamei lui – după Bum îl învăţase – obosi. Cum ar putea fi

atent după discuţia cu hoshannah şi după ce, mai devreme, o văzu îmbrăţişând copilul, uvla? îşi imaginase că îmbrăţişează propriul lui copil.

Periculos gând.

Adoniyram făcu un efort să-şi potolească gândurile acelea, < (re ar putea rămâne chiar numai gânduri dacă toate planurile lui s-ar sfârşi dezastruos. Trebuia să facă faţă şi convingerii lui Mioshannah că nu era Cel Făgăduit. *Avea dreptate*, *oare*? se întrebă îi privind către cerul înnorat.

Nu-L iubeşti pe Cel Preaînalt; *nu poţi fi Cel Făgăduit*.

263

Kacy Barnett-Gramckow

Putea crede într-un Dumnezeu care îi scurtase şi lui viaţa ilr când se născuse, după cum spusese Shoshannah?

O voce din străfundurile gândurilor păru să-i şoptească] *Dar dacă Shemesh este dumnezeul tău*, *trebuie să îţi pui aceeaşi Intri bare şi în ce-l priveşte pe el*.

Adoniyram luă şi asta în considerare, spre mirarea lui. Simţi că acest gând nou fu şoptit de un învăţător care stătea de vorbi cu el cu blândeţe, îndemnându-l să fie corect.

— Ai vorbit cu *ea* ceva vreme azi, observă Cuş, împrăştiind u i lui Adoniyram gândurile.

Liniştindu-se, Adoniyram zâmbi sarcastic ca pentru a-l convinge pe Cuş că e iritat de Shoshannah.

— Mai devreme, pe drumul spre turn, s-a îngrijorat de urnirii1 scobite pe braţul unui negustor. Am lămurit-o că nu era ni mu grav. Apoi a trebuit să ia în braţe copilul unei soţii de negustor I ai văzut-o? Trebuie să o facem să se poarte mai atentă între oameni. Altfel, mama se va simţi insultată.

Cuş se încruntă la auzul acestor cuvinte, aruncându-i o prl vire aspră lui Ra-Anan. Calm, Ra-Anan spuse:

— Voi vorbi în seara asta cu Shoshannah.

Adoniyram îşi păstră o mască perfectă de lipsă de preoiu pare. Însă o avertiză pe Shoshannah în gând: *Iubito, dacă dai y< faţă secretele mele duşmanilor noştri, atunci nu vei merita ocrotim) mea de aici înainte. Dovedeşte-mi că poţi fi cu băgare de seamă.*

Shoshannah încercă să-şi păstreze cumpătul cât o musti Ra-Anan după masa de seară.

— Shoshannah, dacă insişti să ţii de obiceiurile mamei t. ilr dând cinste tuturor copiilor care ţi se oferă, atunci trebuii înţelegi că îl vei întoarce împotriva ta pe jupânul Cuş.

Cu blândeţe, dar şi cu hotărâre, Zeva'ah adăugă:

264

Cunună în *ceruri*

— Şi o vei stârni şi pe Regina Cerurilor. Deja te-a ameninţat că îţi vrea moartea. Înţelegi cât de gravă e problema?

— Da, mătuşă.

Ştiind îngrijorarea ascunsă, tensionată a lui Demamah, Shosh. mnah propuse cu îndrăzneală:

— Poate ar trebui ca Demamah să mă însoţească ori de câte ori ies pe stradă. Ar putea primi ea copiii şi aşa toată lumea ar fi mulţumită. Şi i-ar face plăcere, nu-i aşa, Demamah?

— Sigur, dar nu şi dacă părinţii sunt împotrivă, fu de acord I) emamah, cu îngrijorare.

Zeva'ah ridică din umeri şi privi către Ra-Anan, să vadă ce părere avea el.

— Nu am nimic împotrivă. Deocamdată, spuse Ra-Anan meruntându-se către Shoshannah. Despre ce ai tot vorbit azi cu Adoniyram?

— Îmi pare rău că te-am făcut să întârzii în dimineaţa aceasta, unchiule; iartă-mă. Discutam despre braţul

vânzătorului de alifii; era plin de tăieturi închise la culoare. Adoniyram a spus că iinumite triburi se taie dinadins şi freacă vopsea pe tăieturi şi…

— Şi mai ce? întrebă unchiul său, ameninţător. Shoshannah se foi neliniştită.

— Adoniyram se dădea pe lângă mine. Spunea că trebuie să îţea ca să mă ocrotească, dar i-am spus că aş vrea să nu mă bage în seamă. Unchiule, te rog, poţi vorbi cu el? Nu vreau să ne iasă vorbe neadevărate.

— Da, dacă purtarea lui devine nepotrivită. Altceva?

Ce i-ar mai putea spune şi să nu nască probleme? îi spuse cu durere şi răspicat:

— Adoniyram crede că Cel Preaînalt este crud şi că nu mă ocroteşte nici pe mine, nici pe alţi oameni.

Cu voce scăzută, Ra-Anan întrebă:

— Tu mai crezi în Cel Preaînalt?

Demamah, care stătea lângă ea, se încorda. Şi Zeva’ah păru i, 1 stă cu răsuflarea la gură.

Privindu-l pe unchiul său în ochi, Shoshannah răspunse în blândeţe:

— Da.

Ra-Anan se holbă la ea de parcă ar fi fost o grămadă de gunoi aruncat prin casa lui curată.

— Copilă, dacă vrei să trăieşti, nu vei mai spune această pro. s ţie nimănui – mai ales lui Rab-Mawg sau lui Cuş. Acum pleacă

Shoshannah se grăbi să iasă, umilită, dar mulţumită totuşi i.1 încetaseră întrebările.

Shoshannah îşi ridică privirea. Demamah intră în dormi Un scuturând supărată din cap.

— Tata a spus că, dacă te lovea, nu s-ar fi putut

stăpâni să nu te omoare. M-a întrebat dacă îi ascund ceva.

Ochii mari ai lui Demamah străluceau din cauza lacrimilor

— I-am dat cuvântul meu că nu îi ascund nimic ca să te proti jez. Cel puţin nu *asta*... *să-i* mărturiseşti că îl urmezi şi acum M Cel Preaînalt...

Se aşează acum lângă Shoshannah pe patul înjghebat, uitându-se lung la ea, şoptindu-i:

— De ce i-ai spus de aşa ceva?

— Era adevărul; şi-ar fi dat seama oricum dacă minţeam. Demamah îşi duse mâna prin părul ei drept şi strălucitor.

— Era mai bine să rămâi tăcută. Acum mă va bănui la fiecan cuvânt.

— Îmi pare rău.

Nelămurită, Shoshannah o întrebă:

— *Ar fi* ceva de bănuit la tine?

Nedorind să răspundă la întrebare, Demamah schimbă voii m

— De ce crezi că nu au încercat părinţii tăi să te salveze de lui? Precis te iubesc.

Ei chiar încearcă. *Dar nu-ţi voi spune asta*. Cu voce tare, Shoshannah i. spuse:

— Da, mă iubesc într-adevăr. Dar mai degrabă aş muri decât 1 îşi rişte ei vieţile pentru mine şi sunt sigură că ştiu şi ei asta.

— Dacă mai spui asemenea prostii, în apărarea Celui Preaînalt*, 9 ei* muri.

Shoshannah o întrebă cu blândeţe:

— Shemesh al vostru nu merită să fie apărat? Demamah rămase tăcută, uitându-se lung la ea.

Singură în camera sa de dormit plină cu podoabe, Sharah ridică o oglindă mică, ovală din obsidian şi se uită îndelung la feflecţia ei pe suprafaţa întunecată a oglinzii.

Sulemenelile, pielii, dinţii şi părul arătau bine toate. Lăsă jos obsidianul şi luă o oglindă din metal lustruit foarte frumos şi se încruntă la imaginea sa strălucitoare, acum de o nuanţă roz-aurie. Tot perfectă.

Neliniştită, aruncă oglinda la o parte şi îşi turnă nişte vin. Poate 1 8 ar fi trebuit să meargă în cetate azi împreună cu Adoniyram. De obicei o înveselea atenţia din partea oamenilor. Şi ar fi putut… i-l ţină departe de fata aceea. Ar fi putut să primească acel copil 1 îi iar ea, interzicându-i lui Shoshannah să primească afecţiunea localnicilor.

Dacă unelteşti împotriva mea, se gândi ea frustrată. *îmi furi fiul şi localnicii. Voi insista la Ra-Anan să te ţină ascunsă. Dacă nu…*

O tuse uşoară o întrerupse. Se încruntă.

— Cee?

— Stăpână?

Una dintre slujnice se apropie timid, cu capul brunet aplecat.

Kacy Barnett-Gramckdw

— A venit la poartă o femeie care spune că are veşti despre familia ta. Nu vrea să vorbească cu mine, dar spune că vei don să auzi ceea ce are de spus.

Sharah era cât pe ce să trimită femeia fără să o asculte, dai curiozitatea şi plictiseala o făcură să se răzgândească.

— Adu femeia la mine şi pleacă apoi. Şi nu cumva să te priml că tragi cu urechea!

Cât aşteptă, Sharah îşi însenină expresia feţei dinadins şi îşi puse un zâmbet binevoitor. Dacă această femeie era vreo prol tută cu veşti despre vreo verişoară sau altceva la fel de prostesc, Sharah ar da-o afară imediat. Auzind zgomot de paşi, Sharah *Im* îndreptă zâmbetul spre intrarea în locuinţa ei.

O femeie greu de descris cu piele bronzată se închină în faţa ei, apoi îngenunche tremurând, vădit foarte speriată.

Enervându-se, Sharah spuse:

— E târziu. De obicei nu mai primesc cereri din partea mirulnui la ora asta.

Umezindu-şi buzele cenuşii, femeia şopti:

— E despre Keren, sora domniei tale, stăpână. Am văzut-o Te rog să mă crezi că nu mă înşel. Ştiu unde se află.

Sharah respiră adânc, apoi expiră, încântată.

— Mai ştie cineva? Dacă ai mai spus cuiva…

— Soţul meu şi copiii mei ştiu. Şi fratele soţului meu… carfl e căsătorit cu nepoata ta Yelahlah. Dar nu am spus altora. Vom părăsi imediat cetatea dacă ne oferi nişte posibilităţi de trai ca’s, ne întoarcem acasă. Au fost inundaţii mari anul acesta pe ţinuturile noastre, stăpână…

Afişându-şi faţa de mamă generoasă şi iubitoare, Sharah spuse

— Voi purta de grijă familiei tale de data aceasta. Dar te avei tizez: dacă aflu că m-ai minţit, voi pune să fii urmărită şi pedepsită. Şi tu, şi familia ta.

Ochii căprui ai femeii se măriră de înfricoşare.

Cunună în ceruri

— Îţi spun adevărul, stăpână. Mai sunt cu ea şi alţii. Te rog „ascultă-mă…

În timp ce femeia îi înşira nume şi descrieri pe un ton scăzut, Sharah ascultă cu încântare. Veştile acestea

meritau plătite, iscunse. Sărbătorite. Ra-Anan şi Cuş vor face isterii când ea îşi va Ilutura victoria pe sub nasul lor îngâmfat. Râzând în sinea ei, se grăbi afară să îşi cheme paznicii.

268

269

Capitolul 22

\dăpostită chiar sub poarta casei lui Ra-Anan, Shoshannah îşi scăpă fusul în poală şi privi afară. Adoniyram păşi în mulţime! de negustori şi vizitatori care umpleau curtea aglomerată a lui Ra-Anan şi se închină graţios înaintea lui Cuş şi Ra-Anan.

— Uită-te la el, îi murmură lui Demamah. Întârzie şi nici că i pasă.

Îngenunchind lângă ea, Demamah se opri să pieptene un smoc de lână.

— Sper să nu-l supere pe tata.

Kaleb îl urmă pe Adoniyram, cu mersul său vioi acum in re tinit şi bine măsurat. Se puse într-un colţ, urmărindu-i pe toţi cu atenţie. Shoshannah fu îngrijorată de comportamentul său neobişnuit, dar nu îndrăzni să-l privească prea mult timp; (U observa Demamah. Şovăitoare, privi spre poartă chiar pe coiul intrară doi dresori mânând doi leoparzi de-ai lui Adoniyrara ţinuţi în frâiele din aur, împodobite cu bijuterii.

Leoparzii lucioşi şi atrăgători, aproape sacri aduceau aminte de Nimrod, puternicul „tată”-vânător al lui Adoniyram şi *ăă* simbolurile poziţiei lui Adoniyram în împărăţie. Toată lumea dilţ curte se uită înfricoşată după leoparzi. Însă Kal cercetă bestiile

270

Cunună în ceruri îngrijite de parcă plănuia cum să le

oprească dacă ar fi atacat pe cineva. Adoniyram doar zâmbi.

Dacă sperai să întrerupi întâlnirea aceasta, Adoniyram, să ştii că ni reuşit, se gândi Shoshannah. *Dar ce ar face toţi aceşti negustori şi vizitatori dacă şi-ar da seama că nu eşti fiul respectat al lui Nimrod al lor*? se întrebă deseori dacă doar o tachinase toate săptămânile. acelea până atunci. *Dacă e adevărat, atunci ar trebui să ştie şi alţii…*

Stăpâna Sharah ar şti, de bună seamă. Cuş, poate – părea indiferent faţă de Adoniyram, nu iubitor şi grijuliu cum ar fi un îi unic. Iar dacă Adoniyram nu e fiul lui Nimrod, nu ar fi dezvăluit îngâmfatul Cuş la naştere? Numai dacă nu o fi avut vreun motiv să îl ţină pe Adoniyram în viaţă… Cât despre stăpânul lor Ra-Anan… Încruntându-se, Shoshannah îl urmări pe unchiul său, încercând să se decidă.

Buzele lui Ra-Anan se apăsară până formară o linie subţire, nerăbdătoare.

— Ia loc, Adoniyram, te rog. Discutăm cum să organizăm fes-I i valul din timpul Marii Luni a lui Shemesh.

— Atunci ar trebui să plec, căci nu am nimic important de spus.

Dar se aşeză lângă Ra-Anan şi se relaxa, făcându-le semn paznicilor să se aşeze cu leoparzii în apropiere.

Fără să-l mai privească, Ra-Anan se întoarse din nou cu faţa spre mulţimea negustorilor. Ca şi cum Adoniyram era un nimeni.

Cred că ştii că Adoniyram nu efiul lui Nimrod, gândi Shoshannah despre Ra-Anan. *Dar îi dai voie să rămână*; *îl conduci, la fel cum mă conduci şi pe mine, pentru a-ţi împlini planurile*.

— Uite, îi şopti Demamah, pieptănând alt smoc de lână, Tiyrac va sta lângă fratele său. Parcă se păzesc unul

pe altul.

Acum îi spune „Tiyrac”. Uimită, Shoshannah o privi pe veri-şoara ei. Oare îi plăcea de Tiyrac? Gândul era şi încântător, şi îngrijorător. Nu voia ca Demamah să fie prinsă din greşeală în

271

Kacy Barnett-Gramckow planurile ei de a fugi împreună cu Kal şi Tiyrac; dacă ei erai prinşi, Demamah ar suferi îngrozitor. Şi totuşi…

Neputând să îşi astâmpere curiozitatea, Shoshannah o întrebă încet:

— Ce părere ai despre el? O fi la fel de rău ca Perek?

— E mult mai politicos decât Perek – şi niciodată nu e arţăgos cu mine. Ai crede că a fost crescut ca să trăiască în cetate, în vreme ce Perek e de fapt sălbaticul adus din stepă.

— L-ai *urmărit* pe Tiyrac.

— Nu l-am urmărit aşa că taci.

Shoshannah îşi ascunse un zâmbet. Demamah *chiar* îl urmă râse pe Tiyrac. O, cât şi-ar fi dorit să îl poată tachina pe Tiyrai şi să-l vadă roşind, bâiguind făgăduieli că vreo fată, cu atât mu mult una atât de încântătoare precum Demamah, ar putea fi în le resată de el. Însă asta nu s-ar putea întâmpla; dacă Ra-Anan bănui măcar că Demamah e atrasă de tânăr, Tiyrac ar fi trimis ı\cacolo. Iar acela era ultimul lucru pe care şi l-ar dori Shoshann. În

Pentru a-şi găsi o scuză că se uită la Tiyrac şi Kaleb, spuse:

— Cred că încearcă să se hotărască ce ar face dacă leoparzii lui Adoniyram ar ataca pe cineva.

— Sunt convinsă.

Până acum, glasul lui Ra-Anan devenise tot mai puternic, va 11 bând negustorilor care trebuiră să fie atenţi.

— Anul acesta, vom avea mai mulţi vizitatori decât oricând în Marea noastră Cetate. Veţi avea mai multe posibilităţi de negol şi vom avea toţi de câştigat dacă suntem pregătiţi să-i primi ni 11 musafiri de cinste. Ne aşteptăm să ne ajutaţi în construirea uni l locuinţe vremelnice pentru a-i adăposti pe vizitatorii noştri…

Luna cea Mare a lui Shemesh. Gândindu-se la ea, Shoshann. ili îşi simţi stomacul strângându-i-se. Spera că unchiul ei nu aştepta ca ea să ia parte la vreuna dintre ceremoniile din templu ştiind că se închina Celui Preaînalt şi îl considera pe Shemesh, îl lor un zeu închipuit de ei.

Cunună în ceruri

Festivalul lor e peste aproape patru luni, se încuraja ea. *Nu e nevoie să-mi fac griji pentru el deocamdată*. Pentru a se linişti, se uită din nou la Kaleb, recunoscătoare că-l poate vedea stând acolo împreună cu Tiyrac, teferi şi nevătămaţi amândoi. Deocamdată.

Ajută-ne să scăpăm de aici curând, îl imploră pe Cel Preaînalt. l'emându-se că Demamah ar putea-o observa, Shoshannah se uită la verişoara ei. Demamah îşi îndreptă repede privirea în jos tvitre pieptene şi lână, ca să nu se mai uite la Tiyrac.

Îngenunchind pe o rogojină din templu împreună cu Ormah, Shoshannah urmări fascinată cum preotul Ebed rostogoli un tub din piatră sculptată peste o bucată moale de lut. O urmă de imagine ştearsă care arăta râuri, peşti şi raze de soare începu să lase, i se vedea direcţia tubului mişcător. Ea zâmbi încântată.

— Cât de minunat, Ebed! Te rog, pot să văd şi eu piatra? Voi, ivea grijă cu ea, îţi dau cuvântul meu.

Cu expresia unui om mulţumit, Ebed îşi înclină capul ras şi îi oieri lui Shoshannah bucata de lut şi tubul sculptat.

— Stăpână, verifică marcatorul chiar tu. A fost ideea

stăpânului nostru Rab-Mawg. Fiecare negustor din cetate, preot şi conducător va avea într-un final marcatorul lui, sculptat cu model special pentru a sigila dovada înţelegerilor cu ceilalţi.

Ştiind că Ormah ar dori să cerceteze acest nou fel de „marcalor", după cum îi spusese Ebed, Shoshannah îl aşează cu blândeţe între ele. Ea cercetă piatra sculptată, o rostogoli peste lut şi i-o în mână lui Ormah.

După cum spera Shoshannah, slujnica lăsă deoparte trufia,.1 pasând curioasă piatra pe lut. Shoshannah zâmbi, mulţumită. Când Ormah era mulţumită, nu avea aceeaşi pornire de a vorbi exagerat despre comportamentul rău al lui Shoshannah în rela-l. irite către Ra-Anan. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea acum Mioshannah era să-l supere şi mai mult pe Ra-Anan.

272

273

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Vă jucaţi, copii? întrebă Awkawn, făcându-şi apariţia în templu de după perdeaua din camera ascunsă.

Îi aruncă o privire nemulţumită lui Ormah, care se încruntă. Neştiind cum să-l întâmpine pe preotul acesta nepoliticos, Shoshannah îşi coborî capul şi nu spuse nimic. Awkawn îşi opri picioarele goale chiar în faţa ei.

— Rab-Mawg te cheamă; fiică a lui Keren, nu ar trebui să pierzi timpul aici decât dacă te închini lui Shemesh al nostru.

Shoshannah se ridică, neliniştită de mustrarea lui. *Oare voi bise cu Rab-Mawg despre ea*? îşi netezi încet veşmintele şi trei u dincolo de perdea în camera ascunsă pentru a se înfăţişa înainte! lui Rab-Mawg.

Aştepta cu nerăbdare, dar nu cu ochi fioroşi. Şi nu avea nici 11 n cuţit în mână. Recunoscătoare pentru acest

mic semn de nu Li Shoshannah îngenunche în locul obişnuit, cu Ormah lângă ci Slujnica îşi drese glasul neliniştită.

Rab-Mawg îi aruncă o privire aspră, autoritară, apoi se răsm i către Shoshannah. Cu vocea încordată, aproape tremurând! o dăscăli:

— Domniţă, după cum ştii, vom sărbători în curând Luna *au*\ Mare a lui Shemesh.

Shoshannah dădu din cap, cu neplăcere la auzul subiectului El îi întoarse privirea, cu neplăcere faţă de ucenica sa.

— Trebuie să înveţi îndatoririle acelea abandonate de că în mama ta.

— Ţi-a dat instrucţiuni unchiul meu… murmură Shoshann, îi i cuvintele pierindu-i încet de pe buze, fără să lase impresia că II pune întrebări.

— Da, mi-a dat. Dar, chiar dacă nu mi-ar fi dat, aş insista să îl îndeplineşti sarcinile.

Shoshannah ascultă, simţind că i se face greaţă. Încercă’s. şi nu schiţeze nimic, însă preotul se uită la ea atât de lung, încât inev >l i să se foiască.

Într-un sfârşit, spuse:

— Va trebui să mă convingi că meriţi această cinste – şi totodată puterea pe care o vei avea. Îţi dau un an.

Se aplecă înainte până când îi putu simţi suflarea pe faţă. Ochii i i scânteiau de parcă o provoca să nege ceea ce urma să-i spună.

— Ştiu că mai crezi încă ceea ce te-au învăţat străbunii şi că dispreţuieşti căile noastre – te-am urmărit! Dar îţi spun că te *vei lisa* de acele credinţe vechi. Vei primi ofrande şi vei cere jertfe în acest templu. Vei deveni soţia lui Shemesh şi îi vei proclama gloria în faţa oamenilor noştri. Ai la dispoziţie un an.

Un an? Şi apoi ce se va întâmpla dacă nu-l va putea

convinge că „merita această cinste”? Punea la cale deja moartea ei? S-a zis cu stăruinţa lui de a o încredinţa că era în siguranţă acolo.

Rab-Mawg îşi continuă lecţia.

— Eu şi stăpânul Ra-Anan am observat, de asemenea, că turnul este neterminat.

Tu şi cu Ra-Anan şi cu toţi ceilalţi nebuni lacomi din cetatea aceasta răzvrătită.

— Vrem să continuăm să construim clădirea aceasta până va. ajunge la ceruri, până la nori. Turnul acesta va atrage toate celel. ilte triburi către noi şi ne vom câştiga o faimă atât de mare, încât, orice s-a întâmpla, vom fi puternici şi uniţi. Nu vom fi împrăştiaţi pe faţa pământului ca paiele!

Expresia lui Rab-Mawg era foarte intensă, aprinsă cu acel fel de devoţiune pe care majoritatea bărbaţilor o păstrează pentru îndrăgitele lor soţii – sau pentru caii lor.

Pfui! *E îndrăgostit de turnul acesta*, se gândi Shoshannah revol-l. ită. Dar îi veni în minte o întrebare, una care l-ar putea linişti şi distrage pe preotul cel ciudat:

— Stăpâne Rab-Mawg, poţi să-mi spui, te rog, mai multe despre acest viitor turn? A făcut unchiul meu ceva planuri în afară de faptul că vrea să fie templu?

Tânărul mag fu surprins. O cercetă pe Shoshannah, apoi pe Ormah care se foia acum fără cumpătare – probabil dorindu-i ca Shoshannah să nu-l fi întrebat nimic. Calm, îşi înclină capul.

— Nu am vorbit despre aceasta cu unchiul tău, stăpână, dai doresc să-i cer îngăduinţa să îl înmormânteze undeva în acei templu pe Marele Rege. La urma urmei, este construit în aminti rea lui şi la cererea lui.

— Să-l înmormânteze? Adică să… îi aducă aici trupul şi…

— Ceea ce vom *găsi* din trupul lui, fu de acord Rab-Mauv, cu asprime. Da. Aici îi vom ocroti rămăşiţele. Stăpânul Cuş i, i îngropat deja capul dedesubtul altarului nostru.

— Oo, îşi înăbuşi un fior de groază Shoshannah, dorind să nu fi deschis subiectul.

Trupul Marelui Rege Nimrod fusese tăiat bucăţele dup. i moartea sa. După ce mama şi tatăl ei se răzvrăţiseră – zice-se împotriva lui şi îl trădaseră părintelui lor Sem, care îl omorâsd pe Nimrod. *Nu voi învăţa niciodată să mă gândesc bine înainte de n deschide gura*.

În vreme ce se mustră pentru prostia ei, Rab-Mawg spuse:

— Aşa, îi vom da cinste împăratului nostru mort. În ciuda trădării mamei tale, Cel-ce Ţine-Cerurile-pe-Umeri nu va fi uit.il

Aplecându-se înainte, preotul adăugă:

— Ai putea fi iertată şi ai putea rămâne întru amintire veşnii.1 dacă vei îndeplini jurămintele mamei tale pentru a-i sluji Im Shemesh. Ai fi *adorată* chiar dacă mori înaintea celor mai în vâl stă. Convinge-ne doar că meriţi o asemenea adorare.

Nu vreau acel fel de adorare.

Continuă să vorbească, cu faţa luminată din nou cu a-mi putere care îi înfiora trupul. Nu va putea să-l prostească muli timp. Va dori s-o omoare la sfârşitul acelui an. *Un an ca să fugi* Trebuia să-l avertizeze pe Kal.

276

Cunună în ceruri în vreme ce coborau treptele, urmate de iscoditorul Perek, () rmah o mustră pe Shoshannah cu iritare:

— *A trebuit* să-i tot pui întrebări şi să-l ţii de vorbă!

Niciodată nu poţi tăcea din gură, nici măcar atunci când viaţa ta e în joc. Şi – scuturându-şi capul – nu înţeleg de ce ţi-e atât de greu să faci Ceea ce îţi cer stăpânul Ra-Anan şi preoţii. Nu e grozăvia pe care ţi-o închipui tu! închină-te acolo lui Shemesh al nostru – aşa cum şi se spune. E atât de simplu.

Tulburată, slujnica adăugă:

— Eu mi-aş dori să-mi ofere *mie* cineva o poziţie atât de măreaţă în Marea noastră Cetate în schimbul unor amărâte de lecţii.

Şi *eu aş vrea să-ţi ofere ţie*! gândi rapid Shoshannah, coborând scările, făcându-l pe Perek să mormăie, grăbindu-se să ţină pasul cu ea.

Aşezat lângă nevasta lui în odaia cea mare, Ra-Anan o mustra I se ormah.

— L-ai pus pe jar pe Perek cu purtarea ta din turn. Ascultă aici, fată: nu vei vorbi despre Shoshannah şi despre lecţiile ei cu nimeni. M-ai auzit? Nici măcar cu bucătăreasa. Dacă mi se pare doar că te pot bănui de bârfe, îl pun pe Perek să te bată cu nuiaua până nu mai poţi umbla.

Ormah tresări, faţa ei cea mică făcându-se pământie de frică.

— Da, stăpâne.

Ra-Anan îi făcu semn să plece, urmărind-o cum face plecăciunea şi se repezeşte pe poartă spre bucătărie. *Oare pot avea încredere în ea*? Ra-Anan se încruntă până când Zeva'ah se aplecă spre el şi oftă, apucându-l de braţ.

— Iubitule, murmură ea, sper că Shoshannah nu va strica toate planurile tale cu nerozia ei; acum mi se pare mai mult că seamănă cu mama ei decât ne-am dat noi seama la început.

— Dacă Shoshannah seamănă prea mult cu mama ei, atunci se va distruge, spuse Ra-Anan absent.

Îşi dori să aibă mai mult timp să vorbească cu fata, să o convingă de rolul pe care îl putea avea în această împărăţie. Şi să-i zdrobească supărătoarea sa dedicare faţă de Cel Preaînalt şi st im buni. Măcar dacă Zeva'ah lui nu ar fi o femeie atât de bănuitoati şi geloasă, s-ar ocupa chiar el de Shoshannah şi de lecţiile o Trebuie făcută să se supună.

În cele din urmă, când va face cunoscută noua poziţie a Im Shoshannah, Shoshannah va fi îndrăgită de oameni. Aţinui Sharah şi Cuş ar fi destul de strâmtoraţi ca să se comporte nesi buit, primejduindu-le simpatia deja scăzând-a din partea oaminilor. Cât despre Adoniyram… Ra-Anan zâmbi pentru sine Te am *la mână încă*.

— Mai vrei să o protejezi pe fata asta, ştiind că se închin A Celui Preaînalt? întrebă Rab-Mawg.

Îl urmărea pe Adoniyram atât de atent, încât tânărul stăpân ho întrebă cât anume bănuia mai-marele preoţilor.

Învârtind berea densă în ceaşca din lut pe care i-o oferirii Adoniyram pretinse că se gândi puţin; apoi dădu din cap.

— Deocamdată e importantă pentru noi – nu eşti de acord E tulburarea perfectă pentru duşmanii noştri.

Se opri apoi.

— O favoare?

Rab-Mawg zâmbi firav de încuviinţare – semănând atât *di* mult cu Ra-Anan, încât Adoniyram aproape că îi încurcă. Îmi ştiind cât de mult îl ura preotul cel tânăr pe învăţătorul săvi înfumurat, Adoniyram îşi înlătură gândul. Era mai bine să nu I enerveze pe Rab-Mawg. Nu încă.

Dregându-şi glasul, Adoniyram întrebă:

278

— Putem ascunde situaţia aceasta de stăpânul Cuş şi mama? Nu aş vrea să ne certăm cu ei decât dacă n-avem încotro.

— Stăpânul Ra-Anan ne-a poruncit să spunem că lecţiile fetei nu au de-a face decât cu treburi negustoreşti, obiceiuri şi reguli de bună cuviinţă. Nu avem voie să facem cunoscut rolul pe care îi vrea pentru ea. Dar ne va dezamăgi aşa cum a făcut mama ei. Şi îi bine.

— Atunci îngăduie-mi să vorbesc eu cu ea.

Adoniyram îşi termină băutura, strâmbându-se din cauza gustului amar pe care i-l lăsă în gură.

— Nu o omorî; aşa e ea, nu se poate stăpâni.

— Ba da, se *poate* stăpâni, protestă Rab-Mawg. Dar nu vrea. *Dacă izbândesc, te azvârl afară de aici la fel ca pe ceilalţi vulturi*, se

Ciândi Adoniyram, detestându-l pe tovarăşul său preot certăreţ, îşi simţea toată gura uscată de la berea lor. Strâmbându-se din nou, spuse:

— O să-ţi trimit ceva mai bun de băut. Nu va fi vin, dar e cu siguranţă mai bun decât acesta – şi apa e mai bună. Mă mir că nu (i s-a serbezit gâtul de la el.

Apărându-se, Rab-Mawg spuse:

— A trebuit să ne pregătim noi băuturile. Mama ta, unchiul tău şi stăpânul Cuş au furat de la noi atât de mult, că în curând vom cerşi pe străzi.

— O să vă trimit ce pot.

— Mulţumesc, stăpâne.

— Cu plăcere.

Adoniyram rânji, smulgând un zâmbet sincer – deşi destul de mâhnit – din partea preotului supărat.

Rab-Mawg, trebuie să ai încredere în mine încă puţin. Apoi îţi vei dori să nu fi avut. Dar va fi prea târziu atunci.

Iar Shoshannah, speră el, se va purta frumos suficient mult timp pentru a-şi salva pielea. Gândul acesta îl agită Adoniyram. *Oare am dreptate*? se întrebă. *Este vreo altă cale*?

Nu se simţi deloc ca Cel Făgăduit.

Ostenit, trăgând cu ochiul prin întunericul nopţii de afară, Kaleb îl urmări pe Adoniyram păşind încoace şi-ncolo de-a lungul terasei pline cu plante din turn. *De ce mai suntem aici*? *Doar* I *terminat de vorbit cu preoţii aceia, iar Shoshannah nu vine la lecţii în seara aceasta, deşi mi-ar plăcea… Nu* că ar conta asta; Kal se îndoi. i că ar avea cum să-i mai fure vreun sărut soţiei sale – care nu-şi cunoştea încă statutul – cu atât mai puţin să discute vreun plai de fugă.

Preaînalte, imploră el, *sunt gata să îi iau pe Shoshannah şi pe fratele meu şi să părăsim locul acesta blestemat dacă îmi arăţi cum să fie asta*! *De ce trebuie să mai rămânem aici*? *Şi de ce nu e gata stăpânul* J *plece în locuinţa lui să se culce*?

Neputând să se stăpânească, Kal se apropie de tânăr, târâiv du-şi cizmele atât de zgomotos, încât Adoniyram să-l simtă în apropiere. După cum se aşteptă, Adoniyram se întoarse spre el silueta sa întunecată acoperind stelele:

— Kaleb. E vreo problemă?

— Nu sunt sigur, stăpâne. Dar sunt îngrijorat de felul în care te plimbi pe aici. Vrei să te arunci de la înălţimea

asta?

Adoniyram râse scurt şi amar.

— Nu în seara asta. Sper că niciodată.

Se aplecă peste zidul terasei înalt până la brâu, părând că meditează.

Kal lăsă o distanţă suficientă pentru a se arăta politicos, dai şi pentru a-l auzi pe tânărul stăpân dacă se hotăra să vorbeasi, i

După o scurtă pauză, Adoniyram spuse:

— Mă îndoiesc de unele decizii pe care le-am luat, deşi ştiu că sunt bune. Ai vreodată îndoieli cu privire la tine, Kaleb?

— Uneori, spuse Kaleb râzând, mai mult de el însuşi decât de iltceva. De obicei se îndoiesc alţii de mine.

Şi cu glas scăzut, Adoniyram întrebă:

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Dacă am ucis, nu mi-a spus nimeni.

Însă Kal regretă îndată că glumise. Nu se cuvenea ca stăpânul său să creadă despre el că ar omorî pe cineva. Coborându-şi vocea, Kal spuse hotărât şi serios:

— Nu am ucis pe nimeni, stăpâne. Şi mă rog să nu omor pe nimeni niciodată.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Adoniyram păru dezgustat şi amuzat în acelaşi timp.

— Dar sunt convins că, dacă ai fi provocat destul de puternic, îi putea ucide pe cineva. Recunoaşte, ai face-o.

— Poate, ca să mă apăr, fu de acord Kaleb cu şovăire. *Sau ca s-o apăr pe Shoshannah*.

— Sau ca să mă aperi pe mine? întrebă tot amuzat Adoniyram. Poate ar trebui să te gândeşti la asta – fiind paznicul meu.

— Dacă ai fi pus în pericol, sigur că te-aş apăra,

stăpâne. Asta e datoria mea.

Kaleb rânji, sperând să încheie conversaţia.

— Dar prefer să mă gândesc că toată lumea te iubeşte atât de mult – şi se teme de reputaţia mea urât mirositoare atât de mult – încât nici nu vor încerca.

— Ah, da, bineînţeles, sunt convins că ai dreptate. Toată lumea mă iubeşte.

Părea că se ia în râs pe sine. Kal simţi un val de milă faţă de tânăr, dându-şi seama cât de părăsit şi singur era.

Adoniyram se întoarse dinspre zidul terasei şi se îndreptă spre scări, făcându-i semn lui Kaleb să-l însoţească.

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Ia o torţă şi hai să mergem; mâine dimineaţă îmi voi lini pezi gândurile la o vânătoare.

Aprinzând o torţă de la un mangal din lut din apropiere <v ardea înăbuşit, Kaleb se încruntă. *Pe cine vrei tu să ucizi*? Coborând pe scări, Adoniyram spuse:

— Apropo, cam acum o lună am observat că mama şi-a trimit undeva cinci paznici. Nu ştiu unde s-au dus şi de ce, dar ştiu (I nu s-au întors încă. Ai auzit ceva despre ei?

— Nu. E ceva neobişnuit?

— Da. Cel puţin pentru mama. îi place să fie

înconjurată iio slujitori şi paznici mai mult decât de familie – o face să se simţi puternică. Mă întreb ce pune la cale.

— O să fiu atent; o să vorbesc şi cu fratele meu.

— Mulţumesc, Kaleb, spuse el, şi gândi apoi cu voce tare. P.îi trag nădejde că unchiul meu şi slujitorii săi nu ştiu mai mulir decât mine despre casa mamei mele. Asta ar fi chiar ruşinos.

— Ar fi, într-adevăr, stăpâne.

Tulburat de această conversaţie, Kaleb îl urmă pe Adoniyr. un pe scări în jos.

În locuinţa stăpânei Sharah luxos împodobită, Adoniyram şi aplecă şi sărută obrazul mamei sale. Era buimacă în dimineaţi aceasta, dar nu era nefericită, ceea ce era ciudat. O privi bănui tor în timp ce le făcu semn slujnicelor să termine cu pieptănatul părului ei şi să-i pună podoabele. În dimineaţa aceasta, puftl un lănţişor migălos lucrat, o revărsare de pietre roşii îmbnn ah în aur.

— Ăsta e nou, nu-i aşa, mamă?

— Da.

Sharah se dichisi şi îşi privi reflecţia în oglinda din obsidi. w zâmbind.

— Am comandat-o în schimbul unor daruri acum câteva săp-l. imâni; voiam să sărbătoresc.

— Ce sărbătoreşti?

— Nu te priveşte pe tine, spuse, aruncându-i o privire aspră. Dacă ai venit aici să te certi, atunci poţi pleca. O să dau ascultare oamenilor mei şi le voi primi rugăminţile fără ajutorul tău.

— Nu am venit să mă cert, mamă, nu-ţi face griji. Nu voiam să crezi că nu bag seama la ce spui.

Şi politicos, întrebă:

— Ai mai auzit de paznicii tăi dispăruţi? Nu le stă în fire să ilispară aşa.

— Vor aduce nişte lucruri pentru mine – dar nici asta

nu te priveşte.

— Iartă-mă.

Ar fi trebuit să aştepte cu întrebările până ce avea vreo băutură de dat pe gât sau când era prea obosită să se mai gândească la ce. pune. Acum se vedea nevoit să aştepte până când se întorceau paznicii. Poate Kaleb va avea mai mare succes vorbind cu fratele tău când vor merge în vizită deseară în locuinţa lui Ra-Anan.

Mama lui zâmbea din nou.

— *Este* totuşi un lucru pe care ţi-l voi spune. Ra-Anan a trimis – ni numele meu – o cerere către toate celelalte triburi ca trupul Marelui Rege să fie adus înapoi. Câtă dedicare din partea lui, nu?

— De bună seamă.

Şi *asta mă face să mă întreb de ce nu ai trimis tu o asemenea cerere acum ani buni, după moartea lui*.

Nu-l iubise pe Nimrod, bineînţeles, hotărî Adoniyram. *Nu a iubit pe nimeni altcineva în afară de ea însăşi*. *Nici măcar pe mine*.

Tiyrac se holbă la fratele său în curtea umbrită a lui Ra-Anan, ntrebându-se de ce credea Kaleb că ar avea vreo informaţie eu i-ivire la paznicii dispăruţi ai stăpânei Sharah.

— Nu, nu am auzit nimic. Aproape în şoaptă, Kal murmură:

— De ce şi-ar trimite paznicii undeva într-un mod atât de miiJ terios? Fiul său spune că îi place să fie înconjurată de ei; o fac să se simtă puternică. Ce ar putea fi atât de important… numai daci nu cumva au aflat de mama Keren şi Zekaryah şi de ceilalţi clin tribul lui Metiyl?

Gândul acesta îl făcu pe Tiyrac să-şi ţină pe loc

răsuflarea.

— Crezi că au aflat?

— Vom afla atunci când se vor întoarce paznicii aceia. Pâfib atunci, ne rugăm.

Tot în şoaptă, Kaleb îl întrebă:

— Cum e?

Tiyrac avu nevoie de o clipă ca să poată trece la alt subiect

— Shoshannah? E bine.

Era cât pe ce să rostească numele tinerei stăpâne Demam. ili Trebuia să o uite, mai ales dacă duşmanii lor îi găsiseră pe mărul Keren, părintele Sem şi mama Annah. Ţinând seama de ceci 11 s-ar putea întâmpla dacă mama Keren şi Zekaryah ar fi prinşi dacă ar fi prinşi toţi – Tiyrac îşi simţi stomacul ca un bolovan Trebuia neapărat să uite de Demamah; oricum nu avea niciufl rost să se gândească la ea. Tatăl ei nu ar fi niciodată de acont 11 singura lui fiică să se mărite cu un om de rând ca el.

Perek intră chiar atunci în curtea tot mai întunecată şi le ani nefl o privire bănuitoare celor doi fraţi. Kaleb se îndreptă de spate ţ\ îl privi rece pe Perek. Tiyrac nu-l putea suporta pe obraznic ni acesta şi făcu şi el la fel ca fratele său. Perek surâse batjocoritoi către ei, dar se întoarse şi plecă.

Laş ce e, gândi Tiyrac, mulţumit.

Cununâ în *ceruri* zgomotos şi năvalnic, adăpostit de copaci. Va umple burdufurile în timp ce Sem şi Zekaryah îngrijeau de cai şi Keren termină de legat corturile pentru călătoria de azi. Până deseară, vor fi ajuns Li munte din nou, mai departe de Cetatea cea Mare.

Facem voia Ta, *oare*? îl întrebă pe Cel Preaînalt în timp ce ridică primul burduf de apă plin ochi din izvorul năvalnic şi rece. *Oare nr. trebui ca Sem şi mine să ne ţinem departe de Cetatea cea Mare şi de copiii noştri şi să*

o luăm spre miazăzi? *Sau ar trebui să mergem acolo şi tăi confruntăm pe toţi*? se întrebase şi pe sine, şi pe Cel Preaînalt ista luni întregi fără să aibă vreun răspuns. Ar putea ajunge în câteva săptămâni în Cetatea cea Mare. Dar nu voiau să pună în pericol vieţile lui Keren şi Zekaryah. Ce *ar trebui să facem*?

Un zăngănit înfundat de pe partea cealaltă a izvorului o făcu să tresară la gândul apropierii de alţi oameni; animalele nu făceau asemenea zgomote – ca nişte beţe bătute unul de altul. *Cine sunteţi voi*?

Un bărbat învelit cu blană, îmbrăcat în piele şi foarte atent, ieşi de după un tufiş rugos şi înverzit de pe partea opusă a râului. Arcul şi săgeata erau pregătite deja, dar nu erau aţintite chiar spre ea. O tolbă plină cu săgeţi se izbi de mânerul unui cuţit din Iliteral. Îngână un cântec de păsări, scoţând alţi doi bărbaţi din ascunzătorile lor, şi ei cu armele pregătite. Alţi doi călăreţi veniră de pe partea cealaltă a dealului, mânând trei cai. Annah se ridică în picioare agitată.

Ne-au găsit – au venit după Keren.

După ce se întinse şi privi răsăritul, Annah cară un burdiil mic şi vechi de apă în josul unui deal înverzit până la un i/, voi

284

285

Cununã în ceruri

Capitolul 23

Speriată şi înfuriată, Annah îi urmări pe cei trei paznici trecând prin apa rece a râului. *Uită-te numai la feţele lor*; *îngrozitor*. *Cum pot fi aceştia copii ai copiilor mei*? însă probabil toţi se născuseră în neamul ei de urmaşi. îşi dori să fi fost încă destul de mici ca să i poată lovi. O, *ar trebui să fiţi pedepsiţii*

Dădu să ţipe pentru a-i avertiza pe Keren şi pe

ceilalţi, însă îşi dădu seama că, dacă Sem şi Zekaryah considerau că ea eţi în pericol, s-ar lupta cu aceşti bărbaţi. Şi amândoi ar fi înfrânţi, răniţi sau chiar omorâţi. Aceşti paznici ar putea s-o prindă dadj ar fugi, ceea ce s-ar lăsa până la urmă tocmai cu violenţa de caii se temea. Şoptind o rugăciune tăcută, Annah îşi legă burduful dl apă cu mâini tremurânde.

Primul paznic care ajunse la ea păru că e mai-marele lor, im bărbat înfumurat, vânjos şi castaniu. Lăsându-şi armele în spate, o prinse de braţ.

Ea ridică din sprâncene către el cu asprime.

— Fiule, oricare ai fi dintre ei, *bagă de seamă cum te porţi*.

Ochii săi negri scânteiară şi îşi slăbi imediat strânsoarea, dupl care o prinse mai hotărât.

— Atunci eşti Ma’adannah. M-am gândit eu – ni te-a descris foarte bine. Iartă-mă, dar trebuie să ni te supui. Nu avem temei de ceartă cu tine.

— Ba chiar că ai temei de ceartă cu mine, copile! îl privi Annah mânioasă acum. Tu eşti…

Paznicul îşi înteţi strânsoarea ca răspuns tăcut, în timp ce tovarăşii săi se apropiau de ei; Annah scrâşni din dinţi şi se linişti într-o oarecare măsură. Dar îi aruncă paznicului o privire de avertizare.

El îşi apropie faţa unsuroasă, cu perciuni, de a ei, spunându-i:

— Noi suntem însărcinaţi să îi aducem pe stăpâna Keren şi pe însoţitorii ei în Cetatea cea Mare. Ma’adannah, îmi pare rău că nu oşti de acord, dar faci parte dintre însoţitorii săi. îmi voi îndeplini poruncile.

Întorcându-se, îi strigă celui mai apropiat paznic.

— Erek, îndată ce ajung şi ceilalţi aici, îi ducem în tabără şi le cerem armele. Iar tu, Abdiy, stai cu ţinta pe Zehker. Şi fii cu ochii pe părintele Sem.

— Să nu ai încredere în stăpâna Keren; şi ea are arme, precis, spuse Erek.

Era un om cu o căutătură atât de vicleană, că Annah îl bănui de la bun început.

— Apropo, Ma'adannah, spuse paznicul conducător, eu sunt dintre fiii lui Ham; nu sunt dintre fiii tăi.

Annah îi aruncă o privire mustrătoare.

— Poate că nu. Dar arăţi şi te porţi prea asemănător cu fratele meu mort Yerakh ca să fie doar întâmplare. Sunt sigură că nu ai fost atent la bătrânii tăi. Una dintre fiicele mele cred că s-a măritat în familia voastră.

Ochii îi scânteiară din nou şi aproape că-l putea auzi recitându-şi în gând tot neamul, gândindu-se dacă ar fi posibil să fie aşa. Privi în altă parte.

— Ma'adannah, chiar şi aşa, vei merge frumos cu noi în tabără.

— Porţi arme cu tine? întrebă vicleanul Erek.

— O să mă cercetezi, copile? îl întrebă cu blândeţe Annah, fără să uite de cuţitul şi uneltele bine dosite pe sub veşminte.

Se îmbujora la faţă şi rămase tăcut.

Ceilalţi doi călăreţi li se alăturară, cei cinci cai lăsându-şi capetele în jos să pască. Abdiy, paznicul cel tăcut dintre ei, îi avertiză pe cei doi călăreţi:

— Aceasta e Cea Dintâi Mamă Ma'adannah.

Annah fu mulţumită să-i vadă pe cei doi întârziaţi bâlbâindu-se ruşinaţi. I se adresă acum paznicului care o ţinea de mână.

— Copile, care este numele tău? Păru insultat.

— Îmi vei spune Becay.

— Mulţumesc, Becay, copile.

Se învârtiră toţi în jurul ei, neştiind cum să se poarte cu ea, de bună seamă.

Să fie ruşinaţi, hotărî Annah în vreme ce o înghionteau vino v, 111 în susul dealului. *Aşa şi trebuie*, *să se simtă ruşinaţi*.

— Cum ne-aţi găsit? întrebă ea, păşind încet în sus pe deal, dorind să afle. Nu am folosit foc pentru gătit zile întregi, aşi că trebuia să ştiţi deja unde să daţi de urmele noastre. V-a spui cineva unde suntem?

— Ni s-a spus că veţi fi undeva de-a lungul râului dintre în bul Metiyl şi munţi, spuse paznicul Abdiy, nu foarte politicos.

Becay îi privi mânios.

— Vezi-ţi de arme şi n-o lăsa să îţi fure atenţia; s-ar puted să ştie deja că suntem aici.

— Ar trebui să o duci prima dată în tabără, Becay, îi propuşi! Erek, cu ochii săi cei negri urzind planuri. Dacă o foloseşti drept scut, nu te vor ţinti. Sunt chiar convins, de fapt, că stăpâna Ki-ivn va pune îndată armele jos.

Becay prâsni:

— Şi tu ştii că *aşa* se va întâmpla, nu? De fapt, Erek, dacă nu m-aş gândi că ai da bir cu fugiţii ca un laş plângăcios, te-aş pune pe tine să o faci.

O îmbrânci uşor pe Annah.

— Ma’adannah, să ne grăbim.

— Să nu faci rău *nimănui*, îi porunci Annah, speriindu-se.

— Asta depinde de felul în care se vor purta ceilalţi. Groaza teribilă din copilăria lui Annah se ivi din nou, aievea, nu doar ca o amintire, ci plină de cruzime şi sânge. *Te implor*, strigă ea fără cuvinte către Cel Preaînalt, *nu lăsa să moară nimeni*. *Nu vreau să văd aşa ceva*!

Keren privi către povârnişul plin cu copaci şi tufişuri

care ducea jos către râu. *Unde o fi mama Annah*? îi strigă lui Zekaryah:

— Mă întorc; poate că mama Annah are nevoie de ajutor la cărat apa.

Sem ridică mâna cu bunăvoinţă, clătinându-şi capul.

— Rămâi cu soţul tău, Keren, copilă. Mă duc eu după ea. *Găseşti tu orice motiv ca să mergi după nevastă-ta*, se gândi Keren, zâmbind. Şi merse ca să ridice ultimul pachet de piele pentru cort.

Zekaryah se grăbi s-o ajute şi s-o sărute, făcând rost de timp în care să rămână singur cu ea tot atât de nerăbdător ca Sem cu Annah.

— Mi-e dor de copii, spuse el, zâmbind. Dar a fost bine şi să avem timp pentru noi.

Încântată întotdeauna de vederea gropiţelor lui din obraji, îl îmbrăţişa.

— Şi mie. Măcar dacă am şti că Shoshannah e bine… Zekaryah o ţinu în braţe şi o sărută pe păr, tăcut ca de obicei când vorbea ea despre Shoshannah. Se temea că fiica sa, Kaleb

Kacy Barnett-Gramckow şi Tiyrac sunt poate morţi, căci nu primiseră veşti din partea celor doi bărbaţi de când plecaseră în urmă cu atâtea luni.

Îngropându-şi faţa în umărul lui, Keren încercă să se convingi că totul va fi bine. *Trebuie să fie în viaţă*…

Fără nicio avertizare, Zekaryah o trase pe Keren în spatele lui când dădu cu privirea spre direcţia în care mersese Sem. Keren îşi ţinu răsuflarea şi se uită din spatele lui, uluită. Zăpăceala sal prefăcu în groază.

Paznici-oşteni. Cinci la număr, toţi fluturându-şi săgeţi şfl suliţe. Un bărbat o mâna pe Annah, care părea mică şi lipsită de apărare lângă el. Alţi doi paznici îl

confruntau pe Sem.

Acesta e răspunsul Tău, gândi Sem, ridicându-şi braţele în vreme ce un paznic uscăţiv şi viclean îl căută şi îi luă cuţitul şi un mic topor din aramă de la brâu. *Acum că nu avem arme*, *Preaînallc*, *îţi cer să fii Tu arma noastră*.

Acceptând robia, Sem privi către iubita sa Annah. Ochii ci negri, frumoşi erau larg deschişi, îngrijoraţi, implorându-l fără cuvinte să fie cu băgare de seamă. El îi făcu semn cu ochiul ca’s I aline şi zâmbi către paznicul cel uscăţiv care ascundea armele Im Sem sub centura sa, dându-se apoi înapoi de parcă se temea <, i Sem îl va ataca.

— Nu te îngrijora, îi promise Sem, vom merge cu tine dif bunăvoie; nu e nevoie să ne mai ameninţi.

— Vă vom ameninţa atât cât meritaţi, îl necăji paznicul cel viclean, simţindu-se curajos acum că Sem nu mai era înarmai, îngenunchează şi pune-ţi mâinile la spate. Şi spune-le şi celorlalţi să îngenuncheze şi să aştepte. Hai!

Glasul lui Sem răzbi până la Keren şi Zekaryah. – îngenuncheaţi şi aşteptaţi; nu vă vor face rău.

Cunună în ceruri

— Ar trebui să ascultăm, îi spuse Keren lui Zekaryah cu blândeţe, îmbrăţişându-l de mijloc, simţindu-i încordarea şi imboldul de a se lupta pentru ea. Poate vom reuşi să scăpăm mai târziu. Până atunci, poate aflăm ceva despre Shoshannah.

Glasul lui Zekaryah coborî surprinzător de mult pe când îngenunchează împreună pe iarba udă şi răcoroasă.

— Ştiam eu că nu trebuia să-i dăm voie lui Echuwd să vorbească cu rudele sale la ultima lor vizită.

Era cea mai întemeiată explicaţie, îşi dădu seama Keren. Atunci când rudele sale au vizitat ultima oară tribul lui Metiyl, precis că soţul lui Yelahlah, Echuwd, îl lămuriseră să-i trădeze pe Keren şi pe Zekaryah. *Yelahlah*,

gemu ea în tăcere către nepoata ei, *oare ce te-a făcut să iubeşti un om ca Echuwd*?

Dând vina pe el însuşi, Zekaryah spuse:

— Ar fi trebuit să plecăm imediat după ei.

Acum am fi fost deja în munţi. *Mai departe de Shoshannah*. Gândindu-se la fata ei cea mai mare, Keren încercă să îşi păstreze nădejdea.

— Poate că, acum că ne au pe noi, o vor elibera pe Shoshannah. Zekaryah rămase împietrit, urmărindu-l pe paznic legând mâinile lui Sem. Dintr-odată, Keren îşi auzi soţul gemând:

— Iscoadă!

Erek iscoadă? Surprinsă, îi cercetă pe paznicii care se apropiau, mânându-şi caii, pe Sem şi pe Annah împreună cu ei. Unul dintre paznici era într-adevăr Erek, cu faţă de iscoadă, care supraveghease locuinţa lor în anii petrecuţi în Cetatea cea Mare. Mai recunoscu doi: înfumuratul Becay şi Abdiy, care nu îl avuseseră niciodată la inimă pe Zekaryah.

Îşi cuprinse soţul cu putere şi îl sărută pe gât, şoptindu-i:

— Te iubesc! Nu-i lăsa să te întărâte să te lupţi cu ei – avem nevoie de tine viu.

— Dă-te la o parte de lângă el! îi vorbi mânios Becay lui Keren, ţinând-o încă de braţ pe Annah.

Lui Zekaryah, îi spuse:

— Ridică mâinile şi nu te mişca; nouă ne e foarte uşor să omoram.

Protejat de Abdiy cel ameninţător, Erek îl căută vioi pl Zekaryah şi îi azvârli armele la o distanţă sigură, după care îi legă mâinile la spate. Keren observă că Erek nu

îndrăzni să-i vor bească lui Zekaryah direct.

După toţi aceşti ani, tot un ticălos mişel ai rămas, Erek, gândi ea revoltată.

El o observă şi-i spuse:

— „Porunca de moarte” nu mai e valabilă, *domniţă*, aşa că’s. şi nu îndrăzneşti să mă ameninţi.

Pe tine toate şi toţi te ameninţă, îi aminti ea în gând. *Nu aifo*st *niciodată un paznic, ci întotdeauna o iscoadă*.

Împăunându-se în faţa ei, îi vorbi în batjocură:

— Ai arme?

Keren dezlegă repede un săculeţ cu un cuţit de la centură şi îl aruncă la picioarele lui:

— Asta am, altceva nu am. Arcul şi săgeţile îmi sunt pe cal.

— Dacă aşa spui. Pune-ţi mâinile la spate.

Erek îi legă încheieturile cu o frânghie, apoi o puse să se aşezi1 până când îi desfăcu el cizmele şi le cercetă. Keren se supuse 111 tăcere, ştiind că Zekaryah privea şi fierbea de mânie, urmărind fiecare mişcare a lui Erek, dorindu-şi să-l omoare, fără-ndoial.1

— Şi mie îmi vei lega mâinile, copile? îl întrebă Annah, lucru 11 tându-se la felul în care se purta Erek cu Keren.

Becay scutură din cap.

— După cum spuneam, Ma’adannah, nu avem temei de ceartă cu *tine*.

— După cum spuneam, Becay, copile, ba da, ai temei de ceartă cu mine.

— Totuşi, vei fi primită ca oaspete de cinste dacă nu cumva 111 dai motive să ne răzgândim.

— Iubito, o sfătui Sem pe Annah cu blândeţe, nu le da motiv, te rog eu. Sunt convins că vorbesc în numele tuturor

când spun că nu am dori să te vedem legată.

Vădit nemulţumită, Annah încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Îi spuse lui Becay:

— Dacă te rog, e limpede că fiica mea Keren nu mai are arme. Pot să o ajut să îşi lege cizmele?

Becay îi dădu drumul lui Annah, părând mulţumit acum că Keren, Zekaryah şi Sem sunt toţi legaţi fedeleş.

Annah îi aruncă lui Erek o privire răutăcioasă şi îi trânti în braţe burduful plin cu apă.

— Şi acum, cu *tine* vorbesc, dă-te la o parte şi nu mai pune mâna pe ea.

Se supuse.

Keren aproape râse de îndrăzneala lui Annah.

— Mamă Annah, acum îmi dau seama de unde are Shoshannah îi rea asta îndărătnică – întotdeauna am dat vina pe mine.

— Iau eu vina pentru ea. Şi pentru tine. Annah îi legă la loc cizmele lui Keren.

— Vino, copilă. Hai să te ajut să te ridici. O să fie o călătorie cumplită.

Tot pornită, îi şopti lui Keren:

— Am la mine cuţitul şi foarfecă; să nu deznădăjduieşti!

— Mă uimeşti.

În noaptea aceea, Sem se holbă către Annah, uluit.

— Ce spui? Mai ai cuţitul?

— Şi foarfecă, murmură Annah la urechea lui.

Îi mângâie gâtul, spatele şi braţele prinse care-l dureau.

— Copiii aceia mari s-au temut să mă caute. Să îndrăznesc să te dezleg?

Kacy Barnett-Gramckow

— Hai să aşteptăm şi să-i urmărim câteva zile. Trebuie să-i fim siguri că îi putem elibera şi pe Zekaryah şi pe Keren; ei suntl într-o primejdie mai mare decât noi.

Priviră dincolo de flăcările arzătoare şi şuierătoare ale focului! spre Zekaryah, care era şi el legat, şi Keren care fusese eliberată! pentru câteva clipe. Keren încerca să-l încurajeze pe soţul ei să bea nişte apă; Zekaryah privea îndârjit la foc.

Sem continuă în şoaptă:

— Să vedem care e planul Celui Preaînalt.

Mai puţin de o lună până la Marea Zi a lui Shemesh, se gândii îngrozită Shoshannah. Îngenunchind lângă Demamah, îi privii pe Ra-Anan, pe Cuş şi pe preoţi aşezându-se în apropiere laj soare, pe terasa turnului, discutând despre ultimele planuri pentru sărbătoare. Adoniyram stătea cu ei, neînsoţit de Kaleb – spre nefericirea lui Shoshannah. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Kaleb în loc să-i asculte pe bărbaţii aceştia înfumuraţi discutând despre proviziile de apă, mâncăruri, noile sigilii negustoreşti în formă de cilindru, despre clădiri şi spaţiile deschise care urmau să fie 1 curăţate pentru primirea oaspeţilor aşteptaţi în cetate.

— Cei patru fii ai mei mai mici au primit să vină în vizită, spunea Cuş de parcă făcea o favoare Marii Cetăţi. Ca de altfel şi fiii fraţilor mei.

— Toate triburile vor avea trimişi, spuse Ra-Anan

deschis. Fiii lui Ham, fiii lui Iafet *fi* fiii lui Sem.

Toţi răzvrătiţii care vor să cinstească moartea acelui Mare Vânător Nimrod, se gândi Shoshannah.

— Care fii ai lui Sem? întrebă Cuş, mirosindu-i ceva putred.

— Elam şi Aram. Poate Lud şi chiar Arpacşad. Cuş pufni.

— Da, sigur, lasă-i să vină să se închine în amintirea fiului meu care a fost ucis de tatăl lor!

Cunună în ceruri

— Nu toţi au fost de acord cu hotărârea tatălui lor Sem, spuse Ra-Anan. Vor aduce daruri.

— Darurile pentru templu vor fi bine primite, interveni blând şi zâmbitor preotul Rab-Mawg.

Shoshannah nu-şi putu aminti când avusese ultima oară privirea atât de limpede şi când mai fusese atât de bine odihnit dimineaţa. Dar Ra-Anan şi Cuş nu dădură semne că ar fi observat sau apreciat diferenţa. Se holbară la el, jigniţi.

Însă Adoniyram se uită la Shoshannah atât de atent, atât de insistent, încât îşi dori să se poată ascunde undeva.

Cuş se ridică fără să-i dea atenţie lui Rab-Mawg.

— Acum, că am discutat tot ce era mai important, trebuie să plec, Ra-Anan; vorbim mai târziu.

Îşi aplecă îngâmfat capul către Ra-Anan. Iar lui Shoshannah îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare, încât îşi înclină capul respectuoasă şi nu îşi ridică privirea până nu plecă împreună cu slujitorii lui.

În clipa în care jupânul Cuş plecă, Ra-Anan îl dojeni aspru pe Rab-Mawg:

— Prostia şi lipsa ta de înţelepciune devin de neîndreptat! încă o scăpare de felul acesta, Rab-Mawg, şi trag de pe tine mantia aceea din piele de leopard şi îi dau locul tău altuia! Mulţumeşte-te cu ofrandele obişnuite din

partea oamenilor.

Rab-Mawg îşi coborî capul şi nu dădu niciun răspuns, dar deveni încordat, palid.

Întorcându-se dintr-odată, Ra-Anan strigă:

— Demamah! Shoshannah! Plecăm. Rab-Mawg – şi toţi ceilalţi – ţineţi minte ce v-am spus.

Fluturându-şi hainele sale curate din în plescăind zgomotos din sandale pe cărămizi, Ra-Anan se îndreptă spre treptele turnului, urmat de paznicii săi.

Shoshannah se ridică împreună cu Demamah şi se închină spre Adoniyram şi spre preoţii insultaţi, înfricoşaţi, fără să

— Hai să aşteptăm şi să-i urmărim câteva zile. Trebuie să fim siguri că îi putem elibera şi pe Zekaryah şi pe Keren; ei suni într-o primejdie mai mare decât noi.

Priviră dincolo de flăcările arzătoare şi şuierătoare ale focului spre Zekaryah, care era şi el legat, şi Keren care fusese eliberat! pentru câteva clipe. Keren încerca să-l încurajeze pe soţul ei’s. i bea nişte apă; Zekaryah privea îndârjit la foc.

Sem continuă în şoaptă:

— Să vedem care e planul Celui Preaînalt.

Mai – puţin de o lună până la Marea Zi a lui Shemesh, se gândi îngrozită Shoshannah. Îngenunchind lângă Demamah, îi privi pe Ra-Anan, pe Cuş şi pe preoţi aşezându-se în apropiere If soare, pe terasa turnului, discutând despre ultimele planuri pentru sărbătoare. Adoniyram stătea cu ei, neînsoţit de Kaleb – spre nefericirea lui Shoshannah. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Kaleb în loc să-i asculte pe bărbaţii aceştia înfumuraţi discutând

despţi proviziile de apă, mâncăruri, noile sigilii negustoreşti în fon nu de cilindru, despre clădiri şi spaţiile deschise care urmau să *fii* curăţate pentru primirea oaspeţilor aşteptaţi în cetate.

— Cei patru fii ai mei mai mici au primit să vină în vizită spunea Cuş de parcă făcea o favoare Marii Cetăţi. Ca de altfel f fiii fraţilor mei.

— Toate triburile vor avea trimişi, spuse Ra-Anan deschis. Fiii lui Ham, fiii lui Iafet *şi* fiii lui Sem.

Toţi răzvrătiţii care vor să cinstească moartea acelui Mare Vânătoi Nimrod, se gândi Shoshannah.

— Care fii ai lui Sem? întrebă Cuş, mirosindu-i ceva puţin I

— Elam şi Aram. Poate Lud şi chiar Arpacşad. Cuş pufni.

— Da, sigur, lasă-i să vină să se închine în amintirea finim meu care a fost ucis de tatăl lor!

294

— Nu toţi au fost de acord cu hotărârea tatălui lor Sem, spuse Ra-Anan. Vor aduce daruri.

— Darurile pentru templu vor fi bine primite, interveni blând şi zâmbitor preotul Rab-Mawg.

Shoshannah nu-şi putu aminti când avusese ultima oară privirea atât de limpede şi când mai fusese atât de bine odihnit dimineaţa. Dar Ra-Anan şi Cuş nu dădură semne că ar fi observat sau apreciat diferenţa. Se holbară la el, jigniţi.

Însă Adoniyram se uită la Shoshannah atât de atent, atât de insistent, încât îşi dori să se poată ascunde undeva.

Cuş se ridică fără să-i dea atenţie lui Rab-Mawg.

— Acum, că am discutat tot ce era mai important, trebuie să plec, Ra-Anan; vorbim mai târziu.

Îşi aplecă îngâmfat capul către Ra-Anan. Iar lui Shoshannah îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare,

încât îşi înclină capul respectuoasă şi nu îşi ridică privirea până nu plecă împreună cu slujitorii lui.

În clipa în care jupânul Cuş plecă, Ra-Anan îl dojeni aspru pe Rab-Mawg:

— Prostia şi lipsa ta de înţelepciune devin de neîndreptat! încă o scăpare de felul acesta, Rab-Mawg, şi trag de pe tine mantia aceea din piele de leopard şi îi dau locul tău altuia! Mulţumeşte-te cu ofrandele obişnuite din partea oamenilor.

Rab-Mawg îşi coborî capul şi nu dădu niciun răspuns, dar deveni încordat, palid.

Întorcându-se dintr-odată, Ra-Anan strigă:

— Demamah! Shoshannah! Plecăm. Rab-Mawg – şi toţi ceilalţi – ţineţi minte ce v-am spus.

Fluturându-şi hainele sale curate din în plescăind zgomotos din sandale pe cărămizi, Ra-Anan se îndreptă spre treptele turnului, urmat de paznicii săi.

Shoshannah se ridică împreună cu Demamah şi se închină spre Adoniyram şi spre preoţii insultaţi, înfricoşaţi, fără să

Cunună în ceruri îndrăznească să îi privească. Fugind după verişoara ei, îl auzi pl Rab-Mawg vorbind mânios cu Adoniyram:

— Deci el ia aurul, iar noi luăm linte şi orz murdar!

Lecţiile următoare vor fi cumplite, se gândi Shoshannah cu disperare. *Rab-Mawg şi ceilalţi vor fi mânioşi săptămâni întregi*.

Până când ajunse în curtea turnului, Ra-Anan era deja călare pe nărăvaşul Khiysh bine îngrijit – iar Kaleb stătea în apropieri1, vădit îndurerat, văzându-şi calul îndrăgit. Ra-Anan se purta cu atâta aroganţă şi dispreţ cu el, încât Shoshannah se temu că în curând Kaleb va

protesta şi va fi pedepsit.

Kaleb o zări pe Shoshannah. O umbră de durere şi de neputinţă trecu peste faţa lui şi se întoarse, nemaiputând să îndure s-o vadă plecând.

Shoshannah plânse în tăcere pe drumul dinspre turn, pe podul de deasupra pârâului înspumat.

— De ce eşti supărată? se milogi către ea Demamah. A fost atât de cumplit Rab-Mawg?

— Nu vreau să mai am de-a face cu el, spuse Shoshannah, dând vina pe Rab-Mawg pentru lacrimile ei – *avea* şi el, într-ade văr, o parte din vină.

Îşi privi ochii, încercând să se liniştească înainte să observe Ra-Anan sau Perek.

— Nu vreau să văd pe nimeni – sunt sătulă de toate! Vreau’s. i merg la familia mea.

Simţi că vine cineva călare chiar în spatele lor, un cal de culoare închisă, dând din cap, plin de veselie. Era Tiyrac, căli rându-şi calul său nărăvaş Nashak. Neputând să se stăpânească se uită pe furiş către el, încercând să se aline cu vederea unei felr cunoscute. El o cercetă, aşa mare cum era, îngrijorat şi îndrăgii. Dacă nu era acolo Kaleb, măcar putea avea un tovarăş de încredere în fratele său.

Shoshannah se îndreptă de spate, liniştind-o pe Demamah:

— Sunt bine; doar că mi-e dor de casă.

— Îmi pare rău. Aş vrea să ştiu cum e să-ţi fie dor de casă.

— Nu ţi-ai dori să fii în locul meu.

— Nu aş fi atât de *obraznică*, dar…

Înainte ca Shoshannah să apuce să se apere într-o ceartă veselă cu verişoara ei, se auzi vocea unei femei strigând:

— Domniţă!

Shoshannah privi în partea dreaptă şi văzu o femeie înfăşurată într-o haină albastră, frumoasă, cu mărgele roşii; îşi oferi copilul lui Shoshannah cu un zâmbet rugător. Amintindu-şi ce o învăţase Ra-Anan, Shoshannah îşi opri calul, îi zâmbi cald mamei nerăbdătoare şi se întoarse repede spre Tiyrac, spunându-i:

— Te rog, du copilul acesta lui Demamah – eu nu am voie să-l iau în braţe.

Amabil, Tiyrac îi ceru altui paznic să-l ţină locului pe Nashak, apoi descăleca şi se grăbi spre femeie, aplecându-se cu respect înainte să-i ducă lui Demamah copilul. Shoshannah o înghionti îndelung pe Demamah; Demamah păru copleşită. Că era din pricina gândului că va ţine în braţe un copil sau din pricina şansei de a-l vedea pe Tiyrac faţă în faţă, Shoshannah nu se putu hotărî. Dar era limpede că Demamah nu mai ţinuse niciodată un copil în braţe; îşi frământa mâinile, cu teamă, neştiind cum să ia copilul.

Fiind crescut în tribul sălbatic, iubitor de copii al lui Aşchenaz, Tiyrac păru la fel de surprins cum se simţise şi Shoshannah.

— O mână sub şezut, cealaltă sub cap, stăpână, o învăţă pe Demamah cu hotărâre, fără să lase copilul din mâini până când Demamah îl ascultă.

— Oh! răsuflă Demamah, vădit încântată. Toţi copiii sunt la fel de uşori?

Shoshannah râse de ea şi admirară împreună copilaşul fermecător, durduliu, cu păr negru. Însă Tiyrac păru neliniştit până i se dădu voie să înapoieze copilul teafăr mamei sale.

Cunună în ceruri în timp ce Tiyrac se întoarse spre

Shoshannah din nou, ea îşi lăsă capul în jos. Lăsându-şi părul rebel să-i ascundă faţa de Demamah, murmură:

— Ascultă-mă: am mai puţin de un an ca să scap de aici – vorbesc serios.

Tiyrac dădu din cap respectuos ca şi cum Shoshannah iar i i mulţumit. Se întrebă dacă o fi auzit-o.

Nu *ar trebui să mă mai gândesc la o fată din cetate care nici măcar nu ştie cum să ţină în braţe un copil, ce să mai zic de faptul că efiilM lui Ra-Anan*, hotărî Tiyrac, încercând încă să-şi revină din uimirea că Demamah nu ştia atâta lucru. În plus, era tulburat de felul în care Ra-Anan îl irita necontenit pe nefericitul Khiysh cu biciul. Nădăjduia ca şi Khiysh, şi stăpânul său să-şi revină din chinul acesta. Acum trebuia oricum să-l avertizeze pe Kal cum că Shoshannah trebuia să scape de acolo într-un an. Deşi ştia că îi plăceau glumele, Tiyrac o luă în serios.

Sunt chiar foarte pregătit să plec de aici; *iar Kal la fel*.

Se întrebă dacă ar trebui să-i spună lui Shoshannah că e căsătorită deja cu Kaleb. Se răzgândi apoi, temându-se să o şocheze sau să o supere; cel mai bine era să lase *asta* în seama lui Kaleb.

— Kaleb.

Kal se întoarse, privindu-l pe Adoniyram îndepărtându-se de treptele turnului, cu cizmele scârţâindu-i pe pavajul zgrunţuros, necurăţat din cărămizi din curtea turnului. *Nu am niciun chef să stau acum în preajma ta*, se gândi Kaleb, aproape mormăind. Era prea supărat că nu poate fi cu Shoshannah şi Khiysh. Dar reuşi să facă o plecăciune şi să aştepte după noi ordine.

298

Spre surprinderea lui Kal, Adoniyram îşi scoase de sub tunică un medalion din aur cu lanţ.

— Uite. Du asta, te rog, sus la preoţi din partea mea.

Spune-le respectuos că o dau ca ofrandă. Nu-mi vine nimic altceva în minte ca să-i mai potolesc pe moment – dar *asta* să nu le spui.

Kaleb se închină şi se grăbi sus pe scări. Nu ştia că Adoniyram avea aur – nu trăia atât de luxos precum Sharah, Cuş şi Ra-Anan. Oare tânărul stăpân mai avea aur ascuns pe undeva? *Nu că râvnesc la el*, se gândi Kal cu hotărâre. *Nu vreau decât ceea ce e al meu – soţia şi calul meu. Apoi voi părăsi acest loc şi nu mă voi mai întoarce niciodată*.

La jumătatea scărilor nesfârşite, îşi dădu seama că urma să stea de vorbă cu preoţii aceia nesuferiţi. Mai degrabă i-ar lua la bătaie pentru că o speriaseră pe Shoshannah. Dar trebuia să se stăpânească, de dragul lui Shoshannah.

Păşi larg şi vioi în templu, se închină în faţa preoţilor surprinşi cu un salut respectuos, iar apoi dădu medalionul din aur mare-lui-preot înveşmântat în piele de leopard şi în

— Iertaţi-mă că dau buzna, însă stăpânul meu, Adoniyram, vă oferă aceasta în dar.

Preotul uscăţiv şi spân se holbă la el încordat.

— Tu eşti paznicul acela nou.

— Da.

Kaleb se închină şi se forţă să zâmbească. Nu voia să stea de vorbă cu oamenii aceştia ciudaţi şi sfrijiţi – ar afla că îl dispreţuieşte pe falsul lor Shemesh şi *asta* ar fi periculos.

— Încă o dată, vă rog să mă iertaţi; stăpânul meu mă aşteaptă. Nu putu să iasă din templu destul de repede. Locul era rece, lipsit de viaţă şi înfiorător; îl ura. Şi au pus-o pe Shoshannah să vină în vizită aici mereu. Trebuia s-o ţină departe de locul ăsta.

Capitolul 24

A

JXeren îşi târâia picioarele pe lângă soţul său, ostenită, înfometată, cu dureri în tot trupul şi îngreţoşată. Voia să stea jos sau măcar să călărească, însă Becay şi ceilalţi hotărâseră că era rmii sigur dacă ea şi Zekaryah călătoreau pe jos. Sem şi Annah mdgeau şi ei pe jos, dar înaintea lor.

Braţele lui Sem, ca ale lui Zekaryah, erau legate în majori ta Ici zilelor şi nopţilor. Numai apărătoarele din piele de la încheieturi împiedicau legăturile să le facă răni sângeroase pe piele.

Keren ura să-i vadă înrobiţi în felul acela. Dând vina pe ea, îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Dintr-odată, Zekaryah spuse:

— Uită-te la mine.

Ea îşi ridică privirea nefericită spre el, ştiind că va ghici ceea ce o supără. Încercase să numere zilele… săptămânile…

— Eşti însărcinată.

— Sper că nu.

— Ai cearcăne la ochi.

Nu putu să vorbească. Cu atât mai mult să protesteze. D.k avea cearcănele acelea foarte negre sub ochi, pe care le avuseal în toate perioadele de sarcină împreună cu celelalte semne dl durere cunoscute şi întâmpinate cu bucurie de obicei, atunci poate avea dreptate.

— Îngăduie să trăim s-o vedem şi pe asta.

Rugăciunea lui abia fu auzită.

Keren repetă după el în gând, suferind pentru acest copil, care ar putea muri. îşi dorea să vadă acest copil, să-l ţină în braţe – să-i ţină în braţe pe toţi copiii ei dragi… Shoshannah, Adah, Qetuwrah, Ahyit, Sithriy, Rinnah. Se

sili să-şi continue drumul.

Copleşită de un val de greaţă, Keren îngenunche tremurând în iarba umedă. Trebuia să se odihnească. *Nu mi-a fost atât de rău cu ceilalţi. Mă slăbeşte teama, oare*?

Îi era *într-adevăr* teamă – moartea părea atât de aproape. Avea să fie omorâtă când va ajunge în Cetatea cea Mare. Iar, dacă murea, atunci acest copil va muri împreună cu ea. Nu spusese încă nimănui de această sarcină. împreună cu Zekaryah suferise zile în şir la gândul că ar putea fi însărcinată, întrebându-se dacă e înţelept să le spună sau nu răpitorilor. Însă Annah cu siguranţă va ghici în curând dacă nu cumva ghicise deja. Keren încercă să se liniştească şi să-şi înlăture greaţa.

Legat şi el, Zekaryah îngenunche lângă ea cu ochii săi căprui îngrijoraţi; o privi ca într-o îmbrăţişare. Keren îi atinse uşor umărul, rugându-se să-i treacă senzaţia de greaţă.

Însă Erek se repezi furios spre ei, împungându-i cu capătul unei suliţe.

— Ridicaţi-vă! Ce credeţi că faceţi?

Agăţându-se de soţul său ca să aibă sprijin în timp ce încerca să-l apere, Keren protestă:

— Mi-e rău.

Şi să vorbească era deja prea mult. Vărsă în faţa paznicului speriat, care aproape îşi pierdu cizmele.

Erek se dădu înapoi, revoltat. Ceilalţi râseră de el, dând din cap dezaprobator către Keren. Annah se grăbi spre Keren, deşi Becay îl prinse pe Sem.

— Ne faci să întârziem! strigă Becay către Keren. Ni s-a poruncit să ne întoarcem repede.

Poţi să dai vina pe mine atunci când ajungem, gândi Keren, prea copleşită şi prea ruşinată ca să mai poată vorbi. *Sora mea împreună cu ceilalţi vor crede orice grozăvie pe care ai putea-o scorni despre mine*.

— Keren, copilă.

Annah dezlegă un burduf, turnă puţină apă caldă într-o bucată de blană, iar apoi şterse faţa lui Keren ca şi la un copil. Se uită la Keren cu o încreţitură pe frunte.

— Crezi că îţi revii sau o să… mai dureze ceva?

Keren îşi lăsă umerii în jos, uşurată. Nici Annah nu voia *şi* dea vestea răpitori] or-paznici.

— Va mai dura.

Sper să pot şi eu îndura.

Se priviră îndelung. Annah dădu din cap şi o sprijini pe Kerci i ca să o aline.

Paznicul ursuz Abdiy se apropie, zgâindu-se la ele.

— Trebuie să se ridice; nu avem timp pentru aşa ceva.

— Abdiy copile, spuse Annah cu blândeţe dezaprobatoare, e bolnavă. Dacă ţi se porunceşte să o aduci în viaţă în Cetatea cel Mare, atunci nu ar trebui să îi dai voie să se odihnească pe drum

Abdiy păşi furios pentru a se sfătui cu ceilalţi. După o lungă i tăcută discuţie, plină de tot felul de semne din mâini şi scuturai i din cap, îi dădură voie lui Keren să se odihnească. Se lăsă *p4* iarbă lângă soţul ei şi închise ochii recunoscătoare, sfârşită.

Oricine dorise să o aducă în Cetatea cea Mare, fie că era Sharah, Cuş sau Ra-Anan, o voiau în viaţă, de bună seami Dar vor trebui să aştepte.

Shoshannah trecu rapid un cremene pe laturile lucioase ale unui peşte, aruncând solzii sticloşi peste o grămadă aflată lângă genunchii ei, în curtea lui Demamah. Tăie burta peştelui pe lungime, răzui măruntaiele

alunecoase pe o bucată de piele, clăti peştele într-un vas cu apă rece şi îl aruncă într-un coş din apropiere. Apoi apucă un altul.

Scoţând măruntaiele din păsări lângă ea, Demamah oftă, dând din cap din cauza mizeriei:

— Uite câtă curăţenie va trebui să facem. Măcar nu suntem închise înăuntru cu Tabbakhaw.

— Ai terminat deja cu acelea? veni Ormah în fugă în curte, îmbujorată şi obosită. Tabbakhaw vrea păsările prima dată, apoi peştii cât mai curând posibil. Mielul se rumeneşte, iar vinul e pus la răcit în ulcioare. De ce au ajuns atât de repede oamenii aceia? De parcă nu am avea destule de făcut.

Oamenii aceia. Shoshannah se încruntă, răzuind peştii cu cremenile. Fiul cel mare al lui Sem, Elam, venise cu o săptămână mai devreme decât se aşteptaseră. Şi o adusese şi pe nevasta sa şi fiul său cel mic, Aram, care era chiar strămoşul lui Shoshannah. Ca iubitor de mâncare nestăpânit, Aram sfidase pe toată lumea, vorbind cu Ra-Anan despre negustoria din Cetatea cea Mare.

Mama Annah nu te-a învăţat să fii atât de nepoliticos, părinte Aram, se gândi Shoshannah. *Singur ai devenit aşa. l-ai trădat şi pe străbuni, şi pe Cel Preaînalt luând parte la această ceremonie, dându-i cinste acelui Nimrod şi lui Shemesh al său. Părinţii tăi cei dragi vor fi îndureraţi să te vadă…*

— Uite, îi oferi Demamah lui Ormah un coş cu păsări curăţate. Asta va fi pentru masa de seară. Oare Tabbakhaw chiar vrea mai multe?

— O să te certi cu ea? o întrebă cu năduf slujnica.

— Nu. După ce termini cu celelalte păsări şi cu peştii, va trebui să-i aduci în bucătărie. Grăbeşte-te.

Chiar în timp ce vorbea, Ormah se grăbi înapoi în casă.

Demamah se uită după ea, tulburată.

— Tare mai face pe şefa. Dacă o aude mama vorbind astfel…

— Şi eu zic – deşi eu nu pot vorbi de purtări frumoase, oftă Shoshannah, golind pe dinăuntru şi clătind alt peşte. Măcar nu voi face lecţii azi; Rab-Mawg mă va învăţa în curând rugăciuni pentru a-l cinsti pe Shemesh al lor; apoi va încerca să mă ucidă.

— Nu vorbi aşa, te rog, spuse Demamah aşezând o grămadă de pene negre într-un coş din apropiere. Ascultă-l numai, Shoshannah, te implor.

Shoshannah aruncă peştele curăţat într-un coş şi întinse mâna după altul.

— Demamah, cum să mă rog unui obiect fără viaţă? Nu pot. Şi mai aşteaptă să îmi port veşmintele de „ceremonie” şi podcă bele primite de la nişte negustori.

— Poartă acolo veşmintele şi aurul, o sfătui Demamah. Şi poartă-te ca şi cum ai uita. Asta o să-ţi mai dea ceva timp.

— Nu va ţine dacă mă prefac că am uitat. Şi atunci ce mă fac?

— Nu ştiu, spuse Demamah fără să o privească. Preaînallul tău merită toate acestea, Shoshannah? Merită viaţa ta?

— Fără El oricum nu aş fi în viaţă, spuse Shoshannah, încercând să găsească linişte în acest gând. Niciunul dintre noi nu al şi, Demamah.

Îndepărta solzii multicolori de pe peşti, cu ajutorul cuţitului

— Îmi doresc să poţi simţi şi tu prezenţa Celui

Preaînalt aşa cum o simt eu uneori. E acolo, stă şi *aşteaptă*...

Demamah se cutremură, îndreptându-se de spate de par<. i fusese împroşcată cu apă rece.

— O, şi eu aş vrea să nu fii atât de încăpăţânată! Şi de neînţeles Shoshannah scutură din cap, tăind un peşte cu cuţitul.

— Nu sunt de neînţeles. Torul a devenit foarte simplu pentru mine în Marea voastră Cetate: îl iubesc eu pe Cel Preaînalt? Da sau nu? Iar răspunsul meu trebuie să fie da. Nu pot să trăiesc cu un.

— Nici cu da nu poţi trăi! protestă Demamah, aruncându-i o privire mânioasă, după care expresia i se îmblânzi, prefăcându-se într-o cerere. Nu poţi să faci ceea ce vor şi să-ţi păstrezi în taină închinarea?

Curăţând şi clătind peştii, Shoshannah medita la un răspuns.

— Asta e ca şi cum cineva i-ar spune mamei mele sau oricărei soţii iubitoare: „Înşală-ţi soţul, dar păstrează-ţi în taină dragostea pentru el”. Nu ar putea face aşa ceva şi nici eu nu aş putea. Tu ai putea?

Demamah aruncă încă un pumn de pene în coş, cu faţa ei drăgălaşă tulburată. îşi continuară lucrul, în linişte.

— Nu putem scăpa decât dacă o părăsim pe Keren, murmură Sem către Annah în timp ce îşi găsiră un loc să stea împreună peste noapte – sub cerul liber, astfel încât paznicii să-i poată supraveghea.

— Ne supraveghează prea strâns; chiar dacă nu ar fi bolnavă Keren, tot am putea fi prinşi uşor.

Annah ascultă, ştiind că soţul său avea dreptate. îl înveli cu grijă pe Sem cu o pătură din lână – era legat din nou peste noapte. Apoi se cuibări lângă el, sărutându-i buzele, şoptindu-i:

— Ai dreptate. Dar tot ar trebui să ne uităm după un

loc în care ne-am putea ascunde. Cineva ne va adăposti – dacă nu suntem chiar lipsiţi de prieteni în Cetatea cea Mare.

— Poate, spuse Sem, deşi se îndoia. Numai Cel Preaînalt ştie ce se va întâmpla. Mă rog ca în planurile Lui să lase şi puţină milă faţă de copiii noştri rebeli.

Ridicându-şi privirile spre stelele îndepărtate, strălucitoare, Annah se prefăcu şi ea oarecum sfidătoare:

— Te rogi pentru răzvrătiţi! Eu mă rog pentru Zekaryah, şi Keren, şi copilul lor. Şi pentru Shoshannah, Kaleb şi Tiyrac.

Sem chicoti, simţindu-i respiraţia caldă în păr.

— Aşa să faci, iubita mea, cum voi face şi eu. Cred că mă voi ruga şi pentru tine – că te faci tare aprigă. Parcă ai fi mama. şi asta nu e rău; doar că semeni cu ea.

— Mi-e dor de ea, spuse Annah şi adăugă îngândurată: Şi de tatăl tău mi-e dor. Mă întreb ce ar gândi dacă ar fi aici.

— S-ar ruga.

Annah tăcu, ostenită, uitându-se la cer, rugându-se şi gândindu-se la voinţa Celui Preaînalt.

Tremurând în zorii zilei, Keren ieşi din râu. Tunica sa din piele picura din plin şi de picioare i se prinseră fire de iarbă, mergând după Annah în susul malului spre micul cort din piele unde îşi vor schimba hainele.

Sem şi Zekaryah se aşezară în apropiere, curaţi amândoi, dai legaţi, şi îi urmăriră pe răpitorii lor paznici, care aşteptau nerăb datori. Aruncându-i lui Annah o privire sâcâitoare, Sem strigă:

— Grăbeşte-te sau plecăm fără tine.

— Sunt convinsă! îi răspunse Annah.

Keren schiţă un zâmbet, care se şterse rapid. Nu avea chef cir glume; deseară aveau să ajungă în Cetatea cea Mare. Până în zori va fi, probabil, moartă. Măcar va fi destul de curată când va muri. *Copilaşul meu*, se gândi ea la copilul ei nenăscut, *aş vrea să te pai vedea şi să fiu prima care te ia în braţe*.

Pe rogojinile din cort, Keren îşi şterse picioarele, apoi se schimbă în veşminte noi şi o tunică nouă din piele. Aşezându-se ca să îşi descâlcească părul, Annah o cercetă cu privirea.

— Copilă, eşti mai bine sau mai rău azi?

— Mai bine întrucâtva. Nu că ar conta prea mult.

— Nu-ţi pierde nădejdea.

Annah îngenunche lângă ea, pieptănându-şi şi ea părul.

— Poate va vorbi cineva pentru noi şi ne va oferi un loc undi să ne ascundem.

Cunună în ceruri

Nu şi câtă vreme suntem prinşi. Însă Keren rămase tăcută, luptându-se cu un smoc de păr încâlcit. Annah continuă:

— Sunt recunoscătoare că ne-au lăsat să ne îmbăiem.

— Sharah sau Ra-Anan ar dori să fim curaţi. Cuş nu; el ar prefera să mă omoare numaidecât.

— Dar Sem al meu? întrebă încet Annah. Pe el ar prefera Cuş să-l omoare „numaidecât” cum spui tu?

— Sper că nu. Dar dacă vrea să se răzbune pentru moartea lui Nimrod şi se gândeşte la părintele Sem cu atât de mult dispreţ, atunci da… s-ar putea să-l omoare.

— Cum poate fi acesta acelaşi copil Cuş pe care l-am îngrijit ca pe ai mei? se întrebă Annah cu voce tare, nemângâiată. Iar Sem s-a jucat cu Cuş şi l-a ocrotit la fel ca pe copiii noştri. Nu înţeleg de ce se întoarce împotriva noastră.

— Cuş vrea ca fiii lui să-i conducă pe ai tăi, îi explică Keren, trăgând de păr – deşi hotărâse că nu avea rost. Vrea să ne înrobească pe toţi.

— Dar ceilalţi vor să fie stăpâniţi de el? Nu cred.

Annah îşi trecu pieptenele atât de uşor prin părul său umed, brunet, încât Keren ar fi invidiat-o dacă nu era atât de tristă. Annah se opri, părând că-şi aminteşte un moment nefericit.

— Cred că răzvrătirea lui Cuş vine de la răzvrătirea tatălui său Ham. Cu ani în urmă, Ham l-a insultat şi l-a supărat teribil pe Noe al nostru. O, dar acelea fuseseră nişte vremuri foarte grele. A…

— Voi două, grăbiţi-vă! strigă vocea lui Erek de afară, întrerupându-le. Înainte să intrăm noi şi să vă tragem afară de acolo!

Ameninţarea lui o supără pe Keren. Şi, dacă ea era supărată, atunci Zekaryah era precis furios. Se grăbiră să iasă şi puseră mâna la desfăcut cortul. În vreme ce se trudea, Keren îi auzi pe paznici discutând.

— Nu putem să o lăsăm în văzul altora, mormăi Abdiy. Becay păru iritat.

— O să-i azvârlim ceva pe cap.

Despre mine vorbesc, îşi dădu seama Keren, ajutând-o pe Anna 11 să rostogolească învelitoarea din piele de căprioară de pe stâlpii din lemn ai cortului.

Annah o bătu uşor pe mână pe Keren, privind-o întrebător în timp ce arătă cu capul spre paznici.

— Keren, copilă, vor să te ascundă de ceilalţi?

— Aşa se pare, încuviinţă Keren, supărată. Sunt convinsă *ci* prezenţa mea va produce agitaţie în Cetatea cea Mare dacă suni văzută.

Scuturând din cap, Annah se apropie cu îndrăzneală de pa/ nici, care se îndreptară de spate când începu să vorbească:

— Copiii mei, am eu ceva ce am putea folosi ca să nu fie văzută; nu puteţi azvârli orice bucată de piele sau lână peste…

Becay dădu repede din cap şi ridică o mână spre ea – un gest de încuviinţare care opri discuţia. Ceilalţi se retrăseseră, nedo rând să se certe.

Annah le zâmbi cu blândeţe, se duse la unul dintre bagajele de pe cai şi desfăcu un sul de piele. Întorcându-se spre Keren, spuse

— Ştiam că vei fi hotărâtă să o găseşti pe Shoshannah, aşa că m-am gândit că ar fi înţelept să aduc asta. Ştiu că vei avea grijă de ea. Am refăcut-o de-a lungul anilor.

Desfăcând sulul, Annah scoase o ţesătură uşoară, firavă, decorată cu noduri mici, încâlcite. Keren nu îndrăzni să pună mâna pe ea.

— Vălul tău… cel pe care l-ai purtat când erai fată înainte ca aceste…

— Ştiu că vei avea grijă de el, repetă Annah. Hai să terminăm de împachetat hainele, iar apoi poţi să ţi-l pui.

— Dar nu pot.

Keren se uită lung la văl, înspăimântată, smerită. îşi

închipui, i doar sfâşiind preţioasele şi delicatele fire de aţă care erau parte a moştenirii ei.

— Ascultă de ea, copilă, îi porunci Sem, cu hotărârea Celui Dintâi Părinte.

Înfricoşată, Keren îşi coborî capul într-o încuviinţare tăcută. Apoi privi către soţul ei. Zekaryah îi răspunse cu o privire tulburată.

— Cum ai supravieţuit dedesubtul acestui văl atâta amar de ani? întrebă Keren, privind pieziş prin ţesătura firavă spre Annah, care o îndruma ţinând-o de braţ.

— Parcă aş umbla printr-o ceaţă nesfârşită.

— O să te obişnuieşti cu el, îi promise Annah, dacă îl vei purta mult timp.

Încetini foarte mult pasul, uitându-se înainte.

— Keren, copilă, acela e turnul lor?

Uitându-se atentă prin văl, Keren văzu ceea ce se rugase să nu mai vadă niciodată: un munte creat de om, grămada aceea nesfârşită de cărămizi pe care o numeau turn.

— Da. Deşi acum e mult mai înalt.

— O, Cuvânt de Viaţă, se rugă Sem cu voce tare în spatele lor, cu glas gemut, ai milă. Cât de insultător poate fi pentru Tine.

Zekaryah încuviinţă în şoaptă. Keren îşi dori să se uite în spate spre el, să se aline în braţele sale. Să se ascundă de priveliştea Marii Cetăţi. *Preaînalte*, *Te rog*, *nu vreau să merg iar acolo*!

Însă Shoshannah era acolo. Aşa că îşi găsi vrere să înainteze.

Calea spre Cetatea cea Mare se lărgea şi tot mai mulţi călători mergeau împreună cu ei, cărând baloţi grei cu veşminte sau mânând caii, măgarii şi boii. Toţi călătorii râdeau, sporovăiau şi glumeau zgomotos, încântaţi să vadă Cetatea cea Mare.

Keren simţi că ceilalţi de pe drum se uitau curioşi la ea. Acum se bucură de vălul lui Annah; nu voia să fie recunoscută de niciu-nul dintre aceşti oameni. Nici Sem sau Annah; în ciuda căldurii

308

309

Kacy Barnett-Gramckow vărative, amândoi îşi traseră pe cap glugi uşoare care să le acopere feţele.

— Staţi în apropiere! îi înghionti aspru Abdiy pe Sem şi Zekaryah cu o stinghie de arc, luând-o pe străzile cetăţii. Keren aproape că şchiopăta. Când pavaseră străzile? O dureau deja picioarele de atâta umblat, iar acum pavajul de cărămizi îi înrăutăţea durerea. Şi fiind împinsă de localnicii înfumuraţi nu o ajuta deloc.

— Aici trebuie să fie adunaţi toţi necredincioşii din lume, mormăi Annah către Keren, ocolind o grămăjoară de băligar.

— E mult mai multă îmbulzeală decât îmi aminteam, şopti Keren copleşită.

— Ce are? strigă un tânăr neruşinat către Erek, arătând spic învăluita Keren.

— Nu e treaba ta! ripostă Erek răutăcios. Fugi la maică-ta, băiete, până nu te legăm şi pe tine.

Keren simţea că se înăbuşă sub vălul acela, în mijlocul agitaţiei şi toropelii de după-masă. Chiar şi partea de sud a cetăţii, pe care şi-o amintea destul de liniştită în comparaţie cu celelalte, mişun. i de zgomote şi tulburare. Recunoştea unele case, şi p cea deschişi la culoare, împrejmuită de ziduri pe care o folosise mai mul I de şase ani. Copacii ei erau acum uimitor de înalţi, cu ramurile căzute peste zidurile din faţă, lăsate în jos, neîngrijite. Fusese uiJ loc de groază, deşi aici şi-au descoperit prima dată dragostea şi înflorit între ea şi Zekaryah.

Neputând să se stăpânească, se uită pe furiş peste

umăr, prin negura vălului, spre Zekaryah. Privi dinspre fosta lor locuinţă spre ea, cu o privire în care se amestecau dragostea şi regretu I. *Sunt convinsă că şi el crede că vom muri aici... în curând*. Keren trebui să se forţeze să continue drumul şi să nu se lase prada disperării.

— Acolo e casa lui Ra-Anan, îi spuse mai apoi lui Annah, t r< când de locuinţa mare, împrejmuită de zid.

— E mult prea mare, spuse Annah, cercetând locuinţa dindă-rătul învelitorii ei de pe cap, apoi privi în altă parte.

Glasul i se întrista nespus când spuse:

— Cât de îngrozitor că a devenit atât de important şi de mândru.

— Mă întreb unde au ascuns-o pe Shoshannah.

— M-am rugat pentru ea. Şi pentru noi.

Eu mă rog, *El ascultă*. Keren fu nevoită să se lupte cu simţământul că ar fi trădată de Cel Preaînalt; o afecta foarte mult, mai mult decât disperarea. Acum se îndreptau spre casa Marelui Rege Nimrod, înconjurată de un zid imens şi paznici.

Sharah. *Tu i-ai trimis pe oamenii aceştia după noi*, îşi dădu seama Keren. Gândul acesta o făcu să-i vină greaţă, dar nu din pricina sarcinii. Nu voia să o vadă din nou pe sora sa. Oare prefera mai degrabă să-l vadă pe Cuş cel răzbunător? Sau pe Ra-Anan, a cărui ambiţie nu fusese oprită niciodată de milă?

— Becay! strigă cu voioşie un paznic voinic, cu pielea aspră, ce purta o mantie din blană netunsă. În sfârşit te-ai întors. Erai aşteptat de zile bune! Mă bucur că nu sunt în locul *tău*.

— Ţine-ţi gura şi deschide poarta, mârâi Becay, mijindu-şi ochii cei negri spre paznic.

Paznicul cel aspru deschise poarta de lemn şi le făcu o plecăciune când trecură pe poartă. Observând încheieturile legate ale lui Zekaryah şi Sem, zâmbi cu îngâmfare.

— E o cinste pentru noi, stăpânilor! O încântare. Bine aţi venit. Keren scrâşni din dinţi la zeflemeaua lui, iar Annah răsuflă, vădit înfuriată.

— Sper că mama sa nu a fost vreuna dintre fiicele mele! Fură conduşi în fosta casă a lui Nimrod – care, de bună seamă, era a lui Sharah acum. Toate trofeele înfiorătoare de vânătoare ale lui Nimrod erau luate şi înlocuite cu perdele mari din în picturi imense cu contururi negre pe pereţi, blănuri groase, covoare, grămezi de coşuri, vaze de decor vopsite în roşu, aranjamente

 uriaşe de pene în culori ţipătoare roşiatice şi scaune late din lemn presărate cu blănuri. Keren se holbă prin văl, uimită de felul în care se transformase o încăpere foarte sumbră într-o locuinţă extrem de feminină. Totul era prea bătător la ochi, ca să ofere niscaiva odihnă.

— Stai jos! îi porunci aspru Abdiy, primind o încruntătură din partea lui Becay.

Cei doi paznici se sâcâiau unul pe celălalt deja, prinşi într-o luptă pentru putere.

Curând, un sunet firav, muzical, metalic îi făcu să privească în partea îndepărtată a încăperii, spre perdelele din în care ascundeau coridorul. Sharah – peste măsură de sulemenită, îmbrăcată tot fără măsură, prea ghiftuită, purtând nenumărate brăţări din aur cu pietre preţioase – dădu perdelele la o parte şi se înfiinţa în cameră. În clipa în care îi văzu pe Sem, pe Annah şi pe Zekaryah, râse victorioasă.

— Ah, bine aţi ajuns, ganguri ea, cu un glas foarte asemănător, puţin mai dulce decât al paznicului ei de la poartă. Aţi întârzid atât de mult, că îi voi pedepsi pe paznicii voştri.

Uitându-se către cei cinci paznici grijulii care intrară în urma lui Keren şi a celorlalţi, îi făcu semn lui Erek să iasă.

— Du-te şi spune-i fiului meu că până la urmă nu va mai veni să ia cina aici în seara asta. Pleacă!

Erek se ploconi şi plecă, uşurat.

Sharah zâmbi din nou, împreunându-şi mâinile albe sub băi bie – un gest de exagerată superioritate.

— Iar acum, ce ne facem cu voi? Scumpa mea soră-umbră Keren, tu eşti?

Îndreptându-se spre Keren, Sharah înlătură vălul, uitându st lung la el.

— Ce vechitură frumoasă – ce cadou drăguţ; mulţumesc!

Îşi petrecu vălul peste umeri ca un şal, apoi se aşează într-un nul dintre scaunele îmbrăcate în blană, spunându-i lui Keren:

— Arăţi groaznic.

— Am fost bolnavă, spuse Keren încet, urmărind-o pe Sharah cum cerceta lucrătura fragilă a ţesăturii. E vălul lui mama Annah; trebuie să i-l înapoiezi. Şi unde este fiica mea?

— Întotdeauna *ai fost* pusă pe harţă, prâsni Sharah. Las-o pe fiica ta – ea nu contează. Uite: acum pot face orice doresc, chiar şi să rup în bucăţi amărâta asta de ţesătură veche. Fără să mai pomenesc că îţi pot hotărî soarta, aşa că nu mă întărâta.

— Ce anume poţi hotărî tu? întrebă Sem, cu ochii săi cei negri foarte mari, aprinşi, cu glasul ameninţător. Keren

e sora ta.

— Vrei să spui că ar trebui să o iert că a fost trădătoarea poporului meu? îşi scutură Sharah capul. Asta nu te priveşte pe tine. Aici e împărăţia mea. Oricum, nu l-a cruţat Cel Preaînalt pe Cain în Grădina Edenului pentru că şi-a omorât fratele, pe Abel?

Dacă nu se simţea atât de rău, Keren ar fi râs la varianta deformată a surorii sale cu privire la primul omor de pe pământ. Sem spuse:

— Măcar ţi-ai mai amintit numele lor. Dă-i înapoi vălul soţiei mele. Şi răspunde: Unde e Shoshannah?

Cu ochii săi fără culoare licărind de furie, Sharah mototoli vălul şi îl azvârli cu putere către Annah, fără să o privească. îşi aţinti în schimb privirea asupra lui Sem.

— Fata aceea neastâmpărată nu e problema ta. îmi amintesc acum de ce nu mi-a plăcut niciodată de tine – eşti atât de semeţ şi de sigur pe tine. Nu voi accepta aşa ceva!

În timp ce Keren privea, înfuriată de obrăznicia lui Sharah, Annah împătură frumos vălul şi apoi întrebă:

— Şi ce vei face, Sharah, copilă?

— Orice voi dori, Ma'adannah. Şi nu-mi spune mie „copilă". Aici nu conduci tu.

— Mi se pare că ai spus asta cam des, observă Sem. Dar repetarea unui lucru la nesfârşit nu-l face adevărat, copilă.

— O, dar e chiar adevărat, după cum veţi şi afla.

Duşmănoasă, Sharah se aşează din nou pe scaunul îmblănit.

— *Voi* nu puteţi suporta atunci când cineva are putere mai mare decât voi!

— Eşti nedreaptă, spuse în şoaptă Keren. Toate

lucrurile de care îl învinuieşti pe Cel Dintâi Părinte… nu sunt adevărate.

Numai ţie ţi se potrivesc, nu şi lui.

— Tu ai fost întotdeauna ucenica cea credincioasă, nu? o luă în derâdere Sharah cu răutate. Chiar aşa, eşti cea mai mare mincinoasă – să-ţi înşeli străbunii cu „dulcegăria" ta, să încerci să-mi furi locul de aici, să unelteşti pentru a-l omorî pe Marele Regd şi să ispiteşti prostănacul ăsta ca să te ajute! spuse arătând spli Zekaryah, care fierbea de mânie către ea, înfuriat.

— Toate sunt numai în închipuirea ta, o contrazise Keren fărrt să-şi ridice glasul. Şi nu e nevoie să-l ocărăşti pe soţul meu şi pe mama Annah şi…

Un tânăr se năpusti acum în încăpere, un tânăr frumos, în 111 ca Zekaryah, cu pielea netedă şi bronzată, cu zâmbet cuceritor şi gene atât de lungi şi ochi atât de fermecători, încât Keren rămase fără cuvinte. Ochii săi semănau teribil de mult cu cei ai unui pal nic de acum mulţi ani, Qaydawr. Făcând o plecăciune în faţa Im Sharah cea supărată, o sărută pe obraz.

— Mamă, am venit să văd dacă eşti bine – ai renunţat la masa noastră de seară atât de subit, încât m-am îngrijorat. Însă văd C ai musafiri, aşa că o să…

Se opri, uluit, uitându-se la Keren. Ea îi răspunse cu aceeaşi privire, neputând să-şi creadă ochilor. Glasul îi era la fel, jos fi dinadins cuceritor. *Nu încape nicio îndoială; efiul lui Qaydawr*.

— Mă bucur să-l cunosc pe fiul tău, îi spuse Keren cu băgare de seamă surorii ei.

Sharah îi aruncă o privire duşmănoasă lui Keren şi îi făcu semn fiului ei să plece, scuturând furioasă din mână.

— Vorbim mâine dimineaţă, Adoniyram!

— Cum porunceşti. Abia aştept să te văd.

Adoniyram făcu o plecăciune, respectuos, dar se mai uită o dată iscoditor către Keren înainte să plece.

Îl urmări plecând, apoi se întoarse din nou către Sharah, întrebându-se cu privire la Qaydawr. *Unde e, oare*? Nu îndrăzni să întrebe. Însă va întreba din nou despre Shoshannah.

Vorbindu-le rece paznicilor, Sharah arătă spre Sem.

— După lăsarea serii, scoate-l în drum împreună cu nevastă-sa. Mâine, vrăjmaşii lor îi vor hăitui şi omorî ca pe nişte animale.

Întinzându-şi brusc bărbia către Keren, continuă:

— Pe ea – şi pe prostănacul de bărbatu-său – pune-i într-una din odăile mele şi blochează uşa; iar apoi păzeşte-o. Dacă scapă cumva, îţi dau cuvântul meu că vei fi pedepsit.

Îngrozită, Keren o îmbrăţişa pe Annah, şoptindu-i:

— Găsiţi-l pe olarul Yabal şi pe Meherah a lui. Vă iubesc pe amândoi! Spuneţi-le copiilor noştri că îi iubesc şi pe ei. Şi pe părinţii mei…

Erek se întorsese deja şi o trăgea pe Keren să se ridice în picioare, în vreme ce Abdiy puse mâna pe Zekaryah. Gâtul lui Keren se strângea din cauza lacrimilor pe care încerca din greu să şi le stăpânească. În disperarea ei, se rugă, dorindu-şi să fi fost în stare să afle ceva încurajator despre Shoshannah.

Ştie cine e tatăl meu, se gândi Adoniyram, intrând în odaia sa de dormit şi aruncându-se pe patul său lat cu perdele din în Nu avea nicio îndoială că era mama lui Shoshannah, obosită şi slăbită, dar totuşi foarte încântătoare, cu ochii aceia surprinzător de deschişi la culoare şi firea sinceră pe care o cunoştea deja atât de bine. Nu avea niciun dubiu că îi recunoscuse faţa. îi observase surprinderea.

Trebuie să vorbesc cu ea. Dar cum? *Mama mea va*

vrea s-o ţină ascunsă, cu siguranţă... însă unde, oare?

Cunună în ceruri

Capitolul 25

— /\fără! strigă portarul vânjos al lui Sharah, înveşmântat în blană, aruncându-i pe Sem şi pe Annah în uliţa întunecată.

Dezlegat acum, Sem se uită înapoi înspre bărbat, îngrozit de purtarea acestuia.

Portarul îl privi mânios, fără milă:

— Nu sta acolo holbându-te la mine! Oricine ai fi, nu mai eşti dorit aici. Hai, mişcă-te.

Portarul respingător închise poarta, punând zăvorul pe dină un tru cu o izbitură răsunătoare.

— Iubitule, îl rugă Annah cu mâna pe braţul lui Sem, hai să plecăm din locul ăsta.

Se îndreptară spre strada întunecată a pieţii. Sem privi în jur, dispreţuind Cetatea cea Mare. Auzea lume vorbind, râsete, scrâşnitura înăbuşită a unei pietre de moară şi doi oameni certându-se într-o casă din apropiere. Aici păreau să se fi adunat aproape toţi oamenii de pe lume. Însă el şi soţia sa, care aveau un rol mic, dar important în vieţile acestor răzvrătiţi, erau singuri pe străzile întunecoase, fără mâncare, fără adăpost sau ceva de scos la vânzare ca să supravieţuiască. Fără îndoială că Sharah era încântată de necazul lor, luându-l drept răzbunare. Gândul acesta îl făcu pe Sem să strângă din dinţi.

Rupând şirul gândurilor lui, Annah murmură:

— Keren a noastră a spus că olarul Yabal şi Meherah a lui ne-ar putea ajuta.

Sem îşi aminti numele din istorisirile lui Keren şi Zekaryah: Yabal şi Meherah, care îşi pierduseră întâiul născut, pe Lawkham, în urma cruzimii lui Nimrod.

— Dacă lucrează cu lut, înseamnă că trebuie să locuiască undeva aproape de râu.

Alegând o casă la întâmplare, bătu puternic la uşă ca să dea de urma olarului Yabal.

— Iubito, dezleagă astea, îi şopti Zekaryah imediat ce se văzu singur cu Keren în încăperea de depozitare întunecoasă şi fără ferestre. Dar chiar în timp ce vorbea, simţi deja degetele finuţe ale lui Keren mişcându-se de-a lungul frânghiei de la încheieturile lui, căutând nodurile din piele care îl jenaseră în timpul ultimelor săptămâni.

Zekaryah aşteptă în tăcere încordat, răsuflând uşurat când ultimul nod fu desfăcut. În timp ce Keren îi freca mâinile şi braţele, Zekaryah se întoarse şi o îmbrăţişa. Se temuse pentru ea atât de mult – se mai temea încă. Simţindu-i oasele dedesubtul veşmintelor, mormăi nemulţumit:

— Ai slăbit prea mult.

— Nu contează.

— Ba da, contează.

Îngenunche, trăgând cu ochiul prin crăpătura de lumină care se strecura pe dedesubtul uşii. Patru picioare încălţate cu cizme mari din piele se aflau lângă uşă. Doi paznici. Şi fusese legat timp de atât de multe zile, încât îi slăbiseră braţele. Nu i-ar fi putut ataca pe paznici imediat. Trebuia să se gândească. Ce se afla în

316

317

Kacy Barnett-Gramckow depozitul acesta? Ochii i se obişnuiră cu întunericul, se învârti în jur fără să facă

zgomot, cercetând încăperea. Borcane. Coşuri. I Saci din piele cu grâne. Uşurat, luă mâna lui Keren, trăgând-o cu blândeţe spre sacii de grâne ca să se aşeze pe ei. La nevoie, puteau să se întindă pe ei peste noapte:

— Odihneşte-te.

Deschizând un borcan, îşi înmuie degetele, iar apoi mirosi şi gustă cu grijă lichidul. Rece, fără miros, fără gust. Destul de proaspătă şi curată. Răsuflă uşurat.

— Uite, îi arătă borcanul. Bea cât poţi.

Găsiră şi nişte grăunţe de ronţăit. Trebuia să se odihnească să-şi recapete puterile; trebuia să-şi salveze soţia, copilul nenăscut şi pe Shoshannah. *Dacă s-a atins cineva de Shoshannah*, *voi fi fără milă*. Oare avea dreptate să fie atât de furios? Atât încât să ucidă aproape? *Da*.

Zekaryah ticluia planuri. Imediat ce avea să se deschidă acea uşă, va şti ce are de făcut.

Furioasă, Sharah îşi turnă nişte vin dintr-un vas din aur. îi tremurau mâinile şi vărsă puţin din lichidul cel roşu închis pe podeaua din camera ei de dormit, pătându-şi cea mai nouă pereche de sandale. Adoniyram o supărase foarte tare.

— De ce nu mă asculţi niciodată? mormăi ea.

Nu dorise ca Adoniyram să îi vadă pe Keren şi pe ceilalţi Dacă va îndrăzni să aibă înţelegere pentru nemernica de Keren şi să încerce să-i ia apărarea, Sharah va pune să fie bătut. Şi dacă îi era fiu, trebuia să înveţe să-şi vadă lungul nasului şi să înceteți a-şi trata duşmanii drept prieteni. *Ştie că e aici Keren…*

Chiar mai rău, Keren recunoscuse, de bună seamă, trăsăturile frumoase ale lui Qaydawr pe faţa lui Adoniyram. Dragul de Qaydawr. Sharah îl iubise mai mult decât pe oricine altcineva Cât de groaznic că trebuise să moară. Acum, după ani buni.

Cunună în ceruri îşi dădea seama că Ra-Anan fusese

înţelept că îl ucisese. Uneori, era convinsă că Adoniyram bănuia – poate şi Cuş şi alţii – că marele Nimrod nu era tatăl lui Adoniyram. Din fericire, oamenii ei aveau încredere în ea şi o iubeau mai mult decât îl iubiseră vreodată pe Nimrod, deşi îl ridicau până la ceruri. Nu regreta deloc moartea lui.

Nici morţile voastre nu le voi regreta, gândi Sharah despre Keren şi ceilalţi. *Cum puteţi fi voi familia mea, ţărani proşti şi jerpeliţi ce sunteţi*? Erau o ruşine.

Îşi mai turnă o băutură. Şi apoi alta.

— Intraţi, intraţi! Repede! Meherah, micuţa soţie a olarului Yabal, îi trase înăuntru pe Annah şi Sem în casa simplă din lut şi cărămidă, cu ochii cei negri licărind de încântare.

O îmbrăţişa pe Annah şi o sărută pe obraz.

— Chiar eşti Cea Dintâi Mamă Ma'adannah? Şi părintele Sem? O, dar chiar *sunteţi* exact aşa cum v-a descris stăpâna Keren; este o cinste pentru noi! Aţi venit să o luaţi pe copila Shoshannah noastră din casa lui Ra-Anan? Să vă binecuvânteze Cel Preaînalt!

Annah o plăcu pe loc pe Meherah. Iar soţul slăbuţ, dar vânjos datorită muncii, Yabal, era blând şi el, deşi mai reţinut, la fel ca şi cei trei copii ai lor necăsătoriţi – un fiu şi două fiice. Familia lor părea bogată, şi totuşi fără ifose, purtând tunici simple din lână şi sandale zdravene.

— Staţi şi odihniţi-vă, îi îndemnă Yabal. Vă aduc nişte mâncare. Se grăbi să iasă, făcându-le semn copiilor să-l ajute. Ei îl urmară cu voioşie, dansând aproape de bucurie că au musafiri neaşteptaţi. Meherah, sporovăind veselă, le dădu lui Annah şi lui Sem apă şi nişte bucăţi de ţesături aspre ea să se spele pe faţă, pe mâini şi pe picioare.

— Ne-ar plăcea să vă invităm sus pe acoperiş unde e mai răcoare, dar s-ar putea să se întrebe trecătorii cine sunt musafirii

318
319

Kacy Barnett-Gramckow noştri. Oamenii bârfesc atât de mult în această Mare Cetate. Iar casa noastră ar fi prima în care s-ar gândi lumea că v-aţi refugia – o să vă ascundem în noaptea asta altundeva cu cei care v.1 iubesc la fel de mult ca noi. Ne-am rugat să veniţi aici dacă *urna* să veniţi. Fiul meu vă va păzi cât dormiţi. O, dar înainte de ASL. i, trebuie să mâncaţi şi să vă odihniţi puţin.

Mulţumită că se simţeau bine acum, Meherah luă apa şi ţesăturile folosite, apoi le dădu tartă, suc răcoritor de fructe, curmali dulci şi lipicioase şi pâine înmuiată în ulei.

Annah simţi miros de carne care se pregătea la foc amestecât cu usturoi şi plante aromate. îşi dădu seama în scurt timp ci acea puţină mâncare însemna, de fapt, tot ceea ce avea Yabal în cămară: măsline bune, mai multe curmale, lapte bătut, fasolo şi partea cea mai bună, hălci fragede de carne de miel.

În timp ce mâncau, Annah şi Sem le povestiră păţaniile. Auzind că atât Keren, cât şi fiul lor luat de suflet Zekaryah, fuseseră făcuţi prizonieri de către Sharah, Meherah izbucni în lacrimi, rugân du-se încet:

— Preaînalte, salvează-i Tu!

Yabala dădu din cap, alinându-şi soţia, încercând să gândească cu voce tare asupra stării.

— Sunt convins că nu sunt în pericol încă… Vom vorbi mâi în cu prietenii noştri în piaţă. Dacă e vreo cale să-i salvăm, o vom găsi negreşit.

Nu era nevoie ca Sem şi Annah să ceară veşti despre Shosh armah. Yabal, Meherah şi copiii lor le spuseră tot ce ştiau despic necazurile ei. De la bătăile pe care le primise Shoshannah în ziua în care ajunsese acolo şi încercarea ei nefericită de a fugi, pânt la pericolul în care se aflase în noaptea festivalului femeilor i vizitele ei silite la templul lui

Shemesh din vârful turnului.

Faţa bărboasă şi trasă a lui Yabal se întunecă atunci când vorl îi despre asta. îi era silă de templu.

Meherah fu străbătută de un fior zdravăn.

— Cât ne-am rugat pentru copila Shoshannah! Ca soţia stăpânului Cuş, de altfel, Achlai a lui, care îl iubeşte şi ea pe Cel Preaînalt. Ea a păstrat hainele lui Shoshannah şi i-a cusut arme pe dinăuntrul veşmintelor ei după ce venise, sperând ca Shoshannah să le poată folosi ca să fugă de acolo. Dar ştiţi cât de nefericit s-a terminat povestea aceea. O, am jelit-o.

Sătui de mâncare bună şi adormiţi de noaptea fierbinte, Annah îşi simţi picioarele obosite relaxându-i-se. Încercă să stea trează, însă Meherah îi observă oboseala. Bătându-l uşor pe mână pe Yabal ca să-i atragă atenţia, dădu din cap spre Annah şi Sem.

— Iubitule, sunt atât de obosiţi; ar fi urât din partea noastră să-i ţinem treji. Dă-i voie fiului nostru să-i ducă să doarmă.

— Ezriy, îi făcu semn fiului său cu dragoste, însă şi cu fermitate. Păzeşte-i pe musafirii noştri cu viaţa ta, mai ceva ca pe părinţii tăi.

Tânărul dădu grav din cap, uitându-se la Annah şi Sem cu ochii săi căprui şi mari. Părinţii îl sărutară, iar el îşi luă armele: un cuţit şi o praştie din piele cu un săculeţ cu pietricele.

Meherah lacrimă îmbrăţişând-o pe Annah.

— Să fiţi păziţi şi feriţi de rele! Ne vedem curând.

Annah o îmbrăţişa pe gazda sa şi îi mulţumi fierbinte, dându-şi seama că Meherah cu soţul ei sacrificaseră mult pentru ei în seara aceea. Acum li-l dădură pe mezinul lor, punându-i viaţa în pericol la fel de mult ca a lor.

Mergând pe câmpul peste care se lăsase negura nopţii, picioarele foşnindu-le prin firele aspre de iarbă, tânărul Ezriy le mărturisi îngrijorat:

— În fiecare zi regret că m-am speriat în piaţă atunci când a fost luată Shoshannah. Însă eram atât de convins că era domniţa Keren – asemănarea dintre ele era atât de mare, încât am fost şocat. Vă cer iertare şi vouă, şi ei.

— Nu e nevoie, îi răspunse Sem, cu glas liniştitor în negura nopţii. Shoshannah chiar seamănă foarte bine cu mama ei.

321
Kacy Barnett-Gramckow
Cunună în ceruri

Fiind acum mai în largul său, Ezriy le mărturisi:

— Întotdeauna îmi voi aminti de domniţa Keren când ne-a adus trupul fratelui meu Lawkham în ziua în care a murit. Era la fel de copleşită de durere ca surorile mele. Părinţii mei nu au învinovăţit-o nici măcar o clipă pentru moartea lui; ci s-au întors către Cel Preaînalt. Ei urăsc ceea ce au făcut oamenii din cetate din moartea fratelui meu.

Cu vocea lui tânără crescând de încordare, continuă:

— Femeile acelea care aşază ofrande pe râu, iar apoi sărbătoresc şi dansează pe străzi, acelea nu-şi amintesc cum era Lawkham al nostru când trăia. Eu mă întărât când mă gândesc la ele. Părinţii mei îmi spun să-i iert pe cei care l-au uitat pe Lawkham. Numai Cel Preaînalt ştie adevărul.

— Părinţii tăi au dreptate, Ezriy copile, spuse Annah cu blândeţe, încercând să ţină pasul cu ei.

— Sunt înţelepţi, într-adevăr, fu de acord Ezriy, în mod surprinzător şi minunat.

Mai liniştit acum, spuse:

— O să vă duc la negustorul Tso bebaw acasă. El şi

soţia sa, Peletah, se vor bucura să vă vadă. Şi poate vor găsi o cale să îi salveze pe Zekaryah şi Keren.

Annah îi urmă pe Sem şi pe tânăr până la o casă din lut *şi* cărămidă, cu acoperiş înalt şi împrejmuită cu ziduri. Dinăuntru licărea o lumină prin fereastra cu ramă de piele.

— Sunt treji încă, spuse mulţumit Ezriy. Intrând pe poartă, bătu la uşă, strigând:

— Părinte Tso bebaw? Mamă Peletah… sunteţi aici?

— Ezriy? răspunse un bărbat la uşă, clipind des, cu umerii gârboviţi adânc. S-a întâmplat ceva? Cum de eşti treaz la 01.1 asta, fiule? Mâine o să fii obosit şi n-o să fii bun de nimic.

— Mâine voi lucra ca de obicei, făgădui iute tânărul. Dar uite, ţi-am adus musafiri. Cel Dintâi Părinte Sem şi Ma’adannah a lui.

Annah se temu că negustorul se va îneca de uimire. După ce bolborosi şi se bâlbâi fără noimă, îi primi pe Sem, Annah şi Ezriy înăuntru. La o masă joasă, o lampă licărea lângă o colecţie de unelte de sculptat şi o roată plată din fildeş. În apropiere, o femeie vânjoasă se ridică imediat în picioare, scăpând din mâini tunica la care lucra – cu gura căscată.

— Chiar e adevărat?

— Mamă Peletah, o imploră Ezriy înainte ca Peletah să scoată ţipătul pe care Annah îl simţi de nestăpânit, trebuie să rămână tăinuit. Oaspeţii noştri sunt în pericol. O să-ţi povestesc tot. Însă părinţii mei îţi cer cu umilinţă pentru ei un loc în care să doarmă peste noapte. Acoperişul vostru e mai înalt ca al nostru şi îi voi păzi eu.

— Da, da, desigur! Arată-le repede unde e scara!

Peletah se învârti de colo-colo, aruncând în braţele soţului ei rogojini şi blănuri ca să le ducă sus pe acoperiş.

— O să vă duc nişte apă, mâncare şi băuturi – trebuie să fiţi foarte osteniţi după călătorie. Nu cred că va ploua la

noapte, dar acoperişul e destul de înalt ca să nu fiţi văzuţi.

Fără să vrea, Annah picoti de oboseală în timpul vizitei necesare care urmă – era încă sătulă după masa luată împreună cu Yabal şi Meherah. Dar mâncă din nou: pâine, fructe, carne rece condimentată, prăjituri cu miere, suc de orz şi peşte fript pe un grătar de pe acoperiş. Tânărul Ezriy îi cunoştea bine pe negustor şi pe soţia sa, aşa că nu-i fu greu să îi invite să plece în scurt timp şi să coboare pe scară, implorându-i să păzească uşa de jos, căci şi ei îl iubeau pe Cel Preaînalt. Pe când Tso bebaw se pregătea să coboare pe scară, îi asigură hotărât pe Sem şi pe Annah.

— Mâine vom încerca să găsim o cale să îi ajutăm pe cei dragi ai voştri. Puteţi să vă ascundeţi în baraca mea dacă doriţi.

— Mulţumim, oftă Annah.

Negustorul aplecat de spate radie către ea, apoi coborî înapoi în casă. Ezriy se aşează în colţul cel mai îndepărtat al acoperişului

322

323

Kacy Barnett-Gramckow ca să-i păzească, iar Annah şi Sem se întinseră pe aşternuturile moi din paie făcute atunci pentru ei ca să se odihnească. Annah nici nu avu timp să privească spre cer ca să-l mulţumească Celui Preaînalt pentru acel loc de refugiu. Adormi într-o clipită.

Shoshannah ieşi în curte, gândindu-se cu groază la zorii zilei. Se rugă ca Rab-Mawg să nu stăruie de ea să înveţe rugăciuni ca să le recite zeului lor plăsmuit Shemesh. *Nu pot să mă „prefac" că îi uit cum îmi spune Demamah*; *Rab-Mawg nu mă va crede*.

Probabil i-ar da brânci pe scările templului.

Îl urmări cu greutate pe unchiul său Ra-Anan, întrebându-se dacă ar fi potrivit să îndrăznească să-i ceară

să renunţe la lecţii. Ra-Anan era arţăgos acum, vorbind cu nişte supraveghetori care lucrau câmpurile din jurul turnului.

— *Vei curăţa* toate canalele care împrejmuiesc cetatea. Chiar dacă trebuie să o faci cu mâinile goale! După sărbătoarea lui Shemesh, voi controla fiecare canal. Şi îţi spun sigur că ştiu cine se ocupă de fiecare canal. Trebuie să fim pregătiţi pe când revin ploile la anul.

Pironindu-i neîndurător cu privirea pe bărbaţii cei posaci, Ra-Anan spuse:

— Ştiţi foarte bine că dacă vom avea vreo problemă cu inundaţiile în cetate, va fi din cauza neglijenţei *voastre!*

Unii dintre supraveghetori îşi coborâră ochii, dar cei mai mulţi păreau că vor să protesteze. Ra-Anan le făcu semn cu mâna să plece, gest pe care îl preluase de la Regina Cerurilor, Sharah.

Astăzi nu voi cere milă, hotărî Shoshannah. *Nu va avea de unde să-mi dea*. *Preaînalte*, *fii*, *Te rog*, *cu mine*. *Şi cu Kaleb şi cu Tiyrac*.

Nu-l văzu pe Tiyrac niciunde în curte, dar absenţa lui nu era neaşteptată; Demamah rămăsese astăzi acasă ca s-o ajute pl Tabbakhaw să gătească mâncăruri pentru musafirii lor. Aşa că Tiyrac căra băligarul cu lopata în dimineaţa aceasta. Îl invidia.

324

Cunună în ceruri

Urmat de Kaleb, Adoniyram intră în locuinţa mamei sale, uitându-se în jur. Poate mai dormea încă; era devreme.

— Fă-ţi de lucru primprejur, mormăi el către Kaleb. Dacă vezi odăi închise şi păzite, vino să-mi dai imediat de veste. Voi vorbi cu mama.

— Da, stăpâne.

Kaleb se supuse ascultător. Dar îi aruncă lui

Adoniyram o privire curioasă, iscoditoare.

Adoniyram se gândi să-i spună paznicului ce anume urmărea, dar apoi se hotărî să nu mai irosească vorbe. Va afla curând adevărul. Adunându-şi toate puterile pentru conversaţie, Adoniyram se îndreptă cu paşi mari pe coridorul întunecat care ducea către încăperile personale ale mamei sale şi bătu la uşa din lemn.

— Intră, îi răspunse glasul mamei, încordat şi îngrijorat.

— Eu sunt.

Intră şi se închină, surprins să o găsească trează. Iatacul ei era chiar mai aranjat şi împopoţonat decât odaia cea mare împodobită cu pene şi materiale din în Adoniyram detesta încărcarea aceea sufocantă.

— M-am gândit să te scutesc să mai trimiţi oameni după mine.

— Da, bine ai făcut, fu de acord mama sa cu răceală.

Stătea jos, gata îmbrăcată, împodobită şi vopsită, cu o slujnică lângă ea care îi pieptăna părul. Dar ochii îi erau obosiţi şi avea o încruntătură ca de la o durere de cap.

— Adoniyram, data viitoare când îţi mai poruncesc ceva, nu hotărî că ştii tu mai bine decât mine cum să faci. Nu voiam să vii ieri seară.

Deşi porunca ei din seara trecută nu-i interzicea de fapt să o viziteze, ceea ce însemna că nu se purtase necuviincios, Adoniyram îngenunche, prefăcându-se foarte trist aşa cum îşi dorea ea.

— Iartă-mă, te rog, dar…

— Nu mă întreba *nimic* despre ce ai văzut seara trecută, ai înţeles?

— Nu voi întreba, încuviinţă mâniat.

— Ce faci azi? întrebă ea – nu ca o mamă preocupată, după cum îşi dădu seama Adoniyram, ci ca una care i-ar schimba planurile.

Ridică din umeri.

— Poate voi merge la vânătoare cu unchiul meu, când termin. i de primit ofrandele pentru turn – şi când îşi termină *ea* lecţiile.

— Lecţiile, îl ironiza Sharah. Sper că şi-au dat seama preoţii aceia că nu au reuşit să o înveţe cum să se poarte.

Prefăcându-se surprins, Adoniyram spuse:

— Dar ei nu o învaţă cum să se poarte. Ei o învaţă ca să-i poa' I. i lua locul mamei ei; va primi ofrande pentru Shemesh din partal oamenilor.

Sharah se îmbujora puternic.

— Le interzic să îi dea vreo putere acolo!

— Rab-Mawg insistă că e legată de juruinţele mamei sale, spuse Adoniyram, folosindu-şi cel mai ocrotitor ton.

Dar, după cum se aşteptă, nu folosi la nimic. Mama sa se ridică în picioare, furioasă, împingând-o pe sluj nică din calea sa.

— Unde sunt sandalele mele? Trimite după cal! Mă voi ocupa de lucrul ăsta chiar acum!

— Mamă, s-ar putea să fie prea…

— Adu-mi calul! Acum, înainte să te reneg!

Se închină şi plecă, plin de sudoare. Kaleb aştepta după el în pragul uşii de la odaia cea mare, mai întunecat decât îl văzuşi vreodată Adoniyram. Paznicul cel înalt se închină şi şopti:

— Ai avut dreptate. Este o uşă încuiată şi păzită, aproape de bucătărie.

— Te-au observat paznicii?

— Nu, stăpâne, se sprijineau amândoi de perete, moţăind ca şi cum ar fi stat acolo toată noaptea.

Înviorat, Adoniyram privi pe furiş în jur înainte să şoptească:

— Ascultă aici! Du-te la paznici şi spune-le că ai venit ca să le iei locul. Când o să te vadă aşa zdravăn, cu siguranţă te vor crede. Spune-le să mănânce şi să se culce degrabă. Imediat ce plec cu mama – dar nu înainte – leagă-i pe prizonierii din camera aceea păzită şi du-i în locuinţa mea. Încuie-i într-una dintre odăile *mele*. Dacă se împotriveşte vreunul, îl sileşti. Spune-le că aşa ţi s-a poruncit. Să nu-i scapi! Grăbeşte-te.

În vreme ce Kaleb ieşi să îşi îndeplinească poruncile, Adoniyram ţâşni afară ca să strige după cineva să-i aducă mamei sale calul. Trebuia să o scoată repede de aici.

Ostenit după călătorie, dar hotărât să câştige de pe urma veştilor, paznicul-iscoadă Erek se închină în faţa lui Cuş în odaia cea mare şi liniştită a locuinţei lui imense din cărămidă şi cherestea, îngenunchind lângă Cuş, stăpâna Achlai nu-l slăbi pe Erek din ochi; paznicul îi simţi neîncrederea.

Cuş tocmai terminase de mâncat masa de dimineaţă şi îl îmboldi nerăbdător pe Erek să vorbească. Paznicul ştiu să nu irosească vorbele.

— L-am prins pe părintele Sem şi pe Ma’adannah lui şi pe Keren cu soţul ei. Părintele Sem şi soţia sa sunt undeva în Cetatea cea Mare – stăpâna Sharah i-a scos afară în stradă ieri noapte, cu mâinile goale. Însă stăpâna Keren şi soţul său sunt păziţi în casa Reginei noastre a Cerurilor.

Cuş se ridică, punând mâna pe o mantie din în cu ochii săi negri lucind puternic, sfidând protestele soţiei sale îngrijorate.

— Îl vom găsi noi pe Sem. Şi voi merge la doamna Sharah şi voi cere viaţa surorii sale trădătoare! Ai câştigat încă un cal, Erek.

Erek se închină, mulţumit. Primi mai mult decât îndrăznise el să spere.

Atunci când Kaleb văzu că Adoniyram şi mama sa plecară, împreună cu jumătate din slujitori, din fericire, Kaleb bătu uşor în uşă, ridică zăvorul şi strigă oamenilor dinăuntru:

— Veniţi în partea aceasta; staţi aşa ca să vă pot vedea, înăuntru, în încăperea întunecată, se auzi o foiala, apoi lui scrâşnet uşor, încet, ca un ol greoi din lut care fu ridicat de pe o piatră. O siluetă neclară se mişcă spre zona luminată slab de o rază de soare de lângă uşa deschisă. Din spatele acelei persoane, o altă siluetă şopti:

— Kal!

Mama Keren! Şi Zekaryah! Kaleb vru să strige de bucurii i să-i îmbrăţişeze şi să sară în sus ca un copil liber de sarcini. Se stăpâni totuşi. Dar nu putu să nu zâmbească larg, prosteşte.

— Să-mi fie cu iertare; trebuie să vă leg – o să am grijă să nu păţiţi nimic.

Îl observă pe Zekaryah punând jos vasul mare din lut.

— Ce voiai să faci cu ăla?

— Voiam să ţi-l trântesc în cap să leşini, mormăi Zekary. În întorcându-se şi punându-şi mâinile la spate.

— Lasă nodurile mai slabe.

Kaleb se supuse degrabă, vrând să-i scoată cât mai repede d i 11 acel loc. îi va duce pe porţile din spate ale locuinţelor, care duceau către grajduri, departe de străzi. Acolo nu vor fi decât foarte puţini oameni, dacă nu cumva deloc. Cei mai mulţi paznici voi fi plecaţi cu Adoniyram şi stăpâna Sharah. Cei care rămaseră fie mâncau, fie nu se treziseră bine încă pentru că era încă dimineaţi devreme –

o adevărată binecuvântare. *Păzeşte-ne*, *Preaînalte*!

În odaia stingheră din spatele templului, Shoshannah se cutremură, privind jos spre podoabele din aur pentru sărbătoare, îngenunchind lângă Shoshannah, Ormah şopti:

— Fii ascultătoare şi pune-ţi-le! Nu mori!

Ba s-ar putea. Încet, Shoshannah îşi puse cele două inele din aur încrustate cu simboluri, brăţările din aur cu care făceau pereche, lănţişorul plat din aur şi cununa îngustă din aur pentru cap.

Cercetând-o pe Shoshannah, Rab-Mawg se încruntă de parcă ar fi fost o podoabă nepotrivită. Era într-o stare proastă în dimineaţa aceasta – ras neglijent, cu ochii cei negri licărind fioros. Ceilalţi trei preoţi înaintară acum, uitându-se lung.

— Arată ca mama ei, spuse Ebed în şoaptă, iar Ghez-ar dădu din cap.

— Însă fără arme, pufni pe nas Awkawn. Rab-Mawg se răsuci în spate spre ei.

— Aveţi alte sarcini. Duceţi-vă şi aduceţi apă, toţi. Vedeţi de haine să fie curate şi începeţi să curăţaţi templul pentru ceremonii. Awkawn, vezi de vin să fie pus la rece. Ghez-ar verifică plantele de pe terasă; pune nişte apă din butoaie la copaci şi tufişuri înainte să se facă prea cald.

Ajutoarele se împrăştiară ca nişte răufăcători care fuseseră prinşi. Rab-Mawg se încruntă din nou spre Shoshannah.

— Vei purta podoabele acestea ori de câte ori vii la templu. îţi vom face sandale mai târziu, dacă stăpânul nostru Ra-Anan va fi generos.

Se amărî când vorbi despre Ra-Anan.

Ormah se îndreptă, neliniştită lângă Shoshannah. Tânărul mag îi aruncă o privire dezaprobatoare, făcând-o să înghită în sec de teamă. Rab-Mawg o ochi pe Shoshannah.

— La lecţiile de azi, vei desena semnele stelelor pe care le-ai învăţat de curând. Apoi îţi voi arăta cum te poţi apropia de altarul lui Shemesh al nostru în timpul unei ceremonii; te-ai purtat fără respect plimbându-te prin templu.

328

329

Kacy Barnett-Gramckow

Shoshannah dădu din cap, uşurată. Nu spusese că trebuie’s, i înveţe cuvinte sau laude la adresa dumnezeului lui. Poate va scăpa de groaznica sarcină de azi. Simţindu-se ciudat aşa împodobită cu bijuteriile din aur, apăsă cu grijă o bucată moale din lut, cât mai plat putu. Acum, ţinând în mână un indicator subţire din trestie, Shoshannah închise ochii, încercând să-şi amintească ultima lecţie neplăcută de noapte. *Oare ce modele erau acelea de pe cer*?

— Mişcă-te, Perek! se auzi ecoul vocii lui Sharah prin templu, în zona izolată. Du-te şi găseşte-l pe stăpânul tău Ra-Anan şi stai acolo!

Pare atât de furioasă... Auzind paşii iuţi ai lui Sharah, Shoshannah încercă să-şi scoată în grabă inelele, dar nu fu destul de rapidă. Regina Cerurilor trase perdelele din în la o parte şi se năpusti în zona izolată, cu ochii ei deschişi la culoare fierbând dl nervi către nepoată-sa.

— Ce înseamnă asta? ceru Sharah, plesnind-o pe Shoshannal i peste cap, înşfăcându-i cununa din aur şi aruncând-o sub nasul duşmănos al lui Rab-Mawg.

— Am prevenit pe toată lumea că *ea* nu va fi onorată aici în niciun fel! Nu cu poziţia mamei ei în acest templu!

— Ea e legată de acest templu prin acelaşi jurământ care te leagi i şi pe tine, stăpână, spuse mânios Rab-Mawg, aplecându-se spre Sharah, vădit nerăbdător să se certe cu ea. Dacă nu îndeplineşte ea juruinţele mamei ei, atunci

trebuie s-o faci tu.

— Cine eşti tu să-mi spui mie ce trebuie să fac? Tu eşti un nimeni! Nu eşti decât un amărât de mag – şi nu pentru multă vreme! ţipă Sharah, fluturându-şi mâinile aiurea de mânie.

Ormah se îndepărtă de ei rapid, vrând – se părea – să fugă Shoshannah păru că voia acelaşi lucru, însă Regina Cerurilor arătă spre ea, strigând:

— Ea pleacă de aici cu mine şi nu se mai întoarce!

— Asta nu tu hotărăşti! se îndârji Rab-Mawg, proţăpindu-se în faţa lui Sharah. Aruncă în el cu coroniţa din aur pe care o luast I

Cunună în ceruri de pe capul lui Shoshannah. Preotul mânios dădu la o parte coroniţa; făcu un zgomot când se lovi de podeaua din piatră, iritând-o pe Sharah mai puternic. Se apropie de el gata să-l zgârie. O prinse de încheieturi şi o îmbrânci răutăcios, prinzând a se încaieră de-a binelea.

Tulburată, Shoshannah sări în sus şi se dădu înapoi în vreme ce preotul şi îngâmfata Regină a Cerurilor se vârâră între perdelele din în trăgându-le jos. Stăpâna Sharah era nebună de furie, sfâşiind, lovind cu piciorul, muşcând, încâlcindu-se între perdele ca un peşte în plasă. Rab-Mawg aruncă şi mai mult material peste picioarele ei răsucite, apoi o trase din locul lui îndrăgit din templu spre mangalul sculptat în piatră. Sharah ţipa ameninţări fără de noimă împotriva preotului. La fel de înnebunit, apucă mangalul din piatră şi o lovi, cenuşă şi cărbuni stinşi căzând pe jos ca o ploaie neagră împroşcată. Sharah striga înfiorător, în agonie.

O *omoară*! Panicată, Shoshannah se întoarse ca să cheme după ajutor. Adoniyram era în spatele ei, urmărind ce se întâmpla, încremenit.

— Trebuie s-o ajutăm! gâfâi Shoshannah.

Se uită din nou spre stăpâna Sharah şi Rab-Mawg. Sharah se lupta fără vlagă în perdelele din în strigătele pierindu-i sub loviturile demente ale magului. Shoshannah îşi feri privirea îngrozită – inul era îmbibat de sânge.

Adoniyram se mişcă acum din loc, apucând-o pe Shoshannah de umăr şi trăgând-o spre uşa templului:

— Grăbeşte-te, poţi fi tu următoarea!

Merse cu el, împiedicându-se pe scări, cerându-i:

— Trebuie s-o ajutăm! Adoniyram… Păru că nu o aude.

330

331

Cunună în ceruri

Capitolul 26

T1 trebuie s-o ajuţi – e mama ta! îi ceru Shoshannah, fără suflu şi aproape înnebunită după ce o alergase pe trepte în jos Adoniyram.

— Nu puteam face nimic; ai văzut ce s-a întâmplat. Adoniyram păru supărat, dar glasul îi era surprinzător de rece

— A fost o prostie din partea ei să se ia la sfadă cu Rab-Mawg. Am încercat s-o avertizez, dar nu ascultă niciodată de nimeni.

Dar puteai s-o salvezi, ripostă în gând Shoshannah. Aşa înfioratoare cum era, *era* totuşi mama lui.

— Poate s-a dus Perek cu ceilalţi s-o ajute. Adoniyram nu îi răspunse.

Shoshannah îşi ridică privirea spre el, încercând să dibuia şi.1 ce simţea el. Se încrunta la slujitorii şi paznicii din curtea de jos a templului. Nu îi păsa că mama lui era poate moartă? Cât dl mânjite erau perdelele de sânge… iar ţipetele groaznice ale lui Sharah… Gândul o făcu pe Shoshannah să se înfioare şi să şi împiedice.

Adoniyram o apucă de braţ, trăgând-o de pe trepte.

Le vorbi cu voce tare slujitorilor lui Sharah şi Ra-Anan:

— Urcaţi! Ajutaţi-o pe mama mea!

Toţi slujitorii se holbară, după care se închinară şi urcară sus în templu. Se pare că Ormah mersese ca să-l găsească pe Ra-Anan; Shoshannah nu văzuse pe niciunul dintre ei. Adoniyram o trase spre calul ei.

— Grăbeşte-te. Trebuie să te scoatem de aici. Dacă mama mea scapă cu viaţă, va face tot ce îi stă în putinţă să vă omoare şi pe tine, şi pe Rab-Mawg.

Ştiind că se putea să aibă dreptate – măcar în privinţa aceasta – Shoshannah se repezi la cal. Adoniyram o ajută să urce, iar apoi sări repede pe calul său neliniştit. Îngrijorată, Shoshanah se uită în jur după Kaleb. Întotdeauna îl însoţea pe Adoniyram. De ce nu era aici?

Kal, *oare ce ţi s-a întâmplat*? Pe când îşi imagina lucrurile groaznice care i s-ar fi putut întâmpla lui Kaleb, Cuş veni în curtea templului, însoţit de mai mulţi paznici. Se aruncă jos de pe cal, privind mânios spre Adoniyram.

— Unde e mama ta? Adoniyram dădu din cap spre turn.

— S-a certat cu Rab-Mawg.

Urmat de paznici, Cuş se repezi în sus pe scări. Adoniyram se aplecă rapid şi prinse de hăţuri calul lui Shoshannah.

— Hai să pornim.

Shoshannah se holbă uimită către Adoniyram, întrebându-se cum de putea fi atât de calm. O rodea groaza ca un prădător nemilos sfâşiind pe cineva de viu. *Oh*, *Preaînalte*… *Fără* cuvinte, implora în neştire ajutorul Lui în vâltoarea acelui chin.

Rab-Mawg aşează mangalul din piatră, sprijinindu-se greoi pe el, cu capul zvâcnindu-i de durere; furia îi scăzu privind către trupul fără viaţă dinaintea sa, înfăşurat în perdele. Oare o omorâse pe Regina Cerurilor? Neliniştit, îi

căută pulsul la încheietura
332
333
Kacy Barnett-Gramckow
Cunună în ceruri mâinii, dar nu reuşi să dea de el. Nu *voiam decât să o fac să se supună… Mă apăram doar… Era nebună de legat… Multe scuze* îi umpleau acum mintea, scăzându-i din temeri. Adoniyram, slujnica şi fata aceea, Shoshannah, toţi fuseseră martori la lupta lor – ei ştiau ce se petrecuse. Dar toţi fugiseră, lăsându-l să facă faţă consecinţei. Trădătorul, *gândi el* despre Adoniyram. Nu meriţi credincioşia *mea*; *m-ai părăsit din cauză că m-am protejat pe mine şi templul*.

Avea dreptate. Aşa le va spune şi celor care îl vor acuza. Chiar şi acum, auzi paşi apăsaţi năpustindu-se în templu. Slujitorii lui Sharah şi Ra-Anan îl înconjurară, toţi având aceleaşi expresii uluite, neputând să-şi creadă ochilor. Stând în picioare, îşi ridică bărbia sfidător. *Laşi ce sunteţi, toţi*!

— Acela era Cuş, a trecut pe lângă noi cu paznicii lui, îi spuse Sem lui Annah, stând în baraca negustorului Tso bebaw, cu feţele acoperite cu fâşii de in împrumutate de la alţii.

Fără îndoială!

— Să mergem după el? întrebă cu şovăire Annah, frământată de mânia soţului ei, la vederea îngâmfării lui Cuş, tot poleit cu aur şi învăluit cu putere.

Cu ochii larg deschişi, negri şi învăpăiaţi, Sem se ridică în picioare şi îi oferi lui Annah o mână lungă, aspră de munci Murmurând spre cer o rugăciune, Annah îşi trase un văl din în peste faţă, acoperindu-se până la ochi. Apoi primi mâna soţului ei.

Ezriy, fiul credincioşilor Yabal şi Meherah, se ridică în picioa iv. Însă Sem refuză hotărât, chiar dacă îi era

recunoscător pentru ocrotirea tânărului, strângându-l de umăr:

— Mulţumesc, Ezriy, dar trebuie să rămâi.

Blândul negustor, Tso bebaw, lacrimă aproape când plecară, şoptind nu foarte încet:

— Cuvântule Viu, ocroteste-i Tu! Crută-le vieţile…

334

În acea dimineaţă, Meherah se rugase în timp ce muncise, la fel ca Yabal al ei. Zekaryah şi Keren vor scăpa cu viaţă, fără îndoială. Fusese prea multă moarte în jur. *Oh*, *Tu*, *Cel care ne vezi*, *opreşte atâta moarte*!

În casa ei impunătoare, stăpâna Achlai, soţia lui Cuş, îşi lăsă cei patru fii mai tineri împreună cu nevestele lor să-şi termine micul dejun prelungit. Erau veseli, râdeau împreună. Nu voi să îi îngrijoreze cu lacrimile ei. Se ghemui pe o rogojină în iatacul său, plângând, tânjind ca furia şi dorinţa soţului ei de răzbunare să îşi găsească sfârşitul, transformându-se în milă. Şi ambiţia sa, de bună seamă. *Iartă-l*! *Iartă-ne*.

Haidem! *Să Ne pogorâm*…

De-a dreptul îmbolnăvită de groază, Annah se îndreptă spre nord împreună cu iubitul ei soţ pe strada pieţii, pavată cu cărămidă şi înţesată de oameni. Detesta cetatea aceasta zgomotoasă, agitată, grosolană, tot ce era şi tot ce putea deveni. Cât de jignitor poate fi pentru Cel Firea înalt! Şi mai grav era turnul acela nenorocit – simbolul clar al răzvrătirii lui Nimrod. Simbolul atât de îndrăgit şi admirat de toţi aceşti oameni. Şi erau atât de mulţi. Annah se tulbură gândindu-se că aceştia erau urmaşii ei. Se simţi copleşită de amărăciune, necruţătoare, năpădită de regrete. *Oare eu i-am făcut să se întoarcă împotriva Ta*?

La capătul străzii pieţii, Sem se opri, iar Annah se opri cu el, holbându-se de-a lungul râului strălucitor,

vălurit, care îi

335

Kacy Barnett-Gramckow despărţea de turn. Annah era convinsă că nu era nevoie decât să treacă podeţul din lemn pentru a-l găsi pe Cuş. Dar nu voia să se mişte de acolo. Şi, pare-se, nici Sem. Curioasă, Annah îl privi pe soţul său. Mâna lui o cuprinse cu putere pe a ei, dar nu o privi. Se uita după un călător, îmbrăcat cu o mantie şi acoperit la fel ca ei. // *cunoaştem pe omul ăsta*? se întrebă Annah.

Ca un răspuns la întrebarea ei, călătorul se întoarse spre ei şi îi privi. Putea fi fiul oricui: piele bronzată, păr închis la culoare, ochi căprui. Un om obişnuit. Însă expresia aceea a lui… Ochii îi erau aprinşi, foarte vii şi plini de… tot. Ciudat şi totuşi părea foarte familiar. Şi el crede *în Cel Preaînalt… îi simt prezenţa aici*.

Dând politicos din cap, călătorul se întoarse dinspre turn şi trecu pe lângă Sem şi Annah spre cetate, făcându-se nevăzut prin mulţime. Annah se uită lung după el, dorindu-şi să fi stat de vorbă cu el. Nu păru să fie din zonă mai mult decât ei doi.

O adiere clătină uşor învelitoarea de pe capul lui Annah, alinând căldura dimineţii târzii. Sem începu să-i spună ceva, dar atenţia lor fu atrasă de tropăitul zgomotos al cailor care treceau peste podeţ. Trecură doi cai mânaţi de fiul lui Sharah, Adoniyram, şi o tânără îmbrăcată elegant cu bucle castanii lăsate pe umeri. Într-o clipă, o recunoscu. *Shoshannah*.

Ridicându-şi vocea, strigă:

— Shoshannah!

Dar era deja prea târziu. Adoniyram îşi întorsese caii spre strada pieţii, fără să încetinească ritmul. Shoshannah aruncă o privire zorită în jur, fără să-i vadă pe Annah şi Sem. Mulţimea din stradă se împărţi în lături să le facă loc

tinerilor călăreţi, după care se amestecă din nou.

— Ea e mai importantă pentru noi decât Cuş, hotărî cu voce tare Sem.

Se întoarseră şi o urmăriră pe Shoshannah.

Shoshannah auzi o femeie strigând-o pe nume – cineva a cărei voce semăna teribil de mult cu cea a mamei Annah. O căută cu nesaţ, din priviri, dar nu recunoscu pe nimeni în mulţime. Adoniyram mergea prea repede; o speria.

— Adoniyram, te rog încetineşte. Nu e nevoie să gonim aşa.

— Ba da, insistă el, cu expresia rece acum. Trebuie să te ascundem până voi fi încredinţat că eşti în siguranţă.

— Voi fi în siguranţă. Ra-Anan nu mă va ucide din cauza celor ce s-au întâmplat. Încetineşte, te rog, Adoniyram. Dacă eşti atât de îngrijorat, trebuia să-l aduci pe paznicul tău.

— Nu am avut timp.

— Ar fi putut să o salveze pe mama ta de…

— Nu-mi mai vorbi despre ea.

Tonul şi atitudinea lui de acum o speriară mai mult decât ritmul calului său. Voise ca mama lui să moară? *Da*! se gândi ea îngrozită, convinsă că avea dreptate. *Voiai ca mama ta să moară*. Gândul îi înăbuşi toate argumentele. Dacă putea fi atât de crud încât să dorească moartea mamei lui, atunci sigur s-ar întoarce împotriva ei dacă l-ar scoate din răbdări. *Nu te înţeleg*! *Dar nici nu vreau*.

Răsuflă uşurată când văzu casa lui Ra-Anan înconjurată de ziduri. Odată ajunsă înăuntru, avea să fugă către odaia lui Demamah şi avea să rămână acolo. Nu avea să mai vorbească cu Adoniyram niciodată cu bunăvoinţă. Niciodată. Spre surprinderea ei, Adoniyram îi mână calul

pe lângă poarta casei lui Ra-Anan. Nu se putu abţine să nu strige:

— Opreşte-te! Unde mergi, Adoniyram?

— Undeva unde vei fi în siguranţă, încăpăţânat – exact ca stăpânii – îi spuse:

— Shoshannah, dacă începi un scandal, îi voi pune eu capăt. Acum, ascultă-mă; ai *încredere* în mine; voi avea grijă ca să fii în siguranţă. Nu va trebui să…

Simţi o adiere ca o boare, atât de teamă, cât şi de mirare. Adoniyram îi mai vorbea şi acum, dar nu-l mai înţelegea. Se holbă

Cunună în ceruri la faţa lui, încercând să-i înţeleagă cuvintele. Vorbea serios… şi nu putea înţelege silabele frânte şi ciuntite care-i ieşeau de pe buze. Nu înţeleg… *îmi vorbeşte… şi nu înţeleg*. *E prea mult deja*; *cred că înnebunesc*.

Se ridicară şi alte voci în jurul ei de-a lungul străzii, la fel de încâlcite ca a lui Adoniyram, dar diferite. *îmi pierd minţile*.

Adoniyram se uită în altă parte, întorcând caii spre o locuinţă împrejmuită cu ziduri, fluierând subţire către paznici. Păreau uimiţi atunci când deschiseră poarta din lemn şi se închinară.

Aceasta trebuie să fie locuinţa lui, îşi spuse Shoshannah, privind în interiorul curţii spre grădina nearanjată. Teama ei crescu. *Mă duce în locuinţa lui*!

Zguduită de spaimă, se aruncă de pe cal şi fugi, însă Adoniyram îi prinse braţul înainte să poată ajunge la poarta pe care paz nicio închiseseră deja. Shoshannah căzu în genunchi pe pavajul din cărămidă. *Nu* va intra în casa lui.

Spre surprinderea ei, Adoniyram îngenunche alături

de ea, prinzând-o dureros de încheieturile ei împodobite cu aur, însă vorbindu-i cu glas scăzut, potolit; glasul îngăima şi bolborosea ceva de neînţeles. Copleşită de confuzie, de toate, Shoshannah izbucni în plâns.

— Nu înţeleg ce-mi spui! Adoniyram, te rog, nu înţeleg.

Ce bolboroseşte oare? Adoniyram se holba mirat către Shoshannah. Nu putea să glumească într-un asemenea moment. Privind-o cu băgare de seamă, îşi dădu seama că vorbeşte serios Plângea, ochii ei cenuşii se măriseră şi se luminaseră de la plâns, erau aproape sălbatici, vorbindu-i pe ton jos, în propoziţii seuile pe care nu le putea înţelege. Singurul cuvânt pe care-l prinse v jumătate de pe buzele ei era numele lui, dar pronunţat stâldl Atât de teamă îi era de el? O cuprinse cu braţele, încercând’s I aline, şi-i spuse:

— Shoshannah, iubita mea, de ce eşti atât de speriată? Hai, liniştеşte-te.

Cuvintele sale avură efectul opus. Ea izbucni într-un plâns deznădăjduit, acoperindu-şi urechile, stăruind din nou de el, dar rostind cuvinte pe care el nu le putea desluşi.

Kaleb se opri lângă bucătăria din casa lui Adoniyram, ascultând nedumerit. Era aproape sigur că o auzea pe Shoshannah afară. Plângea? Privind în stânga şi în dreapta, se aplecă în interiorul liniştit al cămării unde stăteau ascunşi Zekaryah şi Keren.

— Se întâmplă ceva afară. Aşteptaţi aici, vă implor. Vin înapoi imediat.

— Să ai grijă, îi şopti Keren.

Kaleb o îndrăgi şi mai mult, văzând că îi poartă de grijă. Ea era într-o primejdie mult mai mare decât el. Închizând încet uşa, se furişă afară în curte şi se uită lung, îngrozit.

Doi cai adulmecau prin grădinile din curte după fire de verdeaţă. Dincolo de ei, aproape de poartă, Adoniyram stătea îngenuncheat pe pavajul din cărămidă, ţinând-o în braţe pe Shoshannah. Ea îşi ţinea mâinile la urechi, plângând:

— Nu înţeleg! Nu are nicio noimă ce spui! Te rog încetează, Adoniyram.

Slujitorii lui Adoniyram se trăgeau înapoi, uitându-se uluiţi. Kaleb speră să rămână la fel de uluiţi, căci dacă Adoniyram nu-şi lua în scurt timp mâinile de pe Shoshannah, atunci aşa cât era el de stăpân, avea să fie răpus de un bulgăre de lut.

Stăpânindu-se cu greu, Kaleb îngenunche lângă Adoniyram, atrăgându-i atenţia. Când Adoniyram îi aruncă o privire tainică şi iscoditoare, Kal dădu scurt din cap, ştiind că se întreba cu privire la prizonieri.

Da, stăpâne, sunt în siguranţă în locuinţa ta, dar nu vor rămâne aici şi nici soţia mea nu va rămâne.

Adoniyram îi vorbi lui Kal cu frânturi de sunete întretăiate şi sucite. O poruncă, îşi dădu seama uimit Kaleb. *Minunat*! *Acest om are puterea să mă omoare, iar eu nu pricep o iotă din ceea ce mi-a spus*.

Pe străzile de după poartă se ridicară strigăte, ţipete înnora ic de femei, vorbe înfuriate de bărbaţi. Dintr-odată, doi paznici dădură buzna înăuntru, îngenunchind, bolborosind cuvinte către Adoniyram, făcându-l să se holbeze către ei, nelămurit.

Nici eu nu i-am înţeles, se gândi Kaleb, înghiţind cu greutate. *Prea în alte, toţi au uitat să vorbească*?

Întorcându-se din nou, Adoniyram îi spuse lui Kaleb

ceva fără noimă. Totuşi, spre uşurarea lui Kal, Adoniyram îşi însoţi porunca bolborosită şi cu o privire şi o mişcare a capului ce nu lăsa loc de îndoială. Voia ca el s-o ducă pe Shoshannah înăuntru. Kal dădu din cap şi se închină, iar apoi îi vorbi lui Shoshannah, înlăcrimată şi tăcută acum:

— Vino, stăpână; voi avea eu grijă să fii în siguranţă.

— Nu, dădu din cap Shoshannah. Nu mă duc acolo. Nu înţelegi ce vrea să facă? Vrea să mă facă soţia lui!

— Înţelege-mă, rogu-te, spuse Kaleb clar, temându-se c8 Adoniyram ar putea să-şi revină dintr-odată şi să înţeleagă ce îşi spun. Vei fi în siguranţă; o să am eu grijă.

— Sigur?

— Îţi dau cuvântul meu.

Adoniyram o văzu pe Shoshannah că tremură, dar păru să şi revină la cuvintele lui Kaleb. îşi şterse ochii, trase adânc aer în piept şi se ridică. Ridicându-se deodată cu ea, Adoniyram îi sărută obrazul umed, apoi mâna, murmurând:

— O să fii bine; intră, iubito. Mă voi întoarce la tine cât de curând.

Shoshannah îl cercetă din nou, neînţelegând ceea ce spusese Dar îl urmă ascultătoare pe Kaleb. Pe paznicul uriaş îl înţelesese

Cum de? *Dar pe el de ce nu l-am înţeles*? Nedumerit, Adoniyram o urmări pe Shoshannah până când fu dusă înăuntru în casă. Apoi îşi luă calul şi îi urmă afară în stradă pe portarii săi speriaţi, vorbind fără noimă. Orice se întâmpla, Adoniyram era gata să îi facă faţă. Nu putea îngădui un haos peste cetate. *Acum e împărăţia mea*. Speră ca Rab-Mawg şi Cuş să se bată în templu şi că Ra-Anan va lua şi el parte; nu aveau decât să se lupte între ei pentru putere până să se omoare.

— Ţi-ai tăiat craca de sub picioare, îi spuse Cuş lui Rab-Mawg cu răceală, mulţumit de vederea trupului

neînsufleţit şi de decăderea tânărului mag.

Se simţi o adiere prin templu, iar Cuş o trase în piept, simţindu-se revigorat. Triumfător. Acum nu trebuia decât să se scape de nefolositorul acela uneltitor de Adoniyram. Ca să nu mai spună de Ra-Anan.

Mă vor ajuta fiii mei să termin cu ei, se hotărî Cuş. *Vom pune mâna pe împărăţia aceasta, cum ar fi trebuit să facem după moartea lui Nimrod. Iar eu mă voi ocupa de Keren. Numai să o găsesc*.

Trebuia să meargă el însuşi în căutarea lui Keren, căci acum nu mai era Sharah să-i descopere căile surorii ei. Le va porunci paznicilor lui să întoarcă pe dos locuinţa lui Sharah de îndată ce avea să-şi încheie socotelile cu prostul de Rab-Mawg.

Mai-marele magilor îi aruncă o privire mânioasă, ca un animal prins în capcană. Scoase din gură cuvinte – nişte zgomote stâlcite şi rupte care nu aveau niciun înţeles.

Cuş râse dispreţuitor de preotul uscăţiv şi spân.

— Ţi-ai pierdut minţile, nu-i aşa? Nu-i de mirare – după toate ierburile şi otrăvurile acelea pe care le-ai încercat. Credeai că nu aflu de isprăvile tale? Eşti un prost.

Privind către paznicii săi, Cuş le spuse:

— Omorâţi-l.

Paznicii clipiră şi se holbară la el. Nerăbdător, Cuş repetă:

— Omorâţi-l!

Unul dintre paznici vorbi, cu glas respectuos, cu vorbe joase şi ciudate. Doi dintre slujitorii lui Ra-Anan trăncăniră ceva către Cuş, agitaţi, scuturând din cap.

Ăştia au înnebunit cu toţii, se gândi Cuş, uluit.

Ra-Anan se năpusti acum în templu, privind în jur,

plin de aroganţă. Îl zări pe Cuş şi rosti nişte cuvinte care sunară ca o horcăială şuşotită, fără noimă.

Cuş se încruntă:

— Ce-i cu tine?

În aceeaşi clipă, sprâncenele negre ale lui Ra-Anan se ridicară nedumerite. Unul dintre slujitorii săi mormăi ceva, Rab-Mawg mai mârâi nişte sunete de neînţeles, iar apoi toată lumea începu să sporovăiască şi să strige, gesticulând larg. Ra-Anan se uită la ei şi fugi din turn ca urmărit de fiare.

Fiori reci de teamă trecură peste capul lui Cuş şi apoi pe gât în jos, făcându-i părul măciucă. *Ce ne-ai făcut*? întrebă el cerurile – pe Cel Preaînalt, cu care nu binevoise să vorbească de ani buni. Îngrozit, se repezi după Ra-Anan. *Trebuie să ajung acasă*.

Preotul Rab-Mawg se ridică în picioare în templul său din au r strălucitor, cu aer triumfător, urmărindu-şi duşmanii cum fugeau ca nişte laşi. Shemesh îl salvase, zăpăcindu-i pe Cuş, Ra-Anan şi pe slujitorii lor. *Voi trăi*; *am scăpat de pedeapsă*.

Dar acum trebuie să scap de trupul acestei femei; *nu face* decât *să pângărească templul*. Mai potolit acum, cu inima bătându-i într-un ritm mai firesc – deşi capul îl mai durea încă şi îi zvâcnea cu putere – Rab-Mawg privi în jur după ajutoarele sale. Eboil, Ghez-ar şi Awkawn se strânseră laolaltă, nesiguri în pragul uşii din lateral, urmărindu-l.

Cunună în ceruri

Mânios, Rab-Mawg le făcu semn să îl ajute să ducă trupul inert. În timp ce o înfăşurară pe Regina Cerurilor în pânză şi o duseră afară ca s-o îngroape printre copaci, Rab-Mawg spuse:

— Ne va fi mai de folos acum că e moartă; va domni nevăzută, iar eu voi glăsui în numele ei!

Când îşi dădu seama că tovarăşii săi se holbau către el de parcă ar fi fost un nebun sau un copilaş bâlbâit, ştiu că nu scăpase, de fapt, de pedeapsă. Cine i-ar putea asculta poruncile dacă nu-l înţelegea? Cum ar putea el să conducă împărăţia? *Nu poate fi adevărat*. *Sunt distrus. Înnebunesc*…

Urmat de Perek şi de Ormah care plângea, Ra-Anan mergea pe lângă Cuş pe străzi, simţindu-se mai slab decât atunci când Dayag acela încercase să-l omoare, atacându-l pe întuneric.

Localnicii strigau unul la altul, plângeau sau îşi smulgeau părul de pe cap. Alţii îşi împachetau catrafusele ca să-şi ia tălpăşiţa de acolo. Mulţi oameni strigau către Ra-Anan şi Cuş, de parcă îi învinovăţea pentru acest haos.

Un bărbat scuipă în dreptul lui, iar o femeie gesticula larg, ridicându-şi vocea ca să-l acuze isteric. Refuzând să ia asupra sa vina pentru această nenorocire, Ra-Anan îşi ridică mâinile spre cer, arătând afectat. *Acolo*. *Daţi vina pe ceruri*! *Pe El daţi vina*!

Îi păru că gestul avu efect şi fu destul de profund pentru a-i opri în loc pe mulţi şi a-i îngropa în nefericirea şi disperarea lor. Însă mulţi muncitori şi negustori mai bădărani nu fură atât de uşor de îngenuncheat; priviră cu mânie şi se alăturară altora care fugeau către sud, spre locuinţa lui şi a lui Cuş.

Cuş îşi mână îndârjit calul înainte, spre casa lui.

Descurajat, Ra-Anan urmă exemplul lui Cuş.

342

343

Kacy Barnett-Gramckdw

Shoshannah se încruntă, şovăielnică, pe când Kaleb deschise uşa şi o îndemnă să intre, murmurând:

— Iubito, fă ce doreşti numai să nu faci gălăgie. Dă astea celorlalţi.

Îi dădu un cuţit învelit şi o suliţă.

— O să fac rost de mai multe arme; apoi ne luăm caii. *Celorlalţi*? Avea chef de şagă? Shoshannah păşi în cămară şi şovăi, şoptind atât cât îndrăzni:

— Cine e aici?

Îi răspunse glasul blând al unei femei:

— Shoshannah?

Shoshannah crezu că îi sare inima din piept.

— Mamă!

Se găsiră în întuneric. Într-o clipă, Shoshannah puse deoparte suliţa şi o îmbrăţişa pe mama sa cu toată puterea, cu lacrimi în ochi – mai ales când auzi suspinele înăbuşite ale lui Keren şi o simţi cum tremură. O mână trecu prin părul lui Shoshannah şi vocea tatălui său, extrem de recunoscătoare, şopti:

— Mulţumescu-ţi Ţie.

Copleşită, Shoshannah îl îmbrăţişa şi pe el, şi pe mama sa, bucurându-se până o opri tatăl ei:

— Şşş… Ce face Kaleb? Când se întoarce Kaleb, îi vom căuta pe ceilalţi şi vom pleca.

Ferindu-şi feţele de ceilalţi, Sem şi Annah ascultară şi priviră din mijlocul haosului înspre poarta împrejmuită cu zid.

— Shoshannah trebuie să fie înăuntru, murmură Annah soţului ei. Tânărul acela, Adoniyram, a ieşit din casă.

— Iar Zekaryah şi Keren sunt probabil în casa lui Sharah, încuviinţă Sem. Mă rog să ne putem întâlni curând.

344

Cunună în ceruri în jurul lor, oamenii strigau unii la alţii, îşi împachetau lucruri, plecau… se împrăştiau exact aşa cum spusese Noe, părintele lor din vechime.

Aşa cum plantaseşi Tu, se gândi Annah la Cel

Preaînalt, uimită. *Aceasta e voia Ta*.

— Sem, străinul acela, călătorul pe care l-am văzut trecând pe lângă râu… Când ne-am apropiat de el, ai simţit în el prezenţa Celui Preaînalt?

— Şi tu L-ai simţit?

Cuş descăleca în curtea sa, uluit. Casa lui mişuna de oameni pe care nu-i recunoştea. Totul fierbea. Cei patru fii tineri ai lui împreună cu nevestele lor şi cu Achlai stăteau în curte. Achlai se cuprinse cu braţele în vreme ce fiii şi nurorile lor bolboroseau una către cealaltă, străduindu-se să se înţeleagă. Sabteca, fiul său cel mai tânăr şi de obicei vorbăreţ, îl zări primul pe Cuş şi se repezi către el, vorbind ca un apucat. Cei trei fraţi ai săi i se alăturară nerăbdători, lăsându-i pe localnici şi pe slujitori să le prade casa în vreme ce ei se străduiau să vorbească.

Achlai se apropie, cu faţa serioasă, ca de obicei, iar ochii cei negri umeziţi de lacrimi, suferinzi.

— Bărbate, nu mai avem nimic aici. Poate fiul nostru mai mare înţelege ce spunem…

Plânse şi începu să-şi îmbrăţişeze fiii de parcă îşi lua rămas-bun de la ei.

Seba, se gândi Cuş, descumpănit. Al doilea fiu – acum cel mai în vârstă – îl dispreţuise întotdeauna pe Nimrod, dar fusese amabil şi se ferise de Cetatea cea Mare şi de Cuş. *Cum m-aş putea întoarce la Seba*?

345

Kacy Barnett-Gramckow

Ra-Anan o auzi pe nevasta lui strigând înainte să intre în casă, Zeva’ah era în camera mare, lovind-o pe Demamah cu pumnii, care se ghemuise într-un colţ şi plângea, nepăsătoare la musafirii lor uluiţi: părintele Elam, părintele Aram şi soţiile lor îmbrăcate elegant şi cu părul negru făcut cosiţe împreună cu toţi slujitorii lor. Şi nepăsătoare la toţi nepoftiţii care le călcau pragul.

Disperat să-i bage minţile în cap nevestei sale, Ra-Anan a apucă pe Zeva’ah, scuturând-o:

— Opreşte-te! Casa e prădată de hoţi! Ce e cu tine?

— Spune-i tatălui tău ce e cu noi! strigă Zeva’ah, împingând (i pe Demamah care era cenuşie la faţă şi plângea cu suspine spic Ra-Anan. Spune-i.

Spre oroarea lui Ra-Anan, Demamah căzu în genunchi, ros tind silabe joase, întortocheate şi sacadate. Ra-Anan îşi scutură capul înnorat:

— Nu ştiu ce spui. Nu ştiu…

Dimineaţă, se trezise plin de încredere cu privire la viaţa şi puterea sa. Acum, la amiază, îşi dădea seama că nu mai avei nimic.

Capitolul 27

T.

— 1 ineţi! Kaleb se aplecă înăuntrul cămăruţei şi le întinse arcuri şi tolbe cu săgeţi şi cuţite lui Keren, Zekaryah şi Shoshannah. Grăbiţi-vă să nu ne prindă.

Plină de bucurie că era din nou împreună cu părinţii şi Kaleb, Shoshannah îşi aruncă tolba pe spate şi îşi încercă arcul. Era arcul ei, luat de către Adoniyram; Kaleb făcuse rost de el pentru ea. Voi să-l îmbrăţişeze că se gândise la ea. Scoase repede o săgeată şi o fixă în arc, gata să o folosească.

— Haide, o îndemnă tata în şoaptă, deschizând uşa.

Shoshannah o zbughi din odaie, în urma lui Kaleb. *Ajută-ne să avem izbândă*, se rugă ea. *Nu ca data trecută*.

Părinţii o urmară, făcând un uşor zgomot cu săgeţile care se loveau de stinghii şi cizmele bătându-se unele de altele repezindu-se prin cealaltă cameră din cărămidă şi bitum, o bucătărie de bună seamă. O bucătăreasă într-o tunică murdărită şi doi paznici înveşmântaţi în blană sporovăiau, agitaţi printre grămezile de legume, aluatul de pâine şi coşurile de ouă şi fructe. Bucătăreasa rămase cu

gura căscată când le zări pe Shoshannah şi pe Keren şi se trase înapoi cu teamă. Paznicii îi văzură pe

Kaleb, Zekaryah şi toate armele lor, apoi se dădură în spate spre zid, încercând să se ferească de ei.

Încurajată, cu pulsul crescându-i, Shoshannah dădu buzna afară după Kaleb, iar părinţii ei o urmară. Mirosuri calde de paie, cai şi baligă îi întâmpinară din nişte pavilioane de clădiri cu uşi largi, care se deschideau; grajdurile caselor lui Adoniyram şi Sharah.

— Hadeţi să ne găsim caii şi lucrurile trebuincioase, bolborosi Zekaryah aruncând o privire înăuntru. Lui Keren şi Shoshannah le spuse:

— Ne mai lipseşte un cal; va trebui să urcaţi amândouă pe unul.

— Îl iau eu pe Khiysh când mergem după Tiyrac, spuse K.il, hotărât.

Păziţi de Kaleb, îşi pregătiră caii şi adunară ceea ce putur. i s-a mai găsească din bagajele lor de călătorie şi din corturi. Apoi, Zekaryah o ajută pe Keren să urce pe un cal maroniu deschis, dându-i frâiele şi armele.

— Tiyrac va fi în grajdurile din spatele casei lui Ra-Anan; ai putea aduce el alţi cai, îi spuse Shoshannah tatălui ei când o ajut. i s-a urce pe cal în spatele lui Keren.

Cu un junghi de durere, adăugă:

— Aş vrea să fi putut s-o văd pe Demamah înainte să plecăm.

— Micuţa mea Demamah… o auzi Shoshannah pe mama ei oftând. Kal ne-a spus că ai locuit cu ea în casa lui Ra-Anan. Dar trebuie să-l găsim pe Tiyrac.

— Vine cineva! se feri Kal în umbra uşii. Unul dintre

paznim lui Sharah. Are un cal pe care-l putem lua – aşa o să avem doi pentru părintele Sem şi mama Annah.

Zekaryah se târî în spatele lui Kal şi aşteptă. Keren ţinu calul nemişcat, iar Shoshannah îşi ridică arcul cu grijă. În clipa în care paznicul merse spre grajd, Kal îl apucă pe neglijentul călăreţ cM braţ şi de centura tunicii şi îl aruncă jos pe podeaua grajdului, în vreme ce Zekaryah prinse calul. În timp ce Kal îl târî pe paznicul ce ţipa ca să se ridice, Shoshannah îl imploră:

— Kal, să nu-l răneşti.

— Nu-l voi răni.

Kaleb îi dădu drumul bărbatului îngrozit şi sfrijit. Keren se încorda, recunoscându-l.

— Erek.

Zekaryah bombăni. Spre surprinderea lui Shoshannah, îl lovi zdravăn în stomac pe paznicul speriat, apoi îl trânti cu faţa într-un morman de băligar, după care îi aplică o lovitură zdravănă în fund.

— Eşti binecuvântat că nu te omor!

Tot cu o căutătură cruntă, Zekaryah sări pe calul lui Erek, iar Kaleb urcă pe un altul şi apucă frâiele animalului.

Paznicul Erek îşi vărsa măruntaiele în paie când ei ieşiră din grajduri.

— Ce a făcut Erek de l-a întărâtat în halul ăsta pe tata? întrebă rugătoare Shoshannah în şoaptă.

— Era un laş şi un spion – dintotdeauna, îi explică mama, cât se putea de convinsă că Zekaryah era scuzat pentru faptul că îl atacase.

Îndrumându-şi caii pe străzile aglomerate şi deranjate, Keren spuse:

— Uită-te după mama Annah şi tata Sem.

— Ştiam eu că am auzit-o în dimineaţa asta pe mama Annah strigându-mă!

Chiar în vreme ce vorbea, Shoshannah îl auzi pe Sem

strigând:

— Zekaryah, aşteaptă! Aici suntem.

Shoshannah se stăpâni cu greu să sară jos de pe cal şi să-i îmbrăţişeze pe Annah şi Sem. Se aduna lume, căscând ochii către Keren, ţipând ceva de neînţeles în vreme ce Sem şi Annah urcară pe cai. Din fericire, oamenii păreau să nu poată vorbi unii cu alţii nici atât cât să pună la cale un plan de atac.

348

349

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Ce li s-o fi întâmplat? se întrebă Keren cu voce tare, mirată.

— Aşa îmi vorbea şi Adoniyram în dimineaţa asta, murmură Shoshannah, neliniştindu-se din nou. Nu am putut înţelegi” nimic din ce îmi spunea – aşa sunt toţi de aici.

Simţi că i se face rău de frică.

— Shoshannah, copilă, o strigă Annah peste larma din jur, eşti bine?

— Da, dar haideţi să plecăm, vă rog! îi imploră Shoshannah, tot mai lipsită de curaj.

— De îndată ce îl găsim pe Tiyrac, îi promise mama. Merseră spre locuinţa lui Ra-Anan, iar Zekaryah şi Keren îşi fluturau armele în faţa oricui îndrăznea să le taie calea. Întorcându-se spre grajduri, Zekaryah strigă:

— Să aveţi armele pregătite şi staţi împreună. Tiyrac! Undi eşti? Tiyrac, răspunde-ne!

Toţi începură să strige răguşiţi.

Demamah stătea cu familia sa şi musafirii în curtea cea mare, plângând în timp ce trupe de oameni furioşi invadară casa tatălui său, distrugând ceea ce nu furau. Măcar dacă s-ar fi putut înţelege cu ei… măcar dacă i-ar

putea potoli cumva. Dar *tata nu poate să le vorbească, şi nici eu*.

Încurcarea limbilor era cel mai rău lucru posibil. Tabbakhaw o gonise din bucătărie, tremurând din toate încheieturile; apoi musafirii se traseră înapoi din faţa ei de parcă era o creatură ciudată, înfricoşătoare, iar mama sa o lovise peste faţă, peste spah", peste braţe. Până când se înapoiase tatăl ei… înfuriat, bolboro sind fără noimă ca şi ceilalţi.

Şi se întorsese fără Shoshannah.

Demamah se temu că preoţii o omorâseră pe Shoshannah până la urmă. Încercă să întrebe de verişoara sa, dar nimeni nu putea vorbi cu înţeles ca să-i spună. Nu ştia cum ar putea trăi mai departe fără tovărăşia lui Shoshannah, fără hazul ei.

Oare meritam asta? plânse ea tăcut, privind cu mânie spre ceruri, printre lacrimi. *Mai bine omoară-mă*.

— Tiyrac! se auzi cu putere un glas de bărbat de dincolo de ziduri. Unde eşti? Tiyrac, răspunde-ne!

Şi alte glasuri se alăturară bărbatului, făcând-o pe Demamah să se întoarcă. *Shoshannah*. Auzi glasul lui Shoshannah strigându-l numai pe Tiryac. Şi înţelese cuvintele lui Shoshannah.

Demamah o luă la goană din curte, trecând de rubedeniile sale frământate şi de părinţii săi mânioşi, hotărâtă să-şi găsească verişoara.

Tiyrac apăru de după grajduri, cu un balot de fân, zăpăcit, apoi uluit să-i vadă pe toţi aşteptându-l. Shoshannah s-ar fi amuzat de expresia sa dacă ar fi fost într-un alt moment.

Zekaryah înainta, strigând:

— Eşti singur aici? Grăbeşte-te! Ia-ţi calul.

— Şi pe al meu!

Kal îşi ridică glasul în vreme ce Tiyrac aruncă la o

parte fânul şi se repezi în grajd.

Şi pe a mea, se gândi Shoshannah. *Ma khole*.

— Te rog, mamă, trebuie s-o iau pe Ma khole.

— S-ar putea să nu mai avem timp, începu mama ei încet.

— Shoshannah! se auzi glasul lui Demamah ca un ecou din colţul zidului ce dădea în stradă.

Shoshannah se întoarse, surprinsă. Demamah se opri, holbându-se la ea, la Keren, la toţi, cu chipul schimonosit de disperare, ca al unui copil pierdut care implora tăcut după ajutor.

Răsucindu-şi arcul şi săgeata în mâini, Shoshannah coborî în grabă, abia auzind strigătele de avertisment ale părinţilor. *Trebuie să…* Cuvintele îi rămaseră pe buze neterminate; gândul

Cunună în ceruri că trebuia să o părăsească pe Demamah era prea chinuitor să lir înghesuit în câteva cuvinte. Alergă la verişoara ei şi o îmbrăţiş. i Demamah o cuprinse în braţe şi suspină:

— Pleci? Nu poţi pleca!

— Măcar de…

Shoshannah se poticni când Ra-Anan se repezi de dupî colţul zidului, împreună cu Zeva’ah, tata Elam, tata Aram şi ivic două soţii ale lor în urma lui. Se opriră toţi, căscând gura că tT6 Shoshannah, Keren, Sem, Annah şi către ceilalţi.

În timp ce Ra-Anan fierbea de furie, Zeva’ah strigă şuierător, răsucind în gură cuvinte care precis erau acuzaţii. Însă tatl Elam, tata Aram şi soţiile lor respectabile, cu părul negru, M dădură înapoi, urmărindu-i pe părintele Sem şi pe mama Ann.il i descălecând.

— De ce vă găsesc în cetatea aceasta nenorocită? îi întrebă Sem pe fiii lui şi pe soţiile lor, rănit adânc, până la mânie.

— Primul meu născut… şi cel mai tânăr fiu al meu, murmură dureros Annah, trădând-o ochii ei negri rugători. Spuneţi-mi ci nu L-aţi uitat pe Cel Preaînalt.

Elam protestă într-o bâlbâială ciopârţită. Iar Aram le arum i părinţilor săi o privire smerită – cu ochii mari şi negri ca al mamei Annah, în vreme ce nişte zgomote fără înţeles îi ţâşneau de pe buze.

— Nu o înţeleg pe mama şi pe musafirii noştri, îi şopti Dema n 1.111 lui Shoshannah. Tu îi înţelegi?

— Niciun cuvânt. Cred că am luat-o razna.

Sem şi Annah erau la fel de supăraţi. Încercau din nou să le vorbească fiilor lor, care nu puteau să se înţeleagă cu ei, dar nici între ei.

Sem se întoarse spre Annah, disperat.

— Iubito, suntem despărţiţi de copiii noştri… împrăştiaţi, aşa cum a spus tata.

— Despărţiţi? întrebă Demamah, cu glasul tremurat. Ce vrei să spui? Nu îi voi mai putea înţelege pe părinţii mei niciodată?

În timp ce suspina, Ra-Anan rosti nişte silabe aspre, bâlbâite, urlând de mânie către Keren.

— Ai câştigat, draga mea soră, nu-i aşa? strigă Ra-Anan, strângându-şi pumnii ca să nu o lovească pe Keren şi să n-o tragă jos de pe cal. Era neînarmat, în vreme ce ea, soţul ei, Shoshannah şi paznicul acela prefăcut, Kaleb, îşi ţineau toţi arcurile şi săgeţile pregătite.

— Tu şi bătrânii tăi şi Cel Preaînalt! Voi aţi adus nenorocirea asta peste noi – ne-aţi luat tot!

În timp ce Ra-Anan vorbea astfel, o văzu pe Shoshannah potrivindu-şi arcul, apoi şoptind către Demamah, care dădu din cap înlăcrimată, evident

înţelegând ceea ce îi spusese Shoshannah. Îndreptându-şi atenţia acum către Demamah, Ra-Anan întrebă:

— Nu mă înţelegi deloc, Demamah? Şi pe tine te-am pierdut?

— Ce vrei să spui? îi ceru Zeva'ah, făcându-se tot mai palidă. E fiica noastră!

Ra-Anan o privi pe soţia sa. Trebuia să se stăpânească, să dea o formă gândurilor lui amare.

— Cred că am pierdut-o. Din vrerea Celui Preaînalt al lor.

— Nu, îşi scuturǎ puternic capul Zeva'ah. Greşeşti!

— Vorbeşte cu fiica ta, iubito, îi spuse Ra-Anan, ştiind că este în zadar. Dacă te înţelege, atunci mai e a ta. Dacă îi înţelege pe ei… e a lor.

— Greşeşti, insistă Zeva'ah. Întorcându-se, strigă:

— Demamah, vino aici! Las-o pe fata aceea şi pe familia ei; locul tău nu e împreună cu ei. *Demamah*!

352

353

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Keren îşi stăpâni răul pe care-l simţea, neputând să-şi creadă ochilor. Iar în vreme ce restul încercau din nou să vorbească unii cu alţii, caii nechezau, agitaţi de întârziere şi de isteria crescândă a lui Zeva'ah.

Zeva'ah o apucă acum pe Demamah, trăgând-o de lângi Shoshannah, refuzând să creadă ceea ce se întâmpla.

Cu şovăire, Keren strigă:

— Demamah, copilă!

Când Demamah se uită la ea cu ochii aceia trişti, cu gene lungi pe care Keren şi-i amintea şi îi iubea atât de mult, Keren spuse:

— Nu te teme, micuţa mea. Sărut-o pe mama ta şi dă-i o îmbrăţişare; aşa te va înţelege. Sărută-l şi pe tatăl tău –

nu e vinii ta. Ştiu şi ei asta.

Demamah dădu din cap nefericită.

— Mulţumesc, mamă Keren.

Înţelegerea blândă de cuvinte dintre tânără şi Keren o făcu pe Zeva'ah să şovăie, iar apoi să ţipe, îndurerată.

Urmându-l pe Sem, Annah îi îmbrăţişa şi îi sărută pe primul lor născut şi pe cel mai tânăr, suferind, neştiind dacă îi v. i mai putea vedea vreodată. Elam şi Aram erau ruşinaţi, trişti) deşi Annah se întreba dacă într-adevăr le părea rău – sau daci înţeleseseră ceea ce se întâmpla. Dar nu voi să le rămână în amin fire mânioasă sau neiertătoare.

Soţiile lor, fiice de-ale lui Iafet şi Ghinnah şi de-ale lui Ham şi Tirtsah, nu vrură să o privească pe Annah în ochi. Hotărâtă, atinse cu mâna feţele lor mândre, frumoase şi le făcu să se uite la ea.

— Să fiţi cu înţelepciune. Să fiţi cu băgare de seamă, le spuse ea fiecăreia, dându-şi seama că nu puteau înţelege.

Cu greutate, îşi miji ochii.

— Vă iubesc.

Întoarceţi-vă din nou la Cel Preaînalt…

354

Aşezată pe Ma khole, Shoshannah se uită cum Ra-Anan o ajută pe Demamah să urce pe cal şi o forţă încordat pe Zeva'ah, care era înlăcrimată, să-i dea fiicei lor o sărutare de bun rămas. Ra-Anan îi mai aruncă o privire mânioasă lui Keren, arătând că o învinovăţeşte pe ea pentru acel necaz. În spatele său, locuinţa sa era plină de fum, arzând şi trosnind în flăcări. Lui Shoshannah îi păru foarte rău pentru el şi pentru Zeva'ah, dar totuşi era gata şi abia aştepta să plece.

Tiyrac îşi adunase lucrurile şi era deja călare pe calul său, Nashak, care adulmeca prin grămada părăsită de fân.

Între timp, Kaleb îl mângâia pe Khiysh, care era

agitat, în vreme ce încerca să vorbească cu doi paznici care se apropiară de el. Neînţelegându-se, în ciuda gesturilor repetate din umeri şi mâini, cei doi paznici dădură din cap către Kal şi se grăbiră în grajduri.

— Ghid ohn şi Ye uwsh. Băieţi buni, îi spuse Kal lui Shoshannah, cu părere de rău. Ei m-au adus aici.

— Le sunt recunoscătoare, murmură Shoshannah cu delicateţe. Privi înainte spre tatăl ei.

Zekaryah îi urmărea pe Sem şi pe Annah, care încălecau. Le făcură din mână trist pentru ultima dată lui Elam şi Aram, apoi dădură din cap către Zekaryah, care îşi mână calul înainte.

Mânându-i prin spatele locuinţei lui Ra-Anan, împrejmuite cu ziduri, iar apoi spre miazăzi – ca să se ferească de agitaţia străzilor mari – Shoshannah se rugă ca această fugă să reuşească, nu ca a ei. Ciudat, nu? Mergeau pe acelaşi drum. Dar, de data aceasta, nu îşi dorea să îşi mai încrucişeze drumurile cu Perek sau Adoniyram.

Mai ales cu Adoniyram.

Mamă, se gândi ea, nefericită, urmărind-o pe mama ei luând-o înainte cu armele pregătite, *cum îţi voi spune că singura ta soră e moartă şi că Adoniyram a lăsat-o să moară*?

355

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Un bulgăre de noroi împroşcă umărul lui Cuş în timp ce se îndepărta de locuinţa sa fumegândă, întoarsă pe dos. Cuş cioc 11 tea în sinea lui, dar nu îndrăzni să privească înapoi spre răufăc.1 tor. N-ar fi avut cum să-l găsească pe vinovat în mulţimea aav. i care îl aruncase pe el şi familia sa în drum cu nimic altceva decât hainele de pe ei. Tot ceea ce avusese era furat acum sau ars, ca şi aurul său şi mantia lui preferată din piele de leopard.

Sfidător, Cuş îşi scutură mantia din în pe care pusese mân. i în dimineaţa aceasta şi şi-o legă după cap. Fusese convins că ast urma să fie una dintre cele mai bune şi mai triumfătoare zile din viaţa sa. Iar acum, înainte de miezul zilei, era cu totul înfrânt.

Lângă el, Achlai mergea în tăcere, primind năpasta aceasta aşa cum primise mereu tot ce venise în viaţa ei, şi bine, şi rău. Îl detesta liniştea ei.

— Vezi ce a adus peste noi Cel Preaînalt al tău?

— Din cauza răzvrătirii noastre, încuviinţă ea cu blândeţe întorcându-se spre sud-vest, spre tribul lui Seba.

Cuş îşi înăbuşi un fior superstiţios şi privi mânios spre drumul murdar şi bătătorit. Un nor de prai se ridică în văzduh, agi tat de paşii călătorilor dinaintea lor. Cei patru fii ai lui mai mici şi soţiile lor îl urmară, uimiţi, sporovăind la răstimpuri cu voce tari în limba lor încurcată, sperând parcă să nu fie decât un coşmâl acest haos.

Alăturându-se celor care fugeau din iadul din Cetatea cea Mare, Cuş privi către opt călăreţi ce trecură pe lângă ei. îi ieri ciudă pe ei, pe caii lor şi pe lucrurile lor, până îi recunoscu: pa2 nicul trădător, Zehker; Keren; Shoshannah; Demamah; cei doi fraţi paznici rău-mirositori, Kaleb şi Tiyrac; şi mama Annah. Şi mai rău, ucigaşul lui Nimrod, Sem.

Cuş se mânie în sinea lui. Eram atât de aproape să-mi răzbun fiul! Acum se vedea neputincios în faţa armelor lor. Nu I

observară în mijlocul mulţimii, căci se îndreptau spre râu, vorbind între ei. Înţelegându-se.

Furios, Cuş privi în altă parte, plin de ură. Însă Achlai oftă, întorcându-şi capul ca să-i vadă depărtându-se. Văzu pe faţa ei că îi era dor. Şi că suferea.

— Uită-i! îi aruncă el, încruntându-se către ea.

— Nu pot să-i uit pe cei pe care i-am iubit, stăpâne, spuse Achlai, privindu-l.

Îl făcu să se simtă ruşinat.

Shoshannah urmări îngrijorată cum tatăl ei descăleca în faţa unei case sărăcăcioase, din lut şi cărămidă. O sobă mare din lut ardea în faţă, însă nu se arătă nimeni până când tatăl ei fluieră ascuţit.

Un bărbat slab, bătut de soare, se uită pe furiş într-o parte a locuinţei. Când îl văzu pe Zekaryah şi pe ceilalţi, îşi înălţă mâinile spre cer, râzând. Atenţionată de râsul lui, Meherah, negustorul de paloarea fildeşului Tso bebaw, Peletah şi tânărul pe care Shoshannah şi-l amintea din prima ei zi în Cetatea cea Mare dădură toţi buzna în faţa casei. Veselă, Meherah îl îmbrăţişa pe Zekaryah. El îi sărută obrazul şi o ridică uşor în braţe ca pe un copil.

Meherah îl dojeni cu drag. Auzindu-i vocea, Shoshannah se încovoie de disperare. Meherah şi familia sa, împreună cu prietenii lor, fuseseră despărţiţi de ei de încurcarea aceasta înfiorătoare de limbi care se abătuse asupra Marii Cetăţi. Tăcut, Zekaryah îşi îmbrăţişa mama vitregă din nou, apoi pe tatăl vitreg, Yabal. Când văzu faţa tatălui ei, îşi dădu seama că ochii îi erau plini de lacrimi.

Tată, îmi pare atât de răul Urmând pilda mamei sale, a lui Sem şi a lui Annah, descăleca să-i îmbrăţişeze de rămas-bun pe Meherah şi pe ceilalţi.

357

Kacy Barnett-Gramckow

Meherah se luptă cu lacrimile, dându-şi seama că nu era timpul să-şi îngăduie acele emoţii. Se pare că Tso bebaw şi PeletM spuseseră adevărul: Cel Preaînalt despărţise triburile şi împrăştia mai departe. Din fericire, alesese să le despartă num. n limbile. Nu-i putu spune dragului ei Zekaryah şi lui Keren cât cu mult îi iubea şi cât le va duce dorul.

Dar putea măcar să-i îmbrăţişeze înainte de plecare. Şi putu.1 le zâmbească bătrânilor şi frumoasei fete cu părul zburlit pentru care se rugaseră atâta timp. Shoshannah reuşi să le zâmbească li ea. Mişcată, Meherah o îmbrăţişa pe tânără şi îi sărută obrazul cu gropiţă.

— Eşti o fată bună şi curajoasă, ca şi dintre ai mei! Mă bucul atât de mult că te-am întâlnit!

Spre neliniştea ei, Shoshannah plânse. Se despărţiră cu greu 1.111

Adoniyram mergea de-a lungul străzii pieţii, strigând:

— Cine mă aude şi mă înţelege? Cine a mai rămas?

Mai mulţi oameni îi răspunseră bucuroşi. Unii dintre paznic II lui Ra-Anan, Ghid ohn, Ye uwsh şi Dibriy cel nervos mergem acum împreună cu el, ocrotindu-l pentru că nu-l mai puteaţi înţelege pe stăpânul Ra-Anan. Adoniyram era recunoscător pentru prezenţa lor. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ocrotirea lor oamenii lui îl iubeau încă – dar paznicii îl ajutau pe Adoniyr.nu să arate normalitate şi autoritate, ceea ce era necesar pentru, 1 1 linişti pe oameni.

Acum, Ghid ohn – un bărbat cu judecată şi vânjos – îl era tui pe Adoniyram:

— Stăpâne, poate ar trebui să căutaţi în templu; oamenii şi adună acolo, încercând să ceară preoţilor şi lui Shemesh să îndepărteze de la noi acest dezastru.

358

Cunună în ceruri

Adoniyram şovăi, dar fu de acord să se îndrepte spre turn. Nădăjduia ca cineva să fi luat, în taină, trupul mamei sale – şi că îl făcuse cineva să tacă pe Rab-Mawg. Altfel, Rab-Mawg l-ar putea învinovăţi că nu intervenise ca să o salveze pe mama sa.

Adoniyram se ţinu tare, dând din cap, cuviincios, către oamenii care nu-i înţelegeau saluturile. Şi îi încuraja

pe toţi cei care îl înţelegeau:

— Staţi! Nu fugiţi.

Unul sau doi din fiecare zece oameni îi înţelegeau cuvintele şi îl urmau. *împărăţia mea va fi foarte mică*. Descăleca în curtea turnului şi se sili să urce scările templului.

Văzduhul era străbătut de nori ascuţiţi de tămâie arzândă. Iar cineva aranjase la loc perdelele din în rămase pentru a ascunde zona nefinisată încă a preoţilor. Rab-Mawg era încă acolo, dar era tăcut, cuibărit într-un colţ, cu capul cuprins în mâini, legănându-se înainte şi înapoi. Ebed se ridică liniştit în picioare în faţa altarului, înveşmântat în haine din m şi o mantie din piele de leopard care îi arăta poziţia, alinându-i pe închinători.

Adunându-şi puterile, Adoniyram se apropie de preot. Închinătorii din jurul lor se traseră înapoi. Tăcut, tânărul întrebă:

— Unde e mama mea?

Ebed păru să se piardă cu firea.

— Nu aţi auzit, stăpâne?

— Am auzit – am văzut lupta, încuviinţă trist Adoniyram, arătându-i preotului regretele sale, destul de puţine. A dat Rab-Mawg explicaţii pentru ceea ce s-a întâmplat?

— Nu-l poate înţelege nimeni, stăpâne. Mă tem că a luat-o razna; de ceva timp stă acolo. Te implor, arată-i puţină milă.

— Mă duc. Nu este numai el de vină; şi mama mea l-a stârnit. Adoniyram oftă zgomotos şi îşi lăsă umerii în jos de uşurare, nu de tristeţe, deşi nu era nevoie ca preotul să ştie şi asta.

— Unde sunt ceilalţi? Ghez-ar şi Awkawn?

— Cred că au fugit la familiile lor – nu i-am putut înţelege.

— Şi tu vei fugi? întrebă blând Adoniyram, sperând ca acest preot – cel mai uşor de manipulat – va sta să-l slujească.

— Simt că e nevoie de mine aici, stăpâne.

— Mulţumesc, Ebed. Sper să rămâi.

Şi sper că vei fi mulţumit cu templul aşa cum este; *nu voi putea să-l termin*.

— Şi unde este… trupul mamei mele? Preotul şopti foarte încet:

— Am îngropat-o printre plantele şi copacii de pe terasă. Vom construi mai târziu şi un mic mormânt…

Adoniyram dădu din cap şi îl lăsă pe Ebed să-i aline pe cei care se repeziră la templu pentru mângâiere. Tânărul înţelege, i nevoia oamenilor săi de a primi alinare divină.

Oricum, *cei care nu mă pot înţelege şi asculta ca pe un împărat voi trebui să plece*. Cu excepţia lui Shoshannah, de bună seamă. Acum va fi în siguranţă; unul dintre duşmanii ei era aproape nebun, i. 11 alţi doi erau ţinta unei pedepse nimicitoare a cerului. Adoniy răni văzuse fum ridicându-se din locuinţele lui Cuş şi Ra-Anan şi în că slujitorii şi paznicii lor îi părăsiseră. Cât despre al patruli. i duşman al lui Shoshannah…

Tânărul cercetă grădinile până dădu de o movilă de păm. mi scormonită de curând: locul de îngropare al mamei lui. Ebed avusese dreptate; va trebui să-i facă un mormânt, dar unul mii fără însemne. împrejurările morţii ei vor fi tăinuite dacă va fi posibil.

Vei fi preţuită, îi spuse în gând Adoniyram mamei lui, hotărând să îi răsplătească în felul cel mai lesnicios şi totodată glorios x care şi-l putu închipui. *Vei fi mai frumoasă decât oricând în viaţă adorată şi respectată aşa*

cum e acum Nimrod. Poate chiar mai mult.

Când toată acea agitaţie se va fi încheiat, preotul său Ebed \ declara că Sharah se alăturase „soţului" ei, Nimrod. Iar Ebed \.1 numi un semn de pe cer pentru ea… o cunună pentru Regini

360

Cunună în ceruri

Cerurilor. Şi atunci, dacă Sharah avea într-adevăr un spirit, ar putea să fie mulţumit.

În amurg, Adoniyram se întoarse ostenit acasă. Paşii le răsunau pe caldarâm, în vreme ce Ghid ohn îl însoţea prin locuinţă, căutând-o de jefuitori. Însă casa părea neatinsă; nu mai era nimeni. Nu tu slujitori să-l slujească, nu tu paznici să-l ocrotească, nu tu doamna Keren cu ai ei ca să-i povestească despre trecut… şi nici Shoshannah, ca s-o ia de nevastă.

Neputând să-şi creadă ochilor, Adoniyram goni prin casă, strigând:

— Kaleb? Kaleb! Unde i-ai ascuns? Ghid ohn îi spuse:

— Kaleb a plecat, stăpâne. împreună cu tânăra stăpână şi familia ei. I-am văzut îndepărtându-se călare – vorbeau aceeaşi limbă.

Au luat-o. A luat-o. Iar eu nu-mi pot părăsi oamenii şi împărăţia ca să merg după ei. Adoniyram se poticni prin odaie şi se prăbuşi pe pat, uluit. *Sunt singur.*

Plânse pentru întâia oară, după mulţi ani.

361

Cunună în ceruri

Capitolul 28

A

LJe-a lungul întregii zile, umblând plini de teamă pentru vieţill lor, Demamah ba plângea, ba se forţa să se liniştească. La amurg era deja frântă de oboseală, înfometată şi copleşită de durera Nu era obişnuită să

călărească atât de mult timp – pentru odihnij se opriseră doar de două ori. Şi era doar începutul călătoriei.

— Nu ne urmăreşte nimeni, anunţă paznicul Kaleb, urcând împreună cu Tiyrac pentru a li se alătura; ei rămăseseră în urmă celorlalţi toată ziua, ca să urmărească dacă vine cineva după ei

— Nu văd pe nimeni, fu de acord Tiyrac, uitându-se dinspre râul de la dreapta lor, de-a lungul ţinutului întins, cu mici movile din loc în loc, acoperit cu iarbă care îi despărţea de Cetatei cea Mare.

— Vom fi în siguranţă dacă ne odihnim şi ne întindem cori urile peste noapte? se întrebă Annah cu voce tare.

O privi pe furiş pe Keren cu îngrijorare.

Pentru prima dată în acea zi, Demamah îşi uită de necazul i mama Keren arăta rău şi părea gata să cadă de pe cal. Zekai \ ah se opri şi se repezi ca să-şi ajute soţia să descalece.

— Sunt doar înfometată şi obosită, protestă Keren, sprijiniri du-se de soţul ei, oftând uşurată, alinând îngrijorările celorlalţi.

Kaleb coborî de pe cal şi – spre oroarea lui Demamah – o luă pe Shoshannah de pe cal, îmbrăţişând-o, sărutând-o şi murmurând:

— Acum eşti a mea!

Chiar mai înfiorător, Shoshannah îşi aruncă braţele în jurul gâtului paznicului şi îl sărută, râzând, părând… încântată. Kaleb observă uluirea lui Demamah şi rânji.

— Nu te îngrijora; suntem căsătoriţi.

— Nu suntem, îl contrazise Shoshannah.

— Ba da. Întreabă-l pe Tiyrac. Şi pe părinţii tăi. Kaleb o aşează jos pe Shoshannah.

Rămasă fără grai, Shoshannah se uită la părinţi. Zekaryah dădu din cap, iar Keren zâmbi într-o încuviinţare trudită. Shoshannah îl străfulgera cu privirea pe Tiyrac,

revoltată:

— Ştiai şi nu mi-ai spus nimic!

— Nu se făcea să-ţi spun eu, se împotrivi Tiyrac, arătându-se tulburat, în ciuda asprimii lui. Eşti problema lui Kal.

— Sunt sigur că mă voi descurca, spuse Kal, alegându-se cu o privire de asprime prefăcută din partea lui Shoshannah.

Se ştiu de ani buni, îşi dădu seama Demamah. Îi fu ruşine. Cum putuse să fie atât de oarbă? Cum stătea ea pe cal, uluită, fără vlagă, Tiyrac se apropie ca s-o ajute, aşa cum făcuse în ultimele luni.

— Nu pune mâna pe ea! îl avertiză Zekaryah.

Mulţumit, pare-se, că Keren se simţea mai bine, Zekaryah veni spre Demamah. Ea îşi aminti că, în copilărie, se temea de el, atunci când era doar paznicul lui Keren. Dar acum dădu din cap spre ea, cu ochii săi căprui pătrunzători, dar deloc haini.

— Copilă, hai să îţi iei ceva de mâncat şi de băut.

O ajută frumuşel pe Demamah să coboare de pe cal, ca pe una dintre fiicele sale. Şi se încruntă spre Tiyrac ca şi cum i se păruse că tânărul îndrăznise prea mult.

Demamah privi în altă parte, îmbujorându-se, dar recunoscătoare pentru ocrotirea părintească a lui Zekaryah. Nu voi să se gândească la Tiyrac, nici la altceva; deocamdată îi plăcea că

Zekaryah se ocupa de ea. Copleşită de dureri şi abia fiind în staţi să umble pe picioare, merse să se aşeze lângă Keren, care o alin. şi cu o îmbrăţişare drăgăstoasă şi obosită.

— Demamah, copilă… cât de mult ţi-am dus dorul…

Deşi răspunse cu drag îmbrăţişării lui Keren, Demamah s4 gândi: *De ce nu putea mama mea să fie ca tine*? Era o durere pentru ea, o rană îngrozitoare.

Vocea hotărâtă a lui Zekaryah o aduse în prezent:

— Haideţi să ridicăm corturile.

Shoshannah îi dădu mamei sale nişte supă caldă făcută din ierburi fierte cu sare şi carne uscată.

— Mamă, eşti mai mult decât obosită. Ce e cu tine?

Cu ochii strălucind, în ciuda oboselii, Keren se uită ba l. i Demamah, ba la Shoshannah.

— Nimic. Sunt însărcinată.

— În sfârşit!

Sărind de încântare, Shoshannah îşi îmbrăţişa mama şi râse.

— Rinnah noastră se va bucura să nu mai fie ea mezina. Abia aştept să o văd şi pe ea, şi pe ceilalţi!

— Şi eu, oftă Keren, în timp ce Demamah îi dădu o sărutare melancolică. Dar acum, mă bucur să fiu în viaţă. A fost o zi îngre l zitoare pentru toţi.

Liniştindu-se, Shoshannah îngenunche îngrijorată.

— Mamă… poţi îndura nişte veşti teribile… despre sora ta?

— Sharah? Ce s-a întâmplat cu ea?

Încă afectată de ceea ce văzuse cu ochii ei, Shoshannah îi spu e mamei ei, mamei Annah şi lui Demamah despre lupta din tem piu dintre Rab-Mawg şi Sharah, în acea dimineaţă. Oare chiar se întâmplase în dimineaţa aceea? Se întâmplaseră prea mult! într-o singură zi. Înspăimântată din nou, Shoshannah încheie cu glas stins:

— Sunt sigură că a omorât-o; nu mai mişca atunci când Adoniyram m-a luat de acolo. Şi era prea mult sânge.

— Cum a putut? întrebă Demamah, cu voce firavă.

— Propria lui mamă, spuse mama Annah îngrozită. Keren scuturǎ din cap, neputând să creadă şi şopti:

— Sharah a făcut întotdeauna numai ceea ce i-a plăcut; nimic n-o făcea fericită. Nu ar trebui să fiu mirată… dar sunt.

Statură împreună, suferind, uitându-se la focul ce trosnea şi şuiera; îl făcuseră din vreascuri, iarbă şi crenguţe din copacii care se aflau de-a lungul râului. Bărbaţii terminară de îngrijit caii şi veniră să stea cu ele.

Kal o trase pe Shoshannah în braţele sale, cu îndrăzneală şi o ţinu aşa, sărutându-i părul, şoptindu-i în ureche, gâdilând-o într-un mod încântător.

— Voi fi tare nefericit când nu-ţi vei mai putea purta părul desfăcut.

— Dar asta nu va fi decât peste câteva luni, iubitule. Căsătorită sau nu, nu avea importanţă cum îşi purta părul; nu aveau decât două corturi pentru acest drum, unul pentru bărbaţi, iar celălalt pentru femei. Şi apoi, nu s-ar simţi cu adevărat căsătorită până nu ar primi binecuvântarea din partea bătrânului Noe. Până atunci, Kaleb şi cosiţele trebuiau să aştepte.

— Eşti atât de crudă.

Însă Kaleb nu păru prea rănit. Zâmbind larg, îi şopti:

— Uită-te la Tiyrac cum o priveşte pe Demamah. Crezi că se vor căsători?

— Asta vor hotărî ei.

Shoshannah îşi îmbrăţişa soţul, obosită şi recunoscătoare, sărutându-i gâtul cald, păros, iubindu-l.

— Mulţumesc că ai venit să mă găseşti. M-am temut atât de mult pentru tine. Greutatea la care te-ai înhămat…

Îşi frecă nasul de obrazul ei, şoptindu-i:

Cunună în ceruri

— *A* meritat orice pericol, ca să te pot vedea în straiele alea revoltătoare!

Încălzindu-se sub povara unui sac de călătorie învechit, recu perat cu greutate, Ra-Anan îşi târî picioarele spre răsărit, peste câmpii. Zeva'ah mergea lângă el tăcută, dar nemulţumită. În spatele lor, tovarăşii lor de călătorie bombăneau, se certau, se văitau. Înveninat, Ra-Anan le aruncă o privire mânioasă.

Dintre toţi cei care l-ar fi putut înţelege şi sprijini pentru, i crea o nouă împărăţie, rămăseseră mulţi răzvrătiţi. Unul dintre ei era Awkawn, care fusese preot, şi familia sa batjocoritoare ce îl forţase pe Awkawn să ia de nevastă o uscăţivă de femeie înaltă şi severă, Romaw. O alta era irascibila Tabbakhaw, ca's, şi nu mai pomenească de soţul ei îndesat şi întotdeauna înnegurai, Chuwriy, care era pânzar.

La fel de dificil era şi paznicul Erek, care se ţinea după fiica şovăielnică a lui Tabbakhaw ce îi semăna leit, Salkah, căci singur r. i fată nemăritată cu care se mai putea acum înţelege era slujnic. i Ormah – iar *ea* nu voia să aibă de-a face cu el. Oricum, Ormah nu voia să aibă nimic de-a face nici cu ursuzul de Perek, deşi numai el mai era necăsătorit din noul lor trib.

Cea mai bună variantă din trib era deocamdată Nekhosheth, un fierar care era atât de taciturn, încât Zeva'ah spuse că în cazul lui nici nu mai era necesar să i se schimbe limba. *Măcar nu* M *plânge nici el*, *nici familia lui*, se gândi Ra-Anan, uitându-se la soţia sfioasă a lui Nekhosheth, Shavsha, şi la cei cinci fii şi trei fiice tinere, care mergeau călare cu schimbul pe doi cai de un maroniu murdar.

— Când ajungem acolo unde trebuie? întrebă Ormah, pe un ton foarte nesupus.

Mergea chiar în spatele lui Ra-Anan.

— M-am săturat de oamenii ăştia!

366

— Oamenii ăştia sunt tot ceea ce avem până găsim alţii care să ne înţeleagă, îi aruncă Ra-Anan.

Spera din toată inima să poată locui în tribul fiului său celui mai mare, dincolo de râul de răsărit.

— Până atunci, rămâi la zece paşi în urma mea; dacă îmi calci pe sandale şi mi le rupi, îţi dau o mamă de bătaie şi acolo te las.

Zeva'ah mergea alături de Ra-Anan, ducând câteva veşminte şi podoabe pe care putuse să le ascundă de prădători. Rămânea deja în urmă, părea frântă de oboseală, iar uneori gemea de neputinţă. Ra-Anan miji ochii către ea:

— Să nu *îndrăzneşti* să faci ca ăştialalţi!

Şi îşi ţârâiau picioarele mai departe într-o tăcere încruntată.

— Eriy!

Ra-Anan înainta cu paşi mari prin toropeala amiezii, spre casa întâiului său născut, într-o aşezare cu bunăstare cumpătată, cu locuinţe curate, rotunde, din lut şi cărămidă, mărginite de canaluri, pomi şi câmpii. Din loc în loc, oamenii priveau afară din pragul uşilor şi ferestrelor mici, încruntându-se, sporovăind încet, scuturând din cap unii către alţii. Un fior de groază crescândă întuneca speranţele lui Ra-Anan.

— Eriy!

— De ce nu răspunde? întrebă Zeva'ah şoptind furioasă. Băiatul ăsta!

— Eriy! bătu Ra-Anan la uşa din lemn cioplit, devenind tot mai neliniştit.

Uşa se deschise cu un scârţâit, iar Eriy ieşi, cu expresia aspră şi ochii săi negri plini de îndoială. Se uită

prelung către tatăl său. Şi vorbi politicos, într-o limbă fără înţeles.

Oamenii din sătucul lui Eriy se adunau acum laolaltă, sporovăind cu Eriy, scuturând din cap, îndreptându-se spre tovarăşii lui Ra-Anan. Zeva'ah îşi puse o mână la gură, înăbuşindu-şi

367

1 li

Kacy Barnett-Gramckow un suspin. Ra-Anan îşi trecu o mână peste faţă, nedorind să recunoască ceea ce se vedea limpede: nu puteau rămâne cu tribul lui Eriy. Trei zile şi jumătate de călătorie împreună cu nemulţumiţii aceştia, ascultându-le vaietele, dând podoabele lui Zeva'ah barcagiilor care să-i treacă râul în partea de răsărit… toate astea în zadar.

Nu, îşi spuse Ra-Anan. *Nu în zadar*. Hotărât, se apropie de fiul său cel mare, ce arăta îngrijorat, arătându-i prin semne că mănâncă şi bea. Măcar va primi ceva de mâncat şi de băut. Atât cât puteau oamenii lui Eriy să le ofere. Şi se vor odihni o zi sau două.

Iar apoi vor merge mai departe. Nu aveau încotro.

Cunună în ceruri

— Iartă-mă, tată, dar după toţi aceşti ani de tăcere, ce te aduce la mine?

Neştiind de unde să înceapă sau cum să-i explice, Cuş se holbă către fiul său. După o pauză supărătoare, Achlai se aplecă şi spuse cu blândeţe:

— Fiul meu, am venit să-ţi cerem ajutorul. Ca să o luăm de la început. Prin dragostea ta pentru Cel Preaînalt, îţi cerem să ne ajuţi să o luăm de la început.

Cuş îşi acoperi faţa, umilit peste măsură. *Ca s-o luăm de la început*. Şi tot ceea ce avea să obţină de aici înainte era primit din mila acestui fiu care II iubea pe Cel Preaînalt.

Încet, şovăitor, Cuş bătu la poarta casei fiului său celui mari cu ziduri de jur-împrejur.

— Seba? Seba!

Un băiat slab cu pielea arămie-închisă, acoperit cu o blană simplă, deschise poarta, clipi către Cuş, iar apoi o zbughi în casă fără să spună un cuvânt.

Încurcat de reacţia băiatului, Cuş păşi înăuntru, urmat de soţia sa şi de cei patru fii şi nurorile sale, care abia se mai ţineau pe picioare. *Ce ne facem dacă Seba nu ne înţelege*? se întrebă Cuş. Gândul era prea tulburător.

Seba îşi făcu apariţia, înalt şi tuciuriu, cu o faţă latăextrem de asemănătoare cu a lui Nimrod, dar lipsit de văpaia sau farmecul lui Nimrod. Îi dădu tatălui său o îmbrăţişare respectuoasă, apoi o sărută cu dragoste pe Achlai.

— Mamă, mă bucur să te văd.

Dădu din cap tăcut către Cuş şi către fraţii şi cumnatele sale.

— Tată, vino să stai la umbră să te odihneşti; soţia mea pregăteşte mâncarea.

Cuş îl urmă pe Seba, uimit că îl putea înţelege. Seba îi oferi tatălui său locul de cinste, iar apoi spuse:

368

Shoshannah şi ceilalţi se îndreptară către tribul lui Metiyl. Fură primiţi cu o revărsare înflăcărată de bucurie – deşi verişoara lui Shoshannah, Yelahlah, şi soţul ei, Echuwd, se traseră temători în casa lor rotundă din lut şi cărămidă.

Shoshannah îi văzu cum se ascunseră şi ascultă în timp ce restul vorbeau. Jumătate din ceea ce spunea lăudărosul de Metiyl şi Tebuwnaw a lui era ceva încurcat, dar multe dintre vorbele lor aveau un oarecare înţeles sonor. Puteau să se înţeleagă. Cu greutate.

Deşi Metiyl, Tebuwnaw, fiul lor Khawrawsh şi iubita

lui, Tsinnah, fură toţi întristaţi de încurcătura aceasta, nu păreau foarte surprinşi. Se aşezară în cele din urmă în locuinţa odihnitor de răcoroasă din lut şi cărămidă a lui Metiyl – cu verişorii, copiii şi nepoţii lui Metiyl – ca să înceapă o sărbătoare de revedere, în acea după-amiază.

În timpul vizitei lor, Shoshannah se bucură de copilaşul cu gropiţe în obraji, mereu ocupat al lui Tsinnah, Tavah, şi ascultă pe jumătate când Metiyl repetă la nesfârşit cuvintele „Akhood” şi „Yawlulaw”. *Echuwd şi Yelahlah*. Surprinsă, Shoshannah se întoarse şi ascultă atentă.

369

I

11

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Cu gesturi stăruitoare de mâini şi multe mişcări şi scutură] i din cap, Metiyl şi Tebuwnaw, împreună cu ceilalţi, vorbiră despre pierderea graiului clar şi uşor de înţeles.

— Superat… groeznic… rău, explică Metiyl, arătând prin gesturi că Echuwd era gata să-şi piardă minţile de disperare.

Shoshannah înţelese în întregime; iscusinţa negustorea st, i-a lui Echuwd avea să fie mult îngreunată, fără darul vorbirii. Echuwd era probabil distrus.

Dând din capul său cu bucle zburlite către Shoshannah, vădii mulţumit să o vadă întoarsă teafără acasă la familia ei, Metiyl rânji către Kaleb.

— Akhood… Yawlulaw… luberi, na?

Trebui să se repete de câteva ori până să fie înţeles de către Kaleb, râzând, dând din cap.

— Da. Echuwd şi Yelahlah sunt eliberaţi.

Dar, când merseră să-i vadă pe Echuwd şi pe

Yelahlah, cei doi se bâlbâiră agitaţi, rugători, trezindu-l pe fiul lor cel mic, Rakal, ţipând prin somn. În sfârşit, Shoshannah îi oferi lui Yelahlah unul dintre inelele sale din aur – dăruite de către ucigaşul acel. i de Rab-Mawg în templu. Yelahlah plânse şi o îmbrăţişa p Shoshannah, primind darul ei de pace. În aceeaşi zi, Echuwd şi Yelahlah îşi împachetară lucrurile şi plecară, ştiind că nu ni. n erau urmăriţi sau căutaţi pentru răzbunare.

— Cât de obişnuit pentru voi să faceţi atâta tărăboi, îi tachin. i Noe pe Shoshannah şi pe Kaleb pe drum, mânându-şi calul său şi pe al lui Naomi către locuinţa lor în tribul lui Aşchenaz.

Kaleb rânji.

— Tărăboiul e pentru tine şi pentru mama Naomi, o, străbu nule. Ei te iubesc. Dacă nu eram decât eu şi Shoshannah, ne-ai goni cu lăncile.

Shoshannah îl pocni uşor, iar el râse.

370

Tot tribul lui Aşchenaz fusese avertizat dinainte că părintele Sem, mama Annah şi străbunii vor veni în vizită pentru a sărbători nunta lui Kal şi Shoshannah. Acum toată lumea din trib se repezi din casele lor, dinspre câmpurile şi grajdurile lor, strigând, râzând, bătând din palme, scoţând ţipete răguşite şi încâlcite de bun venit.

— Ho! se prefăcu Naomi iritată. Atâta agitaţie! Oare nu i-am învăţat pe copiii ăştia cum să se poarte? Eşti prea gălăgios, fiu al fiilor mei, îl mustră pe Aşchenaz, care venise ca să o ajute pe Naomi să coboare de pe cal.

Aşchenaz se înseninã, netulburat, mijindu-şi cu dragoste ochii deasupra bărbii lui negre, lungi şi aspre.

— Dacă ai fi venit să ne vizitezi mai des, mamă Naomi, n-am fi făcut atâta tărăboi! Părinte al părinţilor mei – îşi plecă afectuos capul în faţa lui Noe – ţi-am pregătit toate mâncărurile tale preferate şi vei sta în locuinţa mea

peste noapte! Vino şi odihneşte-te!

— Vezi, se prefăcu Kaleb că bodogăni către Shoshannah, pe noi nici nu ne bagă în seamă.

Dar chiar pe când se plângea astfel, familiile lor se îngrămădiră în jurul lor – neamurile lui Shoshannah, Adah, Qetuwrah, Ahyit, Sithriy, Rinnah – scuturându-se toţi de râs, apoi se alăturară şi bunicii lor, M-aş şi Chaciydah, care fuseseră chemaţi pentru sărbătoare. Iar părinţii lui Kaleb, Regem şi Pakhdaw, veniră şi ei voioşi să-i îmbrăţişeze.

Chiar în urma lor veneau fratele cel mare al lui Kaleb, Ozniy şi Mithqah, radioasă, ţinând un copil în braţe – o miniatură solemnă bine făcută a lui Ozniy, cu genele negre, drepte şi frumoase ale lui Mithqah.

— Vreau şi eu unul ca ăsta, îi spuse Kaleb lui Shoshannah. De fapt, chiar mai mulţi.

Iar lui Ozniy îi spuse:

— E băiat? Nu poate fi al tău – e prea frumos!

— E, nu-i aşa? fu de acord Ozniy, admirându-şi odorul.

371

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Shoshannah îşi îmbrăţişa prietena, iar apoi îşi plimbă vârful degetului pe nasul finuţ al copilului, făcându-l să clipească şi s-o privească atent.

— Mithqah, e frumos! Iar tu arăţi minunat! Mă bucur atât de mult pentru tine – nu ţi-am spus eu că te vei mărita cu Ozniy?

Mithqah era cât pe ce să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— Chiar eşti aici, înapoi! M-am rugat pentru tine din ziua în care te-au luat şi am îngrijit de locuinţa ta – deşi ne-am construit şi noi una a noastră… Am sperat să vă întoarceţi acum câteva luni.

Se uită peste umărul lui Shoshannah către Demamah, care se apropie cu sfială.

— Dar aceasta cine e?

— Mithqah, aceasta este Demamah, o altă verişoară. E mult prea serioasă de felul ei, dar o vei îndrăgi şi aşa. DemamaM vino să îţi fac cunoştinţă cu prietena mea dragă, Mithqah, şi cu micuţul ei.

În vreme ce vorbea ea astfel, Shoshannah îl ridică pe copilul vânjos din braţele lui Mithqah, gâdilându-l în joacă până Oi pruncul îşi descoperi un zâmbet fără dinţi.

— Kaleb! Shoshannah! strigă Aşchenaz. Haideţi aici. Veniţi să isprăvim cu binecuvântarea de căsătorie, ca să putem să-i cin ştim pe oaspeţii noştri cu mâncăruri!

Cu voce tare, îl întrebă pe bătrânul Noe:

— Crezi că-i va face mai buni pe sălbaticii ăştia doi – dacă îi binecuvântezi?

— Poate mai e nădejde şi pentru ei, îi răspunse Noe cu căi dură. Copii, veniţi aici. Haideţi să ne rugăm Celui Preaînalt să vă ocrotească şi în continuare de nechibzuinţă.

— Ce mai binecuvântare de căsătorie! protestă Kal încet către Shoshannah.

Ea râse şi îl opri blând luându-i mâna.

— Aşteptaţi, spuse Annah. Nu a avut timp să-şi pregătească rochia de mireasă. Copilă, dacă doreşti, poţi să împrumuţi asta.

Îi oferi lui Shoshannah un văl vechi, bine păstrat.

Shoshannah îşi simţi gâtul încordat de lacrimi înăbuşite, în vreme ce Annah o împodobi graţios cu un văl moale şi firav, apoi o îmbrăţişa cu afecţiune, fără cuvinte. O binecuvântare de căsătorie... era mai mult decât îşi putuse dori vreodată. Şi pentru prima dată, ştrengarul ei iubit, Kaleb, nu mai avu nimic de adăugat, împreună,

înconjuraţi de familiile lor fericite, ei veniră în faţa bătrânului Noe. Suntem *într-adevăr binecuvântaţi*… *Mulţumim*, *Preaînalte*.

După o seară de sărbătoare şi taclale, tot tribul lui Aşchenaz dansă în ritmul asurzitor al tobelor, al flautelor, râzând, cântând, strigând de bucurie înaintea Celui Preaînalt. Stelele străluceau în întunericul de deasupra unui foc imens aproape înspăimântător care scânteia şi pârâia zgomotos, dând impresia că avea o viaţă a lui însuşi.

Veselă, Shoshannah dansă cu surorile ei şi cu Demamah şi Mithqah, păşind pe ritm fiecare în urma celeilalte. Şi pentru prima dată după luni întregi – de când fuseseră plecaţi din Cetatea cea Mare – Shoshannah o auzi pe Demamah râzând.

Se *simte bine*, se gândi Shoshannah, mulţumită, întorcându-se ca să privească în spate peste umăr. Dar înainte să poată arunca o privire către verişorii şi surorile ei, cineva o înhaţă, speriind-o. Kaleb.

Zâmbi larg, şugubăţ şi îşi vârî un braţ pe sub genunchii ei, ridicând-o în braţe şi făcând-o să râdă.

— Kal!

— Te vedem, Kaleb! strigă tatăl lui Mithqah, Uzziel. Să nu crezi că nu te vedem!

— Îmi duc soţia acasă, strigă Kaleb în răspuns. Poate ne mai vezi peste câteva zile!

— Tare rău mai eşti, îl dojeni încet Shoshannah, în vreme ce o duse de la focul de tabără, deşi se vedea încântată.

O legănă cu grijă, făcând-o să icnească şi să se agaţe de el Rânjind, protestă:

— Rău? Te-am aşteptat mai mult decât a aşteptat

vreodată un bărbat de pe pământul ăsta o nevastă; aş spune chiar că am avut o răbdare ieşită din comun. Şi, dacă aş fi chiar obraznic, tatăl tău mi-ar da o mamă de bătaie – dar nu-l văd să ne urmărească. Tu-l vezi?

— Nu.

Shoshannah aruncă o privire peste umăr; dansul continua chiar dacă ei se depărtară.

Kal o răsuci, împinse uşa cu piciorul ca să se deschidă, putând-o înăuntrul micuţei lor locuinţe. Mithqah şi surorile curăţaseră totul şi împodobiseră pereţii cu ghirlande de frunze şi viţă de vie. În semn de recunoştinţă pentru faptul că le lăsase locuinţa anul acela, Ozniy îi făcuse lui Kaleb un cufăr de depozitare, un pat jos şi o poliţă pentru arme, care era bătută în cuie pe peretele de lângă uşă.

Ţinând-o încă în braţe pe Shoshannah, Kaleb împinse uşa şi se închidă, spunând:

— Este o cheotoare din piele ce atârnă de uşorul uşii; trage – (i în jos peste prima scândură din uşă – are acolo o crestătură de care o poţi agăţa.

Shoshannah se supuse, închizând uşa pe pipăite – nu vedea nimic pe întuneric. După ce termină, spuse:

— Acum mă poţi pune jos.

— O să ne aşezăm amândoi jos.

Kaleb orbecăi prin întuneric, ciocnindu-se de pat pe neaşteptate, scăpând-o peste învelitorile din blană.

— N-am vrut.

Ea râse. Ca s-o aline, o sărută, scuzându-se, aproape sufocând-o într-o îmbrăţişare ce o făcu să uite de toate.

După două luni de peregrinat prin munţii de răsărit, Ra-Anan era la capătul răbdărilor. Coborau acum din păduri în câmpii, iar certurile din micul lui trib nu încetaseră. Încercările lui Tabbakhaw de a o controla pe Ormah nu izbutiseră. Ormah refuza să mai fie tratată ca o

slujnică, pentru că băteau aceleaşi drumuri nenorocite cu toţii, mâncau aceeaşi mâncare fără gust şi cărau fiecare poveri istovitoare deopotrivă. Răzvrătirea ei o înfurie pe Tabbakhaw.

— Dacă te mai uiţi la mine în felul ăsta o dată, fato, te stâlcesc în bătaie! Cum îndrăzneşti? Te-am luat ca pe fiica mea şi aşa găseşti tu să te comporţi.

Fierbând de nervi, îi strigă lui Ra-Anan:

— Vezi cum face? Vezi? Când e în urma mea, stă să mă calce pe călcâie şi, când e în faţă, de-abia îşi trage picioarele după ea!

Cu răbdarea pe sfârşite, Ra-Anan o opri pe Tabbakhaw cu o privire înspăimântătoare şi o înşfacă de braţ pe Ormah speriată, trăgând-o la o parte.

Jignită, Ormah protestă:

— De ce o crezi întotdeauna? Nu făceam nimic rău! Dacă ea crede că eu…

Ra-Anan o împinse pe tânără spre Perek şi-i spuse:

— Poftim. Acum e nevasta ta; fă-o să se poarte bine înainte să o omor.

Gura lui Ormah se căscă şi apoi se închise fără să scoată un sunet. Când putu să vorbească într-un final, bolborosi:

— N-nu poţi pur şi simplu să mă dai lui – nu eşti tatăl meu!

— Unde e tatăl tău? Du-te să i te plângi lui! îi aruncă Ra-Anan. Ormah fusese despărţită de părinţii şi fraţii ei de încurcarea limbilor din Cetatea cea Mare, lucru care nu o supărase prea tare.

— Ia du-te singură prin munţii aceia înapoi – o să

mori de foame dacă nu te halesc animalele până atunci.

Iar lui Perek, îi spuse:

— A ta e. Oricum trebuia să vă căsătoriţi fiecare.

— Dar nu cu Perek! se plânse Ormah, cu gura atât de căscată, încât cei mai mici din noul lor trib – fiii şi fiicele unui fierar, Nekhosheth, oftară de milă.

Fără pic de remuşcare, Ra-Anan o privi mânios pe Ormah. Perek o luă de braţ cu îngâmfare.

Căzând pe gânduri, o trase pe Atarah în braţele sale şi o sărută, desfătat de fineţea ei şi de dragostea ei vădită pentru el. Nu va fi niciodată atât de încântătoare precum fusese Shoshannah, dar, deocamdată, îl alina şi îi era de ajuns.

Deocamdată.

Adoniyram se trezi odată cu zorile, gândindu-se la liste de sarcini pe care trebuia să le îndeplinească în ziua aceea: să tec mine de controlat canalele, să-i însufleţească pe muncitori şi-s. i mai stea cu ochii pe preotul Ebed – care era pe atât de tăcut, *dv* ordonat şi de înţelept pe cât fusese Rab-Mawg de ambiţios, surprinzător şi nimicitor pentru el însuşi.

Mă bucur că nu mai eşti aici, se gândi Adoniyram la Rab-Maw; 1, care plecase şi a cărui familie îl luase din turn după trei zile de la dezlănţuirea haosului din cer. *Şi sunt recunoscător că tu eşti aici*, si1 gândi el, întorcându-se şi auzind-o pe tânăra lui soţie oftând şi întinzându-se la trezire.

Era sora lui Ghid ohn, o fată frumoasă cu ochi căprui şi un fel de a fi cuceritor. Se căsătoriseră de şapte săptămâni şi nu se certase cu el pentru niciun motiv. Îl lăsase chiar să-i dea un alt numi1 fără să crâcnească, Atarah. Nu-i plăcuse numele ei – Telathah care o denumea fără pic de creativitate ca fiind al treilea copil din familie după Ghid ohn şi încă o altă soră. Ştia foarte bine că

Shoshannah ar fi protestat să-şi păstreze numele – dacă s-ar fi putut înţelege cu ea.

Shoshannah, într-o zi o să merg să te caut, se gândi el cu hotărâre. O *să te găsesc şi o să-l găsesc şi pe Gibbawr, despre care îmi tot spuneai că e fratele meu. Şi îi voi vedea cu ochii mei pe străbuni…*

376

377

Capitolul 29

Ieşind din baraca sa cea nouă din trestie, legându-şi părul cel negru şi drept într-o coadă de călăreţ, Ra-Anan cercetă cu mulţumire dimineaţa scăldată în soare. Cinci ani de călătorie grea şi înceată îi adusese tribul pe coasta de răsărit – un golf adânc şi curbat plin cu peşti, crabi şi raci, întregit în mod plăcut de o mlaştină fertilă spre nord, populată de cârduri de păsări răguşite şi bune de mâncat. Partea cea mai frumoasă era că tribul său certăreţ căzuse în sfârşit de acord că se va aşeza aici pentru totdeauna.

Nekhosheth şi Perek se treziseră deja şi erau ocupaţi, scobind un copac căzut la pământ, arzând şi tăindu-i cu grijă interiorul pentru a face o barcă.

Ra-Anan fu de acord.

— Credeţi că veţi termina azi?

— Poate că da, mormăi Perek, iar Nekhosheth dădu din cap. Nechezatul scăzut al unui cal îi îngheţă pe loc. Deodată, toţi se întoarseră şi văzură un trib de călăreţi apropiindu-se dinspre sud – urmaţi de familiile lor, şi ele călare pe cai. Se pare că fuseseră atraşi către aşezarea lui Ra-Anan de dârele de fum ce se ridicau de la muncile lor şi de la focurile din zori. Surprins, Ra-Anan se holbă către călăreţi, recunoscând pe unii dintre ei

Cunună în ceruri ca foşti negustori din Cetatea cea

Mare. *Precis că au luat caii din cetate – unii dintre ei sunt ai mai*

Mai rău chiar, hoţii aceştia de cai aveau arme aţintite spre Ra-Anan, Perek şi Nekhosheth. Recunoscându-l pe unul dintre ei, Nekhosheth strigă:

— Peh-ayr! Te-ai făcut călăreţ?

Peh-ayr, un bărbat batjocoritor, tuciuriu la ten şi cu barbă aspră, strigă către Nekhosheth cu voce sonoră şi sacadată, dând din cap către Ra-Anan şi Perek, întrebând parcă:

— De ce eşti împreună cu ei?

Un alt călăreţ, osos şi morocănos, se îndreptă fix spre Ra-Anan şi spre ceilalţi – care ieşiseră din barăcile lor din trestie – ca să plece de acolo.

Văzând aceasta, fostul preot al lui Ra-Anan, Awkawn, strigă:

— Ne izgonesc din casele pe care noi înşine ni le-am făcut? Nu! Călăreţul morocănos răspunse cu o săgeată spre picioarele lui

Awkawn. Awkawn se dădu îndărăt, în vreme ce soţia sa şi toţi ceilalţi urlară protestând. Ra-Anan strigă către soţia lui şi celelalte femei:

— Zeva’ah, ia tot ce poţi! Toate straiele pe care le poţi lua! înainte să le treacă prin cap că le vor şi ei!

Peh-ayr urmări fiecare mişcare a lui Ra-Anan cu o săgeată aţintită. Văzând aceasta, Nekhosheth mormăi:

— Te mai urăşte şi acum – întotdeauna te-a urât. Ra-Anan simţi cum i se face părul măciucă de nelinişte.

— Vom pleca, îi spuse lui Perek, care păru pregătit de luptă. O vom lua de la început. Nu avem multe de pierdut deocamdată, decât vieţile noastre – şi ale copiilor.

Părând să-şi amintească de fiul său cel tânăr, a cărui naştere îl liniştise – la fel ca pe Ormah – nemaipomenit de mult, Perek dădu din cap. Dar privi mânios către hoţii foşti

negustori.

378

379

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

— Bărci, spuse dintr-odată Nekhosheth, imediat ce fură destul de departe de tribul invadator.

Privind înainte în depărtare spre coasta de nord, Ra-Anan spuse:

— Ce e cu bărcile?

— E mai uşor cu ele decât să mergi pe jos. Dacă se întâmplă ceva nefericit, *putem* înota – dar vom avea grijă.

Nekhosheth se gândea de bună seamă la copiii din trib. Cotropitorii luaseră caii copiilor, ceea ce însemna că cei miri trebuiau căraţi. Călătoria – oriunde i-ar fi dus – urma să fie mult îngreunată.

Ra-Anan şovăi, dar fu de acord.

— Atunci mergem cu bărcile.

În noaptea aceea, cum Ra-Anan se aşeză la focul de seară, Zeva'ah îşi roti ochii umbriţi spre ei – cu expresia unei femei care îndurase destule. Se aşteptă să-l ocărască pentru faptul că nu apărase aşezarea lor. Cu voce scăzută, îi aruncă:

— Spune-o!

— Cred că sunt grea.

Îşi lăsă faţa în mâini, legănându-se, plângând.

După toţi aceşti ani? Uluit, o strânse în braţe, în timp ce femeia plângea pentru acest copil şi pentru tot ceea ce pierduseră: casă, bogăţiile, fiii şi pe Demamah. Ra-Anan o alină, ştiind că ceilalţi se holbau curioşi.

— În câţiva ani, ne va merge mai bine, vei vedea. Pe măsură ce se va înmulţi tribul, vom avea din nou o cetate.

Încruntându-se, întrebă:

— Ştii să înoţi?

Săptămânile se făcură luni, apoi ani, iar Ra-Anan le ţinea socoteala întotdeauna după noduri bine gândite pe o sfoară: noduri mici pentru zile, noduri mari pentru săptămâni, noduri îmbinate cu aţă pentru luni, fiecare sfoară terminându-se cu un an. Sforile se împărţeau în şase… opt… nouă ani după împrăştierea triburilor. Nouă ani de peregrinare.

Folosindu-se de bărci meşteşugite migălos din lemn, cu scânduri ajutătoare pentru cumpănire, tribul tot mai numeros al lui Ra-Anan reuşi să înainteze, încetul cu încetul, spre coasta de nord. Drumul şerpui în cele din urmă spre răsărit, iar apoi spre sud. Terenuri întinse de câmpii bogate şi ceţoase pline de animale şi plante sălbatice îi ademeneau să mai zăbovească acolo în vreme ce ploile torenţiale şi răcoroase îi îndemnau să gonească, luând-o spre sud, de-a lungul coastei. Se refugiau deseori în peşteri pentru a se adăposti din calea vremii. Şi se certau întruna cu privire la locul în care să se aşeze. Nu îşi găsiseră încă un loc atât de minunat precum golful acela adânc şi strălucitor luat în stăpânire atât de grosolan din mâna lor de către hoţii aceia negustori – o nelegiuire pe care o regretau cu toţii.

Ra-Anan începu să se îndoiască de faptul că fiica sa cea mică, Tereyn, o copilă surprinzător de voioasă, şi frăţiorul ei mereu înfometat, Nebat, vor ajunge să cunoască vreodată o locuinţă a lor adevărată.

— Pare o peşteră bună! spuse Tabbakhaw spre iritarea lui Ra-Anan, arătând înspre scobitura întunecată de calcar aflată de-a lungul malului.

Fluturând o vâslă din barca lor, aproape de cea a lui Ra-Anan, Erek îi strigă lui Tabbakhaw:

— Cum spui tu.

Fiindu-i ginere, îi era acum supus lui Tabbakhaw şi soţului ei, Chuwriy.

Cunună în ceruri în spatele lui Erek, soţia sa, Salkah, ce era însărcinată, pufăi zgomotos.

— Să sperăm că e o peşteră bună; ultima era atât de umedă, că parcă stăteam într-o băltoacă.

— Nu eu am ales-o pe aceea, îi aminti Tabbakhaw oţărâtă.

— Dar ai fost de acord cu ea, îi spuse nevasta lui Awkawn, înalta şi uscăţiva Romaw, dintr-o altă barcă. Eu am spus să mergem mai departe, dar pe mine nu mă ascultă nimeni niciodată. Cred că asta e mai rea decât cealaltă.

— Haideţi s-o încercăm, spuse Awkawn, mereu gata să se ia la ceartă cu nevastă-sa.

În spatele lui Ra-Anan, Zeva'ah îl răsuci pe micul Nebat.

— Sunt obosită.

Ra-Anan voise să îi ducă în josul coastei astăzi, dar femeile păreau hotărâte să îşi aşeze tabăra mai devreme. îşi stăpâni frustrarea în vreme ce tribul său îşi mână cu grijă bărcile spre curenţii care îi vor duce spre ţărm.

În vreme ce femeile se sfădeau şi descărcau bărcile, bărbaţii îşi luară armele şi se urcară pe ţărmul nisipos pentru a cerceta peştera. îi întâmpină o negură putrezită, prăfuită cu un zgomot foşnitor, fremătător pe care Ra-Anan nu-l mai auzise niciodată.

Erek păru că se îneacă de duhoare.

— Aici este ceva.

— Ieşiţi, mormăi Ra-Anan, dându-se înapoi din calea zgomotului, cu sabia pregătită în mână. Zgomotul fremătător se prefăcu într-o siluetă care se ridică, desfăşurându-se ca un material întunecat, suspendat,

scuturat. Frica lui Ra-Anan crescu odată cu forma.

— Ieşiţi!

Spre groaza lui, creatura îi urmări. La lumina zilei, nu era at .il de mare precum un om, dar părea un coşmar de necrezut – cu păr rar, cu umbre accentuate, un rât îngust şi dinţi ascuţiţi pe un cap lunguleţ, slab şi osos cu ochi pătrunzători şi aripi cu gheare ca din piele care se deschiseră la o lărgime uimitoare înainte să îi atace cu ghearele. *Ca un mâncător-de-stărvuri din vechile povestiri ale mamei Annah…*

Se dădură înapoi, cu faţa către dihanie, apărându-se de ea cu armele, în vreme ce femeile şi copiii ţipau în spatele lor pe mal. Adunând toate lucrurile şi adunându-se şi ei toţi în bărci, Ra-Anan fugi împreună cu tribul. Creatura pluti uşor spre cer, făcând cercuri deasupra lor, ţintind asupra lor până când se îndepărtară bine de zona aceea a coastei.

În al optsprezecelea an după despărţirea triburilor, Adoniyram se simţi destul de încrezător ca să-şi lase iubita în Cetatea cea Mare în grija paznicului său Ghid ohn şi a preotului său, Ebed. Voia să plece în căutarea fratelui său, Gibbawr. Mai mult, ajunseseră la urechile lui zvonuri amestecate legate de o sărbătoare în cinstea străbunilor în acest an; era hotărât să îi viziteze, sperând să izbutească să se înţeleagă cumva cu ei.

Pentru prima oară de când se căsătoriseră, Atarah încercă să protesteze. Era însărcinată cu cel de-al zecelea copil şi se temea că Adoniyram nu avea să se mai reîntoarcă să-şi vadă micuţul.

— Trebuie să-mi găsesc familia, îi spuse el cu hotărâre, fără să-i pomenească de Gibbawr. Chiar şi aşa s-ar putea să fie prea târziu – triburile sunt atât de împrăştiate şi încurcate.

Şi vreau s-o găsesc pe Shoshannah. Vreau să-i

cunosc pe strămbunii din munţi – ca să văd cu ochii mei dacă vor trăi mai mult decât mine. Tu, Cel din ceruri, oricine ai fi… dă-mi voie să-i găsesc.

Însoţit de paznicii săi, Ye uwsh şi Dibriy, Adoniyram se îndreptă spre miazănoapte cale de câteva săptămâni – cu câţiva dintre caii care nu fuseseră furaţi din Cetatea cea Mare.

Căutând fumul de semnalizare din vetre, îşi îndrumă însoţitorii spre poalele dealurilor şi munţilor pentru a da de tribul lui Bezeq. Repetă întruna numele unor conducători de triburi. *Bezeq*.

382

383

Kacy Barnett-Gramckow

Gibbawr. Cei mai mulţi scuturau din cap la vorbele lui, dar unii dintre ei dădură din cap încuviinţator. Şi, din fericire, Adoniram îşi spuse că încuviinţarea din cap trebuie să însemne „da” în orice limbă. Înseamnă că se îndrepta în direcţia potrivită.

— Acesta o fi locul? întrebă Dibriy, ostenit, privind în jur mânios, intrând într-un sat prosper, cu tradiţie, cu locuinţe rustice din piatră şi bucăţi de lemn.

— Zâmbeşte, Dibriy, îl încuraja Adoniyram. Dacă te bănuiesc că eşti mânios, ne vor urmări ca pe nişte ticăloşi. Da, ăsta cred că e locul.

Femei şi copii se repeziră să iasă din case, sporovăind, fluierând, năpustindu-se. Adoniyram descăleca, zâmbind, şi îşi duse calul trudit către locuinţa cea mai mare. Un bărbat bine făcut, viguros, îndrăzneţ la chip ieşi din această locuinţă, ridicându-şi bărbia către Adoniyram, Ye uwsh şi Dibriy, salutându-i precaut.

Cu grijă, Adoniyram repetă numele:

— Bezeq? Gibbawr?

Relaxându-se, omul cu expresia îndrăzneaţă se bătu

pe piept, rostind clar numele:

— Bezeq.

Întorcându-se, dădu o poruncă, din care Adoniyram pricepu un singur cuvânt distinct, rostit rar: Gibbawr. Părând mulţumit cu răspunsurile celorlalţi din satul său, omul cel mare îi făcu semn lui Adoniyram să intre în locuinţă.

— Rămâneţi cu caii, murmură Adoniyram către Ye uwsh şi Dibriy.

Nu voi ca ei să-l audă ce spune.

O femeie respectabilă, cu faţa ascuţită le servi băuturi, fructe de pădure, turte din cereale şi miere, pe care Adoniyram le primi cu recunoştinţă. Femeia cu faţa trasă îngenunche apoi lângă

Cunună în ceruri bărbatul nemulţumit, aspru, care era probabil soţul ei – şi bătrânul tribului.

Intrară şi alţii acum în locuinţă, cercetându-l curioşi pe Adoniyram, fetele şoptind cu mâinile la gură, chicotind. O femeie măritată voinică şi prietenoasă îşi făcu apariţia, urmată de un bărbat înalt, frumos, înveşmântat în piele şi o altă femeie mai tânără, destul de drăguţă şi cu sarcină destul de mare. îi semăna dureros de mult cu Atarah; îi ducea dorul mai puternic decât îşi dăduse seama. Trei tinerei delăsaţi şi o fetiţă veniră unul după altul în urma femeii mai tinere, ca nişte răţuşte maronii aproape adulte.

Ca şi cum ar fi fost pregătiţi, cei trei băieţi se aşezară lângă Bezeq şi omul posac. Însă fetiţa se urcă în poala femeii cu faţa trasă şi se relaxa, jucându-se cu nişte sfori şi mărgele. Bărbatul înalt, îmbrăcat în piele se aşează lângă Bezeq, dând din cap prietenos către Adoniyram.

Adoniyram făcu la fel, întrebându-se dacă i se pare doar că vede asemănări, indicii ale propriilor lui trăsături răsfrânte pe faţa tânărului.

— Gibbawr?

După un schimb de priviri cu Bezeq, bărbatul îmbrăcat în piele dădu respectuos din cap, încuviinţând.

— Gibbawr.

— Eu sunt Adoniyram.

Trebui să spună de două ori ca să încerce şi Gibbawr să-l pronunţe.

— Adyon-ee-raaawm.

Destul de bine. Adoniyram dădu din cap cu precauţie.

— Fiul lui Sharah.

Având parte de priviri nedumerite, repetă din nou numele ei.

— Sharah.

Femeia mai în vârstă, voinică şi prietenoasă rămase cu gura căscată de mirare, părând să înţeleagă.

— Shaw-raw!

Cunună în ceruri întorcându-se, povesti întregului trib, iar apoi se uită ba la Adoniyram, ba la Gibbawr întrebătoare. Bezeq se umplu de mânie pe loc, bărbatul cel posac şi robust pufăi pe nări şi toţi ceilalţi din trib părură încordaţi şi se holbară indignaţi.

Precis că îşi amintesc de mama mea, se gândi Adoniyram, cu un haz amar. Pentru a-i linişti, îi repetă numele, iar apoi îşi atârnă scurt capul ca de jale. Dacă era nevoie, le va spune despre moartea ei folosindu-se de praf, cenuşă şi afişând o durere pe care n-o simţea.

Bezeq se aplecă acum înainte, tot plin de mânie. Cu faţa aspră, apucă o bucată de lut de lângă vatră, o fărâmiţă şi o lăsă apoi să cadă la pământ lângă rogojina sa.

— Shaw-raw?

Când Adoniyram dădu din cap, Bezeq scuipă cu putere, jignitor, pe lutul fărâmiţat lângă el. Deloc jignit,

Adoniyram îşi scoase un săculeţ din piele neagră de la centură şi i-o oferi surprinsului Gibbawr. *Asta e pentru tine, fratele meu, aur curat din partea fratelui pe care nu ar fi trebuit să-l ai.*

Ar fi vrut să le spună tot. îşi dorea cu disperare să-l primească şi să aibă încredere în el. Să le fie rudenie pentru totdeauna. Dar vorbele lor încâlcite îl opriră. Iar expresia lui Gibbawr deveni dintr-odată prea respectuoasă. În vreme ce Bezeq era şi va rămâne pentru totdeauna – se gândi Adoniyram – prea plin de ură faţă de Sharah pentru a-i ura bun venit fiului ei din flori.

Mama lui Bezeq, Nihyah, oftă cu părere de rău, strângând-o în braţe pe stră-strănepoata sa dragă.

— Ce bine ar fi să putem şi vorbi cu musafirul nostru.

— Deci mama mea e moartă? întrebă Gibbawr, holbându-se către inelele din aur şi brăţările din aur cu pietre roşii din mâinile sale.

— Aşa se pare, oftă mama sa vitregă, Khuldah. Deşi acest Adyoneerawm nu pare prea întristat; probabil că a murit de câţiva ani.

— Poate a omorât-o cineva, spuse Bezeq cu mulţumire vădită. Tatăl său, Ramah, gâfâi:

— Bine că am scăpat. De ea şi de sora aceea a ei, Keren. Niyah se încorda, cu respect şi răceală.

— Keren n-a fost niciodată acea femeie înspăimântătoare pe care o credeai tu. Regele Nimrod era cel rău…

— Nu începeţi iar cearta asta! o avertiză Ramah pe soţia sa, cu ochii cei negri fioroşi pe faţa osoasă şi bărboasă. Haideţi să le dăm de mâncare acestui tânăr şi însoţitorilor lui şi să-l încurajăm să plece în zori.

Soţia lui Gibbawr, Meleah, se îndreptă de spate, apăsându-şi mâinile pe burta însărcinată – căci copilul nenăscut încă dădea din picioare vizibil.

— Dragul meu Gibbawr, spuse ea, cu faţa bronzată, rotunjită, caldă şi îngrijorată, eu chiar cred că ar trebui să îi dai o masă fratelui tău. Ţi-a adus *totuşi* daruri. S-ar putea să nu-l mai vezi. Să nu-ţi pară rău mai apoi.

— Ar trebui să ne despărţim în voie bună, fu de acord Gibbawr, nedorind să-şi supere tatăl cu niciun preţ.

Bezeq rămase tăcut. Ramah îl înghionti.

— Acum că *ea* a murit, ar trebui să te căsătoreşti din nou. Dar cu o nevastă adevărată de data asta. Poate cu fata din tribul fratelui tău Vithran.

— Poate.

Şovăitor, Bezeq se întoarse spre fiul său, Gibbawr.

— Meleah are dreptate. Du-te să mănânci împreună cu fratele tău înainte să plece. Dacă Sharah i-a fost mamă, merită să aibă parte de bunăvoinţă din partea ta.

386

387

Kacy Barnett-Gramckow

Cunună în ceruri

Cu nişte toiege în mâini şi îngenuncheate în soare, înaintea colibei bătrânilor, Mithqah, Demamah şi Shoshannah băteau o rogojină lungă din lână umedă, învelită în piele, întărind-o pentru a putea fi folosită la cizme şi căciuli de iarnă.

Bătătorind-o în acelaşi ritm, râdeau de poznele copiilor lor mai mici. Râsul copilaşului lui Demamah, Ghiylath – o mână de om, ocupat mereu cu gânguritul, cu ochii căprui ai lui Demamah şi părul bogat, negru cu nuanţe roşiatice al lui Tiyrac – încerca să iasă ca să se joace la râu, unde-i plăcea foarte mult. Ceilalţi copii o înconjurară ca s-o ocrotească. Ghiylath urlă. Singura fiică a lui Shoshannah, Meherah – de doisprezece ani, foarte subţirică şi vioaie, cu buclele castanii răvăşite ale mamei ei – o apucă în sfârşit pe copilaşa nefericită şi o învârti în

cerc până când lui Ghiylath i se păru că se învârte lumea cu ea.

— Oare de ce am avut parte cu Tiyrac de o fetiţă atât de sălbatică? se plânse cu drăgălăşenie Demamah. Ar trebui să fie a ta, Shoshannah, serios.

— Oo, mulţumesc, spuse Shoshannah, urmărind-o pe Ghiylath cea dragă şi neastâmpărată clătinându-se pe picioare.

Potrivindu-şi ritmul după celelalte, Shoshannah strigă către nemulţumita Meherah:

— Fă-o să danseze! Oboseşte-o. Ghiylath, copilă, dansează! înţelegând, ochii lui Ghiylath străluciră în vreme ce încerca să dea din picioare şi să-şi fâlfâie mâinile aiurea de încântare. Mithqah râse, strigându-şi ceilalţi copii:

— Dansaţi! Ridicaţi mâinile spre El! Un pas încolo, un pas încoace! Facem pregătiri pentru sărbătoare.

Sărbătoare. Shoshannah deveni serioasă, lovind lâna. Veniseră să se pregătească pentru al treilea kentum al Celui Dintâi Părinte Sem – al trei sutelea an. Fără să se împotrivească diferenţelor de limbă, toate triburile din vecinătate şi multe altele mai îndepărtate – şi cel al fraţilor lui Sem – vor ajunge în câteva zile, aducând daruri plini de voioşie, căreia Sem nu prea putea să-i răspundă la fel.

E din cauză că va trăi mai mult decât cei mai mulţi dintre noi de aici.

— Shoshannah!

Eliy ezer – fratele cel mic şi slăbuţ al lui Shoshannah, cu ochi deschişi la culoare, născut în iarna de după încurcarea limbilor din Cetatea cea Mare – veni urcând povârnişul spre locuinţă. Shoshannah se ridică, agitată de neliniştea fără suflu a lui Eliy ezer; de obicei, era extrem de calm.

— Kaleb mi-a spus să-ţi dau de ştire! Adoniyram din Cetatea cea Mare vine împreună cu doi paznici. Noe, Sem

şi tata, împreună cu unchii, merg să-i întâmpine.

— Ce spui? îşi abandonă Shoshannah lucrul şi îşi adună copiii laolaltă.

Cel de-al doilea gând – după ce îşi adună copiii – fu să îşi ia arcul. Însă Meherah era deja cuprinsă de frică, agitată de şocul lui Eliy ezer. Iar Eliy ezer intră înăuntru pentru a le avertiza pe mama Naomi şi mama Annah şi toate mătuşile. Ele i-ar spune să-l întâmpine frumos, deşi prevăzător, pe Adoniyram. Shoshannah îşi înfrânse cu greu teama, spunându-şi că Adoniyram şi oamenii lui erau prea puţini ca să le poată face necazuri.

Naomi şi Annah se grăbeau deja ca să încropească un loc de odihnă pentru călători chiar în afara locuinţei. Shoshannah îşi alină fiica şi o convinse să o ajute la mâncare.

— Ne agităm degeaba, Meherah, copilă, sunt sigură.

Privi cum bărbaţii urcară povârnişul, înconjurându-l pe Adoniyram şi pe oamenii săi, „îndrumându-i” împreună cu caii. Adoniyram era la fel de fermecător ca întotdeauna, deşi, în ochii lui Shoshannah, îi lipseau căldura şi puterea lui Kaleb.

Kaleb mări pasul către Shoshannah, o sărută, iar apoi îşi înfăşură posesiv braţul după umerii ei ca o avertizare tăcută. Trei dintre fiii cei mici bronzaţi, cu părul zburlit ai lui Shoshannah.

Khaziy el, Eythan şi Zebul, se alăturară şi ei acum celorlalţi, neîncrezători faţă de Adoniyram. Mai ales Eythan, care avea nouă ani, îl privi cu mânie.

Shoshannah îl înghionti.

— Să te porţi frumos.

— Fiul *tău*, adică, mormăi Kal.

Shoshannah îi aruncă o privire asemănătoare cu a lui Eythan.

Adoniyram băgă de seamă acest schimb de priviri, cu sprâncenele ridicate. Shoshannah îşi dădu seama că nu păru surprins să o vadă cu Kaleb sau pe Demamah cu Tiyrac.

Zâmbind politicos, li se adresă în aceleaşi vorbe îngrozitoare, ciuntite şi încurcate care o băgaseră în sperieţi în urmă cu mulţi ani. Chiar şi acum, i se strânse stomacul când îl auzi. Nu avea ce face; nu-l putea înţelege nici acum.

Pe Adoniyram îl cuprinse o deznădejde adâncă. Nu-l puteau înţelege. Şi niciodată nu îi va putea înţelege – propria lui familie. Unchii, bunicii, verişorii apropiaţi nu-i vor putea pricepe cuvintele, cu atât mai puţin să se poarte cu el ca şi cu unul de neamul lor. *Sunt singur*.

Îşi înăbuşi plânsul. Nu le va putea spune niciodată lui Shoshannah şi lui Kaleb că i-a iertat pentru că îl înşelaseră. Că Shoshannah era tot atât de încântătoare şi că îi era tot atât de dragă – deşi era a lui Kaleb. Nu-i putea spune lui Demamah că se bucura să vadă că îi merge bine şi că era limpede că era iubită de soţul ei, Tiyrac, care o ocrotea de el la fel de grijuliu ca şi Kaleb pe Shoshanah. Nu le putea vorbi nici de copiii lor şi nu le putea spune poveşti.

Mai rău chiar, nu-i putea întreba nici pe bătrâni, ceea ce dorea mai mult decât orice pe lume. *Spuneţi-mi că voi ajunge la fel de bătrân ca voi…*

Noe – Noe acela cunoscut de toţi şi Naomi a lui – se apropiară acum de Adoniyram. Tânărul se uită lung la ei, uimit că cineva poate fi atât de bătrân, cu părul argintiu, dar cu ochi negri. Erau legende vii, calzi, primitori şi cu siguranţă cei mai importanţi oameni pe care îi văzuse

vreodată. Dar nu-i putea întreba nimic. Se simţea frustrat şi neputincios. Gândurile îl răneau cu asprime: *Nu eşti Cel Făgăduit. Iar pe lângă aceşti străbuni, nu eşti decât un om care va muri fără nimic. Un simplu om.*

Bătrânii îl îmbrăţişară, întâmpinându-l cu vorbe pe care nu le putea înţelege. Călătoria lui şi năzuinţele lui erau zadarnice. Deja îşi dorea să plece.

După ce stătu în vizită o zi şi jumătate – neputând să schimbe două vorbe cu nimeni – Adoniyram plecă împreună cu oamenii săi. Shoshannah se uită după el plecând. Acum nu mai părea un stăpân ţanţoş. Doar un om lipsit. I se făcu milă de el. Până când îşi aminti de dimineaţa în care o lăsă dinadins pe mama sa să moară în templu. Nu-i părea rău nici acum, era sigură.

Demamah se apropie de Shoshannah, gânditoare.

— Cred că voia să vadă toate astea cu ochii lui. îşi aminteşte istorisirile tale. Şi ceea ce spuneai despre scurtarea vieţilor noastre.

Shoshannah se uită la verişoara sa, prietena ei dragă.

— Şi acum ce părere ai? Te-am minţit pe tine sau pe el?

— Nu, spuse răspicat Demamah. Ştiam că spui adevărul. Şi sunt convinsă că şi Adoniyram ştie asta – e atât de nefericit.

Oftând, adăugă:

— După tot acest timp, pot spune că mă bucur să fiu aici cu voi. Şi cu Tiyrac al meu. Uneori le duc dorul părinţilor, dar n-a fost cruţat nimeni din Cetatea cea Mare. Nici Shemesh al lor.

Cu aceste gânduri, Shoshannah se apropie de părinţii ei, de Kaleb, de Sem, de Annah şi de străbuni, care îl priveau pe Adoniyram plecând.

Kacy Barnett-Gramckow

— Demamah şi cu mine credem că Adoniyram a vrut să vă vorbească vouă, străbunii noştri, le spuse ea în şoaptă. Voia să îi spuneţi că va trăi la fel de mult ca voi.

Bătrânii se uitară la ea, apoi îşi întoarseră privirea în altă parte, neplăcându-le să vorbească despre acel subiect dureros. Tatăl ei se uita prelung în depărtare, dincolo de Adoniyram. Mama ei îşi duse o mână la gură, pe punctul de a plânge. Dar Kal dădu din cap încuviinţând.

Adunându-şi puterile, Shoshannah continuă:

— Vreau să vă spun… înaintea Celui Preaînalt… că oricât de mult aş trăi sau nu aş trăi… orice ar veni, am fost fericită.

— Şi eu.

Kaleb o cuprinse cu braţele, însă ceilalţi nu răspunseră. Nu puteau răspunde. Shoshannah se rugă ca ei să ţină minte acestea. *Aminteşte-le*, *Preaînalte*.

— Ai reuşit să pricepi ceva din vorbele străbunilor, stăpâne? întrebă preotul Ebed, coborând scările turnului împreună cu Adoniyram în lumina toamnei târzii.

— O, am înţeles tot, răspunse ironic Adoniyram. Mi-au spus că voi fi nemuritor şi că voi fi iubit o veşnicie.

— Iartă-mă. Se pare că această călătorie nu a fost ceea ce sperai.

Oprindu-se, preotul îi spuse cu blândeţe:

— Ţi s-a dus dorul. Oamenii tăi şi soţia ta au venit aici aproape în fiecare zi pentru a face rugăciuni şi a aduce ofrande lui Shemesh ca să te întorci cu bine. Ţi-ar fi plăcut să vezi.

— Îmi spui să fiu mulţumit cu ceea ce am?

— Alţii tânjesc să fie în locul tău, murmură Ebed. Ai tot ceea ce îşi doresc ei. Şi acum, ai avut parte de aventura aceasta… vizitându-i pe străbuni.

Cu bunăvoinţă, preotul spuse:

— Poate că tu şi oamenii tăi nu ar trebui să vă descurajaţi supuşii cu propriile voastre descurajări. Lasă-i să creadă că aţi avut parte de o călătorie de vis – ar trebui să fie de datoria ta ca împărat să le oferi asemenea visuri.

Abătut, Adoniyram îi zâmbi.

— O să las visurile şi povestirile în seama ta; mai degrabă aş vrea să uit toată această „aventură”. Acum, iartă-mă, dar mă duc să-mi văd soţia şi copiii.

— Şi vei încerca să găseşti mulţumirea?

— Dacă o găsesc. Adoniyram se îndoia că va reuşi.

Nu eşti Cel Făgăduit. Nu eşti decât un simplu om care va muri fără nimic. Un simplu om. O veste amară pentru un împărat.

În al optsprezecelea an după despărţirea haotică de pe faţa pământului, Ra-Anan îşi conduse tribul de pe ţărmul călduros de pe coastă, în sus, înspre o pădure zăpuşitoare, luxuriantă, plină de culori şi de apă. Şi de viaţă.

— Acesta e locul, anunţă hotărât Awkawn, provocându-i pe ceilalţi să protesteze. Putem face curăţenie şi construi un nou templu în apropiere – un turn al soarelui.

Toată lumea începu să se dondănească aprig cu privire la locul taberei şi la mâncare.

Încet, urmat de fiul său cutezător, brunet, de nouă ani, Nebat, Ra-Anan îşi ridică sabia şi se ascunse într-un tufiş bogat, sufocant de cald, holbându-se uimit… şi tulburat.

— Tată, întrebă Nebat, tăcut şi respectuos, după cum îi ceru Ra-Anan, mergem la vânătoare? S-a întâmplat ceva?

Ce s-a întâmplat? se întrebă Ra-Anan, încruntându-se. O pasăre superb colorată îşi luă zborul dinaintea lor

fără teamă de pe un copac înflorit pe un altul, penele ei elegante făcându-l pe Ra-Anan s-o vâneze pentru Zeva'ah. Pasărea era la fel de

393

Kacy Barnett-Gramckow uimitoare precum florile, peisajul, râul. Atunci îşi dădu seama Ra-Anan ce se întâmplase. Glasul lui Annah îi şuşotea în minte, nevăzut, pe frânturi.

Pământul nu era întotdeauna aşa cum îl vezi acum, Ra-Anan, copile. Înainte de Marele Prăpăd, copacii erau uriaşi – frumoşi şi roditori. Iar florile – erau atât de dulci, încât uneori le şi mâneam! *Dar chiar mai minunate, micuţul meu, erau animalele de pe faţa pământului din vremea aceea. Nu se temeau de oameni aşa cum se teme acum prada de prădător…*

Acum vedea aceste lucruri deosebite cu ochii lui… străfulgerări ale creaturilor şi ale pământului pe care îl cunoscuse ea. îi va auzi glasul o veşnicie în locul acesta bogat în vegetaţie. Vedea mâna Celui Preaînalt al ei pe care nu-L recunoscuse.

Privi mut, bântuit de gânduri.

Epilog

A

Nlergeau alături, mama şi fiica, prin câmpul rece şi acoperit de ceaţa de toamnă din apropierea caselor lor; fiica avea părul argintiu de bătrâneţe, în vreme ce mama – încă tânără, de vârstă mijlocie – îşi sprijinea copila.

Într-un sfârşit, Shoshannah îşi aşează mâna plăpândă pe braţul lui Keren.

— Mamă, te rog… am ostenit.

Keren se opri, ştiind că fiica sa nu se referea la plimbarea aceea prin câmpul ceţos. Vorbea despre viaţa însăşi. Era ostenită, îi cerea lui Keren să accepte. Mai mult, îi cerea lui Keren să fie puternică şi împăcată cu ea

însăşi şi cu Cel Preaînalt.

— Îmi e dor de Kaleb, oftă Shoshannah. Zâmbind melancolică, spuse:

— Am trăit o viaţă bună. O viaţă *bună*. Am fost fericită. Dar acum am ostenit…

Cu durere, Keren îşi sprijini fiica, o sărută, iar apoi o conduse spre casă.

394

395

Kacy Barnett-Gramckow înăuntrul locuinţei lor liniştite, luminate de lumânări, Annah îi privea pe ai săi, care dormeau obosiţi. Starea sufletească a lui Noe începuse să se amărască pe parcursul anilor de după moartea lui Kaleb şi a lui Shoshannah. Nici Naomi nu mai avea vioiciunea pe care o avusese de când o ştiuse Annah. Amărăciunea îi copleşise din plin. Însă era mai mult de atât; ca Shoshannah, ajunseseră obosiţi de viaţă.

Dar nu sunt pregătită să te pierd, se gândi Annah, deznădăjduită. *Deşi fusese oribil să o piardă pe Shoshannah*.

Stând aşa, uitând de cusut, zbătându-se cu acest chin nou, iubitul său Sem se aşează lângă ea, luând-o în braţe, sărutând-o pe obraz, abătut, şoptindu-i:

— Iubito, trebuie să trimit după fraţii mei.

Fraţii săi şi soţiile lor erau în vizită în triburile vecine, strânşi laolaltă de limba pe care o vorbeau toţi. Nu mai era mult până ajungeau. Pentru prima dată, lui Annah îi era groază să-i vadă.

Plângând, Annah o urmări pe cumnata sa înlăcrimată, Ghinnah, îngenunchind şi aşezând o cutiuţă veche, pictată migălos, în mormântul de lângă Noe. În cutiuţă se aflau pietricelele soarelui pe care Ghinnah i le dăduse lui Noe pe vremea în care trăiau în arca străveche, în timpul Marelui Potop. Toţi fuseseră de acord că cel mai

bine era ca pietricelele soarelui să fie îngropate împreună cu străbunul lor într-un loc cunoscut numai de ei.

Pietricelele erau un mister, o minune care putea fi folosită de oameni ca să se închine altcuiva decât Celui Preaînalt. Şi mormântul bătrânului Noe ar fi putut deveni un loc profan de închinare. Cel mai bine era să fie tăinuit.

Sem, Annah, Iafet, Ghinnah, Ham şi Tirtsah acoperiră mormântul împreună, tăcuţi în suferinţa lor. Şi cu amintirile lor.

396

Cunună în ceruri

Aş fi murit de tânără dacă nu ai fi trăit tu şi nu L-ai fi iubit pe Cel Preaînalt, îi spuse Annah bătrânului părinte în tăcere. *Iar El a avut milă de dragul iubirii tale…*

Isprăvind, se grăbiră să se întoarcă în locuinţă pentru a o mângâia pe mama Naomi, care se ofilea şi ea, copleşită de suferinţa de a fi despărţită de iubitul său Noe.

La lumina pâlpâindă a lumânării, Sem se apropie şi răsfoi scrierile, toate istorisirile. Trecerea anilor – ce cuprindeau atâtea vieţi valoroase – erau nişte dureri arzânde, ca nişte răni vii. De pildă, istorisirea lui Nimrod era prea dureroasă pentru a fi relatată cu de-amănuntul. Şi chiar dacă scria doar adevărul, Sem ştia că alte triburi, cele potrivnice, ar lua în derâdere cuvintele sale. Acum nu mai însemna nimic pentru ei; doar câţiva îl mai urmau pe Cel Preaînalt. O mână de oameni într-o mare mulţime. O, *Preaînalte*, *câtă îngăduinţă din partea Ta să-i ţii încă în viaţă*.

— Ce vom face cu acestea? întrebă Annah, aşezându-se acum lângă el, punând mâna pe unul dintre sulurile din piele cu mâna sa mică şi muncită. Cât de mult iubea el mâna aceea. Alinat, îi sărută vârfurile degetelor şi privi în ochii ei negri, întrezărind fata de care se îndrăgostise într-un veac minunat, de mult apus.

— Le ducem cuiva care va asculta de El.

— Ia uite! murmură Keren către Annah, încetininduşi calul.

Ochii săi deschişi la culoare luciră de furie privind către drumul lor, spre o cetate împrejmuită de ziduri aşezată pe un râu în câmpiile mănoase din partea de nord.

Annah se uita deja la ceea ce o întărâta pe Keren, un munte imens de cărămidă – o replică a turnului din Cetatea cea Mare, denumit acum Babei, locul încurcării limbilor. Această cetate nu

397

Kacy Barnett-Gramckow era decât un ecou al primului. Nu se schimbase nimic cu copiii copiilor ei care stăteau aici – fii ai lui Arpacşad şi ai lui Aram.

— Îmi vine să-mi smulg părul de pe cap, spuse Annah încruntată. Cel Preaînalt ne iubeşte cu adevărat, de bună seamă – dacă îndură *aşa ceva*.

Keren oftă din greu, cu durere. Annah şi Sem îi invitaseră pe ea şi pe Zekaryah să-i însoţească aici, în munţi, căci aveau nevoie de un repaus după jalea de pe urma morţii copiilor lor. Însă Annah se temu că acest loc i-ar adânci suferinţa.

Chiar şi aşa, îşi acoperiră capetele, descălecară şi intrară pe porţi, apoi în piaţă, care le oferi aur, materiale, miere, vin şi lucruri de valoare. Mulţi dintre locuitori purtau semnul semilunii şi stele din aur – omagii zeului lunii şi altor „conducători ai cerurilor”. Se pare că Nimrod şi Sharah mai domneau încă în acest loc, sub toate formele lor dezgustător zeificate. Annah îşi feri privirea de la toate aceste podoabe respingătoare, în vreme ce Sem şi Zekaryah cerură îndrumări, repetând numele lui Arpacşad şi ale tuturor urmaşilor săi de care ştiau, încheind cu:

— Terah?

Unii dintre negustori îi priveau ciudat, dar unul

bolborosi ceva către un camarad îmbrăcat neglijent, care îi îndrumă bombănind pe străzile prăfuite spre o casă neobişnuit de mare. Bătând la poarta din lemn, înainta, scuturându-şi capul oacheş.

Un slujitor le deschise uşa, schiţă un zâmbet bine învăţat, după care îi invită într-o curte pavată cu cărămizi, făcând semne spre alţi doi slujitori, ca să păzească caii.

Nu poate fi aici, se gândi Annah, privind în sus, uimită de curtea pe două caturi luminată de stele şi uitându-se la scările din lemn cu un pălimar care duceau spre – şi în jurul unor – odăi de sus minunat lucrate în lemn şi boltite.

Acum apăru un bărbat în dreptul pălimarului din mijloc de sus, de vârstă medie, nici înalt, nici scund, cu ochi negri, frumoşi şi îmbrăcat elegant în veşminte subţiri din lână. Văzându-şi

 vizitatorii, se grăbi să coboare, sandalele clăpăindu-i pe treptele din lemn, zâmbind şi dându-le bineţe cu amabilitate.

— Avram, spuse el, pe un ton prietenos, aproape familiar. Sem întrebă:

— Al lui Terah?

Avram dădu amabil din cap, cu tristeţe, dându-le de înţeles că Terah se petrecuse din lume.

Annah îşi lăsă umerii în jos de dezamăgire. Însă Sem nu se lăsă, bătându-se pe piept.

— Sem. Sem, fiul lui Noe.

— No-e? Sem? făcu Avram ochii mari de uluire, iar apoi răspunse: Arpacşad? Aram? Elam?

Acum îl luă pe Sem de braţ, mărindu-şi ochii tot mai mult în vreme ce Sem încuviinţă din cap la fiecare nume al fiilor lui.

Annah crezu că Avram era pe cale să leşine. Dar râse

şi îl îmbrăţişa cu drag pe Sem, ridicându-şi glasul, strigând spre odăile de sus:

— Sărai!

O femeie foarte frumoasă apăru acum lângă pălimarul de deasupra, îmbrăcată în haine frumoase din în pielea ei luminoasă, părul ei negru şi ochii îi erau fără cusur, cum Annah nici nu-şi putuse închipui. Păru oarecum curioasă, până când Avram îi făcu semn şi le ordonă poruncitor slujnicilor, trimiţându-i în toate părţile pentru a-şi întâmpina oaspeţii cum se cuvine.

În vreme ce Avram se repezi să îi ajute să se simtă bine primiţi, Sem se uită la Annah, la Zekaryah şi la Keren, cu ochii sclipindu-i de bucurie, înveselind-o pe Annah. Nu trebui să scoată o vorbă; îl găsiseră pe cel pe care îl căutau. Şi Keren lacrimă lângă Annah.

În seara aceea, în vreme ce soţia sa şi oaspeţii săi dormeau, Avram se sprijini încântat de pălimarul din lemn de pe terasă, uitându-se la stele. Dorea să le vadă. Să stea în linişte şi să aştepte

399

Kacy Barnett-Gramckow

Prezenţa pe care o simţise în trecut. Toate bunurile lui, toate bogăţiile lui – nu valorau nimic pe lângă această comoară ce i se dăruise astăzi: un răspuns.

Avea în sfârşit un răspuns. Exista un plan. Putea părăsi acel loc idolatru. Avram zâmbi mulţumit. O adiere de vânt trecu peste faţa lui şi simţi că primise mai multe binecuvântări decât stelele de pe cer.

Şi simţi Prezenţa învăluindu-l, şoptindu-i: *Eu sunt Domnul…*

400

Glosar

Abdiy – îndatoritor.

Avram – Mare părinte. Prescurtare de la Abiyram,

tată al înălţimilor.

Achlai – Doritoare, dornică, însetată. Adah – Podoabă.

Adoniyram – Domn al înălţimilor. Ahiyt – Uliu.

Annah – O rugăminte: „Te rog fierbinte!” Aram – Ţinut muntos. Aşchenaz – Semnificaţie necunoscută. Atarah – Cunună. Awkawn – A chinui; întortocheat.

Bariyach – Fugar; de exemplu, şarpele (făcându-se nevăzut). Becay – Dominator. Bezeq – Fulger.

Chaciydah – Pasăre bună (maternă). De exemplu, barză. Chayeh – Viguros; plin de viaţă. Chuwriy – Pânzar.

Cuş – Posibile sensuri: A risipi. Confuzie. Haos. Dawkar – A înjunghia; (prin analogie) a înfometa.

Dayag – Pescar.

Demamah – Tăcută.

Dibriy – Vorbăreţ.

Ebed – Slujitor.

Echuwd – Uniţi.

Elam – Ascuns.

Eliy ezer – Dumnezeu al ajutorului.

Erek – Lungime.

Eriy – Atent.

Eythan – Permanent; cu precădere, un conducător dur, puternic, aspru.

Ezriy – Serviabil.

Ghez-ar – Profet.

Ghid ohn – Flăcău; de exemplu, războinic.

Ghinnah – Grădină.

Ghiylath – Bucurie; înveselire.

Gibbawr – Curajos.

Hadarah – Ornament: frumuseţe, cinste.

Ham – Căldură; de exemplu, un climat tropical.

Iafet – Expansiune.

Kaleb – Energic.
Keren – Rază de lumină.
Khawrawsh – Meşteşugar.
Khaziy el – Văzut de Dumnezeu.
Khiysh – Fuga-fuguţa.
Khuldah – Nevăstuică (de la mişcările alunecoase).
Laheh beth – A licări. Flacără. Sau vârful unei arme.
Lawkham – A se hrăni din sau (figurativ) a mistui.
Ma'adannah – Plăcere. Eleganţă. Desfătare. De asemenea, legătură sau înrâurire.
Ma khole – Care dansează.
M-aş – Sădire; de asemenea, posesiune de preţ.
Meherah – Grabă.

Meleah – împlinire, de exemplu belşug (de roade).
Metiyl – Drug. În sensul de bătut cu ciocanul sau forjat.
Mithqah – Bunătate.
Naomi – Plăcută.
Nashak – A lovi muşcător (precum un şarpe); a muşca.
Nebat – Privire; a privi cu plăcere.
Nekhosheth – Cupru.
Nihyah – Tristă.
Nimrod – provine de la Nimar – leopard şi Radah – a călca în picioare; a subjuga. Noe – Odihnă. Ozniy – Cu auz ascuţit. Pakhdaw – Teamă. Peh-ayr – înfrumuseţare. Peletah – Eliberare.
Perek – A fărâma. Severitate. Cruzime. Qasheh – Aspru; grosolan; încăpăţânat; în bucluc. Qaydawr – Oacheş. Qetuwrah – Parfumat. Ra-Anan – Prosper: verde; înfloritor. Rab-Mawg – Marele mag.
Rakal – A călători pentru negoţ; negustor (priceput).

Ramah – A amăgi sau a trăda. Regem – O movilă de pietre. Revakhaw – Uşurare; răsuflare. Răgaz. Rinnah – Un sunet ascuţit; un chiot de bucurie. Ritspah – O piatră fierbinte. Romaw – Trufaş; mândru.

Sabteca – Sens necunoscut. Vezi şi Seba. Fiu al lui Cuş. Salkah – A se plimba. Sărai – Dominatoare.

Seba – Sens necunoscut. Similar cu Saba: a se chercheli. Sharah – Fortificaţie. Zid.

Shavsha – Vesel.

Sem – Sugerează cinste; literal, nume; şi cel desemnat şi a pustii.

Shemesh – Soare.

Shoshannah – Crin.

Sithriy – Ocrotitor.

Tabbakhaw – Bucătăreasă.

Tavah – A suferi.

Tebuwnaw – Inteligenţă.

Telathah – A treia.

Terah – O derivare incertă.

Tereyn – Doi; al doilea.

Tirtsah – încântătoare.

Tiyrac – Semnificaţie necunoscută. Posibil de origine străină.

Tsinnah – Un cârlig; scut mare.

Tso bebaw – Ţesător.

Uzziel – Tăria lui Dumnezeu.

Yabal – Pârâu.

Ye uwsh – Pripit.

Yelahlah – Urlet.

Vithran – Excelenţă.

Zebul – Sălaş; locuinţă.

Zeh-abe – A fi galben; un lup.

Zehker – Aducere-aminte.

Zekaryah – Dumnezeu şi-a adus aminte.

Zeva'ah – Agitaţie; teamă.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer *Fiicele Evei*, de Lynn Austin *Fugi, băiete, fugi*!, de Nicky Cruz *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin *Locul femeii*, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer *Omul ceresc*, Fratele Yun şi Paul Hattaway *Perechea potrivită*, de Lynn Austin *Scorpionul roşu*, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu *Tărâmuri ascunse*, de Lynn Austin *Tot ce ea îşi doreşte*, de Lynn Austin Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Mândrie şi prejudecată, de Jane Austen

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume) Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume) Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume) Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)

În curs de apariţie

Seria *Secretul trandafirului* (4 volume)